

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

ТОМ КЛАНСИ

ПО ЗАПОВЕД НА ПРЕЗИДЕНТА

КАТАСТРОФА

Никой от романите на Том Кланси не може да се сравни с актуалността и драматичността на **ПО ЗАПОВЕД НА ПРЕЗИДЕНТА**

Ню Йорк Таймс

1

**ТОМ КЛАНСИ
ПО ЗАПОВЕД НА
ПРЕЗИДЕНТА 1
КАТАСТРОФА**

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Президентът е убит — и върху плещите на вицепрезидента Джак Райън се стоварва огромна отговорност.

Президент Джак Патрик Райън!

Райън, който е приел поста на вицепрезидент само за една година, трябва да оглави правителство, което практически не съществува. Откъде да започне? Той трябва да успокои разтревожената нация, да уталожки скептицизма на световните лидери, да проведе светкавично разследване на трагедията и да устрои огромно държавно погребение — и в същото време да се опита да състави нов кабинет.

Но това не е всичко. Сега той е във фокуса на много очи и голяма част от тях са враждебни. В Пекин, Техеран и други световни столици, включително Вашингтон, има хора, които се стремят да извлекат колкото могат по-голяма изгода, и някои от тях дълбоко мразят Съединените щати. Те скоро ще изправят Джак Райън пред толкова сериозна криза, каквато изобщо не може да си представи.

*На Роналд Уилсън Рейгън,
четирийсети президент на Съединените щати:
човекът, който спечели войната*

*«Моля се на Господ да благослови този дом
и всички онези, които отсега напред ще го
обитават. Нека под този покрив винаги
управляват само доблестни и мъдри мъже.»*

Джон Адамс, втори
президент на Съединените
щати, в писмо до Абигейл.
2 Ноември 1800 г., при
преместването му в Белия
дом.

Отново благодаря за огромната помощ на:
Пеги, заради някои ценни съвети;
Майк, Дейв, Джон, Джанет, Кърт и Пат от болницата «Джон
Хопкинс»;
Фред и неговите приятели от службата за сигурност;
Пат, Даръл и Бил, рецидивисти във ФБР;
Фред и Сам, мъже, които доблестно носеха униформата и
службата си;
Х. Р., Джо, Дан и Дъг, които все още го правят.
Америка съществува именно заради такива хора.

В първото издание с твърди корици на «Безпощадно» цитирах част от стихотворение, на което попаднах случайно и чиито заглавие и автор не успях да открия. То ми се стори най-добрият епитаф за моето «малко приятелче» Кайл Хейдок, който почина от рак на осем години и двайсет и шест дни — в сърцето ми той винаги ще остане с мен.

По-късно разбрах, че стихотворението се нарича «Възнесение» и че автор на тези великолепни стихове е Колийн Хичкок, поетеса с рядък талант, която живее в Минесота. Използвам възможността да препоръчам творбите ѝ на всички почитатели на лириката. Надявам се, че стиховете ѝ ще въздействат и на другите така, както грабнаха и развълнуваха самия мен.

ВЪЗНЕСЕНИЕ

*И ако аз си отида,
а ти си още тук...
то знай, че продължавам да живея
и да вибрирам в друго измерение
зад тънкия воал, незрим за твоите очи.
Ти няма да ме виждаш,
така че просто трябва да повярваш.
Ще чакам времето, когато пак ще полетим,
и двамата един за друг съзнавайки.
А дотогава изживей живота си
и щом изпиташ нужда ти от мен,
то просто името ми прошепни в сърцето си,
и аз ще бъда там...*

© 1989 Colleen Corah
Hitchcock
Spirit Art International, Inc.
P. O. Box 39082
Edina, Minnesota 55439
U. S. A.

ПРОЛОГ

ВСИЧКО ЗАПОЧВА ОТТУК

Това сигурно бе най-ужасният момент. Като че ли едновременно беше двама различни човека. Единият гледаше през прозореца на закусвалнята на вашингтонското бюро на Си Ен Ен и виждаше пламъците, обхванали останките на Капитолия — жълти цветя, издигащи се над оранжев блясък, цветя, положени над хилядите животи, отнети преди по-малко от час. За момента вцепенеността потискаше мъката му, но той знаеше, че и тя ще дойде, макар и не веднага. Смъртта в цялата си ужасна величественост за пореден път бе протегнала ръка към него. Беше я виждал да идва, да спира и да се отдръпва, и най-доброто, което можеше да се каже в случая, бе, че децата му не знаеха колко близо е бил младият им живот до своя преждевременен завършек. За тях това беше просто инцидент, който не разбираха. Сега бяха заедно с майка си и при нея щяха да се чувстват в безопасност, докато баща им бе някъде далеч. За съжаление и те, и той, отдавна бяха свикнали с това положение. И така, Джак — по кръщелно Джон Патрик Райън, гледаше останките от Смъртта и едната част от него все още не чувстваше нищо.

Другата му част виждаше същата гледка и знаеше, че трябва да направи нещо, но макар да се опитваше да мисли логично, логиката не успяваше да надделее, защото логиката не знаеше какво да направи или с какво да започне.

— Господин президент — обади се специален агент Андреа Прайс.

— Да? — без да се извърща от прозореца, отвърна Райън. Зад него — той виждаше отраженията им в стъклото — с извадени оръжия бяха застанали още шестима агенти от Службата за сигурност, за да държат другите на разстояние. Навън пред вратата трябваше да има тълпа от служители в Си Ен Ен, събрани отчасти от професионален интерес — в края на краищата те бяха новинари, — но най-вече от обикновеното човешко любопитство да се сблъскаш с истински

исторически момент. Сигурно се чудеха как ли е тук, вътре, без да осъзнават докрай факта, че такива събития са еднакви за всички. Независимо дали се е сблъскал с автомобилна катастрофа или внезапна тежка болест, неподготвеният човешки разум просто спира и се опитва да открие логика там, където такава няма — и колкото по-сериозно е изпитанието, толкова по-труден е периодът на възстановяване. Но поне хората, обучени за справяне с кризисни моменти, разполагаха с процедури, на които да разчитат.

— Сър, трябва да ви отведем в...

— Къде? На безопасно място ли? Къде има такава? — попита Джак, после мислено се упрекна за жестокостта на въпроса си. Поне двайсет агенти бяха загинали в пожара само на километър и половина оттук, и всички те бяха приятели на мъжете и жените, които стояха в закусвалнята заедно с новия си президент. Той нямаше право да ги товари с тревогите си. — А семейството ми? — попита Райън след малко.

— В казармата на морските пехотинци, на Осма и Първа улици, както наредихте, сър.

Да, за тях бе добре да могат да докладват, че са изпълнили заповедите му. Пък и за него беше добре да знае, че заповедите му се изпълняват. Във всеки случай, поне бе направил едно нещо както трябва. Дали беше достатъчно за основа, върху която да продължи?

— Сър, ако това е част от организирано...

— Не е. Такива неща никога не са, нали, Андреа? — попита Райън. С изненада установи колко уморено прозвуча гласът му и си напомни, че шокът и стресът са по-уморителни и от най-напрегнатите физически упражнения. Като че ли не му достигаше енергия дори да разтърси глава, за да проясни мислите си.

— Могат да бъдат — отбеляза специален агент Прайс.

— И как се постъпва в такива случаи?

— Самолетът — отвърна Андреа. Имаше предвид Националния въздушен команден пост за извънредни ситуации, един специално пригоден Боинг 747, който държаха в базата на военновъздушните сили «Андрюс». Джак обмисли за миг предложението, после се намръщи.

— Не, не мога да избягам. Струва ми се, че трябва да се върна там — посочи към пожара той. «Да, там ми е мястото.»

— Не, сър, прекалено опасно е.

— Там е мястото ми, Андреа.

«Той вече разсъждава като политик» — разочаровано си помисли Прайс.

Райън видя изражението ѝ и осъзна, че трябва да ѝ обясни. Някога беше научил нещо, навярно единственото, което подхождаше за момента.

— Това е една от функциите на лидера. Научих го в Куонтико. Войската трябва да вижда, че си вършиш работата. Трябва да знае, че си с нея. — «А аз трябва да съм сигурен, че всичко това се случва в действителност, че наистина съм президент.»

Наистина ли беше президент?

От Службата за сигурност смятаха така. Той бе положил клетвата, беше изрекъл думите, бе призовал Божието име да благослови усилията му, но всичко това беше станало прекалено скоро, прекалено набързо. Едва ли не за пръв път в живота си Джон Патрик Райън затвори очи и пожела да се събуди от този сън, сън прекалено невероятен, за да е истински, но когато отново ги отвори, оранжевият отблясък и издигащите се жълти пламъци не бяха изчезнали. Знаеше, че е изрекъл думите — дори беше държал кратка реч, нали? Но сега не можеше да си спомни нито дума от нея.

«Да се залавяме за работа» — бе казал той преди минута. Спомняше си това. Съвсем автоматичен израз. Означаваше ли наистина нещо?

Джак Райън поклати глава — струваше му се огромно постижение да направи дори само това, — после се извърна от прозореца и погледна към агентите в стаята.

— Добре. Кой са оцелелите?

— Министрите на търговията и вътрешните работи — отвърна специален агент Прайс, осведомявана непрекъснато по личната си радиостанция. — Министърът на търговията е в Сан Франциско, а на вътрешните работи — в Ню Мексико. Вече са извикани и ще пристигнат със самолети на военновъздушните сили. Загубихме всички останали членове на кабинета: директор Шоу, всичките деветима съдии от Върховния съд и шефовете на щабове. Не сме сигурни колко членове на Конгреса са отсъствали, когато се случи това.

— А госпожа Дърлинг?

Прайс поклати глава.

— Не успя да се измъкне, сър. Децата са в Белия дом.

Джак мрачно кимна, стисна устни и затвори очи при мисълта за поредното нещо, за което трябваше да се погрижи лично. За децата на Роджър и Ан Дърлинг това не беше обществено събитие. За тях всичко бе трагично просто: мама и татко бяха мъртви и сега те бяха сираци. Джак ги беше виждал, бе разговарял с тях — всъщност нищо повече от усмивка и «Здрасти», които човек отправя на нечий деца, но те бяха истински същества с лица и имена — освен че презимената им бяха единственото, което им беше останало, а лицата им бяха изкривени от ужас и безнадеждност. Те сигурно бяха като него — щяха да се опитват да затворят очи и да отпъдят кошмара, който нямаше да изчезне, но за тях щеше да е много по-тежко поради възрастта и уязвимостта им.

— Знаят ли?

— Да, господин президент — отвърна Андреа. — Гледаха телевизия и агентите трябваше да им кажат. Имат живи баби и дядовци, също и други роднини. Ще ги доведем. — Тя не прибави, че и това е предвидено, че в оперативния център на Службата за сигурност на няколко пресечки на запад от Белия дом има шкаф с пликове, в които са запечатани планове за всякакви ужасни възможности, и че това е просто една от тях.

Сега обаче имаше стотици, не, хиляди деца без родители, а не само две. За момента Джак трябваше да остави въпроса с децата на Дърлинг настрана. Беше тежко, разбира се, но в същото време бе и облекчение да отложи тази задача. Той отново погледна агент Прайс.

— И искате да ми кажете, че сега аз съм цялото правителство?

— Така изглежда, господин президент. Тъкмо затова ние...

— Тъкмо затова аз — каза Джак и тръгна към вратата, и поривът му накара агентите от службата за сигурност сепнато да се раздвижат. В коридора го очакваха камери. Райън мина покрай тях. Двамата агенти пред него му проправяха път в тълпата от репортери, прекалено стъписани, за да правят нещо повече от това да снимат. Нито един въпрос. Наистина уникално. Дори не му дойде наум да се зачуди как ли изглежда лицето му. Очакваше го асансьор и след трийсет секунди той слезе в просторното фоайе. Беше прочистено от хора, освен агентите, повече от половината от които бяха насочили автоматите си към

тавана. Трябва да бяха дошли от другаде — бяха повече, отколкото си спомняше отпреди двайсет минути. После видя морските пехотинци, които стояха отвън. Повечето не бяха в пълна униформа и мнозина трепереха само по червените си фланелки.

— Искахме да осигурим допълнителна безопасност — поясни Прайс. — Поисках помощ от казармата.

— Да — кимна Райън. На никого нямаше да му се стори странно президентът на Съединените щати да е заобиколен от морски пехотинци в такъв момент. Повечето от тях бяха още деца и гладките им младежки лица не изразяваха никакви чувства — опасно състояние за въоръжени хора, — а очите им претърсваха паркинга. Точно пред вратата бе застанал капитан, който разговаряше с един от агентите. Когато Райън излезе, офицерът сковано застана мирно и отдаде чест. «Значи той също смята, че всичко това наистина се случва.» Райън му кимна, посочи най-близкия автомобил и лаконично нареди:

— Към Капитолия.

Пътуването беше по-бързо, отколкото очакваше. По всички главни улици имаше полицейски кордони, колите на пожарната също бяха излезли, навярно вдигнати по обща тревога. Но каква полза от тях? Автомобилът на Службата за сигурност — кръстоска между микробус и малък камион — потегли с проблясващи светлини и пищяща сирена, докато хората от силите за охрана се потяха и навярно мислено проклинаха глупостта на новия си «шеф», както в службата наричаха президента.

Опашката на боинга бе удивително непокътната — поне кормилната перка можеше да се разпознае. Приличаше на пера на стрела, стърчаща от плътта на убито животно. Онова, което изненада Райън, беше, че пожарът все още бушува. В края на краищата Капитолият бе построен от камък — но пък вътре имаше дървени бюра, огромни количества хартия и един Бог знае какво друго. В небето като молци кръжаха военни хеликоптери, чиито перки отразяваха оранжевите отблясъци. Червено-белите пожарни коли бяха навсякъде.

Южната част на Капитолия беше изцяло разрушена. Можеха да се разпознаят стълбите, но колоните и покривът бяха изчезнали, а самата зала представляваше кратер, скрит в правоъгълния отвор от камъни, някога бели, а сега омазани със сажди. Куполът беше паднал.

Борбата с пожара беше съсредоточена предимно там — на мястото, където се бе намирал центърът на сградата. Безброй маркучи изливаха вода с надеждата да спрат разпространението на огъня.

Но онова, което най-силно привличаше вниманието, бяха линейките. Опитните санитарни екипи горчиво стояха до празните носилки, без да правят нищо, и само гледаха към бялата самолетна опашка с червен жерав, също почерняла от пожара, но все още узнаваема. Японски авиолинии. Всички си мислеха, че войната с Япония е завършила. Но дали наистина беше така? Дали това не бе единичен, последен акт на предизвикателство или реванш? Или пък просто някаква случайност, изпълнена с ужасяваща ирония? На Джак му се стори, че картината много напомня на автомобилна катастрофа, поне на пръв поглед, макар и коренно различна по мащаби. За специално обучените мъже и жени, които се бяха притекли на помощ, това беше все същата история — бе твърде късно. Твърде късно, за да спрат пожара навреме. Твърде късно, за да спасят живота на хората, както ги задължаваше клетвата им. Твърде късно за всичко.

Автомобилът спря до югоизточния ъгъл на сградата, точно пред групата пожарни коли, и още преди да успее да излезе, Райън отново се оказа заобиколен от цял взвод морски пехотинци.

— Кой ръководи операцията? — попита Джак и се насочи към групата пожарникари. Вече започваше да трепери в лекия си вълнен костюм. Началниците трябваше да са онези с белите шапки, нали така? И с леките коли. Шефовете не пътуват с камиони.

— По дяволите, господин президент! — извика Андреа Прайс. Други агенти изтичаха пред него, а морските пехотинци не можеха да решат дали да тръгнат пред групата, или да я последват. Не бяха обучавани да действат в подобна ситуация, а шефът току-що бе отменил действащите правила на Службата за сигурност. Един от агентите се досети, изтича до най-близката пожарна кола и се върна с гумиран плащ.

— Студено е, сър — каза специален агент Прайс, докато помагаше на Райън да се облече като един от неколкостотинте пожарникари наоколо. После одобрително му намигна и кимна — първият миг на поотпускане, откакто боингът се бе стоварил върху Капитолия. Президентът Райън — поне според нея — не схвана истинската причина за тежкия плащ. Охраната щеше да запомни този

момент като начало на голямата надпревара — Службата за сигурност срещу президента на Съединените щати или най-общо — състезание между егото и ласкателството.

Първият шеф, когото откри, говореше по ръчната си радиостанция и се опитваше да насочи пожарникарите по-близо до пламъците. До него стоеше човек в цивилно облекло, който придържаше върху предния капак на автомобила огромен свитък — навярно планове на сградата, помисли си Джак. Райън изчака на няколко крачки, докато шефът свърши командите си по радиостанцията.

— И, за Бога, внимавайте да няма разхлабени камъни — даде последната си заповед Пол Магил, после се обърна и разтърка очи. — Кой сте вие, по дяволите?

— Това е президентът — каза Прайс.

Магил премигна, бързо погледна към въоръжената охрана, после върна очи към Райън и каза:

— Адски зле е.

— Открихте ли някого?

Магил поклати глава.

— От тази страна не. От другата — трима мъртви. Според нас са били в гардеробната на председателя на Конгреса, някъде там, и експлозията навярно просто ги е изхвърлила през прозорците. Двама куриери и едно от момчетата от Службата за сигурност, целите обгорени и разкъсани. Провеждаме разследване — е, поне се опитваме — но засега изглежда, че дори хората, които не са изгорели, са се задушили, и резултатът е същият. — Пол Магил беше висок колкото Райън, но доста по-едър и чернокож. Ръцете му бяха на големи светли петна, които свидетелстваха за близка битка с огъня, водена някъде в професионалното му минало. Набръчканото му лице издаваше само тъга и разбиране, защото огънят не беше враг на човека, а безмозъчна стихия, която изпълва с ужас късметлиите и унищожава останалите. — Може и да имаме късмет. Отделни хора в малки стаи със затворени врати и така нататък, сър. Според планове в тази проклета сграда има милиони помещения. Може и да измъкнем някой оцелял. Случвало ми се е и преди. Но повечето... — Магил поклати глава, после продължи: — Ако няма нови проблеми, пожарът сигурно няма да се разпространи много повече.

— И нито един оцелял от залата?

— Не — поклати глава Магил.

— Искам да видя — импулсивно рече Джак.

— Не — рязко възрази Магил. — Прекалено опасно е. Сър, това си е мой пожар, мои са и правилата, нали?

— Трябва да видя — настоя Райън. Очите на двамата се срещнаха. Магил отново погледна въоръжената охрана и погрешно реши, че тя ще подкрепи новия президент, ако този човек наистина е такъв. Когато го бяха повикали по тревога, не бе гледал телевизия.

— Това не е добре, сър.

На Хаваите беше точно след залез-слънце. Контраадмирал Робърт Джексън се приземяваше в базата на военноморските сили «Барбърс». С периферното си зрение забеляза добре осветените хотели по южния бряг на Оаху^[1] и докато прелиташе покрай тях, се зачуди колко ли струва сега престоят в някой от тях. Не бе ги посещавал, откакто беше на двайсетина години, когато двама-трима военноморски летци си поделяха една квартира и така спестяваха пари, за да завоюват баровете и да впечатляват местните жени. Неговият «Томкет» се приземи леко, въпреки продължителния полет и трите зареждания във въздуха, защото Роби все още се смяташе за боен пилот и следователно за нещо като майстор. Изребителят постепенно намали скоростта, после зави надясно по пистата.

— «Томкет» пет-нула-нула, продължи до края...

— Бил съм тук и преди, госпожице — с усмивка отвърна Джексън, в нарушение на правилника. Но той беше адмирал, нали? Боен пилот и адмирал. На кого му пукаше за правилата?

— Пет-нула-нула, очаква ви кола.

— Благодаря ви. — Роби я видя до най-далечния хангар. До нея моряк размахваше обичайните светлинни палки.

— Не е зле за старец като теб — отбеляза човекът, който седеше зад гърба му, докато сгъваше картите си и другите излишни, но ужасно важни документи.

— Ще имам предвид одобрението ти. — «Никога преди не съм се схващал толкова» — призна сам пред себе си Джексън и се размърда на седалката. Чувстваше задника си като оловен. «Как е

възможно да не изпитвам абсолютно нищо, и въпреки това болката да остава?» — с мрачна усмивка се запита адмиралът. «Прекалено стар си» — отвърна на въпроса разумът му. После се обади кракът му. Артритът, по дяволите. Беше му се наложило да заповяда на Санчес, за да му даде изстребителя. Самолетът беше със свалена огнева система и така или иначе не беше годен за операции. Военновъздушните сили бяха осигурили самолетите за зареждане във въздуха. И така, след седем часа благословена тишина, той бе прелетял половината океан с изстребител — без съмнение за последен път.

— Това не е ли командващият? — попита Джексън, като забеляза облечената в бяло фигура до синия автомобил на военноморските сили.

Наистина бе адмирал Дейвид Сийтън, при това не стоеше изправен, а се беше опрял на колата и им махаше. Роби Джексън спря двигателя. Един моряк докара стълбичка. Друг военен — всъщност жена — извади нещата му от багажното отделение отдолу. Някой бързаше.

— Проблем — рече Сийтън в мига, в който и двата крака на Роби докоснаха земята. — Президентът е мъртъв — и имаме нов. Твой приятел. За момента сме отново в състояние на бойна готовност 3.

— Какво, по дяволите... — почна адмирал Джексън, докато четеше първата страница от телеграми. После вдигна поглед. — Джек е новият...?

— Не знаеше ли, че ще става вицепрезидент?

Джексън поклати глава.

— Бях зает с друго, преди да излети от кораба тази сутрин. Мили боже! — заключи Роби и отново поклати глава.

Сийтън кимна. Ед Килти беше подал оставка заради сексскандал, президентът убеди Райън да заеме поста на вицепрезидент до изборите през следващата година, Конгресът го одобри и тъкмо преди да встъпи в длъжност тази катастрофа...

— Всички началник-щабовете са мъртви. В момента заместниците им поемат постове. Мики Мур... — ставаше дума за армейски генерал Майкъл Мур, заместник-председател на Съвета на началник-щабовете^[2] — ... прати заповед целият команден състав да се събере във Вашингтон колкото е възможно по-скоро. В Хикъм ни чака КС-10.

— Комисията по националната сигурност? — попита Джексън. Постоянната му длъжност — доколкото който и да било военен пост беше постоянен — бе заместник J-3, вторият по ред офицер плановик в Съвета на началник-щабовете.

Сийтън сви рамене.

— Теоретично няма нищо. Положението е спокойно. Японците са във война.

— Но Америка никога преди не е понасяла такъв удар.

— Самолетът чака. Можеш да се преоблечеш на борда. В момента спретнатостта няма значение, Роби.

Както винаги, светът беше разделен от времето и пространството, особено от времето, би си помислила тя, ако имаше време, но това ѝ се удаваше рядко. Минаваше шейсетте, дребното ѝ тяло беше приведено от годините всеотдаен труд. Най-лошото бе, че около нея почти нямаше по-млади хора, които да ѝ дадат възможност да си откъдне. Това наистина не беше честно. Навремето тя бе помагала на други, навремето и те бяха правили същото, но сега нямаше кой да помага на самата нея. Тя полагаше всички усилия да не обръща внимание на тази мисъл. Не беше достойна за положението си в света и определено не беше достойна за клетвата, дадена пред Господ преди повече от четирийсет години. Сега изпитваше съмнения относно тази клетва, но не ги признаваше пред никого, дори пред изповедника си. Това, че не говореше за тях, тревожеше съвестта ѝ дори повече от самите съмнения, макар смътно да съзнаваше, че свещеникът би говорил с меки думи за греха ѝ, ако това беше грях. «Дали наистина е грях?» — зачуди се тя. Дори да бе така, той би говорил за него меко. Винаги правеше така, навярно защото сам хранеше такива съмнения, а двамата бяха на възраст, когато човек поглежда назад и се пита какво би могло да се направи по-добре, въпреки всички постижения на плодотворния си и полезен живот.

Сестра ѝ, не по-малко религиозна от нея, беше избрала най-разпространеното призвание и сега бе баба. Сестра М. Жана Батист се чудеше какво ли е да имаш потомци. Преди много време, в младостта си, която все още си спомняше, тя беше направила избора си и подобно на всички подобни решения, това бе взето без много размисъл, колкото

и правилен да бе самият избор. Навремето ѝ се беше струвало съвсем просто. Сестрите в черно бяха обект на уважение. Спомняше си как в далечната си младост бе виждала войниците от германските окупационни войски любезно да им кимат, защото макар силно да подозираха, че монахините помагат на съюзническите летци, а може би дори на опитващи се да избягат евреи, също се знаеше, че орденът им се отнася еднакво и справедливо към всички, защото така иска Господ. Освен това дори немците искаха да лежат в тяхната болница, когато бяха ранени, защото там имаха повече шансове, отколкото където и да било другаде. Имаха горда традиция и макар гордостта да беше грях, сестрите го приемаха в някаква степен, като си казваха, че навярно Господ няма нищо против, защото традицията е в Негово Име. И така, когато настъпи времето, тя взе решението и това беше всичко. Някои си тръгнаха, но моментът да направи такъв избор бе тежък за нея поради следвоенното състояние на страната и нуждата от нейните умения, а светът не се беше променил достатъчно, така че тя да може да открие някаква друга възможност за себе си.

Жана Батист беше умела и опитна. Бе дошла тук, когато тази страна все още принадлежеше на родината ѝ, и остана след промяната на статуса ѝ. През това време беше вършила работата си по същия начин, със същото умение, въпреки бурните политически промени около нея, независимо дали пациентите ѝ бяха африканци, или европейци. Но четирийсетте години, повече от трийсет от които все на това място, бяха взели своето.

Не че вече не я бе грижа. Определено не беше така. Просто приближаваше шейсет и пет, а това бе прекалено много за сестра със съвсем малко помощници, често с четиринайсетчасов работен ден и с няколко часа за молитва, което беше добре за душата ѝ, но уморително за всичко друго. Като по-млада тялото ѝ бе здраво — за да не кажем яко — и не един от лекарите я бе наричал «сестра Скала». Лекарите си бяха заминали, но тя беше останала, а дори и скалите се рушат. И с умората бяха започнали грешките.

Тя знаеше от какво да се пази. Човек не може да се занимава с медицина в Африка и да не е предпазлив, ако иска да оцелее. Християнството се бе опитвало да се установи тук в продължение на векове, но макар да беше постигнало някои успехи, можеше никога да не постигне нови. Един от проблемите бе сексуалният промискуитет,

местна особеност, която я ужасяваше при пристигането ѝ преди почти две поколения, но сега просто беше нещо... нормално. Макар че все по-често водеше до смъртоносен изход. Една трета от пациентите в болницата страдаха от онова, което тук наричаха «отслабващата болест», а навсякъде другаде — СПИН. Предпазните мерки бяха известни и Жана Батист ги бе научила на специален курс. Тъжната истина беше, че както при някогашната чума, единственото, което медиците можеха да сторят с това съвременно проклятие, бе да пазят самите себе си.

За щастие при този пациент проблемът не беше такъв. Момчето бе едва на осем години, прекалено малко, за да е сексуално активно. Красиво момче, добре сложено и умно, отличник в недалечното католическо училище. Навярно някой ден щеше да бъде призовано да стане свещеник — това беше по-лесно за африканците, отколкото за европейците, тъй като в мълчаливо съгласие с африканските обичаи Църквата позволяваше на свещениците тук да се женят, тайна, която не бе широко известна в останалата част от света. Момчето беше постъпило само преди няколко часа, в полунощ, докарано от баща си, прекрасен мъж, член на местното правителство. Повиканият по спешност лекар бе поставил на детето диагноза церебрална малария, но тя не беше потвърдена с обичайните лабораторни изследвания. Навярно кръвната проба се бе загубила. Тежко главоболие, повръщане, треперене на крайниците, дезориентация, остра треска. Церебрална малария. Тя се надяваше, че болестта няма да избухне отново. Лекуваше се, но проблемът беше да накарат хората да се подложат на лечение.

Иначе отделението бе тихо толкова късно през нощта — не, всъщност толкова рано сутринта — приятно време в тази част от света. Въздухът беше хладен, неподвижен и тих, пациентите се бяха поуспокоили. В момента най-големият проблем на момчето бе треската, затова сестрата отметна завивката и попи тялото му с гъба. Това като че ли го успокои и тя го прегледа за други симптоми. Лекарите си бяха лекари, а тя беше само сестра — и въпреки това бе тук от много дълго време и знаеше какво да търси. Всъщност нямаше почти нищо освен стара превръзка на лявата му ръка. Как ли я беше пропуснал докторът? Жана Батист се върна в стаята на сестрите, където дремеха двете ѝ помощнички. Онова, което възнамеряваше да

направи, бе тъкмо тяхна работа, но нямаше смисъл да ги буди. Тя се върна при пациента с нова пижама и дезинфектант. Тук човек трябваше да внимава с инфекциите. Предпазливо и бавно сестрата свали превръзката, като премигваше от умора. Ухапване, видя тя, като от малко кученце... или маймуна. Това я накара да премигне отново. Можеше да се окаже опасно. Трябваше да се върне до стаята на сестрите и да вземе гумени ръкавици, но дотам имаше четирийсет метра, а краката и бяха уморени и пациентът спеше спокойно, без да помръдва ръката си. Тя свали капачката на дезинфектанта, разклати шишето и няколко капчици попаднаха върху лицето на момчето. То надигна глава, кихна насън и във въздуха полетя облак от пръски. Сестра Жана Батист се сепна, но не спря, а внимателно почисти раната. После затвори шишето и го остави, направи нова превръзка и едва тогава избърса лице с опакото на ръката си, без да съзнава, че когато момчето беше кихнало, наранената му ръка се разтърси и изцапа с кръв нейната, а след това тя изтри кожата покрай очите си с нея. Така че ръкавиците не биха имали абсолютно никакво значение, факт, който надали би я утешил, дори да си го бе спомнила по-късно.

«Не трябваше да идвам» — каза си Джак. Двама санитарни го водеха по един разчистен коридор на източното стълбище заедно с тълпата от морски пехотинци и агенти, които се изкачваха с все още извадени оръжия като в някаква гротескна картина — никой от тях не знаеше точно какво трябва да прави. Стигнаха до една ли не непреодолима стена от пожарникари. Голяма част от разпръскваната от тях вода се връщаше обратно в лицата им и ги вледеняваше. Тук пожарът беше потушен и макар че маркучите продължаваха да обливат всичко, спасителите от стълбите можеха безопасно да се промъкнат в развалините на залата. Човек не трябваше да е експерт, за да разбере какво откриват. Нямаше вдигнати глави, нито припрени жестове и викове. Мъжете — и жените, макар че от това разстояние не можеше да се каже — предпазливо си проправяха път, като внимаваха повече за собствената си безопасност, отколкото за друго, защото очевидно нямаше причина да рискуват живота си заради мъртъвци.

«Мили Боже» — помисли си той. Там имаше хора, които познаваше. Не само американци. Джак можеше да види мястото,

където цяла част от галерията се бе срутила долу в залата. Галерията за дипломатите, ако си спомняше правилно. Различни високопоставени личности със семействата си, мнозина от които познаваше, дошли в Капитолия, за да присъстват на встъпването му в длъжност. Това правеше ли го виновен за смъртта им?

Беше напуснал сградата на Си Ен Ен, защото трябваше да направи нещо или поне така си беше казал. Сега не бе сигурен. Навярно само промяна на сценария? Или просто го беше привлякла гледката — по същия начин, по който бе привлякла хората около сградата на Конгреса. Вцепенението не го беше напуснало.

— Студено е, господин президент. Поне се дръпнете от тези проклетни пръски — настоя Прайс.

— Добре — кимна Райън и тръгна надолу по стъпалата. Плащът изобщо не топлеше. Райън трепереше и се надяваше да е само от студ.

Камерите вече бяха тук. От малките, портативни модели — всичките японски, с изсумтяване забеляза той — с малки, мощни прожектори. Някак си бяха успели да пробият полицейските кордони и пожарникарите. Пред всяка стояха репортери с микрофон в ръка — тримата, които можеше да види, бяха мъже — и се опитваха думите им да звучат така, като че ли знаят всичко. Няколко прожектора бяха насочени и към него. Гледаха го по цялата страна и по света и очакваха да знае какво да прави. Защо хората изобщо се поддаваха на илюзията, че ръководителите на правителството са по-умни от семейния им лекар, адвокат или счетоводител? Мислите му се върнаха към първата му седмица като младши лейтенант от морската пехота, когато институцията, на която служеше, по подобен начин беше решила, че той знае как да командва и ръководи взвод, а един десет години по-възрастен сержант бе дошъл при него със семеен проблем, очаквайки командирът му, който нямаше нито жена, нито деца, да знае какво да каже на човек, който има неприятности и с жена си, и с децата си. Днес, напомни си Джак, такава ситуация се наричаше «предизвикателство на управлението», което означаваше, че човек не разполага с готово решение за по-нататъшните си действия. Но камерите бяха тук и той трябваше да направи нещо.

Само че все още нямаше готово решение. Беше дошъл тук с надеждата да намери катализатор за действие, а бе открил единствено

все по-усилващо се усещане за безпомощност. А може би и един въпрос.

— Арни ван Дам? — Адски му трябваше Арни.

— В Белия дом е, сър — отвърна Прайс.

— Добре, да тръгва насам — нареди Райън.

— Сър — след моментно колебание каза Прайс, — това навярно няма да е безопасно. Ако имаше...

— Не мога да избягам, по дяволите. Не мога да се измъкна в Кемп Дейвид. Не мога да се скрия в някаква проклета дупка. Не го ли разбирате? — Бе по-скоро разочарован, отколкото ядосан. С дясната си ръка посочи към останките от сградата на Капитолия. — Всички са мъртви и за момента аз съм правителството, да ми помага Бог, а правителството не може да си позволи да избяга.

— Онзи мъж там прилича на президента Райън — каза водещият в топлото си и сухо телевизионно студио. — Навярно се опитва да овладее спасителните операции. Както всички знаем, Райън има добър опит с кризите.

— Познавам Райън от шест години — продължи един по-възрастен коментатор, като внимаваше да не гледа към камерата, така че да изглежда сякаш дава указания на по-добре платения водещ, опитващ се да коментира събитията. И двамата бяха в студиото за речта на президент Дърлинг и бяха прочели всички предоставени им материали за Райън, когато коментаторът всъщност не познаваше, макар през последните няколко години да се бяха сблъскали на различни приеми. — Той е изключително сдържан човек, но несъмнено е от най-умните хора в държавното управление. — Такова заявление не можеше да мине, без да бъде оспорено. Водещият Том се наведе напред, наполовина обърнат към колегата си, наполовина към камерите, и надуто възрази:

— Но, Джон, той не е политик. Няма политически опит. Специалист е по национална сигурност и то по време, когато националната сигурност не е онова, което беше някога.

Коментаторът Джон успя да сдържи отговора, който заслужаваше това твърдение. Но един друг не успя.

— Да — избоботи Чавес. — А онзи самолет, който отнесе сградата, просто е сбъркал пътя. Господи!

— Служим на велика страна, Динг. Къде другаде хората получават по пет милиона годишно, за да бъдат глупави? — Джон Кларк реши да допие бирата си. Нямахме смисъл да се връща във Вашингтон, докато не се обадеше Мери Пат. В края на краищата той беше работяга, а сега наоколо щяха да се щурат само шефовете от ЦРУ. А че щяха да се щурат бе сигурно. Нямахме да постигнат много, но в такъв момент човек всъщност не може да постигне много, освен да изглежда забързан и важен... а за работягите — безполезен.

Тъй като нямаше какво да покажат на публиката, повтаряха записа с речта на президент Дърлинг. Камерите в студиото се управляваха дистанционно и техниците спираха на отделни кадри, за да покажат първия ред, където седяха членовете на правителството. Отново беше изреден списъкът на загиналите: целият кабинет с изключение на двама министри, Съветът на началник-щабовете, директорите на висшите държавни агенции, председателят на Федералното бюро за резерви, директорът на ФБР Бил Шоу, директорът на Службата за мениджмънт и бюджет, управителят на НАСА и деветимата съдии от Върховния съд. Гласът на водещия изреждаше имената и постовете им, а записът продължаваше кадър по кадър до мига, в който агентите от Службата за сигурност се втурваха в залата, стресваха президент Дърлинг и предизвикваха кратко объркване. Главите се обръщаха в търсене на опасност и навярно подсетливите от присъстващите се бяха учудили на присъствието на въоръжени хора в галериите, но сетне идваха три кадъра, заснети с широкообективна камера, на които се виждаше замъгленото изместване на задната стена, последвано от мрак. Тогава на екрана отново се появи водещият и коментаторът, загледани надолу в настолните си монитори, сетне пак се спогледаха — навярно едва сега започваше да ги ужасява цялата чудовищност на случилото се, както ужасяваше и новия президент.

— Основната задача на президента Райън ще е да възстанови правителството, ако успее — каза коментаторът Джон и след продължителна пауза прибави: — Боже мой, толкова много достойни

мъже и жени... мъртви... — Бе му дошло наум и че ако всичко това се беше случило преди няколко години, преди да стане старши коментатор на мрежата, той също щеше да е в онази зала, заедно с толкова много свои приятели и колеги. Ужасът най-после обхвана и него и ръцете му започнаха да се тресат под бюрото. Макар и опитен професионалист, който не допускаше гласът му да затрепери, той все пак не успя напълно да овладее лицето си, което се сви от внезапна, ужасна мъка и придоби мъртвешка бледност под грима.

— Съд Божи — на десет хиляди километра оттам промърмори Махмуд Хаджи Даряеи, като взе дистанционното управление и изключи звука, за да сложи край на празното бръщолевене.

Съд Божи. Това беше логично, нали? Америка. Колосът, който бе провалил толкова много неща, безбожна земя на безбожници на върха на своята мощ, победителка в поредния бой — а сега понесла тежък удар. Как иначе освен по Божия воля можеше да се случи това? И какво друго би могло да означава освен съд Божи и Божия благословия? Благословия, но за какво? — зачуди се той. Е, навярно щеше да стане ясно по-късно.

Беше се срещал с Райън веднъж и той му се бе сторил злобен и арогантен — типичен американец, — но не и сега. Камерите за миг показаха в едър план свилия се в плаща си мъж, с въртяща се насамната глава и отворена уста. Не, сега не беше арогантен. Бе зашеметен, дори не осъзнаваше достатъчно случилото се, за да е уплашен. Беше виждал и преди това изражение. Много интересно.

Същите думи и образи заливаха света, предавани от сателити до над един милиард души, които гледаха новините или известни за събитията, прехвърляха каналите на сутрешните информационни емисии в едни страни, или на обедните и вечерните в други. Твореше се история и нямаше как да не гледат.

Това особено се отнасяше за имащите власт, за която информацията представляваше изходна суровина. Друг мъж на друго място погледна поставения до телевизора на бюрото му електронен часовник и си направи проста сметка. В Америка завършваше един ужасен ден, докато там, където се намираще той, едва започваше утрото. От прозореца зад бюрото му се виждаше огромно, павирано с

камъни пространство, всъщност просторен площад, хората по него пътуваха предимно на велосипеди, макар броят на автомобилите вече да беше значителен, увеличил се през последните няколко години около десет пъти. Но велосипедите все още бяха основното транспортно средство, а това не бе справедливо, нали?

Беше планирал да промени положението, бързо и решително от гледна точка на историята — а той сериозно се занимаваше с история, — само за да види как американците провалят още в зародиш добре подготвения му план. Не вярваше в Бог, никога не беше вярвал и нямаше да повярва, но вярваше в Съдбата, а именно Съдбата бе онова, което наблюдаваше на фосфорния екран на произведения в Япония телевизионен апарат. Непостоянна жена е Съдбата, каза си той и протегна ръка към чашата зелен чай. Само допреди дни бе облагодетелствала американците, а сега всичко това... И какви бяха намеренията на госпожа Съдбата? От друга страна, по-голямо значение имаха неговите собствени намерения, потребности и желаниа, реши мъжът. Той посегна към телефонната слушалка, после се отказа. И така щеше да звъне достатъчно скоро — други щяха да искат мнението му и щеше да му се наложи да им даде някакъв отговор, така че бе време да помисли по въпроса. Отпи от чая си. Горещата течност изгори устата му и това беше добре. Трябваше да е трезв, а болката го концентрираше.

Осъществен или не, планът му не бе лош. Беше зле изпълнен от невнимателните му агенти, най-вече поради Съдбата и моментната ѝ щедрост към Америка — но планът си бе чудесен, отново си каза той. Отваряше му се нова възможност да го докаже и то пак благодарение на Съдбата. Тази идея го накара леко да се усмихне и лицето му придоби разсеяно изражение, докато мислено скачаше напред в бъдещето. Видяното там му хареса. Надяваше се телефонът да не звъне още известно време, защото трябваше да поогледа още по-напред, а за тази цел никой не биваше да му пречи. След кратък размисъл реши, че истинската цел на плана му вече е постигната. Беше искал Америка да бъде осакатена и сега тя бе осакатена. Не както го беше решил той, но така или иначе осакатена. «Може би дори още по-добре?» — помисли си мъжът.

«Да.»

И така, играта можеше да продължи.

Именно Съдбата беше онази, която си играеше с приливите и отливите на историята. Всъщност тя не бе нито приятел, нито враг на никого — или може би беше? Мъжът изсумтя. Навярно тя просто имаше чувство за хумор.

Тя бе изпълнена с гняв. Само преди дни бе подложена на унижение, ужасното унижение да чуе от чужденец — някакъв си бивш провинциален губернатор! — какво трябвало да направи собствената ѝ независима страна. Беше се държала много внимателно, разбира се. Всичко трябваше да се направи с огромно умение. Самото правителство не бе замесено в нищо повече от мащабно военноморско учение в открито море, където естествено всички имаха право на свободно плаване. Не отправиха заплашителни ноти и официални демарши, не заеха и позиция, а от своя страна, американците не бяха направили нищо повече от това да свикат заседание на Съвета за сигурност, на което всъщност нямаше какво да се каже, тъй като официално не се бе случило нищо и нейната страна не беше направила изявление. Американците просто бяха провели учения, нали? Мирни учения. Разбира се, те бяха спомогнали за увеличаването на американската мощ срещу Япония — но жената не можеше да знае това предварително, нали? Не, разбира се.

Точно в този момент документът лежеше върху бюрото ѝ: необходимото за пълно възстановяване на боеготовността на флотата време. Но не, поклати глава тя, това нямаше да е достатъчно. Сега нито тя, нито страната ѝ можеха да действат самостоятелно. Трябваша време, съюзници и планове, но страната ѝ имаше и други нужди, а нейната работа беше да се грижи именно за тях. Не ѝ бе работа да изпълнява нечии чужди заповеди, нали?

Не.

Тя също пиеше чай от фина порцеланова чаша, със захар и малко мляко — по английски, резултат от произхода, положението и образованието ѝ, които наред с търпението, я бяха изкачили до този пост. От всички хора по света, които гледаха същата картина, предавана от същата сателитна мрежа, навярно тя най-добре разбираше какви възможности се откриват, колко големи и привлекателни са те, още по-приятни поради това, че идваха толкова

скоро след изживяното в същия този кабинет унижение. От човек, който сега беше мъртъв. Прекалено добри възможности, за да ги изпусне.

Да, точно така.

— Това е ужасно, Джон. — Доминго Чавес потърка очи — беше буден от повече часове, отколкото обърканият му поради смяната на часовите зони мозък можеше да преброи — и се опита да подреди мислите си. Бе се изтегнал на кушетката в дневната, качил босите си крака върху масичката за кафе. Жените в къщата спяха — на сутринта едната я очакваше работа, а другата — изпити в колежа. Още не беше разбрала, че на следващия ден може и да няма училище.

— Кажи ми защо, Динг — изсумтя Джон Кларк. Времето да се тревожи за качествата на различни хора от телевизията бе отминало, а в края на краищата младият му партньор се опитваше да достигне учителя си в областта на международните отношения.

— Струва ми се, че никога преди в мирно време не се е случвало подобно нещо — без да отваря очи, отвърна Чавес. — Светът не се е променил много от миналата седмица, Джон. Миналата седмица беше наистина объркано. Като че ли спечелихме онази малка война, която водихме, но светът не се е променил много, а ние изобщо не сме по-силни, отколкото бяхме преди нея, нали?

— Тоест природата не търпи вакуум? — тихо попита Джон.

— Нещо подобно — прозя се Чавес.

— Не съм постигнал много, а? — тихо и мрачно попита Джак. Вече го осъзнаваше с пълна сила. Все още се виждаха отблясъци, макар че сега в небето се издигаше по-скоро пара, отколкото дим. Внасяха в сградата чували за трупове. Потискаща гледка. Гумирана материя с дръжки в краищата и цип по средата. Бяха много и вече изнасяха някои надолу по широкото стълбище между останките от срутните стени. Току-що бяха започнали и нямаше да свършат скоро. Всъщност, откакто преди няколко минути дойде тук горе, не бе видял нито един труп. Гледката на първите няколко чувала обаче му се стори още по-ужасяваща.

— Не, сър — отвърна агент Прайс. Изражението ѝ бе същото като неговото. — Това не е добре за вас.

— Знам — кимна Райън и извърна очи.

«Не знам какво да правя — каза си той. — Къде е учебникът, къде са уроците за тази работа? Кого да попитам? Къде да отида?»

«Не искам тази работа!» — безмълвно изкрещя Джак и се упрекна за продажността на мисълта си, но той беше дошъл на това отскоро ужасно място в своего рода демонстрация на лидерство, минавайки пред телевизионните камери така, сякаш знаеше какво има намерение да прави — а това бе лъжа. Навярно не злобна. Просто глупава. «Да отида при началника на пожарната команда и да го питам какво става, сякаш всеки, който има очи и е завършил втори клас, не може да разбере!»

— Приемам идеи — рече накрая Райън.

Специален агент Андреа Прайс дълбоко си пое дъх и осъществи мечтата на всеки специален агент от Службата за сигурност на Съединените щати чак до времето на Пинкертън^[3].

— Господин президент, всъщност трябва да се организирате. Има неща, които можете да правите, и такива — които не можете. Разполагате с хора, които работят за вас. Като начало, сър, вижте кои са и ги оставете да си вършат работата. Може би тогава ще сте в състояние да започнете да вършите вашата.

— Тоест да се върнем в Белия дом?

— Там са телефоните, господин президент.

— Кой е шеф на охранителното подразделение?

— Анди Уокър. — Не беше нужно Прайс да му казва къде е сега той. Райън я погледна и взе първото си решение като президент.

— Току-що сте повишена.

Тя кимна.

— Последвайте ме, сър. — Беше ѝ приятно да види, че подобно на всички останали, и този президент може да се научи да изпълнява заповеди. Поне понякога. Едва бяха направили десет крачки, когато Райън се подхлъзна на парче лед и падна на земята. Двама агенти му помогнаха да се изправи. Това го накара само да изглежда още по-уязвим. Един незабележим фоторепортер улови момента и осигури на «Нюзуик» корица за следващата седмица.

— Както виждате, в момента президентът Райън напуска Капитолия с автомобил, който прилича по-скоро на военен, отколкото на Службата за сигурност. Какви са според вас намеренията му? — попита водещият.

— Честно казано — отвърна коментаторът Джон, — най-вероятно е самият той все още да няма представа.

Частица от секундата по-късно това мнение обиколи целия свят и беше прието без възражения от всички, били те приятели или врагове.

Някои неща трябваше да се свършат незабавно. Той не знаеше дали тези решения са правилните — е, всъщност знаеше, и не бяха, — но на определено приоритетно равнище правилата малко се объркват, нали? Бе навлязъл в обществения живот на практика откакто завърши право, което беше друг начин да се каже, че през целия си живот не бе имал истинска работа — наследник на политически род, чиято служба на обществото датираше отпреди две поколения. Навярно нямаше много практически опит в икономиката, освен като неин ползвател — финансовите мениджъри на семейството му управляваха различните тръстове и капиталовложения достатъчно умело и той си правеше труда да се среща с тях едва ли не само когато дойдеше време да си плаща данъците. Всъщност никога не беше практикувал право — макар да имаше участие в приемането буквално на хиляди закони. Всъщност никога не бе служил на страната си в униформа — макар сам да се смяташе за специалист по национална сигурност. Но той познаваше управлението, защото то беше негова професия през целия му активен — да не кажем «работен» — живот, а в такъв момент страната се нуждаеше от човек, който наистина да познава управлението. Страната се нуждаеше от лечение, а Ед Килти разбираше от това.

Затова вдигна телефонната слушалка и набра номера.

— Клиф, обаждат се Ед...

---

[1] Третият по големина остров от Хаваите с главен град Хонолулу. — Б.пр. ↑

[2] Върховен военен консултативен орган при президента на САЩ, състоящ се от началник-щабове на сухопътните и военновъздушните сили, коменданта на корпусите на морската пехота, началника на военноморските операции и от председател, назначен от една от въоръжените сили. — Б.пр. ↑

[3] Алан Пинкертън (1819-1884) — американски детектив, роден в Шотландия. — Б.пр. ↑

1.

ВСИЧКО ЗАПОЧВА СЕГА

Центърът на групата за бързо действие на ФБР на петия етаж в сградата «Хувър»^[1] е помещение със странна форма — грубо триъгълно и изненадващо малко, с място само за петнайсетина души, и то ако се блъскат един в друг. Пристигналият шестнайсети, без вратовръзка и небрежно облечен, беше вторият заместник-директор Даниъл Е. Мъри. Старшият дежурен служител бе негов стар приятел, инспектор Пат О'Дей. Едър, грубоват мъж, чието хоби беше да отглежда говеда в дома си в северна Вирджиния — този «каубой» се бе родил и израснал в Ню Хампшир, но обувките му бяха правени по поръчка — О'Дей държеше до ухото си телефонна слушалка и стаята беше удивително тиха за помещение от такъв род по време на истинска криза. Влизането на Мъри бе посрещнато с кратко кимване. Старшият агент изчака, докато О'Дей свърши разговора си.

— Какво става, Пат?

— Току-що разговарях с базата «Андрюс». Имаг записи на радара. Извикал съм агенти от Вашингтонската оперативна служба, за да разпитат служителите от самолетната кула. Националната служба за безопасност на транспорта също ще прати хора да ни помагат. На пръв поглед изглежда, че става дума за Боинг 747 — камикадзе от Японските авиолинии. От «Андрюс» казват, че пилотът е съобщил за авария, прелетял е точно над пистите им, увиснал е малко вляво и... ами... — О'Дей сви рамене. От ВОС са пратили хора на Капитолия, за да започнат разследване. Според мен случаят може да се характеризира като терористична акция и следователно е в нашата юрисдикция.

— Къде е заместник-директорът? — попита Мъри. Имаше предвид заместник-директора на ВОС, чийто щаб беше «Бъзардс Пойнт» на река Потомак.

— На почивка на Сейнт Лусия^[2] с Анджи. Лош късмет извади Тони — изсумтя инспекторът. Тони Карузо бе излязъл в отпуска едва преди три дни. — Лош ден за много хора. Броят на трупове ще е огромен, Дан, много по-голям, отколкото в Оклахома. Пратих съобщение за обща готовност на съдебните лекари. Страхотна каша е — ще трябва да идентифицираме много трулове само по ДНК. А онези от телевизията питат как е възможно военновъздушните сили да допуснат това да се случи. — Думите му бяха придружени с поклащане на глава. О'Дей имаше нужда от нещо, върху което да излее яростта си, а в момента телевизионните коментатори бяха най-привлекателната мишена. По-нататък щяха да се появят и други; и двамата мъже се надяваха ФБР да не е една от тях.

— Знаем ли нещо друго?

— Нищо — поклати глава Пат. — Ще ни отнеме доста време, Дан.

— Райън?

— Беше на Капитолия, сега трябва да е на път за Белия дом. Показаха го по телевизията. Изглежда малко замаян. Нашите братя и сестри от Службата за сигурност също имат адски тежка нощ. Човекът, с когото разговарях преди десет минути, доста я беше олабил. Накрая можем да стигнем до конфликт по въпроса в чия юрисдикция влиза разследването.

— Страхотно — изсумтя Мъри. — Ще оставим министъра на правосъдието да реши спора... — Но сега нямаше министър на правосъдието, нито пък министър на финансите, на когото да се обади.

Инспектор О'Дей не трябваше да опреснява знанията си. Федералното законодателство упълномощаваше Службата за сигурност на Съединените щати да разследва всяко нападение срещу президента. Но друг федерален закон относно тероризма под юрисдикцията на ФБР. Местното законодателство за убийство вкарваше в играта и вашингтонската градска полиция, разбира се. Разследването беше започнато от Националната служба за безопасност на транспорта — докато не се докажеше противното, това можеше просто да е ужасна самолетна катастрофа — и това беше само началото. Всяка от институциите имаше право над случая. Службата за сигурност, по-малка от ФБР и с по-ограничени възможности, наистина разполагаше с превъзходни агенти и с някои от най-добрите

технически експерти. НСБТ знаеше за самолетните катастрофи повече от всички на света. Но водеща институция в това разследване трябваше да е Бюрото, каза си Мъри. Само че директор Шоу беше мъртъв, а без него нямаше кой да се развърти сред етажите на властта...

«Господи» — помисли си Мъри. С Бил бяха завършили заедно Академията. Бяха започнали работа във Филадельфия в една и съща оперативна група, преследваха крадци на банки...

Пат разбра изражението му и кимна.

— Да, Дан, ще ни трябва време, за да се възстановим, нали? Изкормени сме като риба, човече. — И му подаде лист от тефтерче с ръкописен списък с имената на известните досега жертви.

«Дори ядрено нападение нямаше да ни нанесе толкова жесток удар» — осъзна Мъри, докато преглеждаше списъка. Една постепенно разрастваща се криза би предоставила достатъчно време, управниците спокойно биха заминали от Вашингтон на различни безопасни места и мнозина от тях биха оцелели — или поне така беше според плановете, — така че след удара щеше да има някакво функциониращо правителство, което да започне да събира парчетата. Но не и сега.

Райън бе идвал в Белия дом често — на посещения, на кратки съвещания, на важни или безсмислени срещи, а в последно време — за да работи в собствен кабинет като съветник по въпросите на националната сигурност. Сега за първи път не му се налагаше да показва пропуска си и да минава през детектори за метал — всъщност мина по навик право през детектора, но когато този път сигналят прозвуча, той просто продължи напред, без дори да се бърка за ключовете си. Разликата в поведението на агентите от службата за сигурност беше удивителна. Подобно на всички останали, познатата обстановка ги успокояваше и макар цялата страна току-що да бе получила поредния урок за това колко илюзорна е «безопасността», илюзията беше достатъчно реалистична, така че дори опитните професионалисти да се чувстват по-сигурни. Когато антуражът влезе през източния вход, оръжията бяха прибрани, саката закопчани и всички дълбоко си поеха дъх.

Вътрешният глас подсказваше на Джек, че това е неговият дом, но той не желаше да повярва. Президентите обичаха да наричат сградата «Народен дом» с измамна скромност, за да опишат мястото, за което някои от тях с готовност биха прегазили телата на собствените си деца, а после биха казали, че всъщност не е чак толкова голяма работа. Ако лъжите можеха да цапат стените, помисли си Джек, това здание би имало свършено друго име. Но Белият дом излъчваше и величественост, която бе по-заплашителна от политическата дребнавост. Тук Джеймс Монро беше провъзгласил доктрината «Монро»^[3] и за първи път бе изкарал страната си на стратегическата сцена. Тук Линкълн беше удържал единството на страната си само чрез силата на собствената си воля. Тук Теди Рузвелт бе превърнал Америка в истински играч от световно значение и беше пратил своята Велика бяла флотилия по света да му покаже американската мощ. Тук далечният братовчед на Теди^[4] бе спасил страната си от вътрешен хаос и отчаяние едва ли не само с носовия си глас и вирнатото си цигаре. Тук Айзенхауер беше упражнявал властта толкова умело, че едва ли някой бе забелязал, че изобщо върши нещо. Тук Кенеди се беше срещнал с Хрушчов и никой не се бе интересувал от това, че така бяха избегнати множество глупави грешки. Тук Рейгън беше кроил унищожаването на най-опасния враг на Америка, само за да бъде обвинен, че е проспал повечето от времето си. Какво в крайна сметка имаше по-голямо значение — постиженията или малките, мръсни тайни на несвършените мъже, които съвсем за кратко бяха прекрачили отвъд слабостта си? Но в историята оставаха именно тези малки и неуверени крачки, докато другото като цяло се забравяше — освен от историците ревизионисти, които просто не осъзнаваха факта, че хората не са свършени.

Но това все пак не беше неговият дом.

Входът приличаше на тунел, минаващ под източното крило, в което бяха кабинетите на първата дама — допреди деветдесет минути Ан Дърлинг. По закон първата дама беше частна гражданка — странно определение за човек, който поддържа платен персонал, — но в действителност функциите и често бяха от огромна важност, колкото и неофициални да бяха. Стените тук приличаха на музей, а не на дом. Минаха покрай малката кинозала, в която президентът можеше да гледа филми със стотина свои близки лични приятели. Имаше няколко

скулптури, голяма част от които на Фредерик Ремингтън^[5], и се предполагаше, че цялостният мотив трябва да е чисто американски. Картините изобразяваха предишни президенти и привлякоха погледа на Райън — безжизнените им очи като че ли го гледаха с подозрение и съмнение. Всички тези мъже, минали оттук преди него, добри или лоши, оценявани от историците положително или отрицателно, го гледаха...

«Аз съм историк — каза си Райън. — Написал съм няколко книги. Преценявал съм постъпките на други от безопасното разстояние и на времето, и на пространството. Защо еди-кой си не видял това? Защо еди-кой си не направил онова?» Сега, когато вече беше твърде късно, разбираше, че не е бил прав. Сега той бе тук и отвътре нещата изглеждаха съвсем различно. Отвън можеш да гледаш вътре, като първо оглеждаш наоколо, за да обхванеш цялата информация и да я анализираш, докато минава покрай теб, да я спреш, когато трябва, дори да я върнеш обратно, за да я разбереш по-добре, и имаш достатъчно време, за да подредиш нещата.

Но отвътре изобщо не беше така. Тук всичко се стоварваше право отгоре ти като връхлитащи едновременно от всички посоки влакове, движещи се по свои собствени разписания и оставящи съвсем малко пространство да маневрираш или обмисляш. Райън вече го чувстваше. А хората от портретите обикновено бяха идвали на това място, разполагайки с лукса на достатъчното време да помислят за възкачването си, на доверените съветници и добрата воля, лукс, с който той не разполагаше. Историците обаче нямаше да отделят на това повече от един бегъл параграф или може би дори цяла страница преди да преминат към безмилостния си анализ.

Джак знаеше, че всичко, което каже или направи, ще бъде подложено на анализ — и то не само от този момент насетне. Сега хората щяха да търсят в миналото му данни за неговия характер, разбирания, добри или лоши постъпки. От мига, в който самолетът се бе стоварил върху сградата на Капитолия, той беше станал президент и отсега нататък през идните поколения всеки негов дъх щеше да бъде разглеждан в нова и безмилостна светлина. Ежедневният му живот нямаше да е частен и дори в смъртта си нямаше да е в безопасност от придиричивия поглед на хора, които нямаше да си имат и представа какво е дори просто да влезеш в този прекалено огромен дом-кабинет-

музей и да знаеш, че това е твоят затвор за вечни времена. Решетките може би бяха невидими, но именно поради това дори още по-истински.

Толкова много мъже бяха копнели за тази работа, само за да открият колко ужасна и разочароваща е тя. Джак го знаеше от собствените си исторически занимания и от личните си наблюдения върху трима мъже, обитавали Овалния кабинет. Предполагаше се, че те поне бяха дошли тук с отворени очи и навярно можеха да бъдат обвинявани, че егото им е стояло над разума. А колко по-зле беше за човек, който никога не го бе искал? И дали поради тази причина историята щеше да съди Райън по-меко? Това си струваше едно иронично изсумтяване. Не, той беше дошъл в тази сграда в момент, когато неговата страна бе в нужда, и ако не посрещнеше тази нужда, щеше да е проклет завинаги, въпреки че бе заел поста съвсем случайно — осъден от един сега мъртъв мъж да върши работата, за която другият беше копнял.

За Службата за сигурност това бе време да се поотпусне. Щастливци, каза си Райън. Тяхната работа беше да пазят него и семейството му. А сега неговата работа бе да пази тях и техните семейства, както и милиони други.

— Оттук, господин президент. — Прайс зави наляво по коридора на приземния етаж. Тук Райън за първи път видя хора от персонала на Белия дом, дошли да видят новия си шеф, мъжа, на когото щяха да отдадат всичките си способности. Подобно на всички останали, те просто стояха и гледаха, без да знаят какво да кажат, погледите им го преценяваха и не издаваха мислите им, макар че в първия удобен момент със сигурност щяха да споделят впечатленията си на спокойствие в гардеробните или закусвалните за персонала. Вратовръзката на Джак все още висеше накриво и той продължаваше да е с плаща. Замръзналите в косата му водни пръски вече се топяха. Когато антуражът продължи на запад, един от персонала тичешком изчезна, след минута пак се появи, проби си път през охраната и подаде на Райън хавлиена кърпа.

— Благодаря — изненадано каза Джак, остана неподвижен за миг, после започна да бърше косата си. Някакъв фотограф насочи апарата си към него и щастливо защрака. Агентите от Службата за сигурност не му пречеха с нищо. Това, помисли си Райън, означаваше, че е от персонала — официалният фотограф на Белия дом, чиято

работа беше да запечатва всички събития. «Страхотно, да ме шпионират собствените ми хора!» Но сега не бе време да променя нещо, нали?

— Къде отиваме, Андреа? — попита Джак, докато минаваха покрай нова поредица портрети на президенти и първи дами, всички вперили погледи в него...

— В Овалния кабинет. Мислех си...

— В заседателната зала — спря на място Райън, като продължаваше да суши косата си. — Все още не съм готов за онзи кабинет, разбирате ли?

— Няма проблем, господин президент. — В края на широкия коридор завиха наляво в по-малко фойе с евтини наглед дървени решетки, а после пое на надясно, за да излязат отново навън, тъй като към западното крило нямаше коридор. Ето защо никой не му беше взел плаща, проумя Джак.

— Кафе — нареди той. Тук поне щяха да го хранят добре. Столовата на Белия дом се обслужваше от стюарди от военноморските сили. Неговата първа чаша кафе като президент му наля в изящна чаша от сребърен кафеник моряк, който също като всички останали бе любопитен да види новия шеф. На Райън му хрумна, че сега е като животно в зоологическа градина. Интересно, дори очарователно — а как ли щеше да се приспособи към новата клетка?

Същата стая, но друг стол. Президентът седеше по средата на масата, така че помощниците да могат да се съберат от двете му страни. Избра мястото си и седна съвсем естествено. В края на краищата това беше само стол. Така наречените украшения на властта бяха просто вещи, а самата власт бе илюзия, защото винаги се придружаваше от още по-големи задължения. Човек можеше да види и провери първото. Второто можеше само да се почувства. Задълженията се носеха във въздуха, който изведнъж беше започнал да му се струва тежък в тази стая без прозорци. Джак отпи от кафето и се огледа. Стенният часовник показваше 11:14 вечерта. Бе президент вече от... колко? Деветдесет минути? Горедолу толкова, колкото му отнемаше шофирането от дома му до... новия му дом... в зависимост от натовареността на уличното движение.

— Къде е Арни?

— Тук съм, господин президент — каза Арнолд ван Дам от вратата. Шеф на персонала по време на двама президенти, сега той щеше да постави невиджан рекорд с трети мандат на този пост. Първият му президент беше подал позорно оставка. Вторият бе мъртъв. Дали третият щеше да има късмет — или лошите неща винаги вървяха по три? Две поговорки, споменавани еднакво често и взаимно изключващи се. Райън впи поглед в него. Безмълвно му задаваше въпроса, който не можеше да произнесе гласно: «Какво да правя сега?»

— Изявлението по телевизията беше добро. — Шефът на персонала седна от другата страна на масата. Изглеждаше спокоен и компетентен както винаги и Райън не се замисли за усилията, които трябваше да полага човек, загубил повече приятели, отколкото Джак изобщо имаше, за да изглежда така.

— По дяволите, дори не помня какво казах — отвърна Джак.

— Това в общи линии е нормално за импровизирана реч — призна ван Дам. — Все пак беше много добре. Винаги съм смятал инстинкта ти за чудесен. Ще имаш нужда от него.

— И сега — първо какво? — попита Джак.

— Банките, стоковите борси и всички федерални служби са затворени, да речем до края на седмицата, може би и до по-късно. Трябва да организираме държавното погребение на Роджър и Ан. Национална седмица на траур, навярно месец с полуспуснати знамена. В залата имаше и доста посланици. Това означава огромна дипломатическа дейност отгоре на всичко останало. Ще извикаме поддържащия персонал и...

— Кои...

— Тук имаме протоколна служба, Джак — посочи ван Дам. — Вече са на работното си място и подготвят материалите за теб. Имаме група специалисти, които пишат речи и които ще подготвят официалните ти изявления. Хората от медиите ще искат да се срещнат с теб — имам предвид, че ще трябва да се появиш пред публика. Трябва да успокоиш хората. Трябва да предизвикаш доверие...

— Кога?

— Най-късно за сутрешните новини по Си Ен Ен и всички останали телевизионни мрежи. Бих предпочел да излезем пред камерите след час, но не е задължително. Можем да се оправдаем, че си зает. И това ще е истина. Преди да излезеш пред телевизията трябва

да бъдеш инструктиран какво можеш да говориш и какво не. Ще информираме репортерите за какво не могат да питат и в случай като сегашния те ще ни сътрудничат. Можеш да разчиташ на една седмица добро отношение. Това е меденият ти месец с пресата и той ще трае точно толкова.

— А после? — попита Джак.

— После ставаш по Божия милост президент и ще трябва да се държиш като такъв, Джак — рязко отвърна ван Дам. — Не са те карали насила да положиш клетвата, спомняш ли си?

Този въпрос накара Джак рязко да отметне глава. С периферното си зрение долови каменните изражения на другите в стаята — в момента всички до един агенти от Службата за сигурност. Той бе новият шеф, а техните очи не бяха много по-различни от онези на портретите по пътя от източното крило. Те очакваха от него да действа както трябва. Щяха да го подкрепят, да го пазят от други и от самия него, но той трябваше да си върши работата. Нямахше да му позволят да избяга. Службата за сигурност беше упълномощена да го пази от физическа опасност. Арни ван Дам щеше да се опитва да го закриля от политическа опасност. Други служители също щяха да му помагат и да го закрилят. Поддържащият персонал щеше да го храни, да глади ризите му и да му носи кафе. Но никой от тях нямаше да му позволи да избяга, нито от това място, нито от задълженията му.

Това бе затвор.

Но онова, което току-що каза Арни, беше вярно. Той имаше възможност да откаже да положи клетвата. Не, нямаше такава възможност. В такъв случай щеше да е завинаги прокълнат като страхливец — още по-лошо, собственият му разум щеше да го проклина за същото, защото съвестта му бе негов най-опасен враг. По природа беше човек, който гледаше в огледалото и видяното все му се струваше недостатъчно. Макар да се смяташе за добър човек, никога не бе достатъчно добър от гледна точка на... на какво? На ценностите, които беше научил от родителите си, от възпитателите си, в морската пехота, от многобройните хора, които бе срещал, от опасностите, с които се беше сблъсквал? Всички онези абстрактни ценности — наистина ли ги използваше, или пък те използваша него? Какво го бе довело до сегашния момент? Какво го беше направило такъв, какъвто беше — и какво всъщност представляваше Джон Патрик Райън? Той

огледа присъстващите, но и те не знаеха. Сега той бе президентът, човекът, който им дава заповедите, които те щяха да изпълняват, човекът, който им държи речи, които други щяха да анализират и да търсят в тях нюанси и грешки, човекът, който да решава какво ще правят Съединените американски щати, за да бъде съден и критикуван от други, които си нямаха и представа как да направят онова, срещу което протестираха. Но това не беше личност — това бе описание на работа. Зад нея трябваше да стои мъж — или някой ден в близко бъдеще жена, — който да премисля нещата и да се опитва да постъпва правилно. И да се опитва да даде най-доброто от себе си. Присъдата на историята бе далеч по-маловажна от собствената му самооценка. Истинският затвор беше и винаги щеше да е самият той.

По дяволите.

Пожарът вече бе победен, виждаше шефът на пожарната команда Магил. Хората му трябваше да внимават. Винаги имаше горещи точки, места, където огънят беше потушен не от студената вода, а по-скоро от липсата на кислород, и чакаше възможност да избухне отново, за да изненада и убие непредпазливите. Но неговите хора бяха предпазливи и добре обучени. Вече навиваха маркучите и някои от хората му откарваха камионите обратно в гаражите. Бе събрал цялата налична техника в града и трябваше да върне голяма част от нея по местата ѝ, та ако избухне нов пожар, да не загинат още хора.

Вече не беше сам — всички около него носеха еднопластови винилови якета с големи жълти надписи, съобщаващи кои са. Имаше групи от ФБР, от Службата за сигурност, от вашингтонската градска полиция, от НСБТ, от Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия към министерството на финансите, тук бяха и следователите от собствената му служба. И всички търсеха някой, който да носи отговорността за командването. Вместо да проведат неофициална среща и да установят свои собствени командни вериги, те се събираха най-вече на малки групички, навярно в очакване някой друг да им каже кой движи нещата. Магил поклати глава. Беше виждал същото и преди.

Вече изнасяха трупове по-бързо. Засега ги откарваха във вашингтонския арсенал, на около километър и половина северно от Капитолия, точно до железопътната линия. Магил не завиждаше на

екипите по идентифицирането, макар все още да не си бе направил труда да слезе в кратера — както мислеше за залата в момента, — за да види ужасното опустошение.

— Началник? — повика го някакъв глас зад него. Магил се обърна.

— Да?

— От НСБТ съм. Можем ли да започнем с издирването на записващото устройство? — Мъжът посочи към самолетната опашка. Макар да не можеше да се каже, че е непокътната, веднага се виждаше какво е представлявала преди и така наречената «черна кутия» — всъщност боядисана във флуоресцентно оранжево — трябваше да е някъде там. Участъкът беше сравнително чист. Повечето отломки бяха отхвъркнали на запад и може би действително имаха шанс бързо да открият устройството.

— Добре — кимна Магил и даде знак на двама пожарникари да придружат групата от НСБТ.

— Освен това бихте ли наредили на хората си да не местят частите от самолета, доколкото е възможно? Трябва да възстановим катастрофата и ще ни е от голяма полза, ако нещата са на местата си.

— На първо място са хората... трупите — отбеляза Магил. Федералният служител кимна с гримаса. Положението не беше забавно за никого.

— Разбирам. — Той замълча за миг. — Ако откриете членовете на екипажа, моля, изобщо не ги пипайте. Извикайте ни и ние ще се оправим. Става ли?

— А как ще ги познаем?

— По белите ризи, пагоните с лентички, а и навярно ще са японци.

Трябваше да звучи безумно, но не бе така. Магил знаеше, че трупите от самолетни катастрофи често се запазват в най-невероятни външни условия толкова непокътнати, че само опитното око можеше да открие от пръв поглед следите от фаталното нараняване. Това често обезкуражаваше цивилните, които обикновено първи пристигаха на местопроизшествието. Странно — човешкият труп изглеждаше по-здрав от живото тяло.

Пожарникарите долу вече имаха достатъчно задачи. Първата, разбира се, беше да открият и пренесат трупа на президент Роджър

Дърлинг. Всичко останало бе второстепенно и за него бе приготвена специална линейка. Дори на първата дама Ан Дърлинг щеше да ѝ се наложи да почака малко съпруга си — за последен път. Откъм отсрещната страна на сградата маневрираше подвижен кран, който вдигаше камъните от тавана над подиума като от съборена купчина детски кубчета. На дрезгавата светлина като че ли липсваха само буквите, цифрите и картинките по страните им, за да допълнят илюзията.

Във всички министерства се стичаха хора, най-вече висши служители. Едва ли беше обичайно VIP паркингите да са препълнени посред нощ, но сега бе така и министерството на външните работи не правеше изключение. Вяха извикани и хората от охраната, тъй като атаката срещу една държавна институция беше атака срещу всички, и макар характерът на атаката срещу правителството да обезсмисляше събирането на хора, въоръжени с пистолети, всъщност нямаше никакво значение. Когато се случва А, в резултат се получава Б. Хората с пистолетите се споглеждаха и клатеха глави, тъй като знаеха, че ще им платят за извънредния труд, а това ги издигаше над големите клечки, които прииждаха от домовете си в Чевеи Чейс и предградията на Вирджиния, тичешком изкачваха стълбите и после просто бърбеха помежду си.

Един от тези хора паркира колата си на определеното за него място в подземие и използва магнитната си карта, за да се качи с VIP асансьора до седмия етаж. Той се отличаваше от другите по това, че тази нощ наистина имаше работа, макар и да се чудеше какво да направи през целия път от дома си в Грейт Фолс. Виждаше положението като проверка на смелостта, макар че в случая този израз едва ли беше подходящ. И все пак какво друго можеше да стори? Дължеше на Ед Килти всичко — мястото си във вашингтонското общество, кариерата си във външното министерство, толкова много други неща. Сега страната се нуждаеше от хора като Ед. Така му бе казал той, а онова, което самият Ед правеше сега, беше... какво? Някакъв тихичък гласец в ума му го бе нарекъл предателство, но това не беше така, защото «предателство» бе единственото посочено в Конституцията престъпление, характеризирано като оказване на

«помощ и подкрепа на врагове на страната, а каквото и да правеше Ед Килти, той не вършеше това, нали?»

В крайна сметка нещата се свеждаха до лоялност. Подобно на мнозина други, той беше човек на Ед Килти. Връзката им бе започнала в Харвард с бира, излизания с приятелки и с уикенди в семейната им къща на океана, чудното време на прелестната им младост. Той беше гостът от работническата класа в едно от най-известните американски семейства — защо? Защото бе привлякъл младежкото око на Ед. Но защо? Не знаеше отговора на този въпрос, никога не беше питал и навярно никога нямаше да разбере. Така бе с приятелствата. Просто се раждаха от само себе си и единствено в Америка едно момче от работническата класа, издрапало да учи на държавна издръжка в Харвард, можеше да се сприятели с наследник на прочут род. Навярно щеше да се справи и сам. За вродената си интелигентност можеше да благодари само на Господ. Единствено родителите му го бяха насърчавали да усъвършенства дарбите си и го бяха учили на маниери и... ценности. Тази мисъл го накара да затвори очи, докато вратата на асансьора се отваряше. Ценности. Е, лоялността също е ценност, нали? Без покровителството на Ед може би щеше да стигне до втори заместник-министър на външните работи. Първата дума отдавна беше изтрита от златния надпис на вратата на кабинета му. В един справедлив свят той щеше да се бори за изличаването и на следващата дума, защото не бе ли също толкова сведущ във външната политика, колкото и всеки друг на седмия етаж? Да, определено беше и това не би било така, ако не бе човек на Ед Килти. Без събиранията, на които се беше срещал с другите на върха и бе осигурявал пътя си дотам. И пари. Никога не беше взимал подкупи, но приятелят му бе дал мъдър съвет (всъщност го бяха посъветвали финансовите консултанти на Ед, но това нямаше значение) къде да вложи парите си, като му позволи да изгради своя собствена финансова независимост, а между другото да си купи дом в Грейт Фолс на площ от 1500 м² и да прати собствения си син в Харвард, не със стипендия, защото Клифтън Рътлидж III вече беше син на влиятелен човек, а не просто работническо отроче. Всичко, което би могъл да постигне сам, нямаше да го доведе дотук, а това изискваше лоялност, нали?

От това на Клифтън Рътлидж II (всъщност в кръщелното му свидетелство пишеше «Клифтън Рътлидж Младши»), но съкращението

«Мл.» не подобаваше на човек с неговото положение), заместник-министър на външните работи, му стана малко по-леко.

Останалото беше въпрос просто на разчитане на времето. Седмият етаж се охраняваше добре, още повече сега. Но всички от охраната го познаваха и проблемът бе само да изглежда така, сякаш знае какво прави. По дяволите, можеше да се провали и това сигурно щеше да е най-добрият възможен резултат: «Съжалявам, Ед, нямаше го...» Докато стоеше до вратата на кабинета си и се вслушваше за стъпки, които биха отговаряли на скоростта на биене на сърцето му, се зачуди дали тази мисъл не е недостойна за него. Сега на етажа трябваше да има двама пазачи, които да го обикалят поотделно. Охраната на подобно място не би трябвало да е толкова строга. Никой не влизаше в министерството без причина. Дори денем, когато идваха посетители, трябваше да бъдат придружавани където и да отиваха. По това време на нощта беше още по-добре охранявано. Броят на работещите асансьори бе намален. За да стигне до последния етаж, човек трябваше да има магнитна карта, а до бутоните на асансьора стоеше трети пазач. Така че ставаше дума просто за разчитане на времето. Рътлидж погледа часовника си в продължение на няколко серии от стъпки и откри, че интервалите са еднакви. Добре. Просто трябваше да изчака следващия.

— Здравсти, Уоли.

— Добър вечер, сър — отвърна пазачът. — Лоша нощ.

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Каква, сър?

— Донеси ми кафе. Няма секретарки, които да включат кафемашините. Би ли прескочил до кафенето долу, за да помолиш някой да донесе една каничка? Кажим им да го оставят в заседателната зала в края на коридора. След няколко минути ще имаме заседание.

— Разбира се. Веднага ли?

— Ако можеш, Уоли.

— Връщам се след пет минути, господин Рътлидж. — Пазачът бързо се отдалечи, след двайсетина метра зави надясно и се изгуби от поглед.

Рътлидж преброи до десет и тръгна в обратната посока. Двойните врати на кабинета на външния министър не бяха заключени. Рътлидж мина през първата, после през втората и пътьом запали

лампите. Разполагаше с три минути. Наполовина се надяваше документът да е заключен в сейфа в кабинета на Брет Хансън. В такъв случай естествено щеше да се провали, тъй като единствено Брет, двама от неговите помощници и шефът на охраната знаеха комбинацията, а касата имаше алармена инсталация, задействаща се при завъртане на механизма. Но Брет беше джентълмен, при това безотговорен, доверчив и разсеян, от хората, които никога не заключват колата или дори собствената си къща, освен ако жена им не ги накара. Ако не бе заключен, документът можеше да е само на две места. Рътлидж отвори чекмеджето по средата на бюрото и откри обичайните моливи, евтени химикалки и кламери. Изгуби една минута във внимателно ровене из бюрото. Нищо. Почти изпита облекчение, докато търсеше върху него, и после едва не се засмя. Точно върху регистъра, натикан в кожена подвързия, откри прост бял плик, адресиран до министъра на външните работи, но без клеймо. Рътлидж го взе — държеше го за краищата. Незапечатан. Отвори го и извади съдържанието. Един-единствен лист с два напечатани на машина абзаца. Досега всичко беше възвратимо. Можеше просто да го върне, да забрави, че е бил тук, да забрави за телефонния разговор, да забрави за всичко. Две минути.

Дали Брет го беше регистрирал? Навярно не. Сигурно отново се е проявил като джентълмен. Не би унижил Ед по този начин. Ед е постъпил почтено, като е подал оставката си, и Брет му е отвърнал почтено, несъмнено му е стиснал ръката със скръбен поглед и с това се е свършило. Две минути и петнайсет секунди.

Решението. Рътлидж прибра писмото в джоба на самото си, обърна се към вратата, изгаси осветлението и се върна в коридора, като спря недалеч от вратата на собствения си кабинет. Там почака половин минута.

— Здравсти, Джордж.

— Здравейте, господин Рътлидж.

— Току-що пратих Уоли долу да донесе кафе.

— Добра идея, сър. Лоша нощ. Вярно ли е, че...

— Да, вярно е. Брет навярно е загинал с всички останали.

— По дяволите!

— Може би не е зле да заключим кабинета му. Току-що проверих вратата и...

— Да, сър. — Джордж Армитидж извади връзката си с ключове и намери онзи, който му трябваше. — Той винаги е толкова...

— Знаем — кимна Рътлидж.

— Нали знаете, преди две седмици намерих отключен сейфа му. Най-вероятно го е затворил, но е забравил да завърти шифъра. — Поклащане на глава. — Предполагам, че никога не са го ограбвали, а?

— Такива са проблемите на охраната — съчувствено отговори заместник външният министър по въпросите на политиката. — Изглежда, големите шефове никога не обръщат внимание, нали?

Беше много красиво. Кой ли го бе направил? Отговорът не закъсня. Телевизионните репортери, които нямаха какво друго да правят, продължаваха да насочват камерите си към самолетната опашка. Той отлично помнеше символа — много отдавна бе участвал в операция, завършила с взривяването на самолет, на чиято опашка имаше червен жерав. Сега едва не съжали за това, но завистта не му позволи. Защото завиждаше. Като един от най-прочутите терористи в света — мислено използваше тази дума и на това тайно място тя му харесваше, макар че не можеше да я използва никъде другаде — такова събитие трябваше да е негово дело, а не работа на някакъв аматьор. Защото онзи бе точно такъв. Аматьор, чието име щеше да научи заедно с всички останали на земята — от телевизионните новини. Иронията беше достатъчно силна. Още от юношеството си се бе посветил на изучаване и практикуване на политическо насилие, на учене, мислене и планиране — и на изпълняване на такива актове, отначало като участник, а после като командир. А сега какво? Някакъв аматьор го беше изпреварил, изпревари целия нелегален свят, на който принадлежеше той. Щеше да се разгневи, ако всичко това не бе толкова красиво.

Опитният му ум провери възможностите и бързо ги анализира. Сам човек. Може би двама. Най-вероятно сам. Както винаги, стиснал устни си помисли той и кимна, един човек, готов да умре и да се пожертва за каузата — на каквато и кауза да служеше — можеше да е много по-опасен от цяла армия. В сегашния случай въпросният човек беше притежавал специални умения и достъп до специални средства, което му бе послужило добре.

За сам човек е лесно да пази тайна. Той изсумтя. Винаги се сблъскваше с този проблем. Най-трудното беше да открие подходящите хора, хора, на които да може да се довери, които не биха се раздрънкали или доверили на други, които споделяха собственото му чувство за мисия, които бяха самодисциплинирани и искрено желаеха да рискуват живота си. Последният критерий бе най-важен и някога се установяваше съвсем лесно, но в днешния променящ се свят това ставаше все по-трудно. Искрената преданост изчезваше.

Винаги по-умен и по-проницателен от съвременниците си, самият той се беше сблъскал с необходимостта да участва в три истински операции и макар че бе готов да извърши онова, което трябваше да се свърши, не жадуваше да го направи отново. В края на краищата беше прекалено опасно. Не че се страхуваше от последствията от действията си — въпросът бе, че мъртвият терорист е също толкова мъртъв, колкото и жертвите му, а мъртъвците повече не могат да участват в акции. Беше готов да се превърне в мъченик, но никога не се бе стремил истински към това. Най-после, той искаше да победи, да пожъне плодовете от действията си, да бъде признат за победител, освободител, завоевател, да попадне в книгите, които щяха да четат бъдещите поколения, като нещо повече от бележка под линия. Повечето хора щяха да запомнят успешната мисия, която беше гледал по телевизора в спалнята си, като нещо ужасно. Не като дело на човек, а като нещо подобно на природно бедствие, защото, колкото и елегантно да беше изпълнено, то обслужваше политически цели. И това бе проблемът с безумния акт на самотния жертвоготовен мъченик. Не беше достатъчен само късмет. Трябваше да има причина и следствие. Актът се смяташе за успешен само ако водеше до нещо друго. Този очевидно не бе такъв. А това беше твърде лошо. Не се случваше често...

Мъжът протегна ръка към чашата портокалов сок. Често ли? Та това не се бе случвало никога, нали? Въпросът беше философски. Като се върнеше назад в историята, можеше да каже, че убийците са били в състояние да събарят или поне да обезглавяват правителства, но тогава подобна задача е означавала елиминирането на един-единствен човек, а въпреки умението на емисарите съвременният свят беше прекалено сложен. Дори да убиеш президент или премиер-министър — даже един от последните останали крале, в които са се вкопчили някои

нации — друг ще заеме вакантното място. И в този случай очевидно бе станало така. Но имаше разлика. Нямаше правителство, чиито членове да застанат зад новия президент и гневните им лица да изразяват солидарност, решителност и последователност. Ако когато самолетът беше паднал, бе готово нещо друго, нещо по-голямо и по-важно, тази красота щеше да е още по-прекрасна. Положението не можеше да се промени, но както при всички такива събития, и от успеха, и от провала му можеше да се научи много, а последиците, съзнателно търсени или не, бяха съвсем, съвсем истински.

В този смисъл това беше трагедия. Пропиляна възможност. Само да бе знаел. Само мъжът, който беше насочил самолета към крайната му цел, да бе съобщил на някой за намерението си. Но мъчениците не правеха така, нали? Тези глупци трябваше да мислят сами, да действат сами и сами да загинат, а в личния им успех се коренеше окончателният провал. Или може би не. Все пак резултатите бяха налице...

— Господин президент? — Един от агентите от Службата за сигурност беше вдигнал телефона. Обикновено тази работа се вършеше от служителка от военноморските сили, но охраната все още бе прекалено травмирана, за да позволи някой да влезе в стаята. — От ФБР, сър.

Райън взе телефона от мястото му под бюрото.

— Да?

— Тук е Дан Мъри. — Джак едва не се усмихна, когато чу познатия глас, при това приятелски. С Мъри наистина бяха приятели много отдавна и той сигурно беше искал да каже «Здрасти, Джак», но не го направи — не можеше да се държи толкова свойски, без да е поканен — и дори Джак да го бе насърчил, щеше да се почувства неудобно и нямаше да поеме риска да го смятат за блюдолизец в собствената му служба. Поредната пречка пред нормалния живот, помисли си Джак. Дори приятелите му вече започваха да се дистанцират.

— Какво има, Дан?

— Съжалявам, че те безпокоя, но някой трябва да ни каже кой ръководи разследването. В момента на Капитолия е пълно с хора и...

— Единно командване — горчиво отбеляза Джак. Не трябваше да пита защо му се обажда Мъри. Всички, които можеха да решат въпроса на по-ниско равнище, бяха мъртви. — Какво казва законът за този случай?

— Всъщност нищо — отвърна Мъри притеснено. Не искаше да безпокои човека, който само допреди часове бе негов приятел и в не толкова официална обстановка все още можеше да е. Но работата си беше работа и трябваше да се върши.

— Смесване на юрисдикции?

— Абсолютно — с невидимо кимване потвърди Мъри.

— Предполагам, че наричаме случая «терористичен акт». В това отношение с теб имаме традиция, нали? — попита Джак.

— Така е, сър.

«Сър» — помисли си Райън. — По дяволите!» Но трябваше да вземе решение.

— В този случай Бюрото е главната инстанция. Всички да докладват на теб. Избери някой подходящ да движи нещата.

— Да, сър.

— Дан?

— Да, господин президент?

— Кой е най-старши във ФБР?

— Заместник-директор Чък Флойд. Той е в Атланта, където трябва да изнесе реч и... — Сигурно имаше още заместник-директори, всички до един по-старши от Мъри...

— Не го познавам. Но познавам теб. Ти си временен директор, докато не дам друго разпореждане. — Райън веднага почувства, че думите разтърсиха събеседника му.

— Джак, аз...

— Работата е твоя.

— Да, господин президент.

Райън затвори телефона и обясни онова, което беше направил.

Първа възрази Прайс.

— Сър, всяка атака срещу президента е под юрисдикцията на...

— Те имат по-големи възможности и някой трябва да поеме командването — срыза я Райън. — Искам случаят да се уреди колкото е възможно по-бързо.

— Трябва да се състави специална комисия — обади се Арни ван Дам.

— И кой ще я оглавява? — попита Райън. — Някой от членовете на Върховния съд ли? Неколцина сенатори и конгресмени? Мъри е истински професионалист. Някой висш служител от криминалния отдел на министерството на правосъдието ще контролира разследването. Андреа, намери ми най-добрия следовател в Службата за главен помощник на Мъри. Няма да използваме външни хора, нали? Ще движим всичко отвътре. Нека изберем най-добрите хора и да ги оставим да си вършат работата. По този начин ще се държим така, сякаш имаме доверие в институциите, които се предполага, че се занимават със случая. — Той замълча за миг. — Искам разследването да се проведе бързо, ясно ли е?

— Да, господин президент — отсечено кимна агент Прайс и Райън долови одобрителното кимване на Арни ван Дам. Може би най-сетне беше направил нещо както трябва. Задоволството му продължи съвсем кратко. На стената в отсрещния ъгъл имаше няколко телевизора. В общи линии всички показваха една и съща картина и блясъкът от светкавицата на някой фоторепортер и на четирите екрана привлече погледа на президента. Той се обърна, за да види в четири повторения как по стълбите на западното крило на Капитолия изнасят чувал с труп. Още един труп, който трябваше да се идентифицира — едър или дребен, мъжки или женски, важен или не, човек не можеше да разбере под гумираната тъкан на чувала. Виждаха се само напрегнатите, студени и тъжни лица на пожарникарите, които носеха проклетото нещо, и именно това бе привлякло вниманието, апарата и светкавицата на безименния фоторепортер, и така беше върнало президента към действителността, от която отново се бе отдръпнал. Телевизионните камери проследиха тройката — двама живи и един мъртвец — надолу по стълбите към линейката, през чиято отворена врата се виждаше купчина такива чували. Онзи, когото носеха, беше внимателно поставен отгоре — пожарникарите проявиха милост и грижа към напусналото живота тяло. После се заизкачваха обратно по стълбите за следващия.

— Какво друго трябва да свършим? — попита Джак и преглътна с мъка. Беше го обхванало пълно изтощение. Бе 23:35 след ден, започнал в 4:10 сутринта и изпълнен с интервюта за поста, който

приемаше, чак докато не останаха осем минути до неочакваното му повишение. Джак се огледа и зададе въпроса, който му се струваше важен: — Къде ще спя? — Не можеше да спи тук. Не в леглото и върху чаршафите на един мъртвец само на няколко крачки от децата му. Изпитваше нужда да е със собственото си семейство, да види собствените си деца, навярно вече заспали — децата спят при всякакви условия. Освен това изпитваше нужда да почувства прегръдката на жена си, защото това бе една от опорите в света на Райън, единственото нещо, което никога нямаше да допусне да се промени, въпреки бурните събития, донесли му живот, който нито търсеше, нито очакваше.

Агентите от Службата за сигурност размениха озадачени погледи. После Андреа Прайс, поела командването, каквато беше природата ѝ, а сега и работата ѝ, предложи:

— Може би в някоя от казармите на морската пехота? На Осма или Първа улица?

— Засега става — кимна Райън.

— ФЕХТОВАЧ тръгва — каза Прайс в радиомикрофона, закачен на яката и. — Докарайте колите до западния изход.

Агентите от охраната се изправиха и докато излизаха през вратата, като един извадиха пистолетите си.

— Ще ви вземем в пет — обеща ван Дам и прибави: — Непременно трябва да поспите. — Райън му отправи кратък, празен поглед и излезе. На изхода на Белия дом го наметнаха с палто — Джак дори не се сети да попита на кого ли е или откъде се е взело. Качи се на задната седалка и автомобилът потегли. Отпред се движеше друга кола, същата като тяхната, а отзад — още три. Джак можеше да си спести гледката, но не и шума, защото сирените все още виеха зад бронираното стъкло, пък и във всеки случай да извърне поглед би било проява на страхливост. Отблясъците от пожара бяха изчезнали, заместени от светлините на десетките аварийни коли, повечето спрели неподвижно на и около Капитолийския хълм. Полицията все още бе блокирала централните улици и президентската колона бързо се насочваше на изток. След десет минути пристигнаха в казармата на морската пехота. Всички бяха вдигнати по тревога и чакаха.

Домът на коменданта на корпуса на морската пехота беше от началото на деветнайсети век, една от малкото служебни сгради,

останали неизгорени от англичаните през 1814 година. Но комендантът беше мъртъв. Вдовец с големи деца, той бе живял тук сам до тази последна нощ. Сега на верандата стоеше полковник с кобур на кръста. Около къщата бе разположен цял взвод пехотинци.

— Господин президент, семейството ви е тук в пълна безопасност — незабавно докладва полковник Марк Портър. — Периметърът е обезопасен с въоръжен взвод, всеки момент очакваме и още един.

— А медиите? — попита Прайс.

— Нямам никакви заповеди за това. Наредено ми е да пазя гостите ни. Единствените хора в радиус от двеста метра са онези, чието място е тук.

— Благодаря ви, полковник — каза Райън, без да го е грижа за медиите, и се насочи към вратата. Един сержант я държеше отворена и отдаваше чест и Райън, без да се замисля, отвърна на поздрава. Вътре друг му показва стълбите — и също отдаде чест. Стана му ясно, че не може да отиде сам никъде. Прайс, още един агент и двама морски пехотинци го последваха нагоре по стълбите. В коридора на втория етаж имаше двама агенти от Службата за сигурност и още петима пехотинци. Накрая, в 23:54, той влезе в спалнята, където седеше жена му.

— Здравсти.

— Джак — обърна глава Кати. — Всичко това истина ли е?

Той кимна, после седна до нея.

— Децата?

— Спят... Нищо не знаят.

Замълчаха.

— Мъртъв ли е президентът? — попита Кати и се обърна да види лицето му. — Почти не го познавах.

— Добър човек. Децата му са в Белия дом... Не знаех какво да правя. Затова дойдох тук. — Райън вдигна ръка към яката си и разхлаби вратовръзката. Реши да не безпокои децата. Сигурно бяха уморени от дългия път.

— А сега?

— Трябва да поспя. Ще ме събудят в пет.

— Какво ще правим?

— Не знам. — Джак смъкна дрехите си. Надяваше се, че новият ден ще донесе някои от отговорите, които криеше нощта.

---

[1] По името на Джон Едгар Хувър (1895-1972), първи директор на ФБР — 1924-1972 година. — Б.пр. ↑

[2] Един от Антилските острови. — Б.пр. ↑

[3] С тази доктрина (1823) САЩ се противопоставят на по-нататъшната европейска колонизация или интервенция в Западното полукълбо. — Б.пр. ↑

[4] Франклин Делано Рузвелт (1882-1945). — Б.пр. ↑

[5] Ф. Ремингтън (1861-1909) — американски художник и скулптор. — Б.пр. ↑

2. ПРИЗОРИ

Бяха точни като електронните си часовници. Когато го сепна съвсем тихо почукване по вратата, му се стори, че едва е затворил очи. Последва кратък миг на объркване, типичен за събуждането на всеки човек където и да било другаде освен в собственото му легло: «Къде съм?» Първата му логична мисъл беше, че е сънувал и че може би...

Но вътрешното му чувство веднага му подсказа, че най-ужасният сън все още е действителност. Намираше се на чуждо място и нямаше друго обяснение. Ураганът го бе понесъл във вихрена стихия от ужас и смут, после го бе захвърлил тук. Измъкна се изпод завивките и тръгна към вратата.

— Идвам, изчакайте минутка — каза Джак на дървената врата, после се сети, че тази стая не е свързана с баня и че трябва да отвори вратата.

— Добро утро, господин президент. — Млад сериозен агент му подаде хавлиен халат. Собствения му халат.

— Снощи ви донесохме някои неща — шепнешком поясни агентът. Друг агент му подаде доста овехтялата червеникава домашна роба на Кати. Значи снощи някой бе нахлул в дома им, тъй като той не беше давал ключовете си на никого; и сигурно бяха изключили сложената преди няколко години алармена инсталация. Той се върна при леглото, остави робата и отново се насочи към вратата. Трети агент го поведе по коридора към една свободна баня. На закачалка висяха току-що изгладени четири костюма и четири ризи, наред с няколко вратовръзки и всичко останало. Усърдието не се дължеше толкова на вдъхновение, колкото на отчаяние, осъзна Джак. Персоналът знаеше или поне имаше представа какво преживява той и всяко нещо, което можеше да го улесни, се изпълняваше с отчаяна перфектност. Някой дори бе лъснал до блясък трите му чифта черни обувки. Никога не бяха изглеждали толкова добре, помисли си Райън на път за банята — където, разбира се, откри всичките си

принадлежности, дори обичайния си лимонов сапун. Освен това бяха донесли козметичните кремове, които използваше Кати. Никой не си мислеше, че да си президент е лесно, но сега той беше заобиколен от хора, изпълнени с мрачната решителност да не допуснат да го смуги и най-малкото притеснение.

Топлият душ поотпусна стегнатите му мускули и забули огледалото с пара, което направи нещата да изглеждат още по-добре, докато се бръснеше. Обичайните му сутрешни занимания приключиха до 5:20. После Райън тръгна надолу. През прозореца видя, че на плаца охранява фаланга облечени в защитни униформи морски пехотинци. Дъхът им излизаше на малки бели облачета пара. Другите, които бяха вътре, заставаха мирно, когато минаваше покрай тях. Той и семейството му бяха поспали няколко часа, но тези сигурно не бяха мигнали. Трябваше да запомни това. Апетитен аромат го привлече в кухнята.

— Мирно! — Гласът на старши сержанта от морската пехота бе приглушен заради спящите горе деца и Райън за първи път от снощи успя да се усмихне.

— Свободно. — Насочи се към каничката кафе, но една жена ефрейтор го изпревари и преди да му я подаде, добави колкото трябва сметана и захар — отново някой си беше свършил домашното.

— Персоналът е в трапезарията, сър — каза старши сержантът.

— Благодаря — отвърна президентът и се насочи натам.

Изглеждаха още по-изтощени, което накара Джак да изпита мигновено чувство на вина заради сутрешния душ. После видя купчината документи, които му бяха подготвили.

— Добро утро, господин президент — рече Андреа Прайс. Всички заставаха, Райън им махна да седнат и попита Мъри:

— Дан, е каква информация разполагаме?

— Преди около два часа открихме трупа на пилота. Идентифициран е напълно. Казва се Сато, японец. Много опитен летец. Все още търсим втория пилот. — Мъри направи пауза. — Трупът на Сато е подложен на тест за наркотици, но ще се изненадаме, ако резултатът е положителен. Хората от НСБТ откриха черната кутия — намериха я към четири часа и в момента я прослушват. Извадили сме малко над двеста трупа...

— А президентът Дърлинг?

Прайс поклати глава.

— Все още не. Онази част от сградата... там е пълна каша и решиха да изчакат с разчистването на по-едрите останки до изгрев-слънце.

— Има ли оцелели?

— Само тримата, за които знаехме.

— Добре — на свой ред поклати глава Райън. Тази информация беше важна, но сега нямаше значение. — Нещо друго съществено, което да ни е известно?

Мъри погледна бележките си.

— Самолетът е излетял от международното летище «Дийфънбейкър», Ванкувър. Дали са фалшив маршрут за лондонското летище «Хийтроу», насочили са се на изток и са напуснали канадското въздушно пространство в 7:51 местно време. Всичко е съвсем рутинно. Смятаме, че малко по-късно са променили курса и са се насочили на югоизток към Вашингтон. След това са си пробили път през контрола по въздушния транспорт.

— Как?

Мъри кимна към някакъв мъж, когото Райън не познаваше.

— Господин президент, аз съм Ед Хъчинс от НСБТ. Това не е трудно. Пилотът е заявил, че изпълнява чартърен полет за Орландо. После е обявил аварийна ситуация. В такива случаи нашите хора правят всичко, за да приземят самолета колкото е възможно по-скоро. Човекът е знаел отлично как да действа. Било е невъзможно някой да предотврати случилото се.

— На записа има само един глас — отбеляза Мъри.

— Така или иначе — продължи Хъчинс, — разполагаме със записа на радара. Пилотът е симулирал проблем с управлението, помолил е за аварийен курс към базата «Андрюс» и е постигнал онова, което е искал. Полетът от «Андрюс» до Капитолия няма и минута.

— Един от нашите хора е бил готов да изстреля «Стингър» — с малко безнадеждна гордост каза Прайс.

Хъчинс просто поклати глава. Тази сутрин във Вашингтон този жест се използваше доста често.

— Срещу толкова голям самолет това е все едно топче за игра.

— Някакви новини от Япония?

— Цялата държава е покрусена — отвърна Скот Адлер, висш чиновник от министерството на външните работи и приятел на Райън. — Веднага, след като отиде да спиш, ни се обади министър-председателят. Самият той е изкарал тежка седмица, макар че, изглежда, е щастлив да се върне на поста си. Исква да дойде и лично да ни се извини. Казах му, че ще му се обадим...

— Отговори му, че сме съгласни.

— Сигурен ли си, Джак? — попита Арни ван Дам.

— Да не би някой да смята, че става дума за обмислено нападение? — възрази Райън.

— Не знаем — първа отвърна Прайс.

— На борда на самолета не е имало никакви експлозивни — отбеляза Дан Мъри. — Ако имаше...

— Нямах да съм тук. — Райън допи кафето си. Жената ефрейтор незабавно пак напълни чашата му. — Явно всичко това е дело на един-двама луди, точно както във всички подобни случаи.

Хъчинс кимна в знак на колебливо съгласие.

— Експлозивите са сравнително леки. Дори няколко тона — като се има предвид, че капацитетът на Боинг 747 е четиристотин тона — изобщо не биха застрашили акцията, а резултатът щеше да е невероятен. В нашия случай имаме работа със сравнително очевидна катастрофа. Останалите разрушения се дължат на около наполовина пълния резервоар с реактивно гориво — повече от осемдесет тона. А това е много — завърши Хъчинс. Занимаваше се с разследване на самолетни катастрофи от почти трийсет години.

— Още е прекалено рано да правим заключения — предупреди го Прайс.

— Скот?

— Ако е било... по дяволите — поклати глава Адлер. — Актът не е подготвен от тяхното правителство. Те също са отчаяни. Вестниците искат главите на хората, които са подстрекавали правителството, и премиер-министър Кога едва не се разплака по телефона. При това положение, ако някой в Япония е планирал всичко това, те сами ще го открият.

— Представата им обаче не е точно като нашата — прибави Мъри. — Андреа е права. Прекалено рано е да правим изводи, но засега всичко показва, че става дума за случаен, а не предварително

планиран акт. Освен това знаем, че другата страна е разработила ядрени оръжия, нали?

От този въпрос изстина дори кафето.

Пожарникарят откри трупа под един храст, докато местеше стълбата по западната фасада. Работеше вече цели седем часа и беше обръгнал. След толкова ужасни гледки умът започва да възприема труповете и частите от човешки тела просто като предмети. Останките от дете или от особено красива жена може би щяха да го разтърсят, тъй като все още бе млад и неженен, но трупът, който случайно настъпи, не беше такъв. Липсваха главата и части от двата крака, но очевидно принадлежеше на мъж, облечен в разпокъсани останки от бяла риза с пагони на раменете. На всеки пагон имаше по три лентички. Зачуди се какво означават, но бе прекалено уморен, за да мисли, така че се обърна и махна на шефа си, който на свой ред потупа по ръката една жена от ФБР, която веднага се приближи.

— Ами този труп... хем е на странно място, хем...

— Да, странно. — Тя вдигна фотоапарата си и направи две снимки, на чиято рамка електронно щеше да бъде отбелязан точният час. После извади от джоба си тefтерче и отбеляза разположението на трупа — номер четири в списъка ѝ. В конкретната си работа не беше виждала много мъртъвци. Няколко пластмасови колчета и жълта лента щяха да маркират мястото.

— Обърни го.

Под трупа видяха парче плоско стъкло или стъклоподобна пластмаса с неправилна форма. Агентът направи нова снимка и през обектива нещата някак си изглеждаха по-интересни, отколкото с просто око. Тя вдигна очи нагоре и видя дупка в мраморния парапет. Още един поглед наоколо разкри голям брой малки предмети. Преди час ги бе сметнала за части от самолета и те бяха привлекли вниманието на един следовател от НСБТ, който в момента се съвещаваше със същия офицер от пожарната команда, с когото преди минута беше разговаряла тя. Трябваше да му махне три пъти, за да я забележи.

— Какво има? — Човекът от НСБТ почистваше очилата си с носна кърпичка.

— Вижте тази риза.

— Член на екипажа — отвърна мъжът, след като си сложи очилата. — Може би пилот. Какво е това? — Бе негов ред да посочи.

Имаше нещо странно. Точно вдясно от джоба на бялата униформена риза се виждаше дупка, заобиколена от ръждивочервено петно. Жената от ФБР го освети с фенерчето си отблизо и видя, че е изсъхнало. Температурата бе под нулата. Трупът беше изхвърчал точно в момента на удара и лилаво-червената кръв по отсечената шия бе замръзнала. Кръвта по ризата обаче беше изсъхнала преди да замръзне.

— Не пипайте трупа — каза жената на пожарникаря. Подобно на повечето агенти на ФБР, преди да постъпи във федералната агенция тя бе работила в местната полиция. Лицето ѝ беше пребледняло от студа.

— За първи път ли участвате в разследване на катастрофа? — попита мъжът от НСБТ, като видя лицето ѝ и погрешно разтълкува бледността му.

— Да, но това не е първото ми убийство — кимна тя, включи радиостанцията си и извика своя началник. Специално за този труп искаше да пристигне екип от криминалния отдел и да му бъде направена пълна експертиза.

Пристигаха телеграми от всички правителства на света. Повечето бяха дълги и всички трябваше да бъдат прочетени — е, поне онези от важните страни. Горна Волта можеше да почака.

— Министрите на вътрешните работи и на търговията са в града и чакат за среща на кабинета заедно с всички заместници — каза ван Дам, докато Райън прехвърляше телеграмите, като се опитваше едновременно да чете и да слуша. — Съветът на началник-щабовете, всички заместници и целият военен команден състав са се събрали за съвещанието по националната сигурност...

— Комисията по националната сигурност? — без да вдига поглед, попита Джак. До предния ден той беше съветник на президент Дърлинг по въпросите на националната сигурност и му се струваше малко вероятно светът да се е променил прекалено много за двайсет и четири часа.

— Мъртви са — тихо каза Скот Адлер.

— Вашингтон е доста пуст — каза Мъри. — По радиото и телевизията съобщават хората да си останат по домовете, освен жизнено необходимите служби. Вашингтонската национална гвардия патрулира по улиците. Трябват ни подкрепления за Капитолия, а вашингтонската гвардия е военнопололицейска бригада. Наистина могат да са ни от полза. Освен това пожарникарите вече са напълно изтощени.

— Кога ще получим сигурна информация от разследването? — попита президентът.

— Не може да се каже, господин...

Райън вдигна поглед от белгийската правителствена телеграма.

— Познаваме се отдавна, нали, Дан? Аз не съм Господ, ясно? Никой няма да те застреля, ако от време на време използваш собственото ми име.

— Добре — усмихна се Мъри. — Всяко голямо разследване е непредсказуемо. Резултатите просто идват, рано или късно, но идват. Пратили сме добър екип от следователи.

— Какво да кажа на медиите? — Джак разтърка уморените си от четене очи. Може би Кати беше права. Може би най-после наистина му трябваха очила. Пред него лежеше напечатано изявлението за сутрешното му излизане по телевизионните канали, чиято поредност бе избрана по жребий. Си Ен Ен в 7:08, Си Би Ес в 7:20, Ен Би Си в 7:37, Фокс в 8:08. Всичко щеше да се излъчва от залата «Рузвелт», камерите вече чакаха. Някой беше решил, че официалната реч е излишна и че всъщност не е подходяща за ситуацията, докато няма нищо съществено, което да съобщи. Просто спокойно, достойно и преди всичко неофициално представяне пред хора, които четат вестниците си и пият сутрешното кафе.

— Въпросите няма да са остри. Вече сме се погрижили — увери го ван Дам. — Отговаряй им. Говори бавно и ясно. Опитай се да изглеждаш колкото се може по-спокоен. Без драматизъм. Хората не искат това. Нужно им е да знаят, че някой е поел командването, отговаря на телефоните и прочее. Знаят, че е прекалено рано да кажеш или направиш нещо съществено.

— А децата на Роджър?

— Предполагам, че още спят. Роднините им вече пристигнаха. В момента са в Белия дом.

Президентът Райън кимна, без да вдига очи. Беше му трудно да срещне погледа на хората около масата за закуска, особено когато разговаряха по такъв въпрос. И за това си имаше план. Носачите навярно вече бяха тръгнали натам. Семейството на Дърлинг — онова, което бе останало от него — щеше да бъде преместено от Белия дом любезно, но бързо, защото това вече не беше тяхната къща. Страната имаше нужда там да е някой друг и този някой трябваше да се чувства колкото е възможно по-удобно, а това означаваше да се премахнат всички видими следи от предишния обитател. «Брутално» — осъзна Джайк. Но това бе работата му. Несъмнено бяха пратили психолог, който да помогне на членовете на семейството да преодолеят мъката си, да ги «обработи» толкова успешно, колкото му позволява състоянието на медицинската наука. Но на първо място стоеше страната. В безпощадната математика на живота дори една толкова сантиментална нация като народа на Съединените американски щати трябваше да продължи напред. Когато дойдеше време Райън да напусне Белия дом, по един или друг начин щеше да се повтори същото. Беше се случвало дори след полагането на клетвата на приемника му бившият президент да слезе пеша по хълма до гара «Юниън», за да си купи билет за влака, който да го отведе у дома. Сега използваша специални екипи и семейството несъмнено щеше да пътува със самолет на военновъздушните сили, но децата, така или иначе, щяха да си отидат и да оставят училището и новите си приятели, за да се върнат в Калифорния. Отвратителна работа, но работа, помисли си Райън, докато разсеяно гледаше белгийската телеграма. Колко по-добре за всички щеше да е, ако самолетът не се беше разбил в сградата на Капитолия...

Отгоре на всичко рядко му се беше случвало да утешава децата на човек, когото познава, и никога не бе отнемал дома им. Той поклати глава. Вината не беше негова, такава му бе работата.

В телеграмата се отбелязваше, че в продължение на по-малко от трийсет години Америка на два пъти е помагала за спасяването на тази малка страна, а после я е защитавала като член на НАТО, че между Америка и държавата, която повечето американски граждани биха се затруднили да открият на картата, съществува кръвна и приятелска връзка. И това беше вярно. Каквито и грешки да бе допускала страната му, колкото и да беше несъвършена, колкото и безчувствени да

изглеждаха някои нейни действия, Съединените американски щати в повечето случаи бяха постъпвали правилно. Благодарение на тях светът бе станал по-добър и именно по тази причина работата трябваше да се върши.

Инспектор Патрик О'Дей беше благодарен на студа. Кариерата му на следовател приближаваше трийсет години и той не за първи път се намираше сред голям брой трупове. Първият му случай бе в Мисисипи — единайсет жертви от едно неделно училище, взривено от Ку-клукс-клан. Тук поне студът не допускаше ужасната смрад на мъртви човешки тела. Всъщност никога не се беше стремил към високия си пост в Бюрото — «инспектор» бе длъжност с променливо значение от гледна точка на йерархията. В неговия случай, подобно на Дан Мъри, О'Дей работеше като специалист по заплетените дела и от Вашингтон често го пращаха да помага на други места. Добре известен като превъзходен оперативен работник, той можеше да се занимава с истински случаи, били те големи или малки, вместо да ги контролира на високо равнище, което намираше за досадно.

Заместник-директор Тони Карузо беше минал по друг път. Главен специален агент в две оперативни служби, издигнал се до шеф на подготвителния отдел на Бюрото, после поел вашингтонската оперативна служба — достатъчно голяма, за да изисква висок ранг за своя началник, но пък наблюдаваща един от най-лошите оперативни участъци в Северна Америка, Карузо се наслаждаваше на властта, престижа, по-високата заплата и запазеното място на паркинга, които осигуряваше положението му, но отчасти завиждаше на стария си приятел Пат.

— Какво мислиш? — попита Карузо, като гледаше надолу към трупа. Все още трябваше да си светят с фенерчета.

— Не можеш да го използваш в съда като доказателство, но този тип е бил мъртъв часове преди катастрофата.

И двамата наблюдаваха сивокосия експерт от Централната лаборатория, който се въртеше около тялото. Трябваше да се направят всички възможни тестове. Установяването на вътрешната телесна температура беше един от тях — компютърен модел позволяваше да се изведат условията на средата и макар че на данните можеше да се

разчита далеч по-малко, отколкото би искал който и да е от шефовете им, 9:46 предишната вечер бе най-късното време на смъртта.

— Ножът е пронизал сърцето — каза Карузо и потръпна при тази мисъл. Не можеше да свикне с бруталността на убийството. Дали един или хиляди мъртъвци, неоправданата смърт си беше неоправдана и броят просто показваше колко живота са били отнети. — Намерихме пилота.

О'Дей кимна.

— Чух. Три лентички, което означава, че е втори пилот. И е бил убит. Значи е възможно онзи да е бил сам.

— От колко души се състои екипажът на такъв самолет? — попита Карузо инспектора от НСБТ.

— От двама. Преди имаше й бордови инженер, но на новите самолети няма. За много продължителните полети могат да вземат резервен пилот, но сега машините са изключително автоматизирани и двигателите никога не спират.

Човекът от лабораторията се изправи, махна с ръка да приберат трупа в чувала и попита:

— Искате ли да чуete предварителните резултати?

— Как мислиш? — отвърна Карузо.

— Със сигурност е бил мъртъв преди катастрофата. Няма наранявания от сблъсъка. Раната на гърдите е сравнително стара. Би трябвало да има контузии от предпазните колани, но няма, само няколко драскотини с адски малко кръв. Кръвта от отсечената глава не е достатъчно. Всъщност няма достатъчно кръв никъде по останките. Да речем, че е бил убит на седалката си в самолета. Коланите са го задържали в седнало положение. След смъртта цялата кръв се изтегля в долните крайници, а когато самолетът се е разбил в сградата, краката му са били откъснати — затова има и толкова малко кръв. Имам да върша още много работа в лабораторията, но най-общо казано, той е бил мъртъв поне три часа преди самолетът да стигне дотук. Ето паспорта му. Нещастно копеле. Предполагам, че не е участвал във всичко това.

— Възможно ли е да грешиш? — попита О'Дей.

— Много бих се изненадал, Пат. Евентуално с час-два за времето на смъртта — по-скоро по-рано, отколкото по-късно — да, това е

възможно. Но кръвта изобщо не е достатъчно, така че да е бил жив по време на сблъсъка. Бил е мъртъв преди катастрофата. Сигурен съм.

— Слава Богу — въздъхна Карузо. Това правеше разследването много по-лесно. През следващите двайсет години щяха да се появят хипотези за различни заговори, а Бюрото щеше да продължи работата си, проверявайки всяка възможност, подпомогнато, беше сигурен в това, от японската полиция, но този самолет бе управляван само от един човек и следователно ужасното убийство най-вероятно бе дело на един-единствен човек — луд, опитен или какъвто и да било, но във всеки случай сам. Не че някой изобщо щеше да повярва на това.

— Докладвай на Мъри — нареди Карузо. — Той е при президента.

— Разбрано. — О'Дей се насочи към мястото, където беше паркиран дизеловият му пикап. Навярно той бе единственият в града, в чиято запалка бе включена полицейска лампа. Човек не слага подобни неща над радиото, скрито или явно.

Час и половина преди да стигнат базата «Андрюс» контраадмирал Джексън облече синята си униформа. Бе успял да поспи около шест часа, след като го информираха за неща, които всъщност нямаха толкова голямо значение. Униформата беше изпомачкана от стоенето в пътната му чанта, но това не бе важно — щеше да улегне.

Изглежда, имаше източен вятър, защото КС-10 заобиколи откъм Вирджиния. Няколко реда зад него някои промълви «Господи, вижте!» и всички в предната част на самолета се стълпиха на прозорците като туристи. Първите проблясъци на зората и огромният брой прожектори на земята даваха достатъчно светлина, за да стане ясно, че Капитолият, центърът на столицата, вече не е същият като преди. Гледката беше някак си по-непосредствена и действителна от картините, които мнозина от тях бяха гледали по телевизията преди да се качат на борда на Хаваите. След пет минути самолетът се приземи в базата на военновъздушните сили «Андрюс». За старшите офицери чакаше самолет от Първа ескадрила на военновъздушните сили — да ги откара до Пентагона. Полетяха по-ниско и по-бавно, така че можеха още по-добре да видят нанесените поражения.

— Господи — каза по интеркома Дейв Сийтън. — Успял ли е някой да се спаси?

— Къде ли е бил Джак, когато се е случило това... — Роби си помисли, че никой не би искал да се издигне по този начин, най-малко неговият най-близък приятел, който се намираше някъде долу.

Морските пехотинци изглеждаха много нервни, забеляза инспектор О'Дей, още докато паркираше пикапа си на Осма улица. Казармата беше сериозно барикадирана. Тротоарите бяха задръстени с паркирани коли, същото се отнасяше и за празните пространства между сградите. Инспекторът слезе от автомобила си и се насочи към един сержант. Бе облечен в якето си от ФБР и носеше служебната си карта в дясната си ръка.

— Имам работа вътре, сержант.

— С кого? — попита пехотинецът, докато сравняваше снимката му.

— С господин Мъри.

— Имате ли нещо против да оставите тук оръжието си? Такива са заповедите.

— Не, разбира се. — О'Дей му подаде кобура, в която беше неговият «Смит & Уесън 1076» с два резервни пълнителя. Не си направи труда да предаде служебния си пистолет. — Колко души сте тук?

Вътрешните ъгли на заобикалящите двора сгради се охраняваха от второ подразделение пехотинци, трето заемаше самия двор, където бяха разположили тежка картучница. Две роти — повече от триста души. Да, тук президентът Райън се намираше в относителна безопасност, освен ако някой друг маниак не докараше още един самолет. По пътя някакъв капитан отново поиска да сравни снимката на служебната му карта. Престараваха се. Някой трябваше да им го каже преди да започнат да паркират по тротоарите.

Мъри го посрещна на верандата.

— Как е?

— Дотук добре — отвърна инспекторът.

Мъри го въведе в стаята за закуска и Пат накратко събщи новото в ситуацията.

— Доколко можем да вярваме на данните? — попита Андреа Прайс.

— Знаете как е — отвърна О'Дей. — Това е предварителна информация, но ми се струва достатъчно вероятна, а следобед ще разполагаме с резултатите от тестовете. Идентифицирането вече е започнало. Може да си имаме проблеми, тъй като трупът няма глава, ръцете също са откъснати. Не казваме, че сме приключили със случая. Просто имаме предварителни данни, които подкрепят други свидетелства.

— Мога ли да спомена това по телевизията? — попита Райън всички и никого.

— Определено не — отвърна Арни ван Дам. — Първо, не е потвърдено. Второ, прекалено рано е, за да му повярва някой.

Мъри и О'Дей се спогледаха. Нито един от двамата не бе политик. Арни ван Дам обаче беше. За тях информационният контрол означаваше да пазят сведенията за съда. За Арни информационният контрол означаваше да предпазва хората от неща, които според него няма да разберат, докато малко по малко не ги подготвят за това.

Добре известната «черна кутия» всъщност бе обикновен касетофон, свързан с пилотската кабина. Там се събираха данните от двигателя и пултовете за управление плюс — в случая — разговорите на екипажа. Записващото устройство бе изцяло дигитализирано. Данните се транскрибираха бързо и лесно. На първо място главният техник направи чисто, високоскоростно копие на оригиналната метална лента, която после затвори в сейф, докато той работеше по записа.

— На пръв поглед записът изглежда съвсем ясен. Самолетът е бил напълно изправен — докладва техникът, докато преглеждаше информацията на компютърния екран. — Взимал е завоите спокойно, двигателите са работили нормално. Типичен летателен профил... дотук — той показва на екрана. — Тук напълно се е отклонил от нула-шест-седем до едно-девет-шест... и се е насочил надолу до момента на сблъсъка.

— В пилотската кабина не е имало абсолютно никакви разговори. — Друг техник въртеше речевия сегмент от записа назад-

напред, но откриваше единствено обичайните реплики между самолета и различните наземни контролни станции. — Ще го върна отначало. — Всъщност записът нямаше начало, а по-скоро се въртеше без прекъсване, защото самолетите Боинг 747 обикновено се използват за презокеански полети, продължаващи по четирийсет часа. Трябваше му няколко минути, за да намери края на предишния полет и тук той откри нормалния обмен на информация и команди между двамата пилоти, а също и между самолета и земята.

Всичко това прекъсваше скоро след като самолетът беше спрял на определената му писта. Следваха цели две минути празна лента, после записът отново продължаваше, когато по време на процедурите преди излитането бяха задействани уредите на контролното табло. Преводачът от японски — военен офицер — бе от Управлението за национална сигурност.

Звукът беше отличен. Можеха да чуят изщракванията при включването на уредите и тяхното бръмчене, но най-високо се чуваше дишането на втория пилот, чиято самоличност бе определена в хода на записа.

— Стоп — каза военният офицер. — Върнете малко. Има някакъв друг глас, не мога да... А, добре. «Всички готови, въпросителна.» Трябва да е пилотът. Да, сега се затваря вратата, пилотът тъкмо влезе. «Проверката преди полета завършена... готов за проверка преди старта»... О... О, Господи! Той го уби. Върнете пак. — Офицерът — майор, не виждаше, че агентът от ФБР също има слушалки.

И на двамата им бе за първи път. Агентът от ФБР беше гледал убийство, записано на банкова видеосистема, но нито той, нито офицерът от разузнаването бяха чували убийство — изсумтяването от удара, опитите на жертвата да си поеме дъх...

След секунди на друг канал се разнесе вторият глас, за да извести кулата, че Боинг 747 запалва двигателите си.

— Това е пилотът, Сато — каза техникът от НСБТ. — Другият глас трябва да е на втория пилот.

— Вече не. — Единствените звуци по канала на втория пилот бяха смущенията и страничните шумове.

— Убил го е — съгласи се агентът от ФБР. Щеше да им се наложи да връщат записа още стотици пъти, но заключението щеше да

е същото. Макар че формално разследването щеше да продължи няколко месеца, случаят бе успешно приключен за по-малко от девет часа.

Вашингтонските улици бяха зловещо пусти. Райън от собствен опит знаеше отлично, че обикновено по това време на деня столицата е претъпкана с автомобили на държавни служители, лобисти, депутати в Конгреса и техни подчинени, безброй адвокати и техните секретарки, както и всички работници в частната индустрия, които ги осигуряваха. Но не и днес. На всяка пресечка имаше радиоавтомобил на градската полиция или кола на Националната гвардия. Като че ли беше летен уикенд и всъщност имаше повече движение в посока обратна на Капитолийския хълм, отколкото към него — любопитните бяха отклонявани десет пресечки преди да стигнат до целта си.

Президентската колона пое по «Пенсилвания». Джак седеше на задната седалка в бронирания си автомобил, а пред и зад колите на Службата за сигурност се движеха машини на морската пехота. Слънцето вече беше изгряло. Небето бе леко замъглено и на човек му трябваше време, за да разбере, че хоризонтът не е както трябва.

Боингът дори не бе докоснал дърветата. Не беше прахосвал горивото си за нищо освен за целта. Сега работеха пет-шест крана — вдигаха каменни блокове от кратера на някогашната заседателна зала и ги поставяха в камиони, които ги откарваха някъде. Бяха останали само няколко пожарни коли. Драматичната част вече бе завършила. Оставаше тъжната.

За него толкова бързото шофиране във Вашингтон беше новост. Отчасти скоростта се дължеше на факта, че бързо движещата се мишена се улучва по-трудно, отчасти не това, че сега времето на Райън бе много по-ценно и не трябваше да се прахосва. Но повече от всичко останало означаваше, че той лети към нещо, което би искал да избегне. Само преди няколко дни бе приел предложението на Роджър Дърлинг да заеме вицепрезидентския пост, но го беше сторил най-вече с целта веднъж завинаги да се освободи от правителствените постове. Тази мисъл го накара да стисне очи. Защо никога не бе успявал да избяга от отговорностите? Сигурно не от храброст. Всъщност по-скоро беше обратното. Толкова често се бе боял да каже «не», за да не го помислят

за страхливец. Беше се боял да постъпи по друг начин, освен по онзи, който сочеше съвестта му, а тя толкова често му бе подсказвала неща, които той мразеше или се страхуваше да направи. Но не бе имал друга възможност.

— Всичко ще се оправи — каза Анри ван Дам.

«Не, няма» — искаше да каже Джак.

Но не можеше.

3.

ВНИМАТЕЛЕН ПОГЛЕД

На източната стена на залата «Рузвелт» висеше Нобелова награда за мир на едновременния президент за «успешното» му посредничество в Руско-японската война. Историците твърдяха, че усилията му само са насърчили японските империалистически амбиции и така са наранили руската душа, че Сталин изпитвал нужда да отмъсти за унижението на страната си. Специално това наследство на Алфред Нобел обаче винаги беше повече политическо, отколкото реално. Залата се използваше за средно големи обеда и срещи, а и се намираше в удобна близост до Овалния кабинет.

— Насам. — Един от агентите отвори някаква врата и Райън видя президентската гримьорка. Срещата беше неофициална и гримьорката, петдесетинагодишна жена, носеше всичко необходимо в голям куфар от изкуствена кожа. Колкото и пъти да бе излизал по телевизията — на предишния си пост като съветник по въпросите на националната сигурност доста често — Джак така и не успя да свикне и трябваше да извика на помощ целия си самоконтрол, за да не се върти, докато нанасяха течната основа с дунапренена гъба върху лицето му, после пудра и спрей за коса. През цялото време жената, която изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да избухне в сълзи, не промълви нито дума.

— И аз го харесвах — каза ѝ той. Ръцете ѝ замръзнаха и погледите им се срещнаха.

— Винаги беше толкова мил. Мразеше всичко това, точно като вас, но никога не се оплакваше и обикновено разказваше по някой виц. Понякога гримирах и децата, просто за забавление. Харесваше им, даже на момчето. Играеха пред камерите и снимачните екипи им даваха записа, и...

— Разбирам. — Райън хвана ръката ѝ. Най-накрая бе срещнал човек от персонала, който не се държеше изцяло делово и не го караше да се чувства като животно в зоологическа градина. — Как се казвате?

— Мери Абът. — От очите ѝ капеха сълзи.

— Откога работите тук?

— Точно преди господин Картър да напусне Белия дом. — Госпожа Абът изтри очи и се успокои.

— Е, може би трябва да ви поискам съвет — внимателно каза той.

— О, не, аз не знам нищо. — Тя се усмихна засрамено.

— Аз също. Предполагам, че просто ще трябва сам да разбере.

— Райън погледна в огледалото. — Свършихте ли?

— Да, господин президент.

— Благодаря ви, госпожо Абът.

Сложиха го да седне в дървен стол с облегалки за ръцете. Проекторите вече бяха включени и температурата в стаята достигаше четирийсетина градуса или поне така му се струваше. Един от техниците защита на вратовръзката му микрофон, много внимателно, също като госпожа Абът — само защото над всеки от персонала висеше по един агент от Службата за сигурност, а над цялата охрана бдеше Андреа Прайс, която ги наблюдаваше от вратата. Очите ѝ бяха присвити и подозрителни, въпреки факта, че всяко съоръжение в стаята беше грижливо проверено, а всеки от хората постоянно се следеше. Наистина, можеше да се направи пистолет от неметални части, но пистолетите все пак бяха обемисти. Осезаемото напрежение на охраната се предаваше дори на хората от телевизията, които внимаваха да не крият ръцете си и ги движеха съвсем бавно.

— Две минути — съобщи продуцентът, информиран по слушалките си. — Току-що започнаха бизнес новините.

— Успяхте ли да поспите снощи? — попита главният кореспондент на Си Ен Ен в Белия дом. Също като всички останали, той искаше бързи и ясни впечатления от новия президент.

— Не много — почувствал се изведнъж напрегнат, отвърна Джак. Камерите бяха две. Той кръстоса крака и стисна ръце в скута си, за да избегне нервните движения. Как точно се предполагаше, че трябва да изглежда? Тържествен? Потресен от мъка? Изпълнен със спокойна увереност? Съкрушен? Вече бе малко късно за това. Защо предварително не попита Арни?

— Трийсет секунди — предупреди продуцентът.

Джак се опита да се оправи сам. Позата му на стола щеше да държи тялото му неподвижно. «Просто отговаряй на въпросите. Правиш го толкова отдавна.»

— Сега е седем часът и осем минути — право към камерата зад Джак каза кореспондентът. — Ние сме в Белия дом с президент Джон Райън. Господин президент, измина една дълга нощ, нали?

— Наистина — съгласи се Райън.

— Какво можете да ни кажете?

— Както знаете, спасителните операции продължават. Трупът на президента Дърлинг все още не е намерен. Координатор на разследването е ФБР.

— Открили ли са вече нещо?

— Навярно по-късно днес ще разполагаме с някаква информация, но засега е прекалено рано. — Въпреки факта, че кореспондентът беше напълно инструктиран по този въпрос, Райън долови в очите му разочарование.

— Защо ФБР? Службата за сигурност не е ли упълномощена да...

— Сега не е време за вътрешни борби. Разследването трябва да започне незабавно. Ето защо реших водеща инстанция да е ФБР — под контрола на министерството на правосъдието и с помощта на други федерални инстанции. Трябват ни отговори, трябва ни бързо, и ми се струва, че това е най-добрият начин да ги получим.

— Съобщиха ми, че сте назначили нов директор на ФБР.

Джак кимна.

— Да, Уолтър, така е. За момента съм помолил Даниъл Е. Мъри временно да изпълнява длъжността на директор. Дан отдавна е агент във ФБР — последно работеше като специален помощник на директор Шоу. Познаваме се от много години. Господин Мъри е един от най-добрите детективи на държавна служба.

— Мъри?

— Полицай, експерт по тероризма и шпионажа — отвърна офицерът от разузнаването.

— Хм. — Той отново отпи от подсладеното си кафе.

— Какво можете да ни кажете за подготовката за... искам да кажа за следващите няколко дни? — попита кореспондентът.

— Уолтър, тези планове са все още в процес на разработване. Най-важното е да дадем възможност на ФБР и другите упълномощени от закона инстанции да си вършат работата. По-късно днес ще разполагаме с повече информация, но изминалата нощ беше дълга и тежка за много хора. — Кореспондентът кимна и реши, че е време да наблегне на човешкия аспект на нещата.

— Къде спяхте вие и семейството ви? Знам, че не сте били тук.

— В казармата на морската пехота на Осма и Първа улици — отвърна Райън.

— О, по дяволите, шефе — промърмори Прайс от вратата. Някои от медиите бяха разбрали, но Службата не го беше потвърдила пред никого и повечето новинарски агенции бяха съобщили, че семейството на Райън е на «неуточнено място». Е, довечера щяха да спят другаде.

— Защо там?

— Ами, трябваше да спим някъде и там изглеждаше подходящо. Аз също съм бил морски пехотинец, Уолтър — тихо каза Джак.

— Помниш ли, когато ги взривихме?

— Чудна нощ. — Офицерът от разузнаването си спомни как гледаше през бинокъла от върха на бейрутския «Холидей Ин». Той беше помогнал за организирането на акцията. Всъщност единственият труден момент бе да избере шофьора. В американските морски пехотинци имаше нещо странно, нещо като че ли мистично, в което нацията на този Райън се беше вкопчила. Но умираха точно като всички други неверници. Той развеселено се зачуди дали някой от хората му във Вашингтон не би могъл да купи или наеме голям камион... После остави веселите мисли настрана. Неведнъж бе ходил във Вашингтон и едно от местата, които проучи, беше казармата на морската пехота. Прекалено лесно се охраняваше. Всъщност, това бе твърде зле. Политическото значение на мишената я правеше извънредно привлекателна.

— Глупава постъпка — забеляза Динг, докато пиеше сутрешното си кафе.

— Очакваш да се крие ли? — попита Кларк.

— Познаваш ли го, татко? — попита Патриша.

— Всъщност да. С Динг се грижехме за него, когато бяхме специални агенти. Някога познавах баща му... — без да се замисля, прибави Джон. Много необичайно за него.

— Какъв е той, Динг? — попита Патси годеника си. Пръстенът бе на пръста ѝ съвсем отскоро.

— Много умен — призна Чавес. — Доста спокоен. Приятен човек, винаги намира мила дума. Е, почти винаги.

— Когато трябва, е проявявал и твърдост — отбеляза Джон, като погледна своя партньор и бъдещ зет.

Прожекторите го караха да се поти под грима и Райън се опитваше да сподави желанието да се почеше по лицето. Успя да задържи ръцете си неподвижни, но лицевите му мускули започнаха поредица от леки конвулсии. Надяваше се, че камерата няма да ги улови.

— Страхувам се, че не мога да кажа нищо, Уолтър — продължи той, силно стиснал ръце. — Просто още е прекалено рано да дам изчерпателни отговори на много въпроси. Когато сме в състояние да предложим сигурна информация, ще го сторим. Дотогава ще трябва да чакаме.

— Предстои ви тежък ден — съчувствено каза репортерът от Си Ен Ен.

— На всички ни, Уолтър.

— Благодаря ви, господин президент.

Той изчака, докато изключат прожекторите, и чу как някой от централата на мрежата в Атланта казва:

— Добре беше. Благодаря ви.

В стаята влезе ван Дам, като отмести Андреа Прайс настрана. Малцина можеха да докоснат агент от Службата за сигурност, без да си докарат сериозни последствия, но Арни бе точно от тях.

— Много добре. Не прави нищо друго. Отвърщай на въпросите. Отговорите ти трябва да са кратки.

След него влезе госпожа Абът, за да провери грима му. Нежната ѝ ръка докосваше челото му, докато другата оправяше косата му с малка четка. Дори за партньорката си на абитуриентския си бал — как ли се казваше тя, разсеяно се зачуди Райън — нито той, нито който и да било друг беше обръщал такова внимание на твърдата му черна коса. При други обстоятелства щеше да се засмее.

Водещата от Си Би Ес бе трийсет и пет годишна жена, която доказваше, че красотата и интелигентността не са взаимно изключващи се.

— Господин президент, какво е останало от правителството? — попита тя след няколко обичайни и маловажни въпроса.

— Мария... — бяха го инструктирали да се обръща към всеки репортер с малкото му име; без сам да знае защо, това му се струваше съвсем логично, — ... колкото и ужасни да са за всички нас последните дванайсет часа, искам да припомня речта, която преди няколко седмици изнесе президент Дърлинг: Америка е все пак Америка. Днес всички федерални институции ще работят под ръководството на заместниците си и...

— Но Вашингтон...

— От гледна точка на обществената безопасност, Вашингтон е доста блокиран, това е вярно... — Тя отново го прекъсна, понеже разполагаше само с четири минути и искаше да ги използва пълноценно.

— А войниците по улиците?

— Мария, снощи вашингтонската полиция и пожарната понесоха най-голямата тежест. Тези хора прекараха една дълга и студена нощ. Вашингтонската национална гвардия беше свикана, за да помага на градските служби. Така се постъпва и след урагани и торнадо. Всъщност това е една от цивилните функции на гвардията. ФБР и кметът работят заедно. — Това бе най-дългото му изказване за сутринта и почти го остави без дъх. В този момент той осъзна, че стиска ръцете си толкова силно, че пръстите му са побелели, и с усилие на волята си наложи да ги пусне.

— Вижте ръцете му — забеляза министър-председателката. — Какво знаем за този Райън?

Шефът на разузнавателната служба държеше в скута си досие, което вече беше запомнил, тъй като разполагаше с цял работен ден, за да се запознае с новия държавен глава.

— Бивш офицер от разузнаването. Знаете за инцидента в Лондон, а по-късно, преди няколко години, в Щатите...

— А, да — прекъсна го тя, като отпи от чая си. — Значи шпионин...

— Много известен. Руските ни приятели имат изключително високо мнение за него. Англичаните също — каза армейският генерал, който беше обучен в британските традиции и бе завършил академията в Сандхърст. — Извънредно интелигентен е. Имаме основания да смятаме, че в качеството си на съветник на Дърлинг по въпросите на националната сигурност е контролирал американските операции срещу Япония...

— И срещу нас ли? — впила очи в екрана, попита тя. Колко удобни бяха комуникационните сателити — а всички американски мрежи вече се предаваха по цял свят. Вече не трябваше да пътува по цял ден със самолет, за да види главата на съперническа държава — и то при напълно овладени обстоятелства. Сега можеше да види Райън в извънредна ситуация и да прецени как реагира. Офицер от разузнаването или не, не изглеждаше спокоен. Издръжливостта на всеки човек си има граници.

— Несъмнено.

— Не е чак толкова страшен, колкото предполага твоята информация — каза тя на съветника си. «Колеблив, неспокоен, нервен... изтощен.»

— Кога според вас ще можете да ни кажете повече за случилото се? — попита Мария.

— В момента наистина не мога да ви отговоря. Прекалено рано е. С някои неща не трябва да се прибързва — отвърна Райън. Смътно осъзна, че е загубил контрол над интервюто, колкото и кратко да беше, и не знаеше защо е така. Никога не му бе идвало наум, че телевизионните репортери ще се редят пред залата «Рузвелт» като купувачи на опашка, че след първите един-два въпроса всеки ще пита нещо ново и различно и че всеки от тях ще иска да направи

впечатление, не на новия президент, а на зрителите, невидимите хора зад камерите, които гледаха новините всяка сутрин от лоялност, а репортерите трябваше да използват всяка възможност, за да я затвърдят. Колкото и тежко да беше наранена страната, предаването на новините бе работа, която хранеше семействата им, а Райън просто беше поредният обект на тази работа. Точно по тази причина уверението на Арни, че са били инструктирани какви въпроси да задават, бе прекалено оптимистично, макар да идваше от опитен професионален политик. Единствената наистина добра новина беше, че всички интервюта разполагат с ограничено време — в този случай ограничението се дължеше на местните новини, излъчвани от различните клонове на мрежите по двацет и пет минути след всеки кръгъл час. Каквато и трагедия да бе сполетяла Вашингтон, в хода на ежедневието си хората трябваше да получат информация за местното време и натовареност на уличното движение, факт, който столичаните навярно забравяха, но местните телевизионни клонове из страната — не. Когато режисьорът я прекъсна, Мария мило се усмихна към камерата, макар вътрешно да изпитваше други чувства.

И Райън разполагаше с дванайсет минути до интервюто с Ен Би Си. Кафето, което изпи на закуска, беше започнало да му действа и трябваше да отиде до тоалетната, но когато се изправи, жицата на микрофона едва не го препъна.

— Насам, господин президент. — Прайс го поведе наляво по коридора, после надясно към Овалния кабинет. Джак влезе и замръзна на мястото си. В мислите му кабинетът все още принадлежеше на друг, но тоалетната си бе тоалетна, а и в този случай тя всъщност представляваше част от приемната пред самия кабинет. Поне тук беше на спокойствие, дори от преторианската гвардия, която го следваше като глутница овчарски кучета, пазещи особено ценна овца. Джак не знаеше, че когато в това помещение има някой, над рамката на вратата се включва лампа и че една пролука във вратата дава възможност на хората от Службата за сигурност да наблюдават дори този аспект от ежедневието на президента.

Докато миеше ръцете си, Райън погледна в огледалото — винаги грешка в такива моменти. Гримът го правеше по-млад, отколкото бе в действителност, което не беше толкова зле, но придаваше също и фалшива руменина на кожата му. Пребори се с желанието да изтрие

всичко от лицето си и се върна, за да се изправи пред Ен Би Си. Сега водещият бе чернокож и когато се ръкува с него, Джек намери някаква утеха във факта, че гримът придава на репортера още по-гротесков вид от неговия. Бе забравил, че телевизионните прожектори толкова променят цвета на кожата, че за да изглежда нормален на екрана, човек трябва да изглежда като клоун за присъстващите.

— Какво ще правите днес, господин президент? — зададе четвъртия си въпрос Нейтън.

— Имам среща с временния директор на ФБР Мъри — всъщност известно време ще се срещам с него два пъти дневно. Освен това имам запланувано заседание със съветниците си по въпросите на националната сигурност, после с някои от оцелелите конгресмени. Следобед ще проведем среща на кабинета.

— А организацията на погребението? — зададе поредния въпрос от списъка в скута си репортерът.

Райън поклати глава.

— Прекалено рано е. Знам, че всички сме покрусени, но тези неща наистина изискват време. — Той не каза, че тази сутрин хората от протоколната служба на Белия дом в продължение на петнайсет минути го бяха информирали какви са плановете в това отношение.

— Японският пътнически самолет е бил собственост на държавна компания. Имаме ли някакви основания да смятаме...

Този въпрос накара Райън да се наведе напред.

— Не, Нейтън, никакви. Осъществихме контакт с японското правителство. Премиер-министърът Кога обеща да ни оказва пълно съдействие и ние му вярваме. Искам да подчертая, че вражеските действия с Япония са напълно приключили. Случилото се е ужасна грешка. Те правят всичко възможно, за да изправят пред правосъдието хората, станали причина за конфликта. Все още не знаем как се е случило всичко — имам предвид за снощи, — и «не знаем» означава просто, че не знаем. Докато не разберем, не трябва да строим безсмислени хипотези. Това няма да ни помогне, но може да ни причини неприятности, а в момента си имаме достатъчно. Сега трябва да мислим как да ги оправим.

— Домо аригато — измърмори японският министър-председател. За първи път виждаше лицето и чуваше гласа на Райън. Беше по-млад, отколкото очакваше, макар по-рано същия ден да му го бяха описали. Кога забелязваше напрежението и неспокойството му, но когато президентът можеше да каже нещо друго, освен да даде очевиден отговор на глупав въпрос — защо американците толерираха нахалството на своите медии? — гласът му леко се променяше, очите му също. Разликата бе едва доловима, но Кога беше свикнал да открива и най-слабите нюанси. Това бе едно от преимуществата да се родиш в Япония, още повече да прекараш съзнателния си живот в политиката.

— Той беше страшен противник — тихо отбеляза служителят от външното министерство. — И в миналото се е проявявал като храбър мъж.

Кога си помисли за документите, които бе прочел преди два часа. Този Райън беше свикнал с насилието, от което японският премиер се отвърщаваше. Но от двама американци с тъмно минало, които навярно му бяха спасили живота, заплашен от собствените му сънародници, бе научил, че насилието има своето място, точно както и хирургията, а Райън го беше използвал, за да предотврати още по-голямо унищожение, сам бе пострадал и после пак беше приложил насилие преди да се върне към мирните си занимания. И отново бе проявил същото двойствено отношение срещу страната на Кога, бе се сражавал умело и безпощадно, а после бе проявил състрадание и загриженост. Храбър мъж...

— И доблестен, струва ми се. — Премиерът замълча за миг. Странно, че те двамата, които никога не се бяха срещали и само допреди седмица бяха воювали един срещу друг, вече трябваше да са станали приятели. — Той е самурай.

Русата кореспондентка на Ей Би Си се казваше Джой, което поради някаква причина се стори на Райън напълно неподходящо за този ден, но навярно така я бяха кръстили родителите ѝ и нямаше какво да се направи. Ако Мария от Си Би Ес беше хубавичка, Джой бе ослепителна и може би това беше причината Ей Би Си да има най-гледаната сутрешна информационна емисия. Тя стисна ръката му

топло и дружелюбно — в жеста имаше и нещо друго, което едва не накара сърцето на Джек да спре.

— Добро утро, господин президент — меко каза кореспондентката. Гласът ѝ бе по-подходящ за вечерно парти, отколкото за сутрешните новини.

— Заповядайте — посочи към стола срещу себе си Райън.

— Сега е осем без десет. Намираме се в залата «Рузвелт» в Белия дом, за да разговаряме с президент Джон Патрик Райън — изгука към камерата тя. — Господин президент, страната ни преживя дълга и тежка нощ. Какво можете да ни кажете?

Райън беше толкова претръпнал, че отвърна съвсем несъзнателно. Говореше спокойно, малко механично, и гледаше право в репортерката, както му бяха казали да прави. В този случай не му бе трудно да се концентрира върху влажните ѝ кафяви очи, макар че беше объркващо да гледа толкова дълбоко в тях толкова рано сутринта. Надяваше се да не му проличи прекалено много.

— Господин президент, последните няколко месеца бяха изключително травмиращи за всички нас, а последната нощ — още повече. След няколко минути ще се срещнете със съветниците си по въпросите на националната сигурност. Какви са основните ви проблеми?

— Джой, много отдавна един американски президент е казал, че единственото, от което трябва да се страхуваме, е самият страх. Днес нашата страна е толкова силна, колкото и вчера...

— Да, вярно е. — Даряеи се беше срещал веднъж с Райън. Тогава американецът се беше държал нагло и предизвикателно като куче, което смело се зъби, застанало пред господаря си — или поне така му се бе струвало. Но сега господаря го нямаше, а кучето беше тук, впило очи в красива, но разпусната жена. Даряеи остана изненадан, че езикът му не е изплезен и не му текат слюнки. Дължеше се на умората. Ясно се виждаше, че Райън е изтощен. А как иначе? Той приличаше на страната си, реши аятолахът. Може би външно бе силен. Райън все още беше млад мъж с широки рамене и изправена стойка. Очите му бяха ясни, гласът твърд, но когато го питаха за мощта на страната му, той спомена за страха и за страха от страха. Интересно.

Даряеи отлично знаеше, че силата и мощта са по-скоро състояния на ума, отколкото на тялото, факт, който се отнасяше както за хората, така и за нациите. За него Америка представляваше загадка, нейните лидери също. Но колко му трябваше да знае? Америка беше безбожна страна. Точно затова това момче Райън приказваше за страха. Без Бог и на държавата, и на хората им липсваше посока. Някой бе казал, че същото се отнася за родината на Даряеи, но ако това изобщо беше вярно, то се дължеше на друга причина, поне според него.

Подобно на всички хора по света, Даряеи се съсредоточи върху лицето и гласа на Райън. Отговорът на първия въпрос бе очевидно механичен. Каквото и да знаеха за инцидента, те нямаше да го кажат. Навярно не знаеха много, но това беше разбираемо. Денят му бе дълъг и Даряеи го използва полезно. Извика при себе си шефа на американското бюро (всъщност цял отдел в правителствената сграда в Техеран) в министерството на външните работи и нареди да му изготвят доклад за работата на американското правителство. Положението се оказа още по-добро, отколкото се беше надявал. Не можеха да приемат нови закони, да събират нови данъци и да отделят пари, докато не се възстановеше Конгресът им, а за това щеше да е нужно време. Бяха обезглавени почти всичките им министерства. Сега това момче Райън — Даряеи бе седемдесет и две годишен — представляваше американското правителство, а аятолахът не остана впечатлен от онова, което видя.

Съединените американски щати го тормозеха от години. Притежаваха такава огромна мощ! Въпреки че съкрати военните си сили след падането на Съветския съюз — по-малкият «сатана» — Америка беше в състояние да извърши неща, които не бяха по силите на никоя друга държава. Нуждаеше се единствено от политическа решителност и макар че такава обикновено ѝ липсваше, тя представляваше постоянна заплаха. Понякога страната се сплотяваше зад една-единствена обща цел, както се бе случило не толкова отдавна срещу Ирак, и последствията бяха ужасно сериозни в сравнение с малкото, което беше постигнала собствената му държава по време на продължилата близо десетилетие кръвопролитна война. В това се криеше американската опасност. Но сега Америка бе отслабена — дори по-скоро, почти обезглавена. И най-силното тяло става безполезно, когато му отрежат главата...

Останал е само един човек, вече без да слуша думите на американеца, си помисли Даряеи. Сега думите нямаха значение. Райън не казваше нищо съществено, но с поведението си говореше много на един човек от другата страна на земното кълбо. Новият глава на тази държава имаше шия, в която се съсредоточи погледът на аятолаха. Символиката беше ясна. В края на краищата техническият проблем бе да се довърши отделянето на главата от тялото, а единственото помежду тях беше шията.

— Десет минути до следващото интервю — съобщи Арни, след като Джой потегли с колата си за летището. Репортерът от «Фокс» беше в гримьорната.

— Как се справям? — Този път Джак свали микрофона преди да се изправи. Трябваше да се разтърпе.

— Не е зле — снизходително отсъди ван Дам. На един професионален политик би могъл да каже и нещо друго. Ако изобщо имаше намерение да си върши работата, Райън на първо място имаше нужда от повече самоувереност. Президентският пост бе тежък товар дори и в най-благоприятно време и макар на всеки, които го беше заемал, неведнъж да му се бе искало да се избави от Конгреса, другите институции и министерствата, именно Райън щеше да разбере колко необходима е цялата управленческа система — и щеше да го разбере по възможно най-трудния начин.

— Трябва да свикна с много неща, нали?

— Ще се научиш — обеща му шефът на персонала.

— Може би — усмихна се Джак, без да разбира, че сутрешните му занимания — доскорошните му занимания — му бяха помогнали да забрави другите обстоятелства. В същия миг един от агентите му подаде лист хартия.

Колкото и несправедливо да беше спрямо другите семейства, съвсем разбираемо основен приоритет представляваше трупът на президента Дърлинг. Откъм западната страна на сградата бяха докарани четири подвижни крана, които работеха под ръководството на защитени с каски строителни техници, застанали заедно с група

опитни работници долу в голямата зала, прекалено близо един до друг в разрез с правилата за безопасност, но службата по безопасността тази сутрин не се навърташе наоколо. Единствените държавни инспектори, които имаха значение, бяха агентите от Службата за сигурност — ФБР можеше и да е водеща инстанция, но никой не би застанал между тях и собственото им печално разследване. Наблизо имаше и лекар, както и санитарен екип, за малко вероятната случайност някой въпреки всичко да е оцелял. Истинският проблем беше координирането на работата на крановете, които спускаха куките си в кратера — така изглеждаше сега залата — като четири жирафа, пиещи вода от един и същ извор.

— Вижте! — посочи един строителен техник. Една почерняла мъртва ръка стискаше автоматичен пистолет. Трябва да беше на Анди Уокър, шефът на охраната на Роджър Дърлинг. Последно го бяха показали по телевизията в краката на своя президент, втурнал се да го сваля от подиума, но прекалено късно, за да постигне нещо повече от собствената си смърт при изпълнение на служебните си задължения.

Поредно навеждане на следващия кран и блокът пясъчник бавно се издигна. Сега се виждаше и останалата част от трупа на Уокър наред с обутите в панталони крака на някой друг. Всичко наоколо бе в развалини и парчета от дъбовия подиум, имаше дори няколко листа хартия. Всъщност огънят не си беше пробил път през купчините камъни до тази част на разрушената сграда.

— Чакай! — Строителният техник хвана агента от Службата за сигурност за ръката и не му позволи да помръдне. — Така няма да стане. Не си струва да си умреш за едното нищо. — Той изчака кранът да освободи място за следващия и замаха с ръце, за да покаже на краниста как и къде да спусне куката и кога да спре. Работниците завързаха следващия каменен блок и техникът махна с ръка. Камъкът започна да се издига.

— Открихме СКАЧАЧА — съобщи по радиостанцията си агентът. Медицинският екип незабавно се отправи към тях въпреки предупредителните викове на неколцина работници, но дори от трийсет метра беше ясно, че усилията им са напразни. Лявата ръка на мъртвеца стискаше папката с последната му реч. Срутилите се камъни навярно го бяха убили преди огънят да успее да опърли дори косата му. Голяма част от тялото беше смазана, но костюмът, президентската игла

за вратовръзка и златният часовник на китката свидетелстваха, че това е президентът Роджър Дърлинг. Всичко замря. Крановете спряха неподвижни и дизеловите им двигатели заработиха на празни обороти. Появи се група обезумели фоторепортери, които снимаха цели филми от всички възможни ъгли.

Навсякъде наоколо войниците от Националната гвардия прибираха трупове в чували и ги отнасяха — бяха заменили в това пожарникарите още преди два часа, — но тук, в залата, единствено хората от Службата за сигурност изпълняваха последното си служебно задължение към СКАЧАЧА, както наричаха президента в памет на службата му като лейтенант в 82-ра въздушнодесантна бригада. Когато санитарите си отидоха и фоторепортерите се наситиха да снимат, четирима агенти се спуснаха долу по каменните блокове. Първо вдигнаха трупа на Анди Уокър, чийто последен съзнателен акт бе да защити своя «началник», и внимателно го прибраха в гумиран чувал. Вдигнаха го така, че други двама техни колеги да могат да го отнесат. Следващата задача беше президентът Дърлинг. Тя се оказа сложна. Тялото бе паднало накриво и беше замръзнало от студа. Едната му ръка бе застанала под прав ъгъл спрямо тялото и не можеше да влезе в чувала. Агентите се спогледаха. Трупът беше доказателство и не трябваше да се пипа. Но навярно по-съществен в случая беше ужасът, който изпитваха от това да наранят вече мъртвото тяло, така че президента Дърлинг влезе в чувала с ръка, протегната като на капитан Ахав^[1]. Изнесоха го от залата и се насочиха към линейката, която чакаше специално за тази цел. Това даде нов материал на репортерите, които защракаха с фотоапаратите си или насочиха телевизионните си камери, за да уловят момента.

Същият момент беше вмъкнат в интервюто на Райън по «Фокс» и той видя картината на настолния монитор. Някак си в мислите му това направи мига тържествен. Дърлинг наистина бе мъртъв и сега той наистина беше президент. Камерата в стаята улови промяната в изражението му, докато той си спомняше как го бе привлякъл Дърлинг, как му се беше доверил, беше разчитал на него, беше го напътствал...

«Това е» — осъзна Джак. Преди винаги имаше на кого да се облегне. Разбира се, други се бяха облягали на него, бяха искали съвет и молили за помощ, но винаги бе имал при кого да отиде и кой да му каже, че е постъпил правилно. Сега пак можеше да го направи, но

онова, което щеше да получи в отговор, щяха да са просто мнения, не оценки. Оценките вече оставаха за него. Щеше да чува всевъзможни неща. Съветниците му щяха да са като адвокати, да поддържат взаимно изключващи се позиции, но когато всичко свършеше, решението щеше да е само негово.

Президентът Райън изтри лицето си с ръка, без да мисли за грима — и го размаза. Не знаеше, че онова, което излъчват «Фокс» и други телевизионни мрежи, се показва едновременно с картината от Капитолия, тъй като всички имаха компютърен достъп до залата «Рузвелт». Главата му леко се поклащаше — като на човек, принуден да приеме нещо, което не харесва. Лицето му вече беше прекалено безизразно, за да е тъжно. Крановете зад стъпалата на Капитолия отново започнаха да спускат куките си.

— Какво ще правим сега? — попита репортерът от «Фокс». Този въпрос го нямаше в списъка му. Той бе просто човешка реакция на човешка сцена.

— Имаме да вършим много работа — отвърна Райън.

— Благодаря ви, господин президент. Сега е осем часът и четиринайсет минути...

Джак видя как светлината на телевизионната камера угасва. Продуцентът изчака няколко секунди, после махна с ръка и президентът откачи микрофона от вратовръзката си. Първият му пресмаратон беше завършил. Преди да излезе от стаята той погледна по-внимателно камерите. Някога бе чел лекции по история, по-наскоро беше провеждал инструктажи, но тогава си имаше работа с жива публика, с хора, чиито очи можеше да види и по чиито реакции можеше да сверява часовника си, да говори по-бързо или по-бавно, ако условията позволяват, да пуска по някоя шега или да повтори нещо, за да го доизясни. Сега непринудените му беседи щяха да бъдат насочени не към хора, а към предмет. Поредното нещо, което не му харесваше. Райън излезе от стаята, докато зрителите по целия свят преценяваха онова, което бяха видели от новия американски президент. Телевизионни коментатори в над петдесет страни щяха да го обсъждат, докато той отново търсеше тоалетна.

— Това е най-доброто, което се е случило на страната ни от времето на Джеферсън. — По-възрастният мъж се смяташе за истински познавач на историята. Харесваше Томас Джеферсън заради думите му, че колкото по-малко се управлява една страна, толкова по-добро е управлението ѝ. В общи линии това беше единственият известен му цитат от Мъдреца от Монтичело^[2].

— И е трябвало да го стори японец, както изглежда — иронично изсумтя събеседникът му. Такова събитие можеше да елиминира дори яростния му расизъм.

Не бяха спали цяла нощ — сега беше 5:20 местно време — и гледаха телевизионните информационни емисии, които течаха непрекъснато. Репортерите изглеждаха дори по-изтощени от този тип Райън. Времеви зони си имаха преимущества. Двамата бяха престанали да пият бира около полунощ и два часа по-късно, когато започна да им се приспива, преминаха на кафе. Онова, което виждаха, докато превключваха каналите на огромната сателитна антена пред къщичката, напомняше на някакъв фантастичен благотворителен телемаратон, само че сега не се събираха пари за сакати деца, жертви на СПИН или негърски училища. Това беше истинско забавление. Всички вашингтонски копелета бяха станали на въглен.

— Бюрократично печено — каза Питър Холбрук за седемнайсети път от 11:30, когато му бе хрумнало това обобщение.

— О, по дяволите, Пит! — въздъхна Ърнест Браун.

— Дълга нощ — призна Холбрук и сам се засмя. Бяха гледали речта на президента Дърлинг по няколко причини. Например защото всички телевизионни мрежи бяха прекъснали нормалните си програми, както обикновено в случай от такова значение. Истината обаче беше, че сателитната връзка им позволяваше да приемат сто и седемнайсет канала и дори не им се налагаше да изключват телевизора, за да не гледат нещо свързано с правителството, което те и приятелите им презираха. По-дълбоката причина бе, че те култивираха гнева си срещу своето правителство и обикновено не пропускаха такива речи — и двамата ежедневно гледаха поне по час двата държавни канала, — за да се заредят с ярост, и непрекъснато разменяха помежду си хапливи коментари по време на речите на президента.

— Та кой е в действителност този Райън? — попита Браун и се прозина.

— Сигурно поредният бюрократ.

— Да — съгласи се Браун. — И е съвсем сам, Пит.

Холбрук се обърна и го погледна втренчено.

— Това наистина е важно. — Браун се изправи, отиде до книжните лавици и извади Конституцията — омърляна брошура, която четеше колкото можеше по-често, за да вникне по-добре в целта на авторите ѝ. — И знаеш ли, Пит, тук няма нищо, което да се отнася за подобна ситуация.

— Убит ли? — попита Райън.

— Това са предварителните данни от повърхностното изследване и на трупа, и на записа. — Мъри прехвърляше бележките, пратени му по факса само преди двацет минути.

Райън се облегна на стола си. Подобно на повечето други неща в Овалния кабинет, и той беше нов. От бюфета зад него бяха свалени всички снимки на семейството на Дърлинг и на самия президент. Документите от бюрото бяха отнесени за проверка от президентските секретари. Онова, което бе останало или беше донесено сега, идваше от складовете на Белия дом. Поне столът бе добър и предназначен да пази гърба на онзи, който седи на него. Скоро щяха да го заменят със стол, изработен специално за него от производител, който изпълняваше поръчката безплатно и — нечувано — без публично разгласяване. Рано или късно щеше да му се наложи да работи на това място, беше осъзнал това само преди няколко минути. Секретарките вече бяха тук и нямаше да е честно да ги кара да се качват и слизат по стълбите, за да се местят. Спането в новия дом бе съвсем друг въпрос — поне засега. Значи убийство.

— С пистолет ли?

Дан поклати глава.

— С нож право в сърцето, само с един удар. Нашият агент смята, че раната е от тънко острие, като от шиш. От записа изглежда, че е било извършено преди излитането. Най-вероятно ще успеем да определим доста точно времето на смъртта. Още отпреди да бъдат запалени двигателите до момента на сблъсъка единственият глас,

който се чува на записа, е този на пилота. Казва се Сато, много опитен първи пилот. Японската полиция ни предостави цяла камара данни за него. Изглежда, че е загубил брат си и сина си във войната. Брат му е командвал разрушител, потънал с целия екипаж. Синът му е бил летец изстребител, катастрофирал при кацане след боен полет. И двамата в един и същ ден. Така че всичко е било на лична основа. Имаме мотив и възможност, Джак — позволи си да каже Мъри, защото бяха почти сами, ако не се броеше Андреа Прайс, която явно не одобряваше поведението му — още не й бяха казали от колко отдавна се познават двамата.

— Идентифицирането стана доста бързо — отбеляза Джак.

— Информацията трябва да се потвърди — съгласи се Мъри. — Ще използваме ДНК тестове просто за да сме сигурни. Записът е достатъчно добър за анализ на разговора, поне така са казали на агента ни. Канадците имат записи на радара, проследяващи пътя на самолета в тяхното въздушно пространство, така че е лесно да се потвърди времето на събитието. Маршрутът на самолета от Гуам през Япония до Ванкувър и оттам до Капитолия е твърдо установен. Както се казва, всичко свърши, сега остава само чакането. Ще минат най-малко два месеца, докато съберем абсолютно цялата информация, и допускам, че е възможно да грешим, но според мен и според старшите ни агенти случаят съвсем скоро ще бъде приключен.

— Къде можете да допуснете грешки? — попита Райън.

— По принцип в съвсем малко неща, но има и практически съображения. Възможността това да не е дело на един-единствен фанатик — не, няма да е честно, нали? Един много разгневен човек. Във всеки случай, за да предположим, че става дума за заговор, трябва да има налице подробно планиране, а за това няма данни. Откъде са можели да знаят, че войната ще бъде загубена, откъде са можели да научат за преговорите — а ако атаката е била планирана като военна операция, както каза човекът от НСБТ, ПО дяволите, на борда спокойно могат да се натоварят десет тона експлозиви.

— Или ядрена бомба — вметна Джак.

— Или ядрена бомба — кимна Мъри. — Това ме подсеща: днес военновъздушният аташе ще разгледа инсталацията за производство на ядрени оръжия. На японците им трябваша два дни, за да разберат къде е. Разполагаме с човек, който познава нещата. В момента лети натам.

— Мъри погледна бележките си. — Доктор Удроу Лоуъл. А, познавам го. Ръководи лабораторията в «Лорънс-Ливърмор». Премиер-министърът Кога е казал на нашия посланик, че иска незабавно да предаде проклетите неща и да ги разкара от страната си.

Райън завъртя стола си към прозорците, които гледаха към паметника на Вашингтон. Мраморният обелиск беше заобиколен с кръг от стълбове със знамена, всички наполовина спуснати. Той обаче видя, че пред асансьора, който се изкачваше до върха на паметника, се е събрала опашка. Туристи, дошли във Вашингтон да разгледат забележителностите. Е, това си беше своего рода сделка, нали? Прозорците на Овалния кабинет обаче бяха невероятно дебели, просто в случай че някой от туристите е скрил под дрехата си снайперистка пушка...

— Каква част от всичко това можем да разгласим? — попита Райън.

— Можем да си позволим да съобщим някои неща — отвърна Мъри.

— Сигурен ли си?

— Ами не трябва да пазим доказателствата като за криминален процес. Обвиняемият в случая е мъртъв. Ще издирим всички възможни съучастници, но уликите, които разгласим днес, по никакъв начин няма да попречат на това. Не съм голям любител на разгласяването на улики, но хората искат да научат нещичко и в случай като този трябва да бъдат удовлетворени.

«Пък и това — помисли си Прайс — прави реклама на Бюрото.» С тази мислена забележка поне една държавна институция започваше да се връща към нормалния живот.

— Кой движи случая в министерството на правосъдието? — попита тя.

— Пат Мартин.

— О? Кой го е избрал? — продължи да разпитва тя. Райън се обърна да я погледне.

Мъри едва не се изчерви.

— Всъщност аз... Президентът ми каза да избира най-добрия прокурор, а Пат е най-добрият. От девет месеца ръководи криминалния отдел. Преди това е ръководил шпионажа. Бивш служител в Бюрото. Изключително добър юрист, занимава се с това почти от трийсет

години. Бил Шоу искаше да го изберат за съдия. Само преди седмица разговаря по този въпрос с министъра на правосъдието.

— Сигурен ли си, че е достатъчно добър? — попита Джак.

— Ние също сме работили с него — пак се обади Прайс. — Той е истински професионалист и Дан е прав, че от него би излязъл истински съдия, адски твърд и в същото време изключително справедлив.

— Добре, нека той реши какво точно да съобщи. Може да се срещне с пресата още следобед. — Райън погледна часовника си. Беше президент точно от дванайсет часа.

Запасният полковник от американската армия Пиер Александър все още приличаше на военен, висок, строен и стегнат, но това изобщо не притесняваше декана. Дейв Джеймс го хареса веднага. Харесваше го дори повече заради онова, което беше прочел в автобиографията му и което бе научил по телефона. Полковник Александър — многобройните му приятели го наричаха Алекс — беше специалист по инфекциозни болести, прекарал двайсет плодотворни години в служба на своето правителство най-вече във военната болница «Уолтър Рийд» във Вашингтон и във Форт Детрик в Мериленд, а също и в безброй служебни пътувания. Възпитаник на «Уест Пойнт» и на медицинското училище в Чикагския университет. Списъкът на научните му публикации обхващаше осем плътно напечатани страници. Номиниран за две престижни награди, но все още без късмет в това отношение. Е, навярно «Хопкинс» можеше да промени това. Не изглеждаше притеснен, но в никакъв случай арогантен. Александър знаеше кой и какъв е — и нещо повече, знаеше, че деканът Джеймс знае това.

— Познавам Гъс Лоренц — усмихнат каза деканът Джеймс. — Заедно следвахме.

— Блестящ човек — съгласи се Александър. По принцип се смяташе, че трудът на Гъс върху видовете тропическа треска го включва в надпреварата за Нобелова награда. — И прекрасен лекар.

— И така, защо не искате да работите с него в Атланта? Гъс ми каза, че ужасно му трябват.

— Господин декан...

— Просто Дейв — прекъсна го деканът. — Нали сме колеги.

— Тогава аз съм Алекс — отвърна полковникът. В края на краищата трябваше да каже нещо за себе си. Възприемаше декана като равен, е, може би малко по-високопоставен. «Джон Хопкинс» беше много престижно учебно заведение. — Дейв, работил съм в лаборатория почти през целия си живот. Искам отново да лекувам пациенти. В ЦМК^[3] ще е пак същото. Колкото и да харесвам Гъс — през 1987 година свършихме много работа заедно в Бразилия и отлично се сработихме, писна ми да гледам диапозитиви и разпечатки. — Поради същата причина той бе отхвърлил предложението на «Пфайцър Фармасютикъл» да оглави една от новите им лаборатории. Инфекциозните болести бяха все по-голям проблем в медицината и двамата се надяваха да не е прекалено късно. Защо, по дяволите, зачуди се Джеймс, този човек не беше получил генералски чин? Може би по политически причини. В армията също имаха този проблем, точно както и в «Хопкинс». Но техните загуби...

— Снощи говорихме с Гъс за теб.

— Така ли? — Александър не бе изненадан. На това равнище в медицината всички се познаваха.

— Каза, че те взима при себе си...

— Много мило от негова страна — подсмихна се Александър.

— ... преди Хари Тъгъл да те вземе в лабораторията си в Йейл.

— Познавате Хари? — Да, а освен това всички знаеха какво правят останалите.

— От един курс сме — поясни деканът. — И двамата излизахме с Уенди. Той спечели. Нали знаеш как стават тия работи.

— Знам.

— Сега за работата. Можем да те назначим като доцент при Ралф Форстър. Ще имаш много лабораторна работа и ще попаднеш в добър колектив. През последните десет години Ралф събра чудесен екип. Но имаме все повече клинични случаи. Ралф е малко стар да пътува, така че можеш да очакваш да попътуваш малко по света. Освен това ще отговаряш за клиничната страна на изследванията. А, ще имаш шест месеца, за да навлезеш в работата...

Запасният полковник замислено кимна.

— Всичко това е чудесно. Трябва да си опресня някои неща. По дяволите, кога изобщо свършва ученето?

— Когато станеш администратор, ако не внимаваш.

— Да. Е, сега знаеш защо съм в запаса. Искаха от мен да командвам болницата. По дяволите, знам, че съм добър в лабораторната работа, нали така? Много добър. Но рядко ми се е случвало да лекувам хора, а обичам да приемам болни и да ги връщам у дома им здрави. Това е истинската работа.

— Докторе, добре дошъл в медицинското училище в университета «Джон Хопкинс» — засмя се деканът.

— Благодаря, колега.

---

[1] Герой от романа «Моби Дик» на Х. Мелвил (1819-1891). — Б.пр. ↑

[2] Имението на Томас Джеферсън в Централна Вирджиния. — Б.пр. ↑

[3] Център за медицински контрол. — Б.пр. ↑

4. ТЕКУЩО ОБУЧЕНИЕ

Въвеждането на Райън започва с брифинг по въпросите на националната сигурност, проведен от офицер от националното разузнаване, прикрепен към Белия дом. За двайсет и шест минути президентът научи онова, което вече знаеше поради работата, с която се беше занимавал до предишния ден. Но така или иначе трябваше да го изслуша, ако не поради друга причина, то за да получи по-добра представа за човека, който щеше да е член на екипа от най-близките му сътрудници. Всички те бяха различни. Всеки от тях имаше различна гледна точка и Райън трябваше да долови нюансите, характерни за отделните гласове, които щеше да слуша.

— Значи засега на хоризонта няма нищо? — попита Джак.

— Нищо, с което да разполагаме в Съвета по национална сигурност, господин президент. Вие знаете потенциалните горещи точки не по-зле от мен, разбира се, а те се променят постоянно — отвърна офицерът уклончиво. Изражението на Райън не се промени. Той беше виждал същото и преди. Истинският разузнавач не се страхува от смъртта, не се страхува да завари жена си в леглото с най-добрия си приятел, не се страхува от нито една от превратностите на живота. Офицерът от националното разузнаване обаче се страхуваше да не би да се окаже, че греши в нещо, което е заявил официално. Но пък можеше лесно да избегне това: като никога и за нищо не заема твърда позиция. В края на краищата тази болест не се ограничаваше само до изборните длъжности. Единствено президентът трябваше да заема позиция и Джак имаше късмет, че разполага с такива опитни експерти, които да му осигуряват необходимата информация, нали?

— Нека ви кажа нещо — след като помисли няколко секунди, рече Райън.

— За какво става дума, сър? — предпазливо попита офицерът.

— Не искам просто да ми съобщавате онова, което знаете. Искам да ми казвате какво смятате вие и хората ви. Отговорността за онова,

което знаете, е ваша, а аз ще поема отговорността да действам на основата на онова, което мислите. Бил съм в разузнаването и съм правил това, нали така?

— Разбира се, господин президент. — Мъжът си позволи усмивка, която скри ужаса му от тази перспектива. — Ще предам на хората ми.

— Благодаря ви. — Райън го освободи и в този момент осъзна, че му трябва съветник по въпросите на националната сигурност, на когото да може да разчита. Зачуди се откъде ли може да намери такъв.

Вратата се разтвори като че ли по магия и пропусна навън офицера от разузнаването — беше я отворил един от агентите от Службата за сигурност, наблюдавал през шпионката по-голямата част от брифинга. Сега идваше ред на министерството на отбраната.

Групата се водеше от мъж с две звезди^[1] на пагона, който му подаде пластмасова карта.

— Господин президент, трябва да сложите това в портфейла си.

Джак кимна — знаеше какво е това още преди да докосне с ръце оранжевата пластмаса. Приличаше на кредитна карта, но върху нея имаше серии от групи цифри...

— Коя? — попита Райън.

— Вие решете, сър.

Райън се подчини и два пъти прочете третата група. С генерала имаше двама офицери, полковник и майор. И двамата записаха избраните от него цифри и му ги прочетоха два пъти. Сега президентът Райън беше в състояние да заповяда изстрелване на стратегически ядрени оръжия.

— Защо е необходимо това? — попита той. — Миналата година изхвърлихме последните балистични оръжия.

— Господин президент, все още разполагаме с ракети, които могат да бъдат снабдени с бойни глави W-80, плюс гравитационни бомби B-61, предназначени за нашите бомбардировачи. Нужно ни е вашето разрешение за задействане на Звената за допустими действия — ЗДД — и смятаме, че трябва да ги задействаме колкото е възможно по-скоро, просто в случай...

— ... че нещо стане с мен — довърши мисълта му Райън. «Сега си адски важен, Джак — прошепна му някакъв тихичък, отвратителен глас. — Сега можеш да заповядаш ядрено нападение.»

— Мразя тези проклетни неща. Винаги съм ги мразил.

— Не се и предполага, че трябва да ги обичате, сър — съчувстващо му отвърна генералът. — Както знаете, морската пехота разполага с постоянно готова ескадра хеликоптери VMH-1, за да ви изведат на сигурно място при опасност, и...

Райън продължи да служи военния и в същото време се зачуди дали не трябва да постъпи като Джими Картър: «Добре, да видим тогава. Кажете им, че искам да ме вземат СЕГА.» И тази президентска заповед бе донесла на морската пехота голям срам. Но сега той не можеше да направи това, нали? Щяха да го помислят за параноичен глупак и нямаше да повярват, че просто иска да провери дали системата наистина действа така, както твърдят. Освен това днес VMH-1 определено биха реагирали.

Четвъртият член на групата беше подофицер в цивилни дрехи, който носеше съвсем обикновено наглед куфарче, известно като «футболната топка» — в него имаше папка с план за атака, всъщност много планове.

— Дайте да видя — посочи към куфарчето Райън. Подофицерът се поколеба, после го отключи и му подаде една синя папка. Президентът я отвори.

— Сър, не сме внасяли промени, откакто...

Първият раздел бе озаглавен «Основни възможности за нападение». В него имаше карта на Япония и много от градовете бяха отбелязани с разноцветни точки. Легендата отдолу показваше какво означават точиците от гледна точка на спуснатия мегатонаж — навярно друга страница представяше броя на предвижданите човешки жертви. Райън отвори пръстените на папката и извади целия раздел.

— Искам тези страници да бъдат изгорени. Искам частта «ОВН» да бъде незабавно унищожена. — Това просто означаваше, че разделът ще бъде прибран в някое от чекмеджетата с бойни планове в Пентагона, а също и в Омаха. Такива неща никога не се унищожават.

— Сър, все още не сме абсолютно сигурни, че японците са унищожили всичките си торпедоносци, нито че оръжията им са неутрализирани. Разбирате...

— Генерале, това е заповед — тихо го прекъсна Райън. — Мога да давам заповеди, знаете това.

Мъжът изпъна гръб.

— Да, господин президент.

Райън прегледа останалата част от съдържанието на папката. Въпреки предишната си работа, онова, което откри, беше ново за него. Джак винаги бе избягвал да знае прекалено много за тези проклети неща. След терористичния инцидент в Денвър и ужаса, обхванал цялата планета след това, държавниците от различните континенти и политически окраски съвместно бяха обсъдили положението с оръжията, намиращи се под техен контрол. Райън знаеше, че дори след края на кървавата война с Япония някъде някои екип от специалисти е скалпил план за наказателен ядрен удар, но тогава той беше съсредоточил усилията си върху това да го направи излишен и новият президент се гордееше, че никога не си бе и помислял да осъществи плана, чието обобщение все още се намираше в лявата му ръка. Кодовото му име, видя той, беше «ДАЛЕКОБОЙНА ПУШКА». Защо трябваше да избират такива имена, мъжествени и вълнуващи, като че ли това бе нещо, с което човек можеше да се гордее?

— А това какво е? «ЕЛЕКТРИЧЕСКИ КЛЮЧ».

— Господин президент — отвърна генералът, — това е метод на прилагане на ЕМИ нападение. Електромагнитен импулс. Ако взривите устройството на много голяма височина, няма нищо — всъщност няма и въздух — което да абсорбира енергията от експлозията и да я превърне в механична енергия, тоест няма ударна вълна. В резултат цялата енергия се проявява в първоначалната си електромагнитна форма. Получаващата се енергия унищожава електрическите и телефонните линии. Винаги сме разполагали с известен брой оръжия, предназначени за височинен взрив, насочен срещу Съветския съюз. Телефонната им система е толкова примитивна, че е съвсем лесно да бъде унищожена. Нападението не води до никакви човешки жертви.

— Ясно. — Райън затвори папката и я върна на подофициера, който незабавно я заключи в куфарчето. — Доколкото разбирам, в момента няма нищо, което да изисква какъвто и да било ядрен удар, нали?

— Точно така, господин президент.

— И така, какъв е смисълът този човек непрекъснато да седи пред кабинета ми?

— Не можете да предвидите всички възможни случайности, нали, сър? — попита генералът. Райън си помисли, че сигурно му е

било трудно да продължи работата си след шока от катастрофата.
— Прав сте — виновно отвърна президентът.

Протоколната служба на Белия дом се оглавяваше от жена, Джуди Симънс, прехвърлена от министерството на външните работи преди четири месеца. В кабинета ѝ в подземната част на сградата кипеше усилен труд още от полунощ, когато беше пристигнала от дома си в Бърк, Вирджиния. Неблагодарна работа бе да организира онова, което щеше да е най-голямото държавно погребение в американската история — задача, с която вече се занимаваха повече от сто нейни сътрудници, а още нямаше обяд.

Списъкът на всички загинали продължаваше да се попълва, но от внимателното проучване на видеозаписите се знаеше кои са били в залата и вече разполагаха с биографични данни за тях — семейно положение, вероизповедание и т.н. — на основата на които да се разработят необходимите, макар и предварителни планове. Каквото и решение да се вземеше в крайна сметка, Джек щеше да ръководи тъжната церемония и трябваше да го държат в течение на всяка стъпка от подготовката. Погребение за хиляди хора, помисли си Райън, повечето от които не бе познавал. И за повечето от все още неоткритите трупове чакаха съпруги, съпрузи, деца.

«Националната катедрала» — видя той, като обърна страницата. Приблизителният брой на изповеданията вече беше съставен. Това щеше да определи какви свещеници ще участват в религиозната служба.

— Обикновено такива церемонии се провеждат там, господин президент — съобщи му много припряната служителка. — Няма да има място за всички загинали... — тя не му каза, че един от екипа бе предложил службата да се проведе на открито на стадиона «Р. Ф. Кенеди», за да има място за всички жертви, — ... а само за президента и госпожа Дърлинг, плюс някои от загиналите конгресмени. Свързахме се с единайсет чужди правителства по въпроса за това кои дипломати да участват. Имаме също предварителен списък на официалните чуждестранни представители, които ще присъстват на церемонията. — Тя му подаде и този списък.

Райън го прегледа разсеяно. Това означаваше, че след заупокойната служба щеше да му се наложи да се срещне «неофициално» с многобройни държавни глави, за да проведе «неофициални» делови разговори. За всяка от срещите щеше да му трябва специален инструктаж и освен че всеки от тях щеше да моли или иска нещо, щяха и да го преценяват. Джак знаеше как става това. В момента по целия свят президенти, премиер-министри и неколцината все още крепящи се диктатори четяха свои собствени докладни — кой е този Джон Патрик Райън и какво можем да очакваме от него? Зачуди се дали те нямат по-добра идея от него за отговора на този въпрос. Навярно не. В края на краищата тяхното разузнаване едва ли беше различно от неговото. И маса от тях щяха да пристигнат с правителствените си самолети, отчасти, за да изразят уважението си към президент Дърлинг и американското правителство, отчасти, за да хвърлят поглед на новия американски президент, отчасти, защото се очакваше да го направят. И така, колкото и ужасно да бе за хиляди хора, в света на политиката това събитие представляваше просто поредното механично упражнение. На Джак му се прииска да изкрещи от ярост, но какво можеше да стори? Мъртвите си бяха мъртви и цялата му мъка не можеше да ги върне, а функционирането на тази и на всички останали държави трябваше да продължи.

— Бихте ли дали на Скот Адлер да прегледа това? — Някой трябваше да определи колко време ще е необходимо да прекара с официалните гости, а Райън не беше компетентен да го направи.

— Да, господин президент.

— Какви речи ще трябва да произнеса? — попита Джак.

— Нашите хора вече работят по въпроса. Би трябвало да разполагате с предварителните планове на речите до утре следобед — отвърна госпожа Симънс.

Президентът кимна и остави списъците настрани. Когато шефката на протокола напусна стаята, влезе някаква секретарка — той не знаеше името ѝ — с купчина телеграми, останали непрочетени в казармата на морската пехота, плюс още един документ със списък на задачите за този ден, подготвен без негово участие или намеса. Тъкмо се канеше да измърмори нещо по този въпрос, когато секретарката каза:

— Получили сме над десет хиляди телеграми и електронна поща от... е, от граждани.

— И какво се казва в тях?

— Най-вече, че се молят за вас.

— О! — Това някак си го изненада. Но дали Бог щеше да се вслуша в молитвите им?

Джак се върна към официалните телеграми и първият му ден продължи.

Животът в страната като цяло беше замрял, въпреки че новият ѝ президент се мъчеше да навлезе в новата си работа. Банките и финансовите борси бяха затворени, същото се отнасяше за училищата и много бизнес организации. Всички телевизионни мрежи хаотично бяха преместили седалищата си в различни вашингтонски бюра, в резултат на което започнаха да работят заедно. Разположените около Хълма камери без спиране продължаваха да показват спасителните операции, репортерите продължаваха да говорят, за да не се изпълни ефирът с тишина. Към единайсет сутринта един от крановете вдигна останките от опашката на боинга и ги натовари върху плоската товарна платформа на голям камион, за да бъдат откарани в базата на военновъздушните сили «Андрюс». Тя щеше да е центърът на онова, което по липса на по-подходящ термин наричаха «разследване на катастрофата», и камерите проследиха камиона по улиците. Малко покъсно по почти същия път поеха още две машини.

Различни «експерти» помагаша за запълване на тишината и анализираха инцидента. Това бе изключително трудно, тъй като все още нямаше почти никакво изтичане на информация — онези, които се опитваха да открият какво се е случило, бяха прекалено заети, за да разговарят с репортери, било то официално или не, и макар че журналистите не можеха да го признаят, най-сериозният им източник на информация бяха развалините пред трийсет и четирите камери. Това оставяше на експертите съвсем малко почва за разсъждение. Разпитваха свидетели, които разказваха спомените си — за огромна изненада на всички се оказа, че няма абсолютно никакви записи на самолета. Номерът, изписан на опашката, се знаеше — едва ли можеше да не се забележи, както от федералните власти, така и от самите

репортери. Принадлежността на самолета към Японските авиолинии незабавно се потвърди, наред с точния ден, в който беше излязъл от конвейерите на «Боинг» до Сиатъл. Бяха интервюирани представители на компанията и се оказа, че модел 747-400 тежи малко над двеста тона празен. С теглото на горивото, пътниците и багажа, които можеше да вдигне във въздуха, числото се удвояваше. Един пилот, запознат с този тип самолети, обясни пред две от телевизионните мрежи как е станало възможно да се осъществи полетът до Вашингтон и после да се изпълни смъртоносното спускане, докато негов колега направи същото пред останалите. И двамата грешаха в някои от подробностите, но те бяха съвсем маловажни.

— Но Службата за сигурност е въоръжена с противовъздушни ракети, нали? — попита водещият.

— Ако насреща ви със сто километра в час лети камион с осемнайсет колела и вие стреляте в една от гумите, ще го спрете ли? — отвърна пилотът. Бе забелязал съсредоточеното изражение на високоплатения журналист, който едва ли разбираше нещо повече от текста, изписван на монитора му. — Самолет, който тежи триста тона, не може да бъде спряен просто така, разбирате ли ме?

— Значи е било невъзможно да го спрат? — с крива гримаса попита водещият.

— В никакъв случай. — Пилотът разбираше, че репортерът не го разбира, но не можеше да направи нищо, за да изясни нещата.

От кабинета си недалеч от булевард «Небраска» режисьорът превключи камерите, за да проследят двама гвардейци, които изнасяха по стъпалата нов труп. Един от асистент-режисьорите отговаряше за тези камери и се опитваше да следи броя на откритите трупове. Вече се знаеше, че са намерили президента и госпожа Дърлинг и че са ги откарали във военномедицинския център «Уолтър Рийд» за аутопсия — задължителна по закон във всички случаи на насилствена смърт. В централите на мрежите в Ню Йорк проверяваха и монтираха всеки сантиметър видеолента за Дърлинг, за да бъде показана по-късно през деня. Търсеха и интервюираха политическите му съратници. Намираха психолози, които обясняваха как могат да преодолеят травмата децата на Дърлинг, а после разширяваха темата и говореха за въздействието на случилото се върху страната като цяло и за това как хората могат да се справят с него. Може би единственото, с което телевизионните

новини не се занимаваха, беше духовният аспект на проблема — фактът, че мнозина от жертвите бяха вярвали в Господ и че от време на време бяха ходили на черква, не си струваше ефирното време, макар една от мрежите да отдели три минути, за да покаже, че църквите са препълнени с хора. Тъй като всички постоянно се следяха помежду си за нови идеи, през следващите няколко часа излъчиха този материал и по останалите канали.

Всъщност всичко се свеждаше до това. Цифрите добавяха само още все така ужасни примери. Доколкото можеше, Джак избягваше да мисли за това, но накрая успя да преодолее страха си.

Децата на Дърлинг се лутаха между вцепененото отхвърляне на истината и ужаса от един свят, разрушен пред очите им, докато бяха гледали баща си по телевизията. Никога повече нямаше да видят мама и татко. Трупите им бяха прекалено обезобразени и ковчезите нямаше да бъдат отворени. Нямаше да има последно сбюгом, никакви прощални думи, само травмиращото разрушаване на основата, върху която се крепеше младият им живот. И как се предполагаше, че децата ще разберат, че мама и татко не са просто мама и татко, а че за някой друг са... са били нещо друго и че поради тази причина смъртта им е била необходима на човек, който не познаваше или не се интересуваше от децата?

Роднините им бяха пристигнали във Вашингтон, повечето докарани от Калифорния със самолет на военновъздушните сили. Въпреки че бяха също толкова шокирани, в присъствието на децата те трябваше да съберат всичките си сили, за да улеснят донякъде нещата за малките. И това им осигури някакво занимание. Агентите от Службата за сигурност, прикрепени към ХВОЙНА и МЛАДШИ, навярно бяха най-травмирани от всички. Обучени яростно да бранят всеки «шеф», агентите, които се грижеха за децата на Дърлинг — повече от половината бяха жени — носеха извънредното бреме на нормалната загриженост, която всеки човек проявява към всяко дете, и нито един от тях не би се поколебал и за частица от секундата да даде живота си, за да защити малките. Мъжете и жените от това охранително подразделение бяха играли с децата, бяха им купували подаръци за Коледа и рождените им дни, бяха им помагали да си

пишат домашните. Сега се сбогуваха — с децата, с родителите и с колегите си. Райън виждаше израженията им и мислено си отбеляза да попита Андреа дали ще им осигурят психолог.

— Не, не ги е боляло. — Джак седна, така че децата да са на равнището на очите му. — Изобщо не ги е боляло.

— Добре — каза Марк Дърлинг. Децата бяха безупречно облечени. Един от роднините беше решил, че е важно да се приготвят както трябва, за да се срещнат с приемника на баща си. Джак чу някой да въздъхва и с периферното си зрение зърна изражението на агента — този път мъж, — който едва се владееше. Прайс го хвана за ръката и го отведе към вратата преди децата да го забележат.

— Тук ли ще останем?

— Да — увери го Джак. Това бе лъжа, но нямаше да нарани никого. — И ако се нуждаете от нещо, каквото и да е то, можете да идвате при мен, разбрахме ли се?

Момчето кимна. Полагаше всички усилия да се държи смело. Беше време да го остави на роднините му. Райън стисна ръката му — държеше се с него като със зрял мъж, за когото мъжките задължения са настъпили прекалено рано. Момчето имаше нужда да поплаче и Райън реши, че за момента трябва да остане само.

В коридора видя агента, който бе излязъл, висок и груб наглед чернокож мъж. Ридаеше на няколко крачки от вратата. Райън се приближи до него.

— Успокойте се.

— Мама му... искам да кажа... по дяволите! — Агентът поклати глава, засрамен от проявата на чувствата си. Прайс знаеше, че на дванайсетгодишна възраст е загубил баща си в инцидент по време на учения във Форт Райкър, и че специален агент Тони Уилс, играл като защитник в «Грамблинг» преди да постъпи в Службата, е необикновено добър с децата. В такива моменти добродетелите често се превръщат в слабост.

— Не се извинявайте за това, че се държите като човешко същество. Аз също загубих майка си и баща си. Едновременно. — Райън продължи със сънен, прегракнал от изтощение глас. — На летище «Мидуей» техният Боинг 737 се приземи преждевременно в снега. Но тогава вече бях голям.

— Знам, сър. — Агентът избърса очите си, потрепери и се изпъна. — Ще се оправя.

Райън го потупа по рамото и тръгна към асансьора. После се обърна към Андреа Прайс.

— Измъкнете ме оттук.

Бронираната кола пое на север и зави наляво по булевард «Масачузетс», който водеше до военноморската обсерватория и огромната претрупана сграда, която страната осигуряваше за резиденция на вицепрезидента. Наоколо отново охраняваха морски пехотинци, които пропуснаха конвоя. Джак влезе в къщата. Кати го чакаше в коридора. Трябваше ѝ само един поглед.

— Трудно ли беше?

Райън успя само да кимне и я прегърна. Знаеше, че сълзите му скоро ще рукнат. В дъното на коридора зърна неколцина агенти и си помисли, че ще му се наложи да свикне с тях — безстрастни статуи, присъстващи в най-личните му мигове.

«Мразя тази работа.»

Бригаден генерал Мариън Дигс обаче обичаше своята. Не всеки издържаше. По същия начин, по който задълженията на морската пехота във Вашингтон ставаха все по-напрегнати и казармата им покъсно беше присъединена към разрастващата се база в Куонтико, Вирджиния, така други организации ставаха все по-натоварени, защото имаше хора, на които не им позволяваха да спят — поне не на всички едновременно. Една от тези организации се намирал във Форт Бруин, Калифорния. Разположена в планинската пустиня Мохаве, базата наистина продължаваше да расте и обхващаше територия, по-голяма от щата Роуд Айлънд. Земята бе толкова гола, че еколозите с мъка можеха да открият някаква екология сред мършавите креозотни храсти и оскъдните водоизточници, и дори най-отдадените на тази професия биха признали, че намират повърхността на луната за далеч по-интересна. Не че не му бяха стъжнили живота, помисли си Дигс, като фокусираше бинокъла си. Тук имало някакъв вид пустинна костенурка, която по нещо се различавала от морската (генералът си нямаше и понятие по какво) и която войниците трябваше да пазят. За да се погрижат за това, войниците му бяха събрали всички костенурки,

които успяха да намерят, и ги преместиха в достатъчно обширно заградено пространство, така че гадините навярно изобщо нямаше да забележат оградата. Най-големият бордей за костенурки на света! След като тази пречка бе отстранена, всички останали диви животни във Форт Ъруин, изглежда, спокойно можеха да се грижат сами за себе си. От време на време се появяваше и изчезваше по някой койот и това беше всичко. Пък и койотите не бяха застрашен вид.

Гостите обаче бяха. Форт Ъруин приютяваше Националния учебен център на армията. Постоянните обитатели на центъра бяха противниковите сили. Първоначално два батальона, единият бронирана, а другият механизирани пехота, някога противниковите сили се бяха наричали «32-ри моторизиран гвардейски полк», съветско наименование, защото при откриването си през 80-те години НУЦ имаше за цел да обучава американската армия как да се сражава, оцелява и побеждава в бой срещу Червената армия из европейските равнини. Войниците от «32-ри» бяха облечени в руски униформи, караха машини, подобни на съветските (поддръжката на истинските руски машини се бе оказала прекалено трудна и затова сега използваша американска техника със съветски външен вид), прилагаха руска тактика и с гордост изритваха частите, дошли да поиграят на тяхното игрище. Това не беше съвсем честно. Противниковите сили живееха и се обучаваха тук, като приемаха редовни чести до четиринайсет пъти на година, докато гостите имаха щастието да дойдат веднъж на четири години. Но пък кой е казал, че войната е честна?

С разпадането на Съветския съюз времената се бяха променили, но не и задачите на НУЦ. Неотдавна противниковите сили се бяха разраснали до три батальона — сега наричани «ескадрони», защото подразделението представляваше част от 11-и брониран моторизиран полк, «Черните коне» — и симулираха бригада или още по-голямо противниково формирование. Единствената действителна отстъпка пред новия политически свят беше, че вече не се наричаха руснаци. Сега те бяха «красните», дума, която обаче произхождаше от руски и означаваше «червени».

Генерал-лейтенант Геннадий Йосифович Бондаренко знаеше повечето от тези неща — за бордея на костенурките не го бяха информирали, но още при първата обиколка из базата грешката беше поправена — и както винаги се вълнуваше.

— Започнали сте като свързочник, така ли? — попита Дигс. Командирът на базата беше нисък и доста грозноват чернокож, пестелив на думи и ефикасен на действия, облечен в пустинна маскировъчна униформа, наречена «шоколадов чипс» заради шарките ѝ. Той също бе получил подробна информация, макар и подобно на госта си да се преструваше, че не е.

— Точно така — кимна Бондаренко. — Но постоянно си навличах неприятности. Първо Афганистан, после — когато муджахидините нападнаха Съветския съюз. Атакуваха един военно-изследователски институт в Таджикистан по времето, когато бях там на посещение. Храбри бойци, но зле командвани. Успяхме да ги отблъснем — със заучен монотонен глас разказа руснакът. Дигс можеше да види медалите му; самият той бе командвал моторизиран ескадрон, който се движеше начело на 24-та механизирани пехотна дивизия на Бари Маккафри по време на «Пустинна буря», после оглави 10-и брониран моторизиран полк «Бъфало», все още базиран в пустинята Негев като част от американския ангажимент за защита на израелската сигурност. И двамата бяха четирийсет и девет годишни. И двамата бяха свикнали с барутния дим. И на двамата им предстоеше голяма кариера.

— При вас имате ли такива терени? — попита Дигс.

— Всякакви, каквито можете да си представите. Това прави подготовката истинско предизвикателство, особено днес. Вижте — каза той. — Започна се.

Първата група танкове вече напредваше през широкия проход, наречен «Долината на смъртта». Слънцето залязваше зад кафеникавите планини и здрачът се спускаше бързо. Наоколо се виждаха и машините на наблюдателите, боговете на НУЦ, които следяха всичко и оценяваха видяното толкова студено и безпристрастно, колкото и самата Смърт. НУЦ беше най-вълнуващата школа в света. Двамата генерали можеха да наблюдават битката и от базата, от помещение, наречено зала «Междузвездни войни». Всяка машина имаше антена и излъчваше сигнал за местонахождението и посоката на движението си, а когато дойдеше моментът — накъде стреля и дали улучва, или не. От тези данни компютрите в залата «Междузвездни войни» пращаха сигнали до «убитите», без да им обясняват «защо». Това по-късно им обясняваха наблюдателите. Генералите обаче не искаха да гледат

компютърни екрани — щабните офицери на Бондаренко го правеха, но мястото на техния генерал бе тук. Всяко бойно поле си има свой собствен мирис и генералите трябва да са в състояние да го долавят.

— Техниката ви е като от научнофантастичен роман.

Дигс сви рамене.

— През последните петнайсет години не се е променила много. Е, имаме повече телевизионни камери по върховете на хълмовете. — Америка се готвеше да продаде голяма част от тази техника на руснаците. Дигс възприемаше това малко трудно. Беше прекалено млад, за да го пратят във Виетнам. Той принадлежеше към първото поколение висши военни, избегнали онази каша. Но в целия живот на генерала бе имало една-единствена реалност: войната с руснаците в Германия. Офицер от пехотата през цялата си кариера, той бе обучен да е в някой от предните разгръщащи се полкове — всъщност разделени на части бригади — и пръв да влиза в допир с врага. Дигс помнеше няколкото пъти, когато му се беше струвало много вероятно да намери смъртта си в прохода Фулда, сблъскал се с някой като човека, застанал в момента до него — а нали предишната вечер двамата бяха унищожили каса бира, разговаряйки за възпроизводството на костенурките.

— Та вие използвате нашата тактика! — възкликна руснакът и посочи към долината.

— Защо не? — отвърна Дигс. — В Ирак я прилагах успешно.

Сценарият за тази вечер беше тежък. Червените сили в атака, напредване до влизане в досег с врага и елиминиране на разузнавателните обходи на Сините сили. В този случай Сините сили бяха бригада от 5-а механизирани дивизия, прибързано преминала към защита. Цялостната идея се изразяваше в това, че тактическата ситуация бе много променлива. 11-и брониран моторизиран полк симулираше дивизия, атакуваща новопристигнало подразделение, възлизащо на една трета от теоретичната ѝ големина. Всъщност това беше най-добрият начин да посрещнат хората в пустинята.

— Да тръгваме. — Дигс енергично се настани на задната седалка в колата си и шофьорът потегли към издигнатия участък, наречен «Железният триъгълник». Краткото съобщение на адютанта му по радиостанцията накара американския адмирал да изръмжи: — По дяволите!

— Проблем ли има?

Генерал Дигс разгъна картата си.

— Онзи хълм е най-важната част от долината, но те не са го разбрали. Е, ще си платят за този малък пропуск. Всеки път се случва същото. — Войници от противниковите сили вече тичаха към свободния връх.

— Благоразумно ли е Сините да напредват толкова бързо толкова далече?

— Генерале, както скоро ще видите, това е адски неблагоразумно.

— Защо не говори повече, защо не се показва повече пред публика?

Шефът на разузнаването можеше да каже много неща. Президентът Райън несъмнено беше зает. Имаше да върши толкова много неща. Управлението на страната му бе обезсилено и преди да може да говори, той трябваше да го организира. Трябваше да се занимава с държавното погребение. Трябваше да разговаря с много чужди правителства, да им дава обичайните уверения. Трябваше да решава проблемите на сигурността, не на последно място от които беше собствената му безопасност. Членовете на американския кабинет и главните президентски съветници бяха загинали и трябваше да бъдат заменени... но не го питаха за това.

— Прочухме този Райън — отвърна той. Най-вече от вестниците — огромен брой вестници, — пратени по факса от мисията на ООН към неговото правителство. До днес е произнесъл само няколко публични речи. Бил е офицер от разузнаването — всъщност «вътрешен» човек, занимавал се е с анализи. Очевидно е добър, но все пак е вътрешен човек.

— А защо Дърлинг го е издигнал толкова?

— За това писаха вчера американските вестници. Имали са нужда от вицепрезидент. Дърлинг освен това е искал някой да подсили екипа му по международните отношения, а този Райън има известен опит. Представи се добре, спомнете си, в конфликта им с Япония.

— Като помощник, не като лидер.

— Точно така. Никога не се е стремил към високи постове. Според нашата информация се е съгласил да заеме поста временно, за по-малко от една година.

— Не съм изненадан. — Даряеи погледна бележките си: помощник на вицеадмирал Джеймс Гриър, заместник-директор на ЦРУ; за кратко временно изпълняващ длъжността заместник-директор; заместник-директор на централното разузнаване; съветник на президент Дърлинг по въпросите на националната сигурност; накрая временно приел поста вицепрезидент. Впечатленията му от този Райън бяха верни още от самото начало — помощник. Навярно опитен, както самият той имаше опитни помощници. Но никой от тях не би могъл да поеме неговите задължения. Нямаше си работа с равен нему. Добре. — Какво друго?

— Като специалист в областта на разузнаването, той ще е необикновено добре информиран за международните отношения. Всъщност през последните години той притежава може би най-добрите познания по тези въпроси в Америка, но за сметка на почти пълно невежество във вътрешната област — продължи офицерът. Тези данни идваха от «Ню Йорк Таймс».

— Аха. — И именно с тази информация започна планирането. Засега все още беше само мислено, но това скоро щеше да се промени.

— Е, как са нещата във вашата армия? — попита Дигс. Двамата генерали стояха сами на най-високата точка в района и наблюдаваха бойните учения под тях с бинокли за нощно виждане. Както се предвиждаше, «32-ри» — Бондаренко трябваше да мисли за тях така — бяха смазали разузнавателните обходи на Сините сили, разгърнаха се наляво и сега напредваха срещу «вражеската» бригада. При отсъствието на действителни жертви беше истинско удоволствие да гледат как мигащите жълти «мъртви» светлини се включват една по една. Руснакът все пак трябваше да отговори на въпроса.

— Ужасно. Изправени сме пред необходимостта да изградим всичко от нулата.

Дигс се обърна.

— Е, точно така започнах и аз. — «Ти поне си нямаш работа с наркотици» — помисли си американецът. Спомняше си, че като млад

лейтенант се страхуваше да влезе в казармата без пистолет. Ако руснаците бяха направили своя ход в началото на 70-те... — Наистина ли искате да използвате нашия модел?

— Може би. — Единствената грешка на американците беше, че Червените сили допуснаха командирите на подразделенията им да предприемат тактическа инициатива, нещо, което съветската армия никога не би позволила. Но съчетани с доктрината, разработена в академията «Ворошилов», резултатите се виждаха ясно. Трябваше да запомни това, а Бондаренко бе нарушавал правилата в собствените си тактически сблъсъци — още една причина, поради която беше генерал вместо мъртъв полковник. Освен това го бяха назначили за командващ операциите на руската армия. — Проблемът е в парите, разбира се.

— Чувал съм тази песен и преди, генерале — позволи си мрачно да се усмихне Дигс.

Бондаренко имаше план за това. Искаше да намали размера на армията си с петдесет процента и да вложи спестените пари в обучението на останалата половина. Предимствата на подобен план бяха очевидни. Съветската армия по традиция зависеше от огромната си маса, но и тук, и в Ирак американците бяха доказали основната роля на обучението. Колкото и добра да беше техниката им — щеше да получи техническите данни на другия ден — той завиждаше на Дигс за хората му повече, отколкото за каквото и да било друго. Доказателството за това дойде в момента, в който си го помисли.

— Генерале? — Новодошлият отдаде чест. — Черен кон! Направо им съдрахме задника.

— Това е полковник Ал Хам, командир на 11-и. За втори път идва тук. Свикнал е да командва противниковите сили. Недейте да играете с него на карти — предупреди Дигс.

— Много сте любезен. Добре дошли в пустинята, генерал Бондаренко. — Хам протегна голямата си ръка.

— Нападението ви беше добре изпълнено, полковник — каза руснакът.

— Благодаря ви, сър. Помагат ми няколко страхотни момчета. Сините сили действаха прекалено колебливо. Все не се решаваха на кой стол да седнат — поясни Хам. — Приличаше на руснак — висок и здрав, с бяла, румена кожа и блестящи сини очи. Носеше стара

униформа в «руски» стил, допълнена с червена звезда на танкистката му барета.

— Дигс, вие бяхте прав. Сините трябваше да направят всичко възможно, за да стигнат там първи. Но вие ги накарахте да започнат прекалено отдалеч.

— Това е проблемът с бойните полета — отвърна вместо командира си Хам. — Загубиха твърде много време, за да избират по кой път да минат. Това е урок номер едно за момчетата от 5-и механизирани полк. Ако оставиш някой друг да определя условията на сражението — е, няма да ти е много весело.

---

[1] Съответстващи на генералски чин. — Б.пр. ↑

5. ПОДГОТОВКАТА

Оказа се, че и Сато, и вторият му пилот са дарили кръв за жертвите в неуспешната война срещу Америка. За щастие малкият брой на ранените изобщо не беше наложил използването ѝ. Издирени чрез компютър от Японския червен кръст, банките бяха предадени на полицията и впоследствие доставени по куриер във Ванкувър на японските самолети съвсем естествено все още не бе позволено да навлизат в американското въздушно пространство, дори в Аляска — и оттам с VC-20 на военновъздушните сили във Вашингтон. Куриерът беше висш полицейски служител и носеше алуминиевото куфарче, закопчано с белезници за лявата му китка. Трима агенти на ФБР го посрещнаха в базата «Андрюс» и го откараха в сградата «Хувър» на 10-о авеню и «Пенсилвания». Лабораторията на ФБР за ДНК тестове взе банките и сравни пробите с кръвта и другите тъкани от трупове. Вече бяха определили кръвните групи и резултатите от тестовете изглеждаха предрешени, но изследванията въпреки всичко се провеждаха така, като че ли са единствен ключ за изключително заплетен случай. Временният директор Дан Мъри не робуваше на учебническите правила в криминалните разследвания, но този път ги спазваше като десетте Божии заповеди. Помагаха му Тони Карузо, завърнал се от отпуската си и работещ денонощно като ръководител на разследването от страна на Бюрото, Пат О'Дей в качеството си на инспектор за специални поръчения, и още стотици, ако не и хиляди сътрудници. Мъри се срещна с японския представител в директорската заседателна зала. На него също му беше трудно да се премести веднага в кабинета на Бил Шоу.

— Ние провеждаме наши собствени тестове — каза главен инспектор Исабуру Танака и погледна часовниците си — беше решил да носи два, по един за токийско и вашингтонско време. — Ще ми ги пратят по факса веднага, щом приключат. — После отвори куфарчето си. — Ето нашата възстановка на разписанието на капитан Сато за

миналата седмица, бележки от разпитите на роднините и колегите му, кратка биография.

— Бързо действате. Благодаря ви. — Мъри пое документите, без да е съвсем сигурен какво да прави. Беше ясно, че гостът му иска да каже още нещо. Квалифициран и опитен криминалист, Танака се бе специализирал в случаи на политическа корупция, което постоянно го претрупваше с работа. Професионалният му живот го беше превърнал почти в инквизитор. Това го правеше съвършено подходящ за случая.

— Ще ви окажем пълно съдействие. Всъщност, ако желаете да пратите официален представител, който да контролира нашето разследване, упълномощен съм да ви предам, че ние ще го приветстваме. — Той замълча за момент, после продължи: — Това е позор за моята страна. Начинът, по който използваша всички ни... — За представител на народ, несправедливо известен с отсъствието на външни прояви на емоции, Танака бе истинска изненада. Беше стиснал ръце, а тъмните му очи горяха от гняв.

— Вторият пилот е бил убит — каза Мъри. Може би това щеше да помогне малко. — Бил е пронизан с нож и изглежда, че е станало преди излитането. Засега смятаме, че Сато е действал сам — поне що се отнася до управлението на самолета. — От лабораторията вече бяха определили, че използваното оръжие е било нож за хранене с тънко назъбено острие — от онези, които се използват в самолетите. Колкото и отдавна да се занимаваше с разследвания, Мъри не преставаше да се удивлява колко много неща могат да открият лабораторните специалисти.

— Разбирам. Изглежда логично — отбеляза Танака. — Жената на втория пилот е бременна, всъщност ще роди близнаци. В момента е под лекарско наблюдение в болница. Онова, което успяхме да научим досега, показва, че е бил всеотдаен съпруг и не е имал особени политически интереси. Моите хора смятат, че не е вероятно да е сложил край на живота си по този начин.

— Сато има ли някаква връзка с...

Поклащане на глава.

— Не сме открили нищо подобно. Откарал е един от конспираторите до Сайпан^[1] и малко са разговаряли. Освен това Сато е бил международен пилот. Приятелите му са му били и колеги. Живял е тихо в скромна къща близо до международното летище «Нарита». Но

брат му е бил висш офицер във военноморските сили, а синът му е бил летец изстребител. И двамата са загинали по време на войната.

Мъри вече знаеше всичко това. «Мотив и възможност.» Той си записа да съобщи в посолството в Токио да приемат предложението за участие в японското разследване — но първо трябваше да получи разрешение от министерството на правосъдието или на външните работи. Беше сигурен, че предложението е съвсем искрено. Добре.

— Уличното движение ми харесва — отбеляза Чавес. Приближаваха до шосе I-95. Обикновено по това време на деня — още беше тъмно — шосето бе претъпкано с коли на чиновници. Днес не беше така, но Джон и Динг бяха извикани и можеха да потвърдят «важния» си статус пред всеки, който се усъмнеше в него. Кларк не отговори и по-младият агент продължи: — Как според теб се справя доктор Райън?

Джон изсумтя и сви рамене.

— Навярно се приспособява към обстановката.

— Всичките ми приятели в «Джордж Мейсън» си прекарват чудесно.

— Така ли мислиш?

— Джон, предстои му да възстанови управлението на страната. Това ще е абсолютен прецедент. Никой не го е правил преди. Нали знаеш какво ще открием?

Кимване.

— Да, независимо дали нещата ще тръгнат. — Бяха ги извикали да дадат информация за операциите си в Япония. Изключително деликатен въпрос. Кларк бе в бизнеса от доста време, но не достатъчно, за да е особено щастлив от перспективата да разказва на други нещата, които е вършил. Двамата с Динг бяха убивали — не за първи път, — а сега щеше да им се наложи подробно да опишат това на хора, повечето от които никога не бяха докосвали оръжие, още по-малко бяха стреляли. Независимо че бяха положили клетва да пазят тайна, някой ден те можеха да се разприказват и най-малкото последствие щяха да са неприятните разкрития в пресата. После идваха показанията пред специална комисия в Конгреса — е, това нямаше да е скоро, — разпитите под клетва и необходимостта да

отговарят на въпроси, задавани от хора, които нямаше да са посведущи от типовете в ЦРУ, които седяха зад бюра и си изкарваха прехраната като преценяваха онези, които вършеха истинската работа. В най-лошия случай можеше да има действителен процес, защото макар нещата, които беше вършил, да не бяха точно незаконни, не бяха и съвсем законни. Конституцията и законите на Съединените щати някак си не се съгласуваха с действията, които правителството бе извършило, но не искаше публично да признае. Макар съвестта му да беше чиста в това и много други отношения, възгледите му за тактическия морал не биха се сторили последователни на никого. Райън обаче навярно щеше да го разбере. Това поне бе нещо.

— Какво ново тази сутрин? — попита Джак.

— Очакваме спасителните операции да приключат до вечерта, сър — каза Пат О'Дей, който изнасяше сутрешния доклад на ФБР. Мъри беше зает. После подаде на Райън папка със списъка на откритите трупове и президентът ѝ хвърли бърз поглед. Как, по дяволите, се предполагаше, че трябва да си изяде закуската с такива факти пред него? За щастие, в момента пиеше само кафе.

— Какво друго?

— Изглежда, нещата се подреждат. Извадихме труп, който според нас е на втория пилот. Бил е убит часове преди сблъсъка, което ни кара да смятаме, че пилотът е действал сам. Ще подложим останките на ДНК тест. Тестът за наркотици и алкохол даде отрицателен резултат и при двамата. Анализът на черната кутия, записите на разговорите по радиостанцията, на радара, изобщо на всичко, което успяхме да съберем, води до същото заключение — че е действал сам. В момента Дан има среща с висш служител от японската полиция.

— А после какво?

— Разследването върви като по учебник. Издирваме всичко, което Сато — така се казва пилотът — е правил през последния месец, и тръгваме оттам. Записи на телефонни разговори, къде е ходил, с кого се е срещал, приятели и колеги, дневник, ако е имал, разбира се, всичко, до което можем да се доберем. Идеята е да възстановим

живота му изцяло и да определим дали е участвал в евентуален заговор. Ще отнеме време. Процесът е ужасно изтощителен.

— Кое е най-доброто ви предположение засега? — попита Джак.

— Че е действал сам — отново отвърна О'Дей, този път доста по-сигурно.

— Твърде рано е за заключения — възрази Андреа Прайс.

— Това не е заключение — погледна я О'Дей. — Господин Райън попита кое е най-доброто предположение. В тази работа съм от много време. Изглежда, имаме случай на доста сложно импулсивно престъпление. Убийството на втория пилот например. Той дори не е извадил трупа от кабината. Записът показва, че се е извинил на убития веднага след като го е пронизал.

— Сложно импулсивно престъпление ли? — вдигна вежди Андреа.

— Самолетните пилоти са много организирани хора — отвърна О'Дей. — Нещата, които за лаиците биха били изключително сложни, за тях са съвсем естествени. Повечето убийства се извършват от лабилни личности, които просто имат късмет. За нещастие в този случай убиецът е бил извънредно способен и до голяма степен е постигнал всичко благодарение на собствените си усилия. Във всеки случай за момента разполагаме само с това.

— Какво бихте търсили, за да откриете, че става дума за заговор? — попита Джак.

— Сър, и при най-благоприятните обстоятелства заговорите трудно постигат успех. — Прайс отново настръхна, но инспектор О'Дей продължи: — Проблемът е в човешкия характер. И най-нормалните от нас обичат да се хвалят. Всички ние споделяме помежду си тайни, за да покажем колко сме умни. Повечето престъпници по един или друг начин се издават с приказки. Добре, в случай като този не става дума за обикновен крадец, но принципът е валиден. За да се организира какъвто и да било заговор, трябва време, има приказки, и в резултат информацията изтича. Освен това стои проблемът с избора на изпълнител. А просто не е имало време за това. Общото заседание беше свикано прекалено късно. Характерът на убийството на втория пилот говори в полза на предположението за импулсивно действие. Ножът не е толкова сигурен, колкото пистолета,

а обикновеният нож за хранене не е добро оръжие, прекалено лесно се огъва или чупи в реброто.

— Колко убийци сте разкрили? — попита Прайс.

— Достатъчно. Помагал съм на полицията в много случаи из страната, особено тук, във Вашингтон. Вашингтонската оперативна служба съдейства на градската полиция от години. Така или иначе, за да може Сато да е бил изпълнител в организиран заговор, той трябва да се е срещал с хора. Можем да проследим свободното му време и ще го направим заедно с японците. Но досега няма нищо, което да ни навежда на подобно заключение. Точно обратното, всичко сочи, че човекът е използвал удалата му се възможност и го е направил импулсивно.

— Ами ако пилотът не е бил...

— Госпожо Прайс, записът от кабината започва преди излитането от Ванкувър. В лабораторията сме анализирали всички разговори — записът е дигитален и качеството на звука е отлично. Същият човек, който е излетял от Нарита, е управлявал самолета дотук. А пък ако не е бил Сато, защо вторият пилот не е забелязал това? Те са летели заедно като екип. Обратно, ако пилотът и помощникът му не са били истинските, значи и двамата са участвали в заговора от самото начало и тогава защо вторият пилот е бил убит още преди излитането от Ванкувър? Канадците разпитват останалите от екипажа и според всички от поддържащия персонал самолетът е управляван от двамата, които е трябвало да го управляват. ДНК тестът несъмнено ще го докаже.

— Много сте убедителен, инспекторе — отбеляза Райън.

— Сър, при всичките факти, които трябва да се проверят, това разследване ще е доста сложно, но в основата си въпросът е сравнително прост. Адски трудно е да подправиш сцената на престъплението. Просто сме в състояние да направим прекалено много неща. Теоретично възможно ли е нещата да бъдат така подредени, че да заблудят хората ни? — реторично попита О'Дей. — Да, навярно е възможно, но ще са необходими месеци подготовка, а те не са разполагали с месеци. Всъщност всичко се свежда до едно: решението за свикването на общо заседание е било взето, докато самолетът се е намирал по средата на Тихия океан.

Колкото и да ѝ се искаше, Прайс не можеше да възрази на този аргумент. Тя беше провела свое собствено кратко разследване върху Патрик О'Дей. Емил Джейкъбс бе възстановил поста инспектор за специални поръчения още преди години и беше събрал хора, които предпочитаха оперативната работа пред администраторската. О'Дей не се блазнеше от управлението на оперативен отдел. Той участваше в малък екип от опитни агенти, които работеха извън кабинета на директора, нещо като неофициален инспекторат, действащ на място, за да следи нещата, и занимаващ се предимно със заплетени случаи. О'Дей бе добро ченге и не обичаше кабинетната работа. Прайс трябваше да признае, че той знае как да провежда разследване, още повече че беше извън командната верига и нямаше да преиграе нещата, за да получи повишение. Инспекторът бе пристигнал в Белия дом с огромен пикап — че освен това носеше и каубойски ботуши! — и навярно бягаше от публичността като от чума. И така, титулярят на разследването заместник-директор Тони Карузо щеше да докладва в министерството на правосъдието, но Патрик О'Дей щеше да съкрати веригата и да докладва направо на Мъри — който на свой ред щеше да обработва информацията на О'Дей за президента и да му я поднася по свой вкус. Тя смяташе Мъри за проникателен човек. В края на краищата Бил Шоу го беше пращал да спасява положението като свой личен представител. А Мъри щеше да прояви лоялността си изобщо към институцията, към ФБР. За О'Дей беше още по-лесно. Той разследваше престъпления, за да си изкарва хляба, и макар да изглеждаше, че прави прекалено бързи заключения, правеше всичко по правилата.

— Кога си спала за последен път, по дяволите? — попита Кларк. Малцина можеха да разговарят така с Мери Пат Фоли, но едно време Джон я беше обучавал.

— Джон, нито си евреин, нито си ми майка — уморено се усмихна тя.

Кларк се огледа.

— Къде е Ед?

— На път за насам от Персийския залив. Имаше съвещание със Саудитска Арабия — отвърна тя. Макар че госпожа Фоли заемаше по-

висок пост от господин Фоли, саудитската култура не беше съвсем готова да се срещне с царя на шпионажа в женски образ — с царицата на шпионажа, поправи се Джон с усмивка, — пък и във всеки случай Ед сигурно бе по-добър в съвещанията.

— Нещо, което да трябва да знам?

Тя поклати глава.

— Нищо ново. Доминго, постави ли въпроса?

— Тази сутрин играеш грубо — отбеляза Кларк.

Чавес само се ухили. Страната може и да беше в смут, но имаше и по-важни неща.

— Можеше и да е по-зле, Джон. Аз не съм адвокат, нали?

— Я стига — изсумтя Кларк. Беше време за работа. — Как се справя Джак?

— Определена ми е среща с него следобед, но няма да се изненадам, ако я отменят. Бедното копеле. Сигурно е съсипан.

— Истината ли пишат във вестниците за начина, по който са го забъркали във всичко това?

— Да — отвърна заместник-директорката. — Трябва да разработим изчерпателен анализ на заплахата. Искам вие двамата да участвате.

— Защо ние? — попита Чавес.

— Защото ми писна шефовете на разузнаването да вършат всичко. Ще ви кажа какво ще стане: сега имаме президент, който разбира от работата ни. Ще подсилим оперативния отдел дотолкова, че да мога да вдигна телефона, да задам въпрос и да получа отговор, който да съм в състояние да проумея.

— План «ИНДИГО»? — попита Кларк и тя кимна утвърдително. Това беше последното му предложение преди да напусне учебния център на ЦРУ, известен като «Фермата», близо до военноморския склад за ядрени оръжия в Йорктаун, Вирджиния. Вместо да назначават университетски интелектуалци — поне вече не пушеха лули — той настояваше управлението да събере обикновени полицаи направо от улицата. Ченгетата, аргументира се той, знаеха как да използват информатори, не трябваше да ги учат на улични тънкости и можеха да оцеляват в опасни райони. Всичко това щеше да спести долари и да им осигури и по-добри оперативни работници. Предложението беше прибирано дълбоко в архива от двама заместник-директори, но Мери

Пат знаеше за него от самото начало и го одобри. — Ще успееш ли да го пробуташ?

— Ти ще ми помогнеш да го пробутам. Виж какви добри резултати постигнахме с Доминго.

— Искаш да кажеш, че не съм оправдал надеждите? — попита Чавес.

— Не, Динг, става дума само за оная история с дъщеря му — отвърна Фоли. — Райън ще ни подкрепи. Той има много голямо влияние върху директора. Във всеки случай засега искам двамата да разкажете за «САНДАЛОВО ДЪРВО».

— Ами прикритието ни? — попита Кларк. Не трябваше да обяснява какво иска да каже. Мери Пат никога не си беше цапала ръцете с оперативна работа — нейната област бе шпионажът, а не военизираната страна на оперативния отдел. Тя обаче го разбра отлично.

— Джон, ти действаше по заповед на президента. Това е документирано. Никой няма да те критикува, особено след като спаси Кога. И двамата ще бъдете наградени за това. Президент Дърлинг искаше да се срещне с вас и лично да ви връчи медалите в Кемп Дейвид. Предполагам, че Джак също ще го направи.

«Леле» — помисли си Чавес и дори не мигна. Но колкото и приятна да беше тази перспектива, по време на тричасовото шофиране от Йорктаун той си бе мислил за нещо друго.

— Кога започва анализът на заплахата?

— Що се отнася до нашето участие в него, още утре. Защо? — попита Фоли.

— Струва ми се, че ще съм зает.

— Няма да си зает — отвърна тя.

— За днес имам два случая — каза Кати, докато оглеждаше закуската. Тъй като не знаеше какво обича за закуска Райън, персоналът беше приготвил по нещо — всъщност доста много — от всичко. Сали и малкият Джак решиха, че това е направо страхотно — дори още по-добре, защото училищата бяха затворени. Кейти гризеше парче бекон и съзерцаваше една препечена филийка, намазана с масло. За децата най-важно беше онова, което непосредствено се отнасяше до

тях. Сали, вече петнайсетгодишна («Като трийсетгодишна си» — понякога се оплакваше баща ѝ), имаше най-широк поглед от тримата, но в момента той се ограничаваше до това какви промени ще настъпят в обществения ѝ живот. За всички тях татко си оставаше татко, каквато и работа да имаше в момента. Щяха да разберат, че не е така. Джак го знаеше, но всяко нещо с времето си.

— Още не сме решили това — отвърна съпругът ѝ, като сипваше в чинията си бъркани яйца и бекон.

— Джак, уговорката беше да продължавам да си върша работата, спомняш ли си?

— Госпожо Райън. — Беше Андреа Прайс, която все се въртеше наоколо като ангел хранител с автоматичен пистолет. — Все още обсъждаме проблемите на сигурността и...

— Пациентите ми се нуждаят от мен. Джак, Берни Кац и Фред Слоун могат да ме заместят за много неща, но днес един от пациентите ми ще има нужда от мен. Трябва да се подготвя и за лекции. — Тя погледна часовника си. — След четири часа. — Райън не трябваше да пита дали всичко това е вярно. Доцент доктор Каролайн Райън беше първокласен специалист по насочване на лазер покрай ретината. От целия свят идваха хора да видят работата ѝ.

— Но учебните заведения са... — Прайс замълча.

— Не и медицинските. Не можем да върнем пациентите. Съжалявам. Знам колко сложно е за всички, но от мен също зависят хора и трябва да съм при тях. — Кати огледа всички в кухнята, сякаш търсеше подкрепа. Служителите — всички от военноморските сили — влизаха и излизаха като подвижни статуи и се преструваха, че не чуват нищо. Агентите от Службата за сигурност обаче изглеждаха неспокойни.

Предполагаше се, че първата дама ще играе ролята на нещатен помощник на съпруга си. Това правило все някога трябваше да се промени. В края на краищата рано или късно щяха да изберат за президент жена и това наистина щеше да обърка нещата — факт, който бе добре известен, но ревностно пренебрегван до този момент в американската история. Обикновената жена на политик се появяваше до съпруга си с обожаваща усмивка и няколко грижливо подбрани думи, издържаше на досадата на предизборната кампания и на изненадващо грубите ръкостискания. Кати Райън определено нямаше

да подложи ръцете си на хирург на такова отношение, изведнъж си помисли Прайс. Но тази първа дама наистина си имаше професия. Нещо повече, тя беше лекарка, съвсем наскоро получила наградата за служба на обществото «Ласкър» (дори тържествената вечеря по случай награждаването все още не се бе състояла), и ако изобщо бе научила нещо за Кати Райън, Прайс знаеше, че е отдадена на професията си, а не само на своя съпруг. Колкото и достойно за възхищение да беше това, Прайс бе уверена, че то щеше да предизвика ужасни неприятности за Службата. Още по-лошо, главният агент, прикрепен към госпожа доктор Райън, беше Рой Олтман, висок и здрав мъж, бивш десантчик, когото тя все още не познаваше. Решението бе взето колкото заради ръста му, толкова и заради неговия интелект. Никога не е излишно да имаш наблизо очевиден телохранител и тъй като първата дама се струваше на мнозина лесна мишена, една от функциите на Рой беше да накара случайния злосторник да се замисли дали наистина е така. Останалите членове на охраната й щяха да са на практика невидими. Друга функция на Олтман бе да използва грамадното си тяло, за да спира куршумите, нещо, на което агентите бяха обучавани, но за което не приказваха.

И трите деца на Райън също щяха да бъдат охранявани от подразделение, което обикновено се разделяше на части. Най-трудно им беше да изберат човек за Кейти — тъй като агентите се бяха борили, за да ги приемат на тази работа. Шефът там щеше да е най-възрастният от групата, агент на име Дон Ръсел, който сам имаше внуци. Към малкия Джак щяха да прикрепят младеж, които сериозно си падаше по спорта, докато на Сали Райън се падаше жена малко над трийсетте, която не беше омъжена и следеше модата, имаше младежки ум и обичаше да пазарува. Идеята бе семейството да се чувства колкото се може по-спокойно, въпреки необходимостта да бъде следено навсякъде освен в тоалетната от хора, въоръжени с пистолети и с радиостанции. В крайна сметка, разбира се, задачата беше безнадеждна. Президентът Райън имаше опит и можеше да разбере потребността от всичко това. Семейството му щеше да се научи да го търпи.

— Доктор Райън, кога трябва да тръгнете? — попита Прайс.

— След около четирийсет минути. Зависи от движ...

— Вече не — поправи я Прайс.

Денят щеше да е достатъчно неприятен. Имаха намерение да използват предишния ден, за да информират семейството на вицепрезидента за всичко, което трябваше да се направи, но планът им отиде по дяволите, наред с толкова много други неща. Олтман бе в другата стая и преглеждаше картите. До Балтимор имаше три удобни маршрута — междущатския път 95, магистралата Балтимор-Вашингтон и шосе 1, но сутрин и трите бяха претъпкани и конвоят на Службата за сигурност щеше да предизвика истинско задръстване. Нещо повече, за всеки потенциален убиец тези пътища бяха прекалено предвидими, пък и малко преди Балтимор силно се стесняваха. Болницата «Джон Хопкинс» имаше хеликоптерна площадка на покрива на педиатричната клиника, но досега никой не се беше замислял какви ще са политическите последствия, ако откарват всеки ден първата дама на работа с хеликоптер VН-60 на морската пехота. Може би все пак в момента и това бе изход. Прайс излезе от стаята, за да се посъветва с Олтман, и семейство Райън изведнъж остана само на закуска, сякаш все още беше обикновено семейство.

— Боже мой, Джак — въздъхна Кати.

— Знам. — Вместо да разговарят, те се наслаждаваха на тишината в продължение на цяла минута. И двамата гледаха в чиниите си и само човъркаха закуската си, без да се хранят.

— На децата ще им трябват дрехи за погребението — най-последно каза Кати.

— Да кажа ли на Андреа?

— Добре.

— Знаеш ли кога ще бъде?

— Би трябвало да разбереш днес.

— Все пак ще мога да продължа да работя, нали? — Сега, когато Прайс бе излязла, тя можеше да си позволи да прояви тревогата си.

Джак я погледна.

— Да. Виж, ще се опитам да положа всички усилия да живеем нормално, доколкото това е възможно, и знам колко важна е работата ти. — Той се усмихна. — Адски се гордея с теб, скъпа.

Прайс се върна в стаята и каза:

— Доктор Райън? — И разбира се, към нея се обърнаха две глави. Можеха да го прочетат по лицето ѝ. Най-важният въпрос все

още не беше обсъждан. Дали да я наричат доктор Райън, госпожа Райън или...

— Нека стане по-лесно за всички ни, а? Наричайте ме Кати.

Прайс не можеше да го направи, но за момента остави нещата така.

— Докато не обмислим проблема, ще ви откарваме по въздух. От морската пехота вече пратиха хеликоптер.

— Не е ли скъпо? — попита Кати.

— Да, така е, но трябва да обмислим всичко, а за момента това е най-лесният начин. Освен това... — В стаята влезе някакъв много висок мъж. — ... това е Рой Олтман. Известно време той ще е основната ви охрана.

— О — успя само да произнесе Кати. Рой Олтман беше висок сто и деветдесет сантиметра и тежеше деветдесет и девет килограма. Имаше оредяваща руса коса, светла кожа и срамежлива физиономия, която го правеше да изглежда засрамен от ръста си. Подобно на всички агенти от Службата за сигурност, самото на костюма му бе ушито малко широчко, за да скрива служебния му автоматичен пистолет, а в неговия случай спокойно можеше да крие и цяла картечница. Олтман се приближи и изключително внимателно се ръкува с нея.

— Госпожо, знаете каква е работата ми. Ще се опитам, доколкото е възможно, да не ви се пречкам. — В стаята влязоха още двама души. Олтман ги представи като останалите от охраната ѝ за деня. Всички бяха назначени временно. Всички трябваше да се приспособят към шефовете си, а това изобщо не можеше да се предвиди лесно, дори при толкова мили шефове, каквито засега изглеждаха всички от семейство Райън.

Кати се изкушаваше да попита дали всичко това наистина е необходимо, но се отказа. От друга страна, как ли щеше да подкарва тази тълпа из болницата? Тя размени поглед със съпруга си и си напомни, че нямаше да изпаднат в такова затруднение, ако не се бе съгласила с вицепрезидентския пост на Джак, продължил всичко на всичко... Колко? Пет минути? Може би още по-малко. Точно в този момент се разнесе ревът на хеликоптера «Блек Хоук». Съпругът ѝ погледна часовника си и разбра, че пехотинците от VMH-1 наистина действат бързо. За колко ли време това задушавашо внимание щеше да подлуди всички?

— Излъчваме на живо от територията на военноморската обсерватория на булевард «Масачузетс» — каза репортерът от Ен Би Си. Режисьорът му подаваше репликите. — Изглежда, това е един от хеликоптерите на морската пехота. Предполагам, че президентът отива някъде. — Камерата показва едър план на машината.

— Американски «Блек Хоук», силно видоизменен — събщи офицерът от разузнаването. — Виждате ли онова там? Това е инфрачервената система на «Блек Хоук» за защита срещу ракети «земя-въздух», насочващи се по топлината на двигателя.

— Ефективна ли е?

— Много, но не и срещу оръжия с лазерно насочване. Нито пък срещу огнестрелно оръжие. Щом главната перка на хеликоптера спря да се върти, той беше заобиколен от взвод морски пехотинци. — Трябва ми карта на района. Където и да е тази камера, минохвъргачката би свършила същата работа. Същото се отнася и за територията на Белия дом, разбира се. — А те знаеха, че всеки можеше да използва минохвъргачка, още повече с новите системи за лазерно насочване. В известен смисъл именно американците бяха дали пример. В края на краищата афоризмът си бе техен: «Щом можеш да го видиш, можеш и да го уцелиш. Щом можеш да го уцелиш, можеш и да го унищожиш.» А и всички в машината, каквато и да беше тя.

С тази мисъл в ума му започна да се оформя план. Той погледна часовника си, който имаше хронометър, постави пръста си върху бутона и зачака. Почти на десет хиляди километра разстояние телевизионният режисьор нямаше какво друго да прави, освен да продължава да следи картината с камерата за далечно снимане. Скоро се появи голям автомобил, от него слязоха четирима души и тръгнаха право към хеликоптера.

— Това е госпожа Райън — събщи коментаторът. — Тя е хирург в балтиморската болница «Джон Хопкинс».

— Мислите ли, че отива на работа? — попита репортерът.

— Скоро ще разберем.

Това бе самата истина. Офицерът от разузнаването натисна бутона на часовника си в момента, в който вратата се затвори. Перката се завъртя и набра височина. Мъжът погледна часовника си, за да види

времето, изминало от затварянето на вратата до излитането. Екипажът на хеликоптера беше военен, а военните се гордееха с това, че винаги правят всичко по един и същ начин. Времето бе повече от достатъчно за три изстрела с минохвъргачка.

За първи път се качваше в хеликоптер. Накараха я да седне на съгъваемата седалка зад и между двамата пилоти. Не ѝ казаха защо. Грубите остри форми на «Блек Хоук» бяха предназначени изцяло да компенсират ускорение от четиринайсет g в случай на катастрофа и тази седалка статистически беше най-безопасна на борда. Четирикрилата перка равномерно се въртеше и в общи линии единственото, което не ѝ харесваше, беше студът. Все още никой не бе инсталирал ефикасна отоплителна система във военна летателна машина. Щеше дори да е приятно, ако не продължаваше да изпитва раздразнение и ако се оставеше настрана фактът, че агентите от Службата за сигурност постоянно гледаха навън, очевидно в търсене на една или друга опасност. Ставаше ѝ все по-ясно, че те можеха да развалят удоволствието от всичко.

— Предполагам, че отива на работа — реши репортерът. Камерата беше проследила VН-60, докато хеликоптерът не се скри зад дърветата. Настъпи един от редките мигове на спокойствие. Всички мрежи продължаваха да правят същото, което бяха правили и след убийството на Джон Кенеди. Всички други редовни програми бяха прекратени и мрежите посвещаваха всеки буден час — сега по двайсет и четири часа на ден, макар че през 1963 година не беше така — на репортажите за нещастieto и неговите последствия. Действителното значение на случилото се бе истинско злато за кабелните канали, както се оказа след проследяването на информацията посредством различните служби за проверка на рейтинга, но мрежите трябваше да проявяват отговорност, а именно в това се състоеше отговорната журналистика.

— Е, тя е лекарка, нали? Въпреки нещастieto, връхлетяло правителството ни, лесно се забравя, че извън Вашингтон все още има хора, които вършат истинска работа. Раждат се деца. Животът

продължава — надутото отбеляза коментаторът. Такава му беше работата.

— Същото се отнася и за страната. — Репортерът погледна право към камерата, за да премине към бизнес новините. Нямахме как да чуе думите, произнесени толкова далеч.

— Засега.

Децата бяха отведени от техните телохранители и започна истинската работа за деня. Арни ван Дам изглеждаше ужасно. Беше на ръба, забеляза Джак — съчетанието от изтощителната работа и мъката щеше да погуби този човек. Макар че президентът наистина трябваше да се щади колкото е възможно повече, Райън го знаеше, това не трябваше да е за сметка на съсипването на хората, от които зависеше толкова много.

— Кажете каквото имаш да казваш, Арни, и после бягай да си починеш малко.

— Знаеш, че не мога да го направя...

— Андреа?

— Да, господин президент?

— Щом свършим тук, някой да откара Арни вкъщи. Не му позволявайте да се връща в Белия дом до четири следобед. — Райън погледна Арни ван Дам в очите. — Арни, не трябва да се скапваш заради мен. Прекалено много си ми нужен.

Шефът на персонала беше твърде уморен, за да прояви каквато и да било благодарност. Само подаде на Райън папка с документи и каза:

— Плановете за погребението. Ще бъде вдругиден.

Който и да беше разработил плана, бе вложил в него интелигентност и чувствителност. Може би и за такива случаи бяха предвидени готови решения. Райън никога не би се осмелил да попита дали е така, но каквато и да беше истината, някой се бе справил добре. Тъй като ротондата на Капитолия не можеше да се използва, тленните останки на Роджър и Ан Дърлинг щяха да бъдат изложени за поклонение в Белия дом и в продължение на два часа хората щяха да влизат през предната порта и да излизат от източното крило. На следващата сутрин катафалка щеше да пренесе телата до Националната катедрала заедно с трима конгресмени, евреин,

протестант и католик, за общорелигиозната заупокойна служба. Райън трябваше да произнесе две речи. Текстът и на двете се намираше на края на папката.

— За какво е това? — Кати носеше авариен шлем, свързан с интеркома на кабината. Тя посочи към втория хеликоптер, който летеше на петдесетина метра назад и вдясно от тях.

— Винаги използваме поддържащ хеликоптер, госпожо. В случай че нещо се повреди и се наложи да се приземим — обясни й пилотът от дясната предна седалка, — и за да не ви бавим излишно. — Той не каза, че в поддържащия хеликоптер има още четирима агенти от Службата за сигурност, снабдени с по-тежки оръжия.

— Често ли се случва това, полковник?

— Откакто работя тук, не, госпожо. — Той не каза също и че през 1993 година един от хеликоптерите на морската пехота беше паднал в река Потомак и че всички на борда бяха загинали. Е, оттогава бе изминало много време. Пилотът постоянно наблюдаваше обстановката. Един от най-сериозните му случаи бе покушението над калифорнийския дом на президента Рейгън. Всъщност ставаше дума за немарливост от страна на пилота на частен самолет. След разпита в Службата за сигурност нещастното копеле сигурно завинаги се беше отказало да лети. От дългия си опит полковник Ханк Гудман знаеше, че това са хора, напълно лишени от чувство за хумор. Въздухът бе чист и студен. Пилотът следваше път I-95 на североизток. Балтимор вече се виждаше и мъжът отлично знаеше как да стигне до «Хопкинс» от предишната си служба във въздушния пост на военноморските сили на река Патъксент. Хеликоптерите им понякога бяха помагали при транспортирането на жертви на автомобилни катастрофи. Болницата, спомни си той, поемаше случаите на детски травми в щата.

Същата отрезвяваща мисъл дойде наум и на Кати, докато прелитаха покрай травматологичната сграда на Мерилендския университет. Та тя не за първи път летеше с хеликоптер, нали? Просто тогава не беше в съзнание. Бяха се опитали да убият нея и Сали и всички тези хора бяха наоколо в случай че някой друг отново се опита — защо? Защото съпругът ѝ бе президент?

— Господин Олтман? — чу по интеркома Кати.

— Да, полковник?

— Вече сте предупредили за нас, нали?

— Да, знаят, че идваме — увери го Олтман.

— Не, имам предвид дали покривът е пригоден за VН-60?

— Какво искате да кажете?

— Тази машина е по-тежка от полицейските. Ще ни издържи ли площадката? — Последва мълчание. Полковник Гудман погледна към втория пилот и сбърчи лице. — Добре, този път ще минем така.

— Вляво е чисто.

— Вдясно също — отвърна Гудман и направи една обиколка, за да провери посоката на вятъра. Духаше съвсем слабо от северозапад. Хеликоптерът се спусна внимателно и меко се приземи. Полковникът не спря перката, за да не позволи цялата тежест на машината да падне върху подсиления бетонен покрив. Първи слязоха агентите от Службата за сигурност и огледаха площадката, докато Гудман държеше ръката си върху лоста, готов незабавно да се вдигне във въздуха. После помогнаха на госпожа Райън да излезе и пилотът продължи с ежедневните си задължения.

— Когато се върнем, лично се свържете с хората тук и проверете издръжливостта на покрива. После поискайте плана на сградата за архива ни. — Той превключи на радиовръзка. — Тук е «трети», викам «втори».

— «Втори» слуша — незабавно отвърна поддържащият хеликоптер.

— Излитаме. — Гудман дръпна лоста и се понесе на юг. — Струва ми се много симпатична.

— Стана малко нервна точно преди да кацнем — отбеляза вторият пилот.

— Аз също — каза Гудман.

Службата за сигурност беше предупредила доктор Кац и той ги очакваше вътре заедно с трима служители от охраната на «Хопкинс». Тримата агенти си закачиха табелки, които ги направиха привидни членове на персонала на медицинското училище. Работният ден на доцент доктор Каролайн М. Райън започна.

— Как е госпожа Харт?

— Видях я преди двайсет минути, Кати. Ужасно ѝ е приятно, че ще я оперира първата дама. — Професор Кац се изненада от реакцията на доцент Райън.

---

[1] Остров и столица на Северните Мариански острови. — Б.пр.

↑

6. ПРЕЦЕНКАТА

Военновъздушната база «Андрюс» — бетонните ѝ рампи изглеждаха огромни, колкото цяла Небраска — трудно можеше да се препълни, но полицейските сили, които в момента охраняваха самолетите, бяха наистина безброй. Нещо повече, всяка машина се охраняваше от отделно подразделение и работата на всички трябваше да се координира с американците в атмосфера на междуинституционално недоверие, тъй като всички служители от сигурността бяха научени да гледат на всеки срещнат с подозрение. Имаше два конкорда, един британски и един френски. Повечето от останалите машини бяха огромни пътнически самолети с цветовете на различните национални авиокомпани. «Сабена», «КЛМ» и «Луфтханза» стояха пред редицата от самолети на НАТО. САС представяше и трите скандинавски страни, всяка от които със свой собствен Боинг 747. Държавните глави бяха пътували в комфорт и не един от самолетите, голям или малък, бе летял две трети празен. Тяхното посрещане беше задача, която поставяше на изпитание уменията и търпението на обединените протоколни служби на Белия дом и министерството на външните работи. На посолствата бе съобщено, че президентът Райън просто няма време да обърне на всекиго вниманието, което заслужава. Но почетната гвардия от военновъздушните сили посрещаше всички, като се строяваше, разпускаше и отново се строяваше по няколко пъти на час, докато червеният килим си стоеше на място и световните лидери пристигаха един след друг, понякога с толкова кратък интервал, колкото беше необходим за отвеждането на самолета до пистата за престой и за пристигането на следващия до специално издигнатия подиум и оркестъра. За пред многобройните камери се държаха кратки и мрачни речи, а после държавните глави бързо се насочваха към очакващите ги автомобилни кортежи.

Друг проблем беше откарването им до Вашингтон. Всички коли от Службата за охрана на дипломатите бяха организирани в четири ескорта, които изпълниха магистрала «Сютланд» и междущатски път 395, докато конвоираха дипломатическите лимузини. Навярно най-удивителното бе, че успяха да отведат всички президенти, премиер-министри, дори кралете и принцовете в съответните им посолства. В крайна сметка импровизираната операция завърши успешно.

Самите посолства уреждаха неофициални приеми. Всички държавници, разбира се, трябваше да се срещат помежду си, за да вършат работа или просто да разговарят. Британският посланик, най-възрастен от страните, членки на НАТО и на Британската общност, същата вечер устройваше «неофициална» вечеря за двайсет и двама държавни глави.

— Добре, този път няма опасност — каза капитанът от военновъздушните сили, когато над базата се спусна мрак.

По ирония на съдбата дежурните в кулата на «Андрюс» бяха същите като през Онази нощ, както бяха започнали да я наричат хората. Те наблюдаваха приземяващия се на писта Нула-едно Боинг 747 на Японските авиолинии. Екипажът му може и да бе забелязал останките от друг също такъв самолет в големия хангар в източната част на базата. В този момент един камион докарваше смазаните парчета от реактивен двигател, съвсем скоро измъкнати от приземието на Капитолия. Лайнерът обаче завърши кацането и изпълни заповедта да завие наляво и бавно да последва водещия автомобил до съответното място, където да разтовари пасажерите си. Пилотът наистина забеляза камерите и военните, които напуснаха относителния уют на някаква сграда и се насочиха към техниката си за последното и най-интересно посрещане. Японецът понечи да каже нещо на втория си пилот, но се отказа. Капитан Тораджиро Сато му беше ако не първи приятел, то поне колега, при това близък, и през следващите години той трудно щеше да понася позора, покрил страната, компанията и професията му. По-лошо можеше да е единствено, ако Сато беше возил хора, защото основно правило в живота на пилотите бе да пазят пътниците си, но въпреки че неговата култура уважаваше доблестното самоубийство, този случай беше смаял и потиснал народа му. Пилотът винаги бе носил униформата си с гордост. Сега при първа възможност щеше да се избави от нея, било то в чужбина или в собствената си

страна. Той се отърси от тази мисъл, плавно натисна спирачките и спря самолета така, че старомодната стълбичка на колела се долепи точно до предната врата. После с втория пилот се спогледаха. Вместо да спят в обичайния среден вашингтонски хотел, щяха да бъдат настанени в офицерска квартира в базата и навярно някой щеше да ги пази. При това въоръжен.

Вратата на самолета се отвори под нежните ръце на главната стюардеса. Със закопчано сако и оправена от притеснения му помощник вратовръзка, премиер-министърът Могатару Кога за миг спря на вратата, връхлетян от студения февруарски вятър, после заслиза по стъпалата. Оркестърът засвири.

Долу го чакаше временно изпълняващият длъжността министър на външните работи Скот Адлер. Двамата никога не се бяха срещали, но бяха информирани един за друг. Кога изглеждаше точно като на снимките. Японецът бе пълен, висок около метър шейсет и пет, на средна възраст и с гъста черна коса. Очите му бяха безизразни — или може би уморени, помисли си Адлер, когато го погледна по-отблизо. В тях се четеше тъга. Дипломатът протегна ръка.

— Добре дошли, господин премиер-министър.

— Благодаря, господин Адлер. — Двамата се качиха на подиума и Адлер каза няколко приветствени думи. След него пред микрофона се изправи Кога.

— На първо място искам да благодаря на вас, господин Адлер, и на вашата страна за това, че ми позволихте да дойда днес тук. Колкото и изненадващ да е този жест, аз знам, че тези неща са традиция във вашата огромна и великодушна страна. Днес съм дошъл, за да представям родината си в един тъжна, но необходима мисия. Надявам се, че тя ще бъде целебна както за вашата, така и за моята страна. Надявам се, че американците и японците ще открият в тази трагедия мост към мирното бъдеще. — Кога отстъпи назад и Адлер го поведе по червения килим, докато оркестърът свиреше «Кимагайо», краткия химн на Япония, написан всъщност преди един век от композитор англичанин. Премиер-министърът направи преглед на почетната гвардия и се опита да долови в младежките лица омраза или презрение, но по пътя до очакващата го кола откри в тях само безстрастие. Адлер влезе след него и попита:

— Как се чувствате?

— Добре, благодаря. Спах в самолета. — Кога реши, че въпросът е отправен просто от любезност, после обаче разбра, че не е така. Слънцето вече бе под хоризонта и залезът щеше да е кратък, тъй като от северозапад прииждаха облаци.

— Ако желаете, можете да се срещнете с президента Райън на път за вашето посолство. Президентът ми нареди да ви предам, че няма да се обиди, ако поради продължителността на полета или поради други причини откажете. — Скот се изненада, че Кога не се поколеба нито за миг.

— С радост приемам тази чест.

Временният министър на външните работи извади от джоба на самото си малка радиостанция.

— ОРЕЛ вика БАЗАТА. Потвърждавам уговорката. — Няколко дни преди това Адлер се беше разсмял, когато научи кодовото си име в Службата за сигурност. «ОРЕЛ» бе английският аналог на немско-еврейското му фамилно име.

— БАЗАТА приема потвърждението — изпраща в отговор радиостанцията.

— Тук ОРЕЛ, край на съобщението.

Автоколоната бързо напредваше по магистрала «Сютланд». При други обстоятелства може би щеше да ги следи хеликоптер на някоя телевизионна мрежа и да предава на живо, но в момента вашингтонското въздушно пространство беше напълно блокирано. Затворено бе дори Националното летище и полетите бяха прехвърлени в Дълес или международното летище Балтимор-Вашингтон. Колата зави надясно и се отклони от магистралата, после пресече I-295 и почти незабавно пое по I-395, доста изровен път, който пресичаше река Анакостия и водеше към центъра на столицата. Когато пътят се сля с главната магистрала, просторната лимузина на министър-председателя се отклони надясно. Друга идентична кола зае мястото ѝ, а неговата се изравни с трите машини на Службата за сигурност. Маневрата отне точно пет секунди. Пустите улици улесниха останалата част от пътуването и само след няколко минути автомобилът зави по Уест Екзекютив Драйв.

— Пристигнаха, сър — каза Прайс, информирана от униформения страж на портата.

Джак излезе навън точно когато колата спираше, без да е сигурен дали постъпва по протокола — поредният въпрос, с който трябваше да се справи в новата си работа. Едва не понечи да отвори вратата лично, но един ефрейтор от морската пехота го изпревари, отвори вратата и отдаде чест като робот.

— Господин президент — каза Кога, когато се изправи.

— Господин премиер-министър. Моля, заповядайте отук — посочи с ръка Райън.

Кога никога не беше идвал в Белия дом и си помисли, че ако преди три месеца бе дошъл да обсъди търговските въпроси, довели до кръвопролитната война, нямаше да се стигне до този позорен провал. После през цялата заобикаляща го мъгла долови поведението на Райън. Някога беше чел, че тук пищните церемонии при официални визити нямат особено значение — е, във всеки случай сега това не бе нито възможно, нито подходящо. Но Райън го бе посрещнал на вратата и това трябва да означаваше нещо.

След минута двамата се оказаха сами в Овалния кабинет, отделени само от ниска масичка и поднос с кафе.

— Благодаря ви за това — просто каза Кога.

— Трябваше да се срещнем — отвърна президентът Райън. — По всяко друго време около нас щеше да има хора, които щяха да ни следят и да се опитват да разберат какво си говорим. — Той наля кафе на госта си и после на себе си.

— През последните няколко дни пресата в Токио стана много по-дръзка. — Кога понечи да вземе чашата си, но се отказа. — На кого трябва да благодаря, че ме спасихте от Ямата?

Джак го погледна.

— Решението беше взето тук. Двамата офицери са наблизко и ако желаете, отново ще можете лично да се срещнете с тях.

— Ако е удобно. — Кога отпи от кафето си. Би предпочел чай, но Райън правеше всичко възможно, за да се държи като внимателен домакин, и жестът достатъчно впечатляваше госта му. — Благодаря ви, че ми позволихте да дойда, президент Райън.

— Опитах се да разговарям с Роджър за търговския проблем, но... но не бях достатъчно убедителен. Тогава се притеснявах, че с Гото може да се случи нещо, но не действах достатъчно бързо, да не говорим за пътуването в Русия и всичко останало. Всичко това беше

адски огромна грешка, но предполагам, че войната обикновено е такава. Във всеки случай от нас двамата зависи да излекуваме тази рана. Искане ми се това да стане колкото се може по-бързо.

— Всички заговорници са арестувани. Ще бъдат изправени пред съда за измяна — обеща Кога.

— Това си е ваша вътрешна работа — отвърна президентът. Което всъщност не бе вярно. Японската правораздавателна система беше странна. Съдилищата й често нарушаваха конституцията на страната в полза на по-широко разпространени, но неписани културни норми, нещо немислимо за американците. Райън и Америка очакваха съдебните процеси да бъдат проведени законно и без такива нарушения. Кога отлично го разбираше. Помирението между Америка и Япония напълно зависеше от това, наред с многобройни други неща, които не можеха да бъдат изречени, поне не на такова равнище. От своя страна, Кога вече се беше убедил, че избраните за различните процеси съдии знаят какви са правилата.

— Никога не съм смятал, че е възможно да се случи такова нещо, а сега и този безумец Сато... Моята страна и моят народ се срамуват заради него. Имам толкова много работа, господин Райън.

Джак кимна.

— И двамата имаме. Но ще успеем. — Той замълча за миг. — Техническите въпроси могат да се решат на министерско равнище. Искане само да се уверя, че ние с вас се разбираме. Ще се доверя на вашата добра воля.

— Благодаря ви, господин президент. — Кога остави чашата си и погледна мъжа, седнал на дивана срещу него. Беше млад за такава работа, макар и не най-младият американски президент. В това отношение Теодор Рузвелт навярно щеше завинаги да остане в историята. По време на дългия полет от Токио той бе прочел информацията за Джон Патрик Райън. Президентът неведнъж беше убивал собственоръчно, собственият му живот и животът на семейството му бе висял на косъм, беше вършил и други неща, които японското разузнаване можеше само да предполага. След като наблюдава лицето му в продължение на няколко секунди, той се опита да проумее как един такъв човек можеше в същото време да се стреми към мир, но не успя да долови в изражението му нищо и се зачуди дали в американския характер няма нещо, което никога не би могъл

напълно да разбере. Виждаше интелекта и любопитството. Виждаше умората и тъгата. Последните няколко дни на Райън трябваше да са били истински ад, японецът бе сигурен в това. Някъде в тази сграда навярно все още се намираха децата на Роджър и Ан Дърлинг и за този човек те щяха да са едва ли не физическо бреме. Дойде му наум, че подобно на повечето западници, Райън не е в състояние да крие много добре мислите си, но това не беше вярно, нали? Зад тези сини очи сигурно имаше и нещо друго, което не се проявяваше външно. То в никакъв случай не представляваше заплаха, но все пак го имаше. Този Райън бе самурай, както преди няколко дни беше заявил в кабинета си Кога, но нещата не бяха толкова прости. Японецът се отърси от тези мисли. Това не бе толкова важно. Трябваше да попита и за нещо друго — лично решение, което беше взел по средата на Тихия океан.

— Имам една молба, ако позволите.

— Да? За какво става дума?

— Господин президент, идеята не е добра — възрази Прайс след няколко минути.

— Добра или не, ще го направим. Уредете нещата — каза Райън.

— Слушам, сър. — Андреа Прайс излезе от стаята.

Кога наблюдаваше сцената и научи нещо ново. Райън беше мъж, способен да взема решения и да дава заповеди без абсолютно никаква театралност.

Колите все още чакаха до западния вход. Беше въпрос просто да облекат палтата си и да се качат в тях. Четирите бронирани автомобили направиха обратен завои в паркинга и поеха на юг, а после на изток към Хълма. Този път автоколоната не използва сирени и предупредителни светлини, а вместо това се движеше почти според правилата за улично движение — но не съвсем. Пустите улици им позволяваха да не спират на светофарите и те скоро завиха наляво и после пак наляво към сградата. Сега там нямаше почти никакви светлини. Колите спряха и агентите от Службата за сигурност заеха позициите си. Стълбите бяха разчистени, така че изкачването по тях бе лесно. Райън поведе Кога нагоре и след малко и двамата гледаха към вече празния кратер, който някога представляваше Главната зала.

Отначало японският премиер-министър стоеше изправен. Той силно плесна с ръце веднъж, за да привлече вниманието на духовете, които според религиозните му представи все още трябваше да са тук. После тържествено се поклони и произнесе молитва за тях. Райън го последва и стори същото. Нямаше камери, които да запечатат момента — всъщност все още имаше няколко камери, но информационните емисии бяха завършили и те стояха бездейни, а операторите пиеха кафе в подвижните си апаратни наблизо и нямаха представа какво става на стотина метра от тях. Във всеки случай всичко продължи само минута-две. Когато свършиха, американецът протегна ръка, японецът я пое и двамата с поглед постигнаха повече, отколкото изобщо биха могли да направят всякакви министри и договори. В суровия февруарски вятър мирът между двете страни най-после бе окончателно сключен. Застанала на три метра от тях, на Андреа Прайс ѝ се искаше фотографът на Белия дом да е тук и сълзите, които с премигване изтръска от очите си, не се дължаха на вятъра. После съпроводи двамата мъже обратно по стълбите и ги настани в отделни коли.

— Защо реакцията им е била толкова пресилена? — попита министър-председателката преди да отпие от шерито си.

— Ами, както знаете, не разполагам с пълна информация — съдържано отвърна Уелският принц, тъй като всъщност не говореше от името на правителството на Нейно Величество. — Но вашите военноморски учения са напомняли на заплашителен акт.

— Шри Ланка трябва да се споразумее с тамилите. Те проявяват осъдително нежелание да участват в сериозни преговори и ние се опитваме да им повлияем. В края на краищата, ние сме разгърнали там омиротворителните си сили и не искаме да бъдат държани като заложници за цялостното положение.

— Така е, но защо тогава не изтеглите омиротворителните си сили, както поиска правителството?

Индийската министър-председателка уморено въздъхна — тя също беше прекарала дълго време в самолета и при тези обстоятелства проявата на леко раздразнение бе допустима.

— Ваше кралско височество, ако изтеглим войските си и след това размириците избухнат отново, ще си имаме проблеми със

собствените ни граждани тамили. Положението наистина е много неприятно. Опитвахме се да помогнем за излизане от политическата безизходица, изцяло на наши собствени разноски, но правителството на Шри Ланка се оказа неспособно да предприеме спасителните действия, необходими, за да се предотвратят неприятностите за моята страна и продължаването на бунта в тяхната собствена. После американците се намесиха без какъвто и да било основателен повод и само подсилиха непреклонността на Шри Ланка.

— Кога пристига техният министър-председател? — попита принцът.

— Предложихме му да летим заедно, за да можем да обсъдим положението, но той за съжаление отклони поканата. Утре, струва ми се.

— Ако желаете, посланикът сигурно ще може да ви уреди неофициална среща.

— Навярно няма да е съвсем безполезно — призна министър-председателката. — Иска ми се също американците да възприемат нещата по-реалистично. Никога не са имали вяра в нашата част от света.

И точно това беше проблемът, осъзна принцът. Двамата с президента Райън бяха приятели от години, а Индия искаше той да играе ролята на посредник. Такава мисия нямаше да му е за първи път, но във всички подобни случаи престолонаследникът трябваше да търси насоките на правителството, което в този случай се представляваше от посланика. Някой в Лондон бе решил, че приятелството на Негово кралско височество с новия американски президент е по-важно от контакта на правителствено равнище и че освен това ще е добра реклама за монархията в момент, в който това беше и полезно, и необходимо. Така Негово височество щеше да има и повод да посети един поземлен участък в Уайоминг, тайно притежаван от кралското семейство, или от «Фирмата», както понякога го наричаха вътрешни хора.

— Разбирам — единствено можеше да отговори той. Великобритания трябваше да получи индийската молба официално. Някога перла в короната на световната империя, тази страна продължаваше да е важен търговски партньор, макар че често предизвикваше и огромни неприятности. Прекият контакт между

ръководителите на двете страни може би щеше да се осъществи трудно. Предизвикателството на индийската флота не беше широко разгласено и мина между другото в края на враждебните действия между Америка и Япония. В интерес на всички бе нещата да си останат така. Президентът Райън си имаше достатъчно главоболия, старият му приятел го знаеше. Принцът се надяваше, че Джак има възможност да си поотдъхне. За хората в приемната сънят беше просто защита срещу изтощението. За Райън той бе задължително гориво и през следващите два дни щеше да му е много необходимо.

Опашката беше безкрайна. Продължаваше далеч зад сградата на министерството на финансите и краят ѝ приличаше на разплетено въже. Непрекъснато прииждаха и се нареждаха все нови хора, и тя като че ли се натрупваше от въздуха, като постоянно се попълваше, докато хората бавно напредваха в студения вятър. Влизаха в сградата на групи от по петдесетина.

Райън гледаше лицата на хората по телевизора в кабинета си. Беше дошъл току-що, отново преди изгрев-слънце. Чудеше се какво ли си мислят и защо са там. Малцина от тях бяха гласували наистина за Роджър Дърлинг. В края на краищата той бе едва втори поред в списъка на партията и зае поста едва след оставката на Боб Фаулър. Но Америка приемаше президентите си и смъртта на Роджър беше показателна за обичта и уважението, които като че ли никога не бе получавал приживе.

Защо не? Бяха го решили при пристигането си в Дълес. Имаха късмет да намерят евтин мотел в края на «Метроус Йелоу Лайн», бяха пресекли града с метрото и слязоха на Фарагът Скуеър Стейшън, само на няколко пресечки от Белия дом, така че да могат да погледат. И на двама им щеше да е за първи път — всъщност и двамата никога не бяха идвали във Вашингтон, проклетия град, който изсмукваше кръв и съкровища от цялата страна. Това бяха любимите опашки на «Планинците». Трябваше им време, докато намерят края на опашката, и се тътриха с нея в продължение на няколко часа. Единственият добър момент беше, че знаеха как да се обличат за студ, което не можеше да

се каже за идиотите от Източното крайбрежие, наредили се до тях с тънките си палта и голи глави. Пит Холбрук и Ърнест Браун едва се сдържаха да не пускат шегите си за случилото се. Вместо това слушаха какво говорят хората на опашката. Останаха разочаровани. Може би мнозина тук бяха федерални служители, помислиха си и двамата. Имаше дори такива, които хленчеха колко тъжно било всичко това, какъв чудесен човек бил Роджър Дърлинг, колко привлекателна била жена му, колко умни били децата му и колко ужасно трябвало да е за тях.

Е, трябваше да се съгласят двамата членове на «Планинците», да, естествено, че е жестоко спрямо децата — кой не обича децата? — но и кокошката навярно не обича да вижда бъркани яйца, нали? А колко страдание бе причинил баща им на честните граждани, които искаха само всички тези безполезни вашингтонски глупаци да оставят на мира конституционните им права? Но не казаха тези неща. През повечето време, докато опашката се точеше по улицата, държаха устите си затворени. Не знаеха колко правителствени шпиони може да има наоколо, особено на опашката пред Белия дом, име, което приемаха само защото го бе избрал Дейвид Крокет^[1]. Холбрук си беше спомнил това от някакъв телевизионен филм, макар да не помнеше как се казва, а старият Дейви несъмнено бе техният тип американец — та той дори беше дал име на любимата си пушка. Да.

Всъщност сградата не изглеждаше зле и там бяха живели някои достойни хора. Анди Джаксън, който казал на Върховния съд къде да се разкара. Линкълн, жилав стар кучи син. Колко жалко, че го бяха убили преди да осъществи плана си да върне негрите обратно в Африка или Латинска Америка... (И двамата повече харесваха Джеймс Монро за това, че бе започнал реализирането на идеята с помощта си за създаването на Либерия като място, където да върне робите; жалко, че никой не го беше последвал.) Теди Рузвелт, който бе свършил няколко добри неща, ловец и войник, стигнал малко далеч в «реформирането» на управленческата система. Оттогава обаче не се бяха появили много такива мъже, смятаха и двамата, но сградата не беше виновна, че в последно време е обитавана от хора, които не харесваха. Това бе проблемът с вашингтонските сгради. В края на краищата някога Капитолият е бил дом за Хенри Клей и Даниъл

Уебстър. Патриоти, за разлика от шайката, изпържена от онзи японски пилот.

Когато навлязоха на територията на Белия дом, нещата станаха малко нервни, все едно да проникнеш на вражеска земя. Пазачите на портата бяха от военизираното подразделение на Службата за сигурност, а вътре имаше морски пехотинци. Какъв позор! Морски пехотинци. Истински американци, навярно дори цветнокожите, защото минаваха през същото обучение като белите и навярно някои от тях също бяха патриоти. Жалко, че бяха негри, но нищо не можеше да се направи. И всички морски пехотинци правеха онова, което им казваха бюрократите. Беше им малко трудно да понесат тази гледка. Те обаче бяха просто деца и може би някой ден щяха да разберат истината. В края на краищата сред «Планинците» имаше неколцина бивши военни. Морските пехотинци трепереха в тънките си шинели и леките си бели ръкавици.

Каква сграда! Ясно защо обитателите ѝ се смятаха за царе. С такива неща трябваше да се внимава. Линкълн бе израснал в дървена колиба, а Теди беше живял и в палатка, ловувайки из планините, но който и да живееше днес тук, бе просто още един проклет бюрократ. Вътре имаше още пехотинци, а около двата ковчега стоеше почетна стража, но най-опасни бяха хората в цивилни дрехи с малки пластмасови кабели, които се извиваха изпод яките на саката им и водеха до ушите. Службата за сигурност. Федерални агенти. Лицето на врага, представители на същото министерство, към което принадлежеше Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия. Това беше важно. Първият случай, когато граждани се бяха противопоставили на държавното управление, бе свързан с алкохола, Алкохолният бунт — той беше причината «Планинците» да са единодушни във възхищението си от Джордж Вашингтон. Полибералните от тях отбелязваха, че дори добрият човек си има лоши дни, а Джордж не беше от хората, с които можеш да си правиш шеги. Браун и Холбрук не гледаха право към говната от Службата за сигурност. С тях също трябваше да се внимава.

Специален агент Прайс влезе във фоайето. Шефът ѝ се намираше в безопасност в кабинета си, а задълженията ѝ като

командир на охраната обхващаха цялата сграда. Процесията не представляваше заплаха за безопасността на Белия дом. От тази гледна точка тя бе просто досадна. Дори сред опашката да се криеше въоръжена банда, зад затворените врати навсякъде в района бдяха двайсет въоръжени агенти, повечето с автомати «Узи». Скрит във вратата детектор за метали съобщаваше на хората от отдела за техническа безопасност към кого да гледат, а други агенти криеха в ръцете си снимки, подредени като колода карти за игра, и непрекъснато ги размесваха, сравнявайки лицето на всеки, който влизаше през вратата, с известните или заподозрени злосторници. За останалото разчитаха на инстинкта и опита си, а в случая ставаше дума за хора, които изглеждаха «странно», обичайната американска характеристика за неподходящо поведение. Проблемът беше, че навън бе студено. Много от влизащите изглеждаха странно. Някои потрепваха с крака. Други държаха ръцете си в джобовете, оправяха палтата си, трепереха или просто странно се оглеждаха наоколо — всичко това привличаше вниманието на охраната. В случаите, когато жестовете идваха от лице, засечено от детектора за метал, агентът вдигаше ръка, сякаш иска да се почеше по носа, и съобщаваше по микрофона например: «Синьо палто, мъж, метър осемдесет и два». В резултат четири-пет глави се обръщаха да погледнат човека отблизо. Физическите му белези се проверяваха и дори да не откриеха неговата снимка, продължаваха да го наблюдават, а скрита камера заснемаше лицето му. В някои по-крайни случая агентът се присъединяваше към излизащите и проследяваше обекта до колата му, за да запише регистрационния ѝ номер. Отдавна възстановеното Стратегическо въздушно командване беше приело за свой официален девиз «МИРЪТ Е НАША ПРОФЕСИЯ». За Службата за сигурност работа бе параноята и доказателство за необходимостта от нея бяха двата ковчега във фойето на Белия дом.

Браун и Холбрук използваха своите пет секунди за разглеждане. Два скъпи ковчега, несъмнено купени за държавна сметка, и богохулствено, помислиха си те, покрити с националното знаме. Е, може би това не се отнасяше за жената. В края на краищата се предполагаше, че съпругите трябва да са лоялни към мъжете си и това

просто си беше така. Потокът от хора ги отнесе наляво и кадифените възета ги поведоха надолу по стълбите. Можеха да усетят промяната в другите. Колективна дълбока въздишка. Някои дори подсмърчаха и триеха сълзите си — предимно жени. Двамата «Планинци» останаха безстрастни, както и повечето от мъжете. Скулптурите на Ремингтън по пътя им ги накараха да спрат и за кратко да им се възхитят, а после отново бяха на открито и приветстваха свежия въздух като пречистване след няколкото минути федерална пара. Не разговаряха, докато не се отдалечиха от сградата и от другите.

— Чудни ковчези сме им купили — бяха първите думи на Холбрук.

— Жалко, че не бяха отворени. — Браун се огледа. Никой не бе достатъчно близо, за да чуе невнимателната му забележка.

— Те имат деца — продължи Пит.

— Да, да, да. И те ще пораснат, за да станат също бюрократи.

Пациентът бе толкова симпатично момче, но... но беше тежко болен. Сестра Жана Батист видя, че температурата му се е повишила до 40.4 и това бе достатъчно смъртоносно, но другите симптоми бяха още по-лоши. Повръщането се усилваше и момчето вече изкарваше кръв. Имаше признаци за вътрешен кръвоизлив. Всичко това, тя знаеше, можеше да означава едно от няколко неща — но онова, от което се страхуваше, се наричаше «заирска ебола». Из джунглата в тази страна — от време на време тя все още мислеше за нея като за Белгийско Конго — имаше много болести, но най-тежка бе еболата. Сестрата трябваше да вземе кръв за ново изследване и тя го направи с огромно внимание, тъй като първата проба някак си беше изчезнала. По-младите от персонала не бяха толкова сериозни, колкото би трябвало... Родителите на момчето държаха ръката му, докато тя му взимаше кръв, защитила ръцете си с латексови ръкавици. Всичко мина гладко — в момента детето бе изпаднало в безсъзнание. Тя изтегли иглата и незабавно я постави в пластмасова кутия за отпадъци. Епруветката с кръвта бе поставена в друг контейнер. Първата ѝ грижа бе иглата. Прекалено много хора от персонала се опитваха да пестят пари за болницата, като използваша многократно инструментите, въпреки СПИН-а и другите заболявания, предавани посредством

кръвни продукти. Тя щеше да изхвърли тази игла, просто за да е сигурна.

Нямаше време да погледне повече към пациента. Излезе от отделението и мина по покритата пътека до другата сграда. Болницата имаше стара и славна история. Бяха я построили с оглед на местните условия. Многобройните ниски, леки постройки бяха свързани с покрити пътеки. Лабораторията се намираше само на петдесет метра разстояние. Неотдавна Световната здравна организация беше установила присъствие тук и заедно с нея бяха дошли модерно оборудване и шестима млади лекари — но уви, нито една сестра.

Доктор Мохамед Мауди стоеше до лабораторната маса. Висок, слаб и мургав, той се държеше малко студено, но бе опитен. Щом я видя да се приближава, лекарят се обърна и забеляза начина, по който Жана Батист изхвърли иглата.

— Какво има, сестро?

— Пациентът Мкуза. Бенедикт Мкуза. Африканец от мъжки пол, осемгодишен. — Тя му подаде историята на заболяването. Мауди отвори папката и я прегледа. За сестрата — християнка или не, тя беше свята жена и отлична сестра — симптомите се бяха появявали един след друг. Историята на болестта бе много по-опасна за лекаря. Главоболие, студ, треска, дезориентация, възбуда, а сега и признаци за вътрешен кръвоизлив. Ако избиеха и петна от кръвоизливи по кожата...

— В общото отделение ли е?

— Да, докторе.

— Незабавно го преместете в изолатора. Идвам след половин час.

— Да, докторе. — На излизане тя изтри челото си. Трябва да беше от жегата. Човек никога не можеше да свикне с нея, не и ако идва от северна Европа. Може би трябваше да вземе един аспирин...

---

[1] Дейвид Крокет (1786-1836) — американски пионер, политик и фолклорен герой. — Б.пр. ↑

7.

ОБЩЕСТВЕН ОБЛИК

Започна се рано, когато два самолета Е-3В, патрулиращи между военновъздушните бази «Тинкър» в Оклахома и «Поуп» в Северна Каролина, излетяха от втората в осем часа местно време и се насочиха на север. Беше решено, че блокирането на всички местни летища ще е прекалено. Националното летище във Вашингтон остана затворено — и тъй като нямаше конгресмени, които да бързат за полет към своите избирателни райони (специалният им паркинг беше добре известен), дори изглеждаше, че летището ще си остане така — а контролът в другите две, Дълес и Балтимор-Вашингтон, бе извънредно засилен. Самолетите трябваше да избягват преминаването през двайсеткилометровия кръг около Белия дом. В случай че някой се насочеше към него, той моментално щеше да бъде предупреден. Ако пренебрегнеше предупреждението, пилотът скоро щеше да открие, че в непосредствена близост до него лети изстребител. Ако и това не помогнеше, третият етап беше очевиден и зрелищен. Две ескадрили от по четири изстребителя F-16 обикаляха града на височина съответно от пет хиляди и петстотин и шест хиляди метра. Височината заглушаваше шума и им позволяваше да достигат свръхзвукова скорост почти незабавно, но белите следи по синьото небе бяха толкова очебийни, колкото и онези, които някога 8-а ескадрила бе проследила над Германия.

Приблизително по същото време военнопололицейската бригада към вашингтонската Национална гвардия се преразгърна, за да установи контрол над «уличното движение». В страничните улици имаше повече от сто бронирани коли, всяка придружена от автомобил на полицията или ФБР, които контролираха движението, като блокираха пътищата. Почетна гвардия, събрана от всички военизирани институции, стоеше от двете страни на улиците, които щяха да бъдат използвани. Не можеше да се каже коя от пушките е наистина заредена.

Някои хора всъщност очакваха предохранителните мерки да не бият на очи, защото бронираните машини бяха изтеглени.

В града имаше шейсет и един държавни глави. От гледна точка на сигурността, денят щеше да е ад за всички и медиите взеха мерки всички да могат да споделят впечатленията си.

За последния такъв случай Жаклин Кенеди се беше спряла на сутрешни (може би траурни?) дрехи, но оттогава бяха изминали трийсет и пет години и сега бяха достатъчни просто тъмни делови костюми, освен за онези чуждестранни официални представители, които носеха различни униформи (например Уелският принц), или за гостите от тропическите страни. Някои от тях щяха да са облечени в националните си носии и щяха да страдат от последиците от това в името на националното си достойнство. Дори само развеждането им из града и откарването им в Белия дом беше истински кошмар. После изникна проблемът как да ги подредят в процесията. По азбучен ред на държавите? Подреждането според това от колко време заемат поста си би дало прекалено предимство на неколцината диктатори, пристигнали тук, за да си осигурят известна международна легитимност. Всички те бяха дошли в Белия дом и след като достъпът на последните от опашката от американски граждани бе отрязан, бяха минали покрай ковчезите, спирайки, за да изразят личното си уважение, а оттам бяха преминали в Източната зала, където тълпа от представители на външното министерство се опитваше да организира поднасянето на кафе и сладки.

Райън и семейството му бяха на втория етаж и за последно дооправяха тъмните си дрехи, подпомагани от персонала на Белия дом. Децата се справяха с това най-добре, свикнали мама и татко да решат косата им в движение, и се забавляваха, когато виждаха, че към родителите им се отнасят по същия начин. Джак носеше в ръка своята първа реч. Вече не затваряше очи и не му се искаше всичко да изчезне. Сега се чувстваше като боксьор, чийто противник го превъзхожда, но той не е в състояние да се откаже, понася ударите и се опитва да не се посрами. Мери Абът добавяше последни щрихи в прическата му и я запечатваше със спрей — нещо, което Райън никога през живота си не бе използвал доброволно.

— Чакат ви, господин президент — каза Арни.

— Да. — Джак подаде папката с речта си на един от агентите от Службата за сигурност и излезе от стаята, последван от Кати, която носеше Кейти. Сали поведе след тях по коридора малкия Джак за ръка и всички заедно слязоха по стълбите. Президентът Райън бавно вървеше по спиралната стълба, после зави наляво към Източната зала. Когато влезе, всички глави се обърнаха. Всички погледи се впиха в него, но те в никакъв случай не бяха разсеяни и съвсем малко от тях изразяваха съчувствие. Почти всички присъстващи бяха държавни глави. Останалите бяха посланици, всеки от които тази нощ щеше да напише доклад за новия американски президент. Райън имаше късмет, че първият, който се приближи до него, не трябваше да прави подобно нещо.

— Господин президент — каза мъжът в униформата на британския кралски флот. Неговият посланик бе уредил нещата отлично. В общи линии в Лондон доста харесваха новото стечение на обстоятелствата. «Специалната връзка» щеше да стане още по-специална, тъй като президентът Райън беше почетен рицар на викторианския орден.

— Ваше височество. — Джак замълча за миг и си позволи да се усмихне, докато стискаше подадената му ръка. — Мина много време от онзи ден в Лондон, приятелю.

— Наистина.

Водеше колона мотоциклетисти, после вървяха трима барабанчици, следвани от маршируващи войници — взвод от 3-та рота, първи батальон, 501-ви пехотен полк, 82-ра десантна дивизия, която някога беше командвал Роджър Дърлинг — след тях бе конят без ездач с обърнати наопаки ботуши в стремената, и накрая лафетите, един до друг за това погребение, носещи мъж и жена. Следваха ги колоните от коли. Грубият тътен на барабаните отекваше остро. Когато процесията се насочи на северозапад, войниците, моряците и морските пехотинци взеха «за почест», първо на стария президент, после на новия. Хората сваляха шапките си.

Браун и Холбрук също сваляха шапки. Дърлинг може и да беше просто още един бюрократ, но националният флаг си бе национален флаг и не беше виновен, че е поставен там. Войниците бяха нелепо

облечени в бойни униформи с червени барети и кубинки, защото, както поясни радиокоментаторът, Роджър Дърлинг бил един от тях. Пред лафетите вървяха още двама войници — първият носеше президентското знаме, а вторият — възглавничка с бойните отличия на Дърлинг. Покойният президент бе награден с медал за спасяване на войник под обстрел. Този бивш войник крачеше някъде в процесията и вече беше интервюиран десетина пъти, мрачно разказвайки за деня, в който бъдещият тогава президент спасил живота му. Жалко, че е тръгнал по погрешния път, помислиха си «Планинците», но пък най-вероятно си е бил политик през цялото време.

Скоро новият президент изчезна и автомобилът му можеше да се различи само по четиримата агенти от Службата за сигурност, които крачеха до него. Тази нова фигура бе загадка за двамата «Планинци». Те знаеха онова, което бяха гледали по телевизията и бяха чели във вестниците. Изпълнител. Наистина беше убил двама души, единия с пистолет, другия с узи. Бивш морски пехотинец. Това не предизвикваше голямо възхищение. Друг материал, повтарян непрекъснато по телевизията, го представяше предимно като гост на Неделни предавания и пресконференции. Първите в общи линии го показваха като компетентен. Във вторите често изглеждаше неспокоен.

Повечето от колите в процесията бяха със затъмнени прозорци и хората не можеха да видят кой пътува вътре, но това, разбира се, не се отнасяше за автомобила на президента. Президент Джон Райън лесно можеше да се види отвън. Трите му деца седяха пред него и гледаха назад от сгъваемата седалка, а жена му беше до него.

— Какво всъщност знаем за господин Райън?

— Не много — призна коментаторът. — Служил е предимно в ЦРУ. Радвал се е на уважението на Конгреса, и от двете страни на залата. В продължение на години е работил заедно с Алън Трент и Сам Фелоус — това е една от причините, поради които и двамата все още са живи. Всички сме чували за терористите, които са го нападнали...

— Като някога в Дивия запад — вметна водещият. — Как се отнасяте към това да имаме президент, който...

— Е убивал хора ли? — върна услугата коментаторът. Беше изтощен от дългите дни на дежурство и малко уморен от този

фризиран глупак. — Дайте да видим. Джордж Вашингтон е бил генерал. Анди Джаксън също. Уилям Хенри Харисън е бил военен. Грант и повечето президенти след Гражданската война също. Теди Рузвелт, разбира се. Труман е бил военен. Айзенхауер. Джек Кенеди е служил във флота, както и Никсън, Джими Картър и Джордж Буш... — Импровизираният урок по история имаше видим ефект на остен.

— Но той всъщност е бил избран за вицепрезидент временно, нали, и като отплата за успешното му справяне с конфликта... — никой не го наричаше «война» — ... с, както се оказа, японските бизнес интереси. — Ето, помисли си водещият, това ще постави този престарял международен кореспондент на мястото му. Във всеки случай някой да е казал, че президентът има право на меден месец?

— Нещастник — прошепна Браун на Холбрук, след като тълпата се поразреди. Не всички зрители се интересуваха от процесията от чуждестранни величия. Така или иначе вътре в колите не се виждаше нищо и проследяването на всички флагчета, които се вееха отпред, само предизвикваше различни версии на въпроса «На коя държава е това знаме?», често последван от неправилен отговор. Затова, подобно на мнозина други, двамата «Планинци» си пробиха път към парка.

— Няма да се оправи — отвърна Холбрук.

— Той е просто бюрократ. Знаеш принципа на Питър^[1]. — И двамата смятаха, че тази книга е написана, за да характеризира държавните служители, които като във всяка йерархия се издигат, докато не достигнат равнище на некомпетентност.

— Може и да си прав — каза приятелят му.

Службата за сигурност беше изпълнила Националната катедрала. Агентите знаеха това, знаеха също и че при тези обстоятелства никой убиец — идеята за професионалните убийци в общи линии бе рожба на Холивуд — няма да рискува живота си. На покрива на всяка сграда с пряка видимост към построената в готически стил черква имаше по няколко въоръжени военни или специални агенти от Службата. Собственият им снайперистки отряд разполагаше с най-добрите ръчно изработени и струващи по 10 000 долара оръжия, с които можеха да улучат човек в главата от осемстотин метра. Самият отряд, който редовно печелеше състезанията по стрелба, навярно се състоеше от

най-добрите стрелци на света и те се упражняваха всеки ден, за да запазят това положение. Всеки, който таеше някакви зли помисли, или щеше да знае всичко това и да стои настрана, или, ако ставаше дума за луд аматьор, щеше да види подготвената отбрана и да реши, че денят не е подходящ за умирање.

Но така или иначе обстановката беше напрегната и още докато процесията се задаваше в далечината, агентите започнаха да се въртят неспокойно. Един от тях, изтощен от непрекъснатото трийсетчасово дежурство, разля кафето си на каменното стълбище, с мърморене смачка пластмасовата чашка, пъкна я в джоба си и събщи по закачения на ревера му микрофон, че на неговия пост е чисто. Кафето почти мигновено замръзна върху тъмния гранит.

Вътре в катедралата друга група агенти за пореден път проверяваше всяка сумрачна ниша преди да заеме местата си и да остави служителите от протокола да извършат последните подготовки в съответствие с пратените им само преди минути инструкции.

Лафетите спряха пред сградата, а след тях един по един се занизаха автомобилите, за да разтоварят своите пътници. Следван от семейството си, Райън слезе и се приближи до фамилията на Дърлинг. Децата все още бяха в шок и може би така бе най-добре, а може би не. Джак не знаеше. Какво се правеше в такива моменти? Той постави ръка на рамото на момчето. Колите пристигаха, оставяха пътниците си и бързо се изтегляха. Другите по-високопоставени официални гости щяха да се наредят зад него. Останалите щяха да влязат от страничните входи и да минат през портативни детектори за метал, докато свещениците и хористите, вече минали по същия път, заемаха местата си.

Роджър сигурно си беше спомнял службата в 82-ра с гордост, помисли си Джак. Войниците, които водеха процесията, наредиха пушките си на пирамида и се приготвиха да изпълнят дълга си под командването на млад капитан, подпомаган от двама сержанти със сериозни лица. Всички изглеждаха твърде млади, дори сержантите, подстригани почти до кожа под баретите си. Райън си спомни, че преди повече от петдесет години баща му е служил в конкурентната 101-ва десантна дивизия и е изглеждал точно като тези момчета, макар и навярно с малко по-дълга коса, тъй като през 40-те голата глава не е била на мода. Но със същата твърдост, същата яростна гордост и

същата решителност да изпълни задълженията си, каквито и да са те. Времето като че ли беше спряло. Подобно на войниците, Райън не можеше да извърне глава. Трябваше да стои мирно, както по време на службата си в морската пехота, макар и да си позволяваше да шари с поглед наоколо. Децата му въртяха глави и пристъпваха от крак на крак от студ, а Кати ги наблюдаваше и като съпруга си се тревожеше да не настинат. В този случай обаче дори родителските грижи бяха подчинени на нещо друго. Какво представляваше нещото, наречено дълг, зачуди се Кати, че дори сирачетата знаеха, че трябва да стоят тук и просто да приемат нещата каквито са?

Накрая и последните от официалната процесия слязоха от колите си и заеха местата си. Някой преброи до пет и войниците се отправиха към лафетите, по седем до всеки от тях. Командващият офицер свали едната скоба, после и другата и те вдигнаха ковчезите, сваляйки ги с роботско отстъпване настрани. Войникът с президентското знаме тръгна пръв нагоре по стъпалата. Зад него понесоха ковчезите. Този на президента бе първи. Пред и зад него вървяха съответно капитанът и сержантът.

Никой не беше виновен. Под бавния ритъм, определян от сержанта, от двете страни маршируваха по трима войници. Бяха се вкочанили от петнайсетминутното висене след продължителната сутрешна разходка по булевард «Масачузетс». Войникът, който крачеше по средата отдясно, се подхлъзна по замръзналото кафе на стълбището, залитна и спъна другия отзад. Целият товар надхвърляше сто и осемдесет килограма дърво, метал и труп, които се стовариха върху първия спънал се и мигновено строшиха и двата му крака върху гранитните стъпала.

Хилядите зрители ахнаха. Агентите от Службата за сигурност се втурнаха напред, опасявайки се, че войниците може да са повалени от изстрели. Андреа Прайс застана пред Райън с ръка под палтото, очевидно стиснала служебния си автоматичен пистолет и готова да го извади, докато другите агенти отвеждаха неговото семейство и това на Дърлинг. Войниците вече вдигаха ковчега от падналия си другар, чието лице беше преbledняло от болка.

— Ледът — каза той на сержанта през стиснатите си зъби. — Подхлъзнах се. — Войникът запази достатъчно самообладание, за да не изрече ругатнята, която отекуваше из ума му. Един от агентите

погледна стъпалото, видя бяло-кафеникавата издатина, която отразяваше светлината, даде знак с ръка на Прайс, че може да се отстрани, и тази команда мигновено се разнесе сред всички агенти:

— Просто подхлъзване, просто подхлъзване.

Райън потръпна. Роджър Дърлинг не бе усетил това, но обидата към него беше обида към децата му, свили се и извърнали глави, когато баща им се бе стоварил върху каменните стъпала. Синът му първи вдигна поглед, но детето в него продължаваше да се чуди защо падането не е събудило баща му. Само преди няколко часа той бе станал посред нощ и беше отишъл до вратата на стаята си — искаше му се да я отвори, да прекоси коридора и да почука на вратата на родителите си, за да провери дали не са се върнали.

— О, Господи — простена коментаторът.

Камерите показаха в едър план двамата войници от трети полк, които изнасяха ранения десантчик. Сержантът зае мястото му и след секунди ковчегът отново беше вдигнат. Ясно се виждаха драскотините по полираната му дъбова повърхност.

— Добре, войници — каза сержантът. — Леви.

— Татко — изхълца деветгодишният Марк Дърлинг. — Татко. — Всички наблизо го чува в настъпилата след инцидента тишина. Войниците и агентите прехапах устни. Джак инстинктивно сложи ръка на рамото на момчето. Не знаеше какво да направи. «Какво друго може да се обърка?» — зачуди се новият президент, докато госпожа Дърлинг последва съпруга си по стълбището, а сетне и в катедралата.

— Хайде, Марк. — Райън прегърна момчето и го поведе към вратата. Ех, да имаше някакъв начин да ги утеши, дори за няколко мига. Но това беше невъзможно и Джак само се натъжи още повече.

Вътре бе по-топло и онези, които не бяха толкова развълнувани, го забелязаха. Служителите от протокола заеха местата си. Заедно със семейството си Райън отиде до първата пейка отдясно. Роднините на Дърлинг заеха местата от другата страна. Ковчезите бяха поставени един до друг върху платформи в ризницата, а зад тях имаше още три — на един сенатор и на двама депутати в Конгреса, които за последен

път «представляваха» някого. Органът свиреше нещо, което Райън бе чувал и преди, но не можеше да познае. Поне не беше мрачната масонска процесия на Моцарт с нейния жесток монотон. Свещениците застанаха отпред с професионални изражения. Пред Райън, на мястото, обикновено предназначено за псалтира, лежеше друг екземпляр от речта му.

Картината на телевизионния екран можеше да възбуди всеки с неговата професия по начин, който нямаше нищо общо със секса. Само ако... но такива възможности винаги се откриваха случайно и никога нямаше време за предварителна подготовка. А подготовката означаваше всичко за акция като тази. Не че имаше никакви технически трудности. Той си позволи да обмисли нещата. Навярно с минохвъргачка. Можеше да се монтира в каросерията на обикновен камион за доставки. Жертвите щяха да са поне десет, може би петнайсет или дори двайсет и макар че изборът щеше да е случаен, мишената си бе мишена и терорът си беше терор, а точно в това се състоеше неговата професия.

— Само ги виж — въздъхна той. Камерите показваха пейките. Предимно мъже и малко жени, седнали без никакъв видим за него ред, някои шепнещи помежду си, повечето мълчаливи, с безизразни лица и погледи, шарещи из черквата. После децата на мъртвия американски президент, момче и момиче със съкрушения вид на хора, докоснати от жестоката реалност на живота. Децата понасяха бремето си изненадващо добре, нали? Щяха да оцелеят, още повече че вече нямаха никакво политическо значение. Интересът му към тях беше колкото клиничен, толкова и безмилостен. После камерата отново се върна на Райън, показва в едър план лицето му и даде възможност да бъде огледано по-внимателно.

Все още не се беше сбогувал с Роджър Дърлинг. Не бе имал време да събере мислите си и да се съсредоточи върху това. Но сега откри, че погледът му не се отклонява от ковчега. Почти не познаваше Ан, а другите трима в ризницата му бяха съвсем непознати, всъщност избрани съвсем случайно според религиозната им принадлежност. Но

Роджър му бе приятел. Роджър го върна от частния му живот, повери му важен пост, следваше повечето му съвети, доверяваше му се, от време на време го мърмеше и наставляваше, но винаги приятелски. Работата беше тежка, още повече с разрасналия се конфликт с Япония — дори за Джак сега, след като всичко свърши, това вече не бе «война», защото войната принадлежеше на миналото. Вече не представляваше част от реалния свят, надживял това варварство. Дърлинг и Райън заедно бяха преминали през всичко и макар покойният президент да беше искал да продължи и да довърши делото по друг начин, той разбираше, че за Райън състезанието е приключило. И приятелски беше дал на Джак златна възможност да се върне към частния си живот, чудесен завършек на кариерата му в служба на обществото, превърнал се сега в капан.

«Но ако бе поверил работата на някой друг, къде щях да съм аз през онази нощ?» — запита се Джак. Отговорът беше прост. Щеше да е на първия ред в залата на Капитолия и сега да е мъртъв. Тази мисъл го накара да премигне. Роджър бе спасил живота му. И навярно не само неговия. Кати — а може би и децата — щяха да са в галерията заедно с Ан Дърлинг... Действително ли животът беше толкова крехък, че да зависи от такива дребни неща? В този момент из целия град други трупове лежаха в ковчези на други церемонии, повечето на възрастни, но и някои на деца на други жертви, решили през онази вечер да доведат семействата си на общото заседание.

Марк Дърлинг хълцаше. Сестра му Ейми стисна ръката му. Джак леко обърна глава и с периферното си зрение ги видя. «Мили Боже, та те са просто деца, защо деца трябва да преживяват всичко това?» Мисълта за миг отекна в ума му. Джак прехапа устни и сведе поглед към пода. Нямаше към кого да насочи гнева си. Самият извършител на това престъпление беше мъртъв, трупът му все още се намираще във вашингтонската морга и на няколко хиляди километра оттук семейството, което бе оставил, носеше тежкото бреме на позора и вината за случилото се. Ето защо хората казваха, че всяко насилие е безсмислено. От него не оставаше никаква поука, само погубени и разрушени съдби — и съдби, спасени не поради някаква конкретна причина, а по чиста случайност. Подобно на рак или друга тежка болест, това насилие нанасяше удара си без определен план — просто един мъртвец, решил да не отива сам в онзи вечен живот, в който е

вярвал. Къде, по дяволите, беше поуката от това? Занимавал се много време с човешкото поведение, Райън сбърчи лице и продължи да гледа в пода, заслушан в хълцанията на осиротелите деца, кухо отекващи в каменната черква.

Той е слаб. Лицето му ясно го показваше. Този човек, този президент се опитваше да сдържи сълзите си. Не знаеше ли, че смъртта е част от живота? Самият той беше причинявал смърт, нали? Не знаеше ли какво е смъртта? Чак сега ли разбираше? Другите лица от екрана знаеха. Това можеше да се види. Бяха сериозни, защото на погребение се очаква да си сериозен, но всеки живот си има край. Райън би трябвало да го знае. Бе се сблъсквал с опасността — но това е било отдавна, напомни си той, а с времето хората забравят такива неща. Добре охраняван в качеството си на официално лице, Райън беше имал достатъчно причини да забрави уязвимите моменти в живота си. Мъжът се развесели от мисълта колко много неща могат да се научат само за няколко секунди от едно човешко лице.

Това улесняваше всичко, нали?

Тя седеше пет реда назад, но беше до пътеката между пейките и макар че виждаше само тила на президента Райън, министър-председателката на Индия също се бе занимавала с човешкото поведение. Един държавен глава не можеше да се държи така. В края на краищата държавният глава е актьор на най-важната сцена на света и трябва да се научи какво да прави и как да се държи. През живота си беше ходила на различни погребения, защото политическите лидери имат съратници — невинаги приятели — млади и стари, а човек трябва да проявява уважение дори към онези, които мрази. В последния случай би било даже приятно. Развеселена, тя вдигна и после отново спусна вежди. Особено когато погребват онези, които мразиш. Трябваше да изглежда натъжена. «Да, ние имахме различия помежду си, но той винаги бе достоен за уважение и с него можеше да се работи, неговите идеи винаги си струваха да им се обърне сериозно внимание.» С годините човек ставаше толкова опитен, че опечалените вярваха на лъжите — отчасти, защото искаха да повярват. Човек се

научаваше да се усмихва, да проявява мъка и да говори в съответствие със случая. Трябваше. Политическият лидер рядко може да си позволи да прояви истинските си чувства. Истинските му чувства показват на другите слабостите му, а винаги има хора, които да ги използват срещу него — така че през годините той ги крие все повече, докато накрая наистина почти, ако не и напълно престава да изпитва нещо. И това беше добре, защото политиката няма нищо общо с чувствата.

Явно този Райън не знаеше това. В резултат той излагаше на показ истинската си личност и още по-лошо за него, правеше го пред една трета от най-важните световни политически лидери, хора, които щяха да видят, да разберат и да скрият мислите си за бъдещата употреба. Точно като нея. Чудесно, помисли си тя.

Първи започна равинът. На всеки свещеник бяха определени по десет минути и всеки от тях беше специалист — по-точно всеки от тях бе истински учен, освен призиванието си като Божи човек. Рави Бенджамин Флайшман чете от Талмуда и Тората. Говори за дълга, доблестта и вярата, за милостивия Бог. След него продължи преподобният Фредерик Ралстън, капелан на Сената — през онази нощ той беше отсъствал от града и така бе оцелял. Баптист и известен капацитет по Новия Завет, Ралстън говори за Христовите страдания в градината, за своя приятел, сенатор Ричард Истман от Орегон, който лежеше в ризницата, почитан от всички като достоен член на Конгреса, и накрая за загиналия президент, отдаден на семейството си мъж...

Нямаше «правилен» начин, по който човек да се справя с такива неща, помисли си Райън. Навярно би било по-лесно, ако свещенослужителите имаха достатъчно време да поседят с опечалените, но в случая не бе така. «Не, не е правилно!» — каза си Джак. Всичко това беше театър. Не трябваше да е така. На няколко крачки от него, от лявата страна на пътеката седяха децата и за тях това изобщо не бе театър. За тях всичко беше много по-просто. Един безумен акт бе отнел живота на мама и татко и така беше унищожил бъдещето, което този живот трябваше да им осигури, бе ги лишил от обич и напътствие, от възможността да израснат нормално и да се превърнат в нормални хора. Марк и Ейми бяха най-важните тук, но

думите в тази служба, които уж трябваше да помогнат на тях, бяха насочени към други. Всичко това беше политика, опит да се успокои страната, да се възобнови вярата на хората в Господ, света и тяхната родина. Може би хората зад двацет и трите камери в черквата наистина имаха нужда от това, но имаше още по-нуждаещи се — децата на Роджър и Ан Дърлинг, възмъжалите синове на Дик Истман, вдовицата на Дейвид Коен от Роуд Айлънд и оцелелите членове на семейството на Мариса Хенрик от Тексас. Това бяха истински хора и тяхната лична мъка беше подчинена на нуждите на страната. «Е, по дяволите страната!» — помисли си Джак, внезапно изпълнен с гняв към онова, което ставаше, и към себе си, че не го бе осъзнал достатъчно рано, за да го промени. Страната действително имаше нужди, но те не можеха да са толкова важни, че да засенчат ужасната съдба, сполетяла тези деца. Кой говореше за тях? Кой се обръщаше към тях?

Най-неприятен на Райън беше католикът, кардинал Майкъл О'Лиъри, архиепископ на Вашингтон. «Блажени миротворците, защото те ще се нарекат...» За Марк и Ейми, бушуваха мислите в ума на Джак, баща им не бе миротворец. Той беше просто «татко», а татко го нямаше и това не бе абстракция. Трима прочути, учени и много подходящи представители на свещеничеството проповядваха на нацията, но точно пред тях седяха деца и те се нуждаеха от няколко мили думи. Някой трябваше да поговори за родителите им с тези деца заради самите тях. Някой трябваше да се опита да ги утеши. Това не бе възможно, но някой трябваше да опита, по дяволите! Може и да беше президент на Съединените щати. Може и да имаше дълг към милионите зад камерите, но Джак си спомняше времето, когато неговите жена и дъщеря се намираха в Балтиморския травматологичен център и се люшкаха между живота и смъртта, а това също не бе никаква си проклета абстракция. Това беше проблем. Това бе причината, поради която бяха извършили покушение срещу семейството му. Това бе причината, поради която бяха загинали всички тези хора — защото някакъв побъркан фанатик беше видял във всички тях абстракции вместо човешки същества със съдби, надежди и мечти. И деца. Работата на Джак не бе да пази нацията. Беше се закълел да пази и защитава Конституцията на Съединените щати и щеше да положи за това всички усилия. Но целта на Конституцията бе изключително

проста — да осигури даровете на свободата на всички хора, а това означаваше и на децата. Страната, на която служеше той, и правителството, което се опитваше да ръководи, не бяха нищо друго освен механизъм за закрила на всеки един човек. Този дълг не беше абстракция. Реалността му се намираще само на няколко крачки от лявата му страна и той полагаше всички усилия да сдържи сълзите си и навярно не успяваше, защото нямаше по-ужасно чувство на самота от онова, което в момента изпитваха тези деца, докато Майк О'Лиъри говореше пред страната, вместо пред семейството. Театърът бе продължил достатъчно. Разнесе се нов химн и дойде ред на Райън да се изправи и да се качи на амвона.

Агентите от Службата за сигурност се обърнаха и отново започнаха да оглеждат катедралата, защото сега ФЕХТОВАЧ представляваше идеална мишена. Когато се качи на амвона, той видя, че кардинал О'Лиъри е изпълнил инструкциите и е оставил президентската папка върху дървената катедра. Не, реши Джак. Не. Стисна катедрата с две ръце, за да се успокои. Погледът му бързо обходи присъстващите и после се спря върху децата на Роджър и Ан Дърлинг. Болката в очите им прониза сърцето му. Те щяха да носят стоварилото се върху плещите им бремене заради дълг, който никога не е бил техен. Анонимни «приятели» щяха да ги съветват да се държат по-храбро, отколкото биха изисквали в такъв момент от който и да било морски пехотинец, навярно защото «майка ви и баща ви биха искали така». Но децата не могат да носят болката си с безмълвно достойнство. Предполагаше се, че така би трябвало да се държат възрастните, доколкото е по силите им. «Достатъчно — Каза си Джак, — дългът ми започва отгук.» Основен дълг на силните винаги е било да закрилят слабите. Ръцете му стиснаха полираното дъбово дърво и самоналожената болка му помогна да събере мислите си.

— Марк, Ейми, баща ви беше мой приятел — тихо каза той. — За мен бе чест да работя заедно с него и да му помагам, доколкото е по силите ми, но вие знаете, че той навярно ми е помагал още повече. Знаем, винаги е трябвало да разбирате, че мама и татко имат важна работа и невинаги имат време за наистина важните неща, но мога да ви уверя, че вашият баща правеше всичко възможно, за да прекарва повече време с вас, защото ви обичаше повече от всичко на света, повече от президентския си пост, повече от всички неща, които вървят

заедно с него, повече от каквото и да било — освен може би от майка ви. Той я обичаше много...

Какви глупости! Да, човек трябваше да обича децата. Даряеи ги обичаше, но децата си растяха независимо от всичко. Те трябваше да се учат, да служат и някой ден да вършат делата на възрастните. Дотогава бяха деца и им се казваше какво да правят. Казваше им го Съдбата. Казваше им го Аллах. Аллах беше милостив, въпреки че животът бе труден. Трябваше да признае, че евреинът беше говорил добре — бе цитирал момент от писанията, абсолютно еднакъв в Тората и неговия свещен Коран. Аятолахът би избрал друг пасаж, но беше въпрос на вкус, нали? Теологията го допускаше. Всичко това бе изгубено време, но с официалните случаи обикновено е така. Този глупак Райън проваляше възможността да обедини нацията си, да се представи като силен и уверен и така да стисне със здрава ръка юздите на управлението. Да говориш на деца в такъв момент!

Политическите му съветници сигурно едновременно бяха получили сърдечен пристъп, помисли си министър-председателката и трябваше да призове на помощ цялото си самообладание, усъвършенствано през политическия ѝ живот, за да запази спокойното си изражение. После реши да го промени в съчувствено. В края на краищата, той може би я гледаше, а тя беше жена и майка и по-късно днес щеше да се срещне с него. Министър-председателката леко наведе глава надясно, за да може да го вижда по-добре. Това също можеше да му се хареса. След около минута извади от чантичката си кърпичка и избърса очи.

— Искан ми се да познавах по-добре майка ви. Двамата с Кати се надявахме да имаме тази възможност. Искан да се сприятелите със Сали, Джак и Кейти. С баща ви си поговорихме по този въпрос. Предполагам, че това няма да стане така, както ни се искаше. — Тази спонтанна мисъл накара стомаха му да се свие. Сега децата плачеха, защото без думи им бе казал, че могат да плачат. Той не можеше да си го позволи. Не и пред другите. Пред тях трябваше да е силен, затова още по-здраво стисна катедрата, докато ръцете наистина не го

заболяха. Джак с радост посрещна болката, защото му помогна да се овладее.

— Навярно искате да знаете защо трябваше да се случи това. Не зная, деца. Искат ми се да знаех. Искат ми се някой да знаеше, така че да можех да го попитам. Но никога не съм срещал такъв човек — продължи той.

— Господи — успя да изрече Кларк. Сълзите напиха в очите му. Както в кабинетите на всички висши служители, и в неговия кабинет в ЦРУ имаше телевизор и службата се излъчваше по всички канали. — Сърцето ми се къса.

— Знаеш ли какво Джон? — Чавес се владееше по-добре. В такива моменти мъжът трябва да е хладнокръвен, така че жените и децата да могат да се опрат на него. Или поне така му подсказваше традицията на неговата страна. Кларк, от друга страна, просто беше пълен с изненади. Както винаги.

— Какво има, Доминго?

— Той разбира. Работим за човек, който разбира.

При тези думи Джон се обърна. Двама офицери от ЦРУ, които мислеха по един и същ начин със своя президент. Кой би повярвал? Стана му приятно, че още от първия момент е преценил правилно Райън. «По дяволите, той е точно като баща си.» Съдбата го беше лишила от възможността да познава другия Райън. Зачуди се дали Джак ще успее като президент. Не се държеше като предишните. Държеше се като истинска личност. Но няма това бе лошо?

— Искам да знаете, че винаги можете да дойдете при нас с Кати. Вие не сте сами. Никога няма да бъдете сами. При вас е семейството ви, а вече имате и моето семейство — обеща им той от катедрата. Трябваше да им го каже. С Роджър бяха приятели, а когато се наложи, човек се грижи за децата на приятелите си. Бе го направил за децата на Бък, сега щеше да го направи и за децата на Роджър.

— Искам да се гордеете с вашите мама и татко. Баща ви беше прекрасен човек и добър приятел. Той полагаше всичките си сили, за да подобри нещата за хората. Тази работа бе тежка и го лишаваше от

повече време с вас, но баща ви беше голям човек, а големите хора вършат големи неща. Майка ви също винаги бе край него и също вършеше големи неща. Деца, те завинаги ще останат в сърцата ви. Помнете всичко, което са ви казвали, всички дребни неща, игрите, шегите, всички начини, по които родителите ви са проявявали обичта си към вас. Вие никога няма да загубите това. Никога — увери ги Джак и замълча. Опитваше се да измисли нещо, което да смекчи нанесения им от Съдбата удар. Не успя. Беше време да свършва.

— Марк, Ейми, Бог е поискал вашите мама и татко да се върнат при Него. Той не обяснява защо, така че лесно да Го разберем, и когато това се случи, ние не можем... не можем да направим нищо. Просто не можем — гласът на Райън пресекна.

Каква смелост проявяваше този човек, помисли си Кога, като си позволяваше да даде израз на чувствата си. Всеки друг би могъл да се качи там и да произнесе обичайните политически лигавщини. Повечето биха го направили — тук или в която и да е било друга страна, — но този Райън изобщо не беше такъв. Да се обърне към децата по този начин бе блестяща идея — или поне така си помисли той в началото. Но се оказа съвсем друго. Президентът беше човек, не актьор. Не мислеше за това, че трябва да проявява сила и решителност. И Кога знаеше защо. Повече от всеки друг в черквата японецът знаеше от какво тесто е замесен Райън. В кабинета си в Япония той бе познал. Райън беше самурай, дори нещо повече. Правеше своето, без да се интересува какво ще си помислят другите. Японският премиер-министър се надяваше, че това не е грешка, докато гледаше как президентът на Съединените щати слиза по стъпалата и се приближава до децата на Дърлинг. Той ги прегърна и публиката видя, че по лицето му се стичат сълзи. От местата на държавните глави около него се разнасяха хълцания, но Кога знаеше, че повечето от тях са престорени — или най-много кратки, мимолетни мигове на някакви останки от човечност, които скоро щяха да бъдат забравени. Той съжаляваше, че не може да се присъедини към тях, но нормите на неговата култура бяха строги, още повече че носеше позора на един от своите сънародници, причинил тази чудовищна трагедия. Колкото и да не му се искаше, трябваше да изиграе политическата си игра. Райън също —

но това не го интересуваше. Японецът се зачуди дали Америка съзнава късмета си.

— Той изобщо не използва подготвената му реч — каза водещият. Тя беше пратена до всички информационни мрежи и всички копия вече бяха анализирани, така че репортерите да могат да повтарят по-важните пасажии и да подсилват нещата, които президентът трябваше да каже на зрителите. Вместо това обаче водещият бе принуден да си води бележки, с което не се справи успешно, тъй като отдавна беше приключил репортерската си кариера.

— Прав си — неохотно се съгласи коментаторът. Нещата просто не се правеха така. На неговия монитор Райън все още прегръщаше децата на Дърлинг и това също продължаваше вече прекалено дълго. — Предполагам, президентът е решил, че за тях това е важен личен момент...

— И определено е така — вметна водещият.

— Но работата на господин Райън е да управлява нацията. — Коментаторът поклати глава. Очевидно си мислеше нещо, което все още не можеше да каже: «Не се държи като президент».

Накрая Джак трябваше да ги пусне. Сега в очите им имаше само болка. С обективната половина от разума си той реши, че така навярно е по-добре — те трябваше да изразят мъката си, — но от това не му стана по-леко, защото в очите на децата на такава възраст изобщо не трябваше да има болка. Но нямаше какво друго да направи, освен да се опита някак си да я облекчи. Той погледна роднините, които ги придружаваха. Те също плачеха, но през сълзите Джак долови признателните им погледи и това му подсказа, че поне е направил нещо. Той кимна и се върна на мястото си. Кати го гледаше. В нейните очи също имаше сълзи и макар да не можеше да му каже нищо, тя стисна ръката му.

— Какво ни е известно за нея?

— Тя е лекарка, всъщност очен хирург, предполага се, че е добра.
— Мъжът погледна бележките си. — Американските медии съобщават, че въпреки официалните си задължения продължава да работи.

— А децата и?

— По този въпрос нямаме нищо. Сигурно ще успее да открие в кое училище учат. — Той долови ироничния поглед и продължи: — Щом съпругата му продължава да работи, предполагам, че децата също ходят на същото училище.

— Как ще разберете това?

— Лесно. Можем да проникнем в компютрите на всички американски информационни агенции. За Райън писаха много. В състояние съм да открия каквото поискам. — Всъщност вече го беше сторил, но за семейството на президента нямаше никакви данни. Съвременната епоха бе направила живота на офицера от разузнаването много по-лесен. Вече знаеше възрастта, височината, теглото, цвета на очите и косата на Райън, голяма част от личните му навици, любимите му храни и напитки, клубовете по голф, в които членуваше, всякакви дреболии, никоя от които не беше дребна за човек с неговата професия. Нямаше нужда да пита шефа си какво мисли. Възможността, които и двамата бяха пропуснали при събралите се в Националната катедрала държавни глави, вече безвъзвратно бе отминала, но нямаше да остане единствена.

С последния химн службата свърши. Войниците се върнаха, за да вдигнат ковчезите, и процесията тръгна по обратния път. Подпомагани от роднините си, Марк и Ейми се справяха добре и следваха родителите си. Джак вървеше със семейството си точно зад тях. Кейти се беше отегчила и се радваше, че отново се движат. Джак Младши бе натъжен заради децата на Дърлинг. Сали изглеждаше притеснена. Трябваше да поговори с нея за това. Докато вървеше по пътеката, той се вгледа отблизо в много лица, разсеяно изненадан, че първите четири-пет редици гледат към него, вместо към ковчезите. Те никога не забравяха кои са, нали? Това бяха неговите колеги държавни глави, помисли си Джак, като се чудеше в какъв ли клуб е влязъл току-що. Малко от лицата бяха приятелски. Уелският принц, който не бе държавен глава и затова протоколът го поставяше след другите —

някои от които истински главорези, но нищо не можеше да се промени — топло му кимна. Да, той щеше да го разбере. Искаше му се да погледне часовника си, толкова уморен се чувстваше въпреки ранния час, но му бяха изнесли строга лекция в това отношение и в крайна сметка го бяха посъветвали изобщо да не носи часовник. Президентът нямаше нужда от него. Винаги имаше хора, които да му казват какво да направи, също както вече имаше хора, които сваляха палтото му от закачалката и бяха готови да му го подадат, преди да излезе. Там бяха Андреа Прайс и другите от охраната. Навън имаше още, цяла малка армия от хора, които носеха оръжие и страховете си. Очакваше го кола, за да го откара до следващите му официални задължения, сетне пак и пак.

Не можеше да остави всичко това да установи контрол над живота му. Тази мисъл го накара да се намръщи. Щеше да си върши работата, но не можеше да повтори грешката на Роджър и Ан. Помисли си за лицата, които беше видял на излизане от черквата. Знаеше, че могат да го насилят да влезе в този клуб, но не и да се присъедини към него. Или поне така си каза.

---

[1] По заглавието на едноименната книга на Лорънс Дж. Питър, канадски педагог (р. 1919). — Б.пр. ↑

8. СМЯНА НА КОМАНДВАНЕТО

Останалата част в «Андрюс» беше милостиво кратка. От катедралата ковчезите бяха откарани в катафалки, а голямата група официални лица се пръсна по съответните посолства. В базата чакаше самолет на военновъздушните сили, за да откара за последен път в Калифорния Роджър и Ан Дърлинг. Сега всичко изглеждаше далеч по-обикновено. Още една почетна гвардия бе строена, за да отдаде чест на покритите с националното знаме ковчези, но тя беше различна. Тълпата бе по-малобройна, съставена предимно от служители във военновъздушните сили и други военни, работили по един или друг начин с президента. По молба на семейството действителната погребална церемония щеше да е по-скромна. Щяха да присъстват само роднини, което навярно беше по-добре за всички. Така че в «Андрюс» за последен път се разнесе националният химн. Марк стоеше мирно, притиснал ръка до сърцето си в жест, който със сигурност щеше да се появи по кориците на всички новинарски списания. Беше добро дете, полагаше всички усилия и се държеше по-мъжки, отколкото си мислеше. Ковчезите бяха вдигнати с подежник до вратата на товарното отделение, защото двете тела вече представляваха точно това — товар. Семейството се качи по стълбичката във VC-25 за своето последно пътуване. Самолетът дори вече нямаше да носи кодовото название «Първи», защото то вървеше заедно с президента, а президентът не се намираше на борда. Райън го гледаше как се отдалечава и бучи по пистата. Телевизионните камери го проследиха, докато не се превърна в малка точица в небето. Джак също. Ескадрилата изтребители F-16, завършила патрула си над Вашингтон, се приземи, а Райън се качи със семейството си на хеликоптер на морската пехота, за да се върне в Белия дом. Екипажът се усмихваше и се суетеше покрай децата. След като закопча предпазния си колан, малкият Джак получи радиослушалки. Настроението от сутринта

започваше да се променя. Морските пехотинци от VMH-1 имаха ново семейство, за което да се грижат. Животът продължаваше.

Персоналът на Белия дом вече работеше, докарваше нещата им (през цялата сутрин бяха изнасяли вещите на семейство Дърлинг), сменяше част от мебелировката и довечера семейството му щеше да спи тук. Децата си бяха деца и се загледаха през прозорците, когато хеликоптерът започна да се спуска. Родителите си бяха родители и се спогледаха.

От този момент нещата се промениха. Ако ставаше дума за частно семейно погребение, всичко вече щеше да е свършило. Скръбта щеше да е останала назад, хората щяха да си спомнят какъв чудесен човек е бил Роджър и да разговарят за новостите в живота си, как са децата в училище и за замените в бейзболните отбори след края на сезона. По този начин след тъжния и печален ден нещата отново щяха да потекат нормално. Така бе и сега, макар и в малко по-широк мащаб. Когато хеликоптерът докосна земята, фотографът на Белия дом ги чакаше на южната морава. Спуснаха стълбичката и до нея застана ефрейтор от морската пехота. Първи слезе президентът Райън. Облеченият в синя униформа ефрейтор отдаде чест и той автоматично му отвърна, толкова дълбоко се бяха вкоренили навиците от Куонтико, Вирджиния, отпреди повече от двамайсет години. Кати слезе след него, после се появиха и децата. Агентите от Службата за сигурност оформиха свободен кордон, който им показваше накъде да вървят. Далеч на запад от лявата им страна се виждаха телевизионни камери, но този път нямаше въпросителни кръсъци. Това също щеше скоро да се промени. Вътре в Белия дом семейство Райън беше отведено до асансьорите, за да стигне по-бързо до втория етаж, където се намираха спалните. Там чакаше ван Дам.

— Мога ли да се преоблека, Арни? — попита Джак, като подаде палтото си на един от камериерите и замръзна за секунда, удивен колко прост е този жест. Сега той беше президент и незабелязано бе започнал да се държи като такъв. Това някак си му направи по-голямо впечатление, отколкото задълженията, които вече беше изпълнил.

— Не. Ето. — Шефът на персонала му подаде списък на гостите, които вече чакаха в Източната зала. Застанал по средата на коридора, Джак го прегледа. Имената не бяха толкова на хора, колкото на държави. Сред тях имаше мнозина приятели, познати, няколко напълно

неизвестни и няколко... Дори като бивш съветник по въпросите на националната сигурност той не знаеше всичко, което трябваше да знае за тях.

— Колко време ще продължи това, Арни?

— Няма как да се каже, сър.

Райън се обърна.

— Когато сме сами, името ми все още е Джак, спомняш ли си?

Не съм миропомазан.

— Добре, Джак.

— И децата ли?

— Би било добре... Джак, засега се справяш отлично.

— Някой не побесня ли заради речта ми в черквата?

— Инстинктът ти не те подведе, но следващия път можем да подготвим реч за това.

Райън обмисли думите му и му върна списъка.

— Знаеш ли, това, че съм президент, не означава, че вече не съм човек.

— Джак, трябва да разбереш нещо. Вече не е допустимо да си «просто човек». Добре, ще имаш няколко дни, за да свикнеш. Когато слезеш долу, ти представляваш Съединените американски щати, а не си просто човек. Това се отнася за теб, за жена ти и до известна степен за децата ти. — За тези си думи шефът на персонала получи отровен поглед, но не му обърна внимание. Беше съвсем лично, не ставаше дума за работа. — Готов ли сте, господин президент?

Джак кимна. Чудеше се дали Арни е прав, или не, и защо това съобщение го ядоса толкова силно. После отново се запита до каква степен е вярно всичко това. От Арни човек не можеше да разбере нищо. Той беше и щеше да си остане учител, и подобно на повечето опитни учители, от време на време щеше да го лъже, за да му даде сурови примери за някоя по-дълбока истина.

В коридора се появи Дон Ръсел, който водеше Кейти за ръка. На косата ѝ бе вързана червена панделка. Детето се освободи и изтича при майка си.

— Виж какво направи чичо Дон! — Поне един член на охраната вече беше станал член на семейството.

— Може би ще желаете да ги заведете до тоалетната сега, госпожо Райън. На долния етаж няма нито една.

— Нито една?

— Не, госпожо. Изглежда са забравили, когато са строили това място.

Каролайн Райън хвана двете деца за ръка и ги отведе. Върна се след две минути.

— Искате ли аз да я доведа долу вместо вас, госпожо? — попита Ръсел с дяволита усмивка. — Стълбите са малко стръмни. Долу ще ви я предам.

— Разбира се. — Всички се насочиха към стълбището и Андреа Прайс включи микрофона си.

— ФЕХТОВАЧ и групата се насочват от жилищния към правителствения етаж.

— Прието — отвърна друг агент отдолу.

Чуха шума още преди да завият за последен път по мраморните стъпала. Ръсел свали Кейти Райън до майка ѝ. Агентите се скриха от поглед и станаха странно невидими, докато семейство Райън, първото семейство, влезе в Източната зала.

— Дами и господа — обяви един от персонала, — президентът на Съединените щати доктор Райън и семейството му. — Всички глави се обърнаха. Последваха кратки аплодисменти, които бързо престанаха, но погледите продължиха да ги следят. Изглеждаха достатъчно дружелюбни, помисли си Джак. Знаеше, че не всички са такива. Двамата с Кати се преместиха малко наляво и застанаха един до друг, за да приветстват гостите.

Те идваха най-вече един по един, макар че някои от гостуващите държавни глави бяха довели съпругите си. Отляво на Райън стоеше служителка от протокола, която прошепваше на ухото му името на всеки новодошъл, и Джак се зачуди как помни лицата на всички тези хора. Процесията, която се точеше пред него, не беше толкова случайна, колкото изглеждаше на пръв поглед. Посланиците, представляващи страните, чиито държавни глави отсъстваха, бяха отзад, но дори онези, които стояха на малки групички и отпиваха от перieto си, не криеха професионалното си любопитство и наблюдаваха новия президент и начина, по който приветстваше приближаващите се към него хора.

— Министър-председателят на Белгия господин Арно — прошепна служителката от протокола. Официалният фотограф започна

да снима, за да документира всяко официално приветствие, същото правеха и две телевизионни камери, макар и по-тихо.

— Вашата телеграма беше много любезна, господин министър-председател, и пристигна в изключително болезнен момент — каза Райън, като се чудеше дали истината звучи достатъчно добре и дали Арно изобщо е чел посланието — е, разбира се, че го бе прочел, макар навярно да не го беше написал сам.

— Обръщението ви към децата беше много трогателно. Сигурен съм, че всички тук са на това мнение — отвърна премиерът, като стисна ръката на Райън, провери твърдостта и, погледна го продължително и дълбоко в очите и остана извънредно доволен от себе си заради толкова опитната си лъжа. Той бе чел телеграмата, беше я одобрил и сега реакцията на Райън го поласка. Белгия бе съюзническа държава и Арно беше получил изчерпателен доклад от шефа на военноразузнавателната служба на своята страна, който се бе срещал с Райън на няколко конференции на НАТО и винаги бе харесвал преценката на американеца за Съветите — а, сега за руснаците. Основно в доклада се съобщаваше, че качествата на Райън като политически лидер не са известни, но че е умен и способен аналитик. Случайно застанал първи в редицата от държавни глави, сега Арно правеше своя собствена преценка по ръкостискането, погледа и многогодишния си опит в такива неща. После продължи:

— Доктор Райън, чувал съм толкова много за вас. — Той й целуна ръка с изключително изящен европейски маниер. Не му бяха казали колко привлекателна е новата първа дама и колко нежни са ръцете й. Е, тя беше хирург, нали? Нова в тази игра, в която се чувстваше неудобно, но я играеше така, както трябва.

— Благодаря ви, премиер-министър Арно — отвърна Кати, информирана от собствения си служител от протокола (който стоеше точно зад нея) кой е този господин. Целуването на ръка бе много театрално... но мило.

— Децата ви са истински ангели.

— Много мило от ваша страна. — И той продължи напред, за да бъде заместен от президента на Мексико.

Телевизионните камери обикаляха из залата заедно с петнайсетте репортери. Пианото в североизточния ъгъл свиреше някаква лека

класическа мелодия — не точно като онези, които по радиото наричаха «непретенциозни», но доста подобна.

— И откога се познавате с президента? — Този въпрос зададе министър-председателят на Кения, който остана извънредно доволен, че откри в залата чернокожия адмирал.

— Много отдавна, сър — отвърна Роби Джексън.

— Роби! Извинете ме, адмирал Джексън — поправи се Уелският принц.

— Капитане — топло стисна ръката му Джексън. — Мина доста време, сър.

— Вие двамата се познавате — о! Да! — сети се кениецът. После видя колегата си от Танзания и се насочи към него, за да разговарят по работа, като остави двамата мъже насаме.

— Как се справя той — искам да кажа, в действителност — попита принцът, с което смътно натъжи Джексън. Но този човек си имаше работа. Роби знаеше, че е пратен като приятел по политическо решение и че щом се върнеше в посолството на Нейно британско Величество, щеше да продиктува своя доклад. Това беше работа. От друга страна, въпросът заслужаваше да му се отговори. Тримата бяха «служили» заедно за кратко през една гореща и бурна лятна нощ.

— Преди два дни имахме нещо като среща с временните началници. Утре ще проведем работно заседание. Джек ще се справи — реши, че може да каже адмиралът, и добави в гласа си малко повече убедителност. Трябваше. Сега Джек бе ВГ — върховен главнокомандващ — и лоялността на Джексън към него беше въпрос на закон и чест, не само на човечност.

— Как е жена ти? — принцът погледна към Сиси Джексън, която разговаряше със Сали Райън.

— Продължава да е втората пианистка в Националния симфоничен оркестър.

— Кой е първият?

— Миклош Димитри. Има по-дълги пръсти — поясни Джексън. Реши, че от негова страна не би било възпитано да задава семейни въпроси.

— Справи се добре в Тихия океан.

— Е, за щастие не се наложи да убиваме чак толкова много хора. — Джексън погледна в очите своя почти приятел. — Изобщо не беше

весело.

— Той ще може ли да се справи, Роби? Ти го познаваш по-добре от мен.

— Капитане, той трябва да се справи с работата — отвърна Джексън и погледна през рамо към приятеля си, който сега бе станал главнокомандващ. Знаеше колко много мрази Джак официалните събирания. И докато гледеше постоянната опашка пред новия президент, не се сдържа и прошепна: — Това е съвсем различно от преподаването на история в търговското училище, Ваше Височество.

За Кати Райън най-трудно от всичко беше да пази ръката си. Странно, тя се справяше с официалното поведение по-добре от съпруга си. Като главен лекар в Уилмъровия офталмологичен институт към болницата «Джон Хопкинс» ѝ се бе налагало да присъства на безброй официални срещи със спонсори, по същество висша форма на просия. Джак бе отсъствал на повечето от тези случаи, често за нейно неудоволствие. И така, тя отново се срещаше с хора, които не познаваше и които никога нямаше да има възможност да хареса, а нито един от тях нямаше да подкрепи нейните изследователски програми.

— Министър-председателката на Индия — тихо каза прикрепената към нея служителка от протокола.

— Приятно ми е. — Първата дама се усмихна приветливо и стисна ръка, която за щастие беше съвсем лека.

— Сигурно много се гордеете със съпруга си.

— Винаги съм се гордяла с Джак. — Бяха еднакви на ръст. Министър-председателката бе мургава и примижаваше зад очилата си. Навярно трябваше да смени диоптъра и поради това сигурно страдеше от главоболие. Странно. В Индия имаше доста добри лекари. Не всички емигрираха в Америка.

— И толкова прелестни деца — добави индийката.

— Много мило от ваша страна. — Кати отново се усмихна автоматично на забележката, която беше толкова безсмислена, колкото коментар за облаците в небето. Кати погледна очите на жената поотблизо и видя нещо, което не ѝ хареса. «Тя се смята за нещо повече от мен.» Но защо? Защото беше политик, а Каролайн Райън бе обикновена лекарка? Щеше ли да е по-различно, ако беше решила да стане адвокатка? Не, навярно не. Мислите ѝ препускаха, както понякога, когато при операция се появяваха неочаквани усложнения.

Не, нямаше нищо общо с това. Кати си спомни онази вечер тук, в Източната зала, когато се беше сблъскала с Елизабет Елиът. От нея се излъчваше същата надменност: «Аз съм нещо повече от теб заради онова, което съм и което правя». ХИРУРГ — това бе кодовото ѝ име в Службата за сигурност, което всъщност ѝ доставяше удоволствие — се вгледа по-дълбоко в тъмните очи пред себе си. В тях се криеше дори нещо повече. Кати пусна ръката ѝ, когато към нея се приближи следващото величие.

Министър-председателката се отдалечи от опашката, спря до обикалящия наоколо сервитьор и си взе чаша сок. Щеше да е прекалено очевидно да направи онова, което всъщност ѝ се искаше. То щеше да почака до утре в Ню Йорк. Защото сега гледаше към един от колегите си премиери — към онзи, който представляваше Китайската народна република. Тя вдигна чашата си с около сантиметър и кимна, без да се усмихва. Усмивката бе излишна. Очите ѝ предаваха нужното съобщение.

— Вярно ли е, че те наричат ФЕХТОВАЧ? — с блеснали очи попита принц Али бин Шейх.

— Да, и то е заради онова, което ми даде ти — отвърна Джак. — Благодаря, че дойде.

— Приятелю, ние двамата сме свързани. — Негово кралско височество не беше точно държавен глава, но поради болестта на своя суверен поемаше все повече от кралските задължения. Сега отговаряше за международните връзки и разузнаването. Първият ресор бе обучен от Уайтхол, а вторият от израелския Мосад и това беше едно от най-ироничните и слабо известни противоречия в една част на света, позната със своята непоследователност. Като цяло Райън бе доволен от това. Макар да носеше много отговорности, Али се справяше добре.

— Не се познаваш с Кати, нали?

Принцът погледна към нея.

— Не, но познавам колегата ви доктор Кац. Обучаваше личния ми очен лекар. Съпругът ви наистина е късметлия, доктор Райън.

И се предполагаше, че арабите са студени, без чувство за хумор и че не уважават жените? — запита се Кати. Не и този. Принц Али внимателно пое ръката ѝ.

— О, сигурно сте се запознали с Берни, когато е идвал през 1994 година. — Уилмър беше помогнал за създаването на офталмологичен институт в Рияд и Берни бе останал там пет месеца, за да обучава персонала.

— Той оперира един мой братовчед, пострадал при самолетна катастрофа. Сега отново може да лети. Тези чудесни деца са вашите, нали?

— Да, Ваше височество. — Арабинът влезе в архива като добър човек.

— Имате ли нещо против да поговоря с тях?

— Заповядайте.

Принцът се поклони и продължи нататък.

«Каролайн Райън — мислено си отбеляза той. — Интелигентна, много проникателна. Горда. Ще е изключително ценна за съпруга си, ако той има мъдростта да я използва.» Жалко, каза си принцът, че в собствената му културна традиция жените се използваха толкова неефикасно — но той още не беше крал, можеше никога да не стане и дори да се качеше на трона, и при най-благоприятните обстоятелства промените, които би могъл да осъществи, щяха да са ограничени. Народът му все още трябваше да измине дълъг път, макар мнозина да забравяха колко далеч е стигнало кралството му само за две поколения. Въпреки това двамата с Райън бяха свързани и следователно същото се отнасяше за Америка и кралството. Той се насочи към децата на президента, но преди да стигне до тях видя онова, което му трябваше. Бяха малко замаяни от всичко около тях. Най-лесно беше за най-малката му дъщеря, която пиеше нещо безалкохолно под зоркия поглед на агента от Службата за сигурност, докато няколко съпруги на дипломати се опитваха да разговарят с нея. Бе свикнала да е център на вниманието, както би трябвало да е едно толкова малко дете. Макар и по-голям, синът беше най-объркан, но това бе нормално за момче на неговата възраст, вече излязло от детството, но все още не съвсем мъж. Най-голямата, Оливия според докладите, но за баща си Сали, се справяше добре с най-трудната възраст. Принц Али се удиви, че децата не са свикнали с всичко това. Родителите им ги бяха държали настрана от официалния живот на Джак. Макар и несъмнено да бяха малко разглезени, те нямаха отегчения, високомерен вид на други такива деца. Човек може да разбере много неща за един мъж и една жена по

децата им. Секунда по-късно той се наведе над Кейти. Първоначално тя се изненада от необичайните му дрехи — само преди два часа Али се страхуваше да не измръзне, — но след миг топлата му усмивка я накара да протегне ръчичка и да докосне брадата му. Дон Ръсел стоеше на един метър от тях като куче пазач. Арабинът вдигна очи към агента и двамата размениха бърз поглед. Знаеше, че Кати Райън също го гледа. Какъв по-добър начин да се сприятелиш с някого от това да проявиш интерес към децата му? Но имаше нещо друго и в писмения доклад до министрите си той щеше да ги предупреди да не преценяват Райън по малко странната му реч в черквата. Това, че не приличаше на типичните държавни ръководители, не означаваше, че не е способен за поста си.

Но някои не бяха.

И мнозина от тях се намираха в тази зала.

Сестра Жана Батист полагаше всички усилия да не обръща внимание на неразположението си през целия ужасно горещ ден чак до залез-слънце, но то скоро се превърна в истинска болка. Надяваше се, че подобно на други незначителни заболявания и това ще премине — винаги ѝ минаваше. Още през първата ѝ седмица в страната я бе съборила малария, а тази болест никога не можеше да се излекува докрай. Отначало си помисли, че е точно това, но не беше. Не бе и треската, която приписа на типично горещия конгоански ден. Страхът, който изпитваше, я изненада. Защото колкото ѝ често да лекуваше и утешаваше други, тя никога не можеше истински да проумее страха им. Знаеше, че се страхуват, съзнаваше факта, че страхът съществува, но реакцията ѝ се изразяваше в помощ, внимание и молитви. Сега за първи път започваше да разбира. Защото си мислеше, че знае какво е това. Беше го виждала по-рано. Случваше се рядко. Повечето от тях никога не стигаха дотук. Но Бенедикт Мкуза бе стигнал дотук, колкото и малко да можеше да му помогне това. Сигурно щеше да умре до края на деня, беше ѝ казала сестра Мария Магдалина след утринната меса. Само допреди три дни тя би въздъхнала и би се утешила с мисълта, че в небесата ще се появи още един ангел. Не и този път. Сега тя се страхуваше, че може да станат два. Сестра Жана Батист се облегна на

касата на вратата. Къде беше сгрещила? Тя бе внимателна сестра. Не допускаше грешки. Добре.

Трябваше да напусне отделението. Така и направи. Тръгна по покритата пътека право към лабораторията. Както обикновено, доктор Мауди се беше съсредоточил над работната си маса и не чу влизането ѝ. Когато се обърна и разтри очи след двайсетминутна работа с микроскопа, той с изненада видя светата жена, навила нагоре левия си ръкав, стегнала ръката си с гумена лента и вкарала игла във вената си.

— Какво има, сестро?

— Докторе, струва ми се, че незабавно трябва да ми бъдат направени изследвания. Моля ви, трябва да си сложите ръкавици.

Мауди се приближи до нея и застана на един метър разстояние, докато тя изтегли иглата от ръката си. Той погледна лицето и очите ѝ — подобно на жените в родния му град Кум^[1], тя се обличаше изключително целомъдрено и подходящо. Тези жени бяха достойни за възхищение, жизнерадостни, работливи и отдадени на служба на своя лъжлив бог — е, това не беше съвсем вярно. Те бяха хора на Писанието, уважавано от Пророка, но шиитите в известна степен ги почитаха по-малко от... не, щеше да си спести тези мисли за някой друг път. По-ясно, отколкото по очевидните симптоми, които опитните му очи започваха да различават, лекарят разбираше онова, което тя вече знаеше.

— Моля, седнете, сестро.

— Но... аз трябва...

— Сестро — по-настоятелно каза Мауди. — Сега сте пациент. Моля ви, правете онова, което ви кажа, нали?

— Докторе, аз...

Гласът му стана по-мек. Нямаше смисъл да се държи грубо, а тази жена наистина не заслужаваше такова отношение пред Господ.

— Сестро, при цялото внимание и отдаденост, които сте проявявали към други в тази болница, моля ви, позволете на мен, смирения гост, да проявя малко и към вас.

Жана Батист се подчини. Доктор Мауди първо си сложи нов чифт латексови ръкавици. После измери пулса ѝ (88), кръвното ѝ налягане (138/90) и температурата ѝ (39). Всички стойности бяха високи — първите две заради третата, а тя заради онова, което си мислеше монахинята. Би могло да е всякаква болест, от тривиална до фатална,

но тя беше лекувала Мкуза, а това нещастно момче умираше. Лекарят я остави, внимателно взе епруветките с кръвта и ги премести на лабораторната си маса.

Мауди бе искал да стане хирург. Най-млад от четирима сина, племенници на лидера на страната, той с нетърпение беше чакал да порасне, докато по-големите му братя се отправяха на война срещу Ирак. Двама от тях бяха загинали, а третият се бе върнал осакатен, за да умре по-късно от собствената си отчаяна ръка. Тогава Мауди реши да стане хирург, за да може да спасява живота на войните на Аллах, така че да могат отново да се сражават в Негово име. Но промени решението си, когато научи за инфекциозните болести, защото има не един начин да се бориш за делото на Аллах, и след години търпение неговият ден настъпи.

Няколко минути по-късно лекарят отиде в изолационното отделение. Смъртта имаше особена аура, Мауди знаеше това. Навярно тя се дължеше на въображението му, но фактът си оставаше. Веднага щом сестрата му донесе кръвната проба, той я раздели на две части и прати едната грижливо опакована епруетка с въздушна поща до Центъра за контрол на заболяванията в Атланта, Джорджия, САЩ, световния център за анализ на тропически болести. Другата запази в хладилник, за да изчака резултатите. Както винаги, ЦКБ действаше бързо. Телексът пристигна след няколко часа: заирска ебола, гласеше резултатът, последван от дълги предупреждения и инструкции, които бяха напълно излишни. Както всъщност и диагнозата. Малко други неща убиваха така и никое от тях не беше толкова светкавично.

Сякаш Бенедикт Мкуза бе прокълнат от самия Аллах — нещо, което Мауди знаеше, че не е вярно, защото Аллах беше Бог на Милостта, Който не измъчваше целенасочено младите и невинните. По-точно бе да се каже, че така му е било писано, но това едва ли беше по-милостиво за пациента или родителите му. Те седяха до леглото на момчето, облечени в защитни престилки, и гледаха как техният свят загива пред очите им. Детето страдаше — всъщност бе в ужасна агония. Части от тялото му вече бяха мъртви и гниеха, докато сърцето му все още се опитваше да изпомпва кръв към мозъка. Единственото друго нещо, което можеше да причини това на човешкото тяло, беше подлагането на силна йонизираща радиация. Ефектът бе почти същият. Отначало един по един, после по двойки, след това на групи и накрая

всички едновременно, вътрешните органи загиваха. Момчето вече беше прекалено слабо, за да повръща, но кръвта се отделяше през другия край на гастроинтестиналния му тракт. Единствено очите донякъде се доближаваха до нормалното, макар че и в тях имаше кръв. Тъмни, млади очи, тъжни и неразбиращи, очи, които не можеха да възприемат това, че един едва-що започнал живот вече завършва. Детето гледаше родителите си в очакване да му помогнат, както винаги през неговите осем години. Стаята миришеше на кръв, пот и други телесни течности и лицето на момчето ставаше все по-далечно. То лежеше неподвижно и като че ли бавно се стапяше. Доктор Мауди затвори очи и прошепна искрена молитва за момчето, което в края на краищата беше просто момче и макар че не изповядваше исляма, все пак бе религиозно, Божие създание, лишено от достъп до думите на Пророка. Аллах беше свръхмилостив и определено щеше да прояви милост към това момче, като го прибере в Рая. И най-добре да го стореше бързо.

Ако аурата можеше да е черна, тази бе такава. Смъртта сантиметър по сантиметър обгръщаше малкия пациент. Болезненото му дишане ставаше все по-плитко, отправените към родителите му очи спряха да се движат и агонизиращите потръпвания на крайниците се спускаха все по-надолу. Вече се движеха, и то съвсем слабо, само пръстите на ръцете му, докато накрая и те спряха.

Застанала зад майката и бащата, сестра Мария Магдалина постави ръце върху раменете им. Доктор Мауди се приближи и допря стетоскопа до гърдите на пациента. Чуваше се някакъв шум, къркорене и тихи разкъсвания, докато некрозата унищожаваше тъканите — ужасяващо динамичен процес. Сърцето обаче беше замлъкнало. Той вдигна поглед.

— Мъртъв е. Много съжалявам. — Можеше да прибави, че за еболата тази смърт е дошла като милост или поне така твърдяха книгите и статиите. За първи път се сблъскваше пряко с вируса и той се бе оказал наистина ужасен.

Родителите се държаха. Знаеха вече повече от ден — достатъчно време, за да го възприемат, и недостатъчно, за да преодолееят шока.

Трупът на Бенедикт Мкуза щеше да бъде изгорен, а заедно с него и вирусът. Телексът от Атланта беше категоричен. Много лошо.

Върволицата най-после свърши и Райън раздвижи пръсти. Обърна се и видя жена си да разтрива ръката си и дълбоко да си поема дъх.

— Да ти донеса ли нещо? — попита Джак.

— Нещо безалкохолно. Утре сутринта имам две операции. — Все още не бяха измислили удобен начин да откарват Кати на работа. — На колко такива приема ще трябва да присъстваме?

— Не знам — призна президентът, макар да знаеше, че графикът е изработен за месеци напред и че по-голямата част от програмата му ще трябва да остане непроменена въпреки неговото желание. С всеки следващ ден той все повече се удивляваше, че хората се стремят към този пост — с него вървяха толкова много извънредни задължения, че едва можеха да се изпълняват. Но именно извънредните задължения бяха същината на този пост. Просто бяха безкрайни. В този момент се появи един от персонала с безалкохолни напитки за президента и първата дама, повикан от друг служител, чул думите на Кати. Хартиените салфетки имаха монограми с изображение на Белия дом и под него думите «Президентският дом». Двамата се спогледаха.

— Спомняш ли си първия път, когато заведохме Сали в Дисниленд? — попита Кати.

Джак знаеше какво иска да каже жена му. Точно след третия рожден ден на дъщеря им, малко преди пътуването им до Англия... и преди началото на едно пътуване, което, изглежда, никога нямаше да свърши. Сали си беше харесала замъка в центъра на Вълшебното царство и искаше да може постоянно да го вижда независимо къде се намираха в момента. Бе го нарекла «къщата на Мики». Е, сега си имаха свой собствен замък. Във всеки случай поне за известно време. Но наемът беше прекалено висок. Кати се насочи към мястото, където Роби и Сиси Джексън разговаряха с Уелския принц. Джак откри шефа на персонала си.

— Как е ръката? — попита Арни.

— Не се оплаквам.

— Имаш късмет, че не водиш предизборна кампания. Много хора смятат, че приятелското ръкостискане е панацея. — Ван Дам отпи от перието си и огледа залата. Приемът вървеше добре. Държавните глави, посланиците и другите гости приятелски разговаряха помежду

си. Разнасяха се приглушени смехове. Настроението от сутринта се беше променило.

— И така, колко изпита издържах днес? — тихо попита Райън.

— Честен отговор ли искаш? Няма как да се разбере. Всички очакваха нещо друго. Запомни това. А някои от тях всъщност изобщо не ги е грижа, тъй като са дошли поради свои собствени вътрешнополитически причини.

— Знам, Арни. А сега трябва да се движа сред тях, нали?

— Обърни внимание на Индия — посъветва го ван Дам. — Адлер смята, че е важно.

— Ясно. — Поне си спомняше как изглежда жената. Толкова много от лицата на опашката незабавно се бяха замъглили в съзнанието му, точно както се случва на всяко прекалено голямо събиране. Това го накара да се почувства като измамник. Предполагаше се, че политиците трябва да имат фотографска памет за имена и лица. Той нямаше и се зачуди дали няма някакъв начин да се научи. Подаде чашата си на един от сервитьорите, избърса ръце в една от специалните салфетки и тръгна да се срещне с индийската министър-председателка. Първо обаче го пресрещна руският представител.

Валерий Богданович Лермонсов беше минал заедно с опашката, но не бе имал време да му каже онова, което искаше. Така или иначе, двамата отново си стиснаха ръце. Лермонсов беше дипломат от кариерата, популярен в местното дипломатическо общество. Говореше се, че работи за КГБ от години, но това едва ли бе нещо, в което Райън можеше да го обвини.

— Моето правителство би желало да попита дали бихте приели покана да дойдете в Москва.

— Нямам възражения, господин посланик, но ние се срещнахме само преди няколко месеца, а в момента времето ми е извънредно ограничено.

— Не се съмнявам в това, но моето правителство би желало да обсъди няколко въпроса от взаимен интерес.

При тази кодова фраза Райън се стегна, но каза само:

— О?

— Страхувах се, че графикът ви ще представлява проблем, господин президент. В такъв случай бихте ли приели личен пратеник

за неофициално обсъждане на въпросите?

Джак знаеше, че това може да е само един човек.

— Сергей Николаевич ли?

— Ще го приемете ли? — настоя посланикът.

Райън изживя кратък момент, ако не на паника, то поне на безпокойство. Сергей Головко беше председател на РВС — възроденият, съкратен, но все още ужасен КГБ. Бе също и един от малкото хора в руското правителство, който притежаваше и интелект, и доверието на сегашния руски президент Едуард Петрович Грушевой, а той, от своя страна, беше един от малкото хора на света с повече проблеми от Райън. Нещо повече, Грушевой държеше Головко толкова близо до себе си, колкото Сталин бе държал някога Берия, понеже имаше нужда от съветник с ум, опит и мускули. Сравнението не беше съвсем справедливо, но Головко едва ли щеше да дойде, за да му донесе рецепта за борш. «Въпроси от взаимен интерес» обикновено означаваше сериозна работа. Прякото обръщане към президента, без да се минава през министерството на външните работи, бе още един такъв признак и настоятелността на Лермонсов правеше нещата да изглеждат още по-сериозни.

— Сергей е мой стар приятел — с добродушна усмивка каза Джак. «Още от онзи път, когато насочи пистолет към лицето ми.» — Винаги е добре дошъл в дома ми. Може ли Арни да научи за срещата?

— Аз ще се погрижа за това, господин президент.

Райън кимна и се отдалечи. Уелският принц разговаряше с индийската министър-председателка и очакваше появяването на Райън.

— Госпожо министър-председател, Ваше Височество — каза президентът.

— Смятахме, че е важно да изясним нещата.

— За какво става дума? — попита Джак. Вътрешно го побиваха тръпки, защото знаеше какво ще последва.

— За злополучния инцидент в Индийския океан — отвърна министър-председателката. — Ужасно недоразумение.

Дори армията имаше почивни дни и погребението на президента беше един от тях. И Сините, и противниковите сили се бяха оттеглили. Това се отнасяше и за командирите. Домът на генерал Дигс се

намираше на върха на хълма, надвиснал над мрачната долина, но гледката бе великолепна, а този ден ветровете откъм Мексико бяха стоплили пустинята и това им позволи да си направят скара в заградения заден двор.

— Срещал ли си се с президента Райън? — попита Бондаренко и отпи от бирата си.

Дигс поклати глава, докато обръщаше бургерите и се пресягаше за специалния сос.

— Никога. Очевидно е имал някакво участие в дислоцирането на 10-а десантна дивизия в Израел, но не го познавам. Познавам обаче Роби Джексън. Разказвал ми е много добри неща за него.

— Това, което правиш, американски обичай ли е? — попита руснакът, като посочи към скарата с дървени въглища.

Дигс вдигна поглед.

— Научих се от баща ми. Би ли ми подал бирата, Генадий? — Руснакът подаде чашата на домакина си. — Мразя да пропускам дни за тренировка, но... — Но обичаше почивните дни, също както и мъжът до него.

— Къщата ти е удивителна, Мариън. — Бондаренко се обърна и погледна долината. Пресечен от пътища и осеян със сгради, районът на базата изглеждаше типично американски, но освен това имаше и нещо друго. Тук не растеше почти нищо, само онези храсти, които американците наричаха креозотни и които приличаха на растения от някаква далечна планета. Земята беше кафява, дори планините изглеждаха лишени от живот. И все пак в пустинята имаше нещо величествено — и то му напомняше за един планински връх в Таджикистан. Може би това бе причината.

— И така, как точно спечели тези медали, генерале? — Дигс не знаеше цялата история. Гостът му сви рамене.

— Муджахидините решиха да посетят страната ми. Обектът на нападението им беше секретен изследователски институт, който оттогава е закрит — както знаеш, сега Таджикистан е независима държава.

Дигс кимна.

— Аз съм пехотинец, не съм специалист по високоенергийна физика. Можеш да си спестиш военните тайни.

— Отбранявах една жилищна сграда, където живееха учените със семействата си. Командвах взвод граничари от КГБ. Муджахидините ни атакуваха с цяла рота под прикритието на нощта и снежната буря. Всичко продължи около час. Беше доста вълнуващо — призна Геннадий.

Дигс бе видял някои от белезите му — предишния ден беше сварил госта си под душа.

— Добри ли бяха?

— Афганците ли? — изсумтя Бондаренко. — Не е приятно да те пленят. Бяха абсолютно безстрашни, но понякога това се обръщаше срещу самите тях. Веднага ставаше ясно коя банда има компетентно командване и коя не. Онази имаше. Пометоха другата част на института, а откъм моята страна... — той сви рамене, — просто имахме дяволски късмет. Накрая се сражавахме на приземния етаж. Командирът им водеше храбро хората си — но аз се оказах по-добър.

— Герой на Съветския съюз — отбеляза Дигс и погледна какво става с бургерите. Полковник Хам мълчаливо слушаше. Ето как представителите на това общество се преценяваха помежду си, не толкова по онова, което бяха направили, колкото по начина, по който разказваха за него.

Руснакът се усмихна.

— Нямах друг избор, Мариън. Нямах как да избягаме, а знаех какво правят с пленените руски офицери. Е, дадох ми медал, повишиха ме, а след това страната ми... как казвате вие? Страната ми се изпари. — Не беше само това, разбира се. Бондаренко се бе намирал в Москва по време на опита за преврат и за първи път през живота си се беше сблъскал с морално решение, бе постъпил правилно и така бе привлякъл вниманието на неколцина души, които сега заемаха високи постове в правителството на една нова и по-малка държава.

— Ами възраждането на страната? — каза полковник Хам. — Какво ще кажете, сега вече можем да бъдем приятели, нали?

— Да. Добре говорите, полковник. И командвате добре.

— Благодаря ви, сър. През повечето време просто седя отзад и оставям полка да се управлява сам. — Беше лъжа, но всеки добър офицер знаеше, че в нея има някаква истина.

— И използвате съвет... руската тактическа доктрина! — Това просто се струваше прекалено на руския генерал.

— Но действия, нали? — Хам довърши бирата си.

«Ще действия» — обеща си Бондаренко. Щеше да действия в неговата армия, както действаше в американската, когато се върнеше и получише политическата подкрепа, необходима му, за да възроди руската армия и да я превърне в нещо, каквото никога не е била. Дори и по време на най-големите си бойни успехи, когато отблъскваше немците назад към Берлин, Червената армия бе представлявала тромав, затъпен инструмент, зависещ повече от всичко от ударната численост на масата. Знаеше също и колко голяма е ролята на късмета. Вече несъществуващата му страна бе създала най-добрия танк на света, Т-34, снабден с дизелов двигател, създаден във Франция, за да движи дирижабли, система на окачване, проектирана от американеца Уолтър Кристи, и още няколко нововъведения, дело на руски инженери. Това беше един от малкото примери в историята на Съюза на съветските социалистически републики, в който неговите сънародници бяха успели да произведат продукт на световно равнище — и в този случай той бе дошъл в най-необходимия момент, — без който страната му сигурно би била унищожена. Но сега вече не беше време да разчитат на късмета или на масата. В началото на 80-те години американците бяха разработили вярната формула: малка професионална армия, внимателно подбрана, отлично обучена и щедро екипирана. Противниковите сили на полковник Хам — този 11-и моторизиран полк — не приличаха на нищо, което бе виждал. От информацията преди да пристигне знаеше какво да очаква, но съвсем друго беше да повярва. За да повярваш, трябва да го видиш. Сините сили едва ли можеха да се нарекат некомпетентни, макар командирът им да бе отклонил поканата да дойде тук, за да работи с командирите на подразделенията си — толкова тежко ги бяха разбили.

Тук имаше толкова неща, които можеше да научи, но най-важният урок беше как американците възприемат поуките. Старшите офицери редовно биваха унижавани и по време на тренировъчните сражения, и след тях, по време на анализа на учението, когато наблюдаващите офицери разглеждаха всичко случило се, разчитайки многоцветните компютърни символи като патоанатоми.

— Казвам ти — след неколкominутен размисъл рече Бондаренко. — В моята армия хората ще влизат в ръкопашен бой по време...

— А, в началото и ние стигнахме до това — увери го Дигс. — Когато създадох базата, командирите бяха наказвани за загуба на битка, докато всички не разбраха, че тук трябва да е доста тежко. Всъщност Пит Тейлър вкара НУЦ в релсите. Висшите офицери трябваше да се учат на дипломация, а Сините сили трябваше да разберат, че са тук, за да се учат, но трябва да ти кажа, Генадий, в света няма друга армия, която да унижава командирите си като нас.

— Това е факт. Онзи ден разговарях с Шон Коноли — той е командир на 10-а десантна дивизия в пустинята Негев — обясни на руснака Хам. — Израелците все още не са го разбрали и продължават да се оплакват от онова, което им е казал.

— Продължаваме да монтираме още камери там. — Дигс се засмя и започна да натрупва бургерите в чинията. — А понякога израелците не вярват какво се е случило даже след като им покажем видеозаписите.

— Така е — съгласи се Хам. — Хей, аз дойдох тук като командир на взвод и неведнъж са ми съдирали задника.

— Генадий, след войната в Персийския залив 3-та десантна дивизия пристигна тук за редовни учения. Нали си спомняш, те предвождаха 24-та пехотна на Бари Маккафри.

— Минаха триста и петдесет километра за четири дни — потвърди Хам. Бондаренко кимна. Беше проучил кампанията подробно.

— Два месеца по-късно пристигнаха тук и направо ги скъсаха от бой. Това е въпросът, генерале. Обучението тук е по-тежко от истинските сражения. На света няма толкова хитра, бърза и силна войскава част, колкото «Черните коне» на Ал...

— Освен вашите войници, генерале — вметна Хам.

Дигс се усмихна при споменаването на 10-а десантна. Във всеки случай бе свикнал с прекъсванията на Хам.

— Това е факт, Ал. Така или иначе, щом можеш дори само да разкъсаш Противниковите сили, значи си готов да излезеш срещу всеки на света даже в съотношение три към едно в полза на противника и да го изриташ в следващия часови пояс.

Бондаренко кимна усмихнат. Той учеше бързо. Малката група, която беше дошла с него, все още обикаляше из базата, разговаряше с офицерите и се учеше, учеше, учеше. Съотношението три към едно в

полза на противника не бе в традициите на руските армии, но положението скоро можеше да се промени. Истинската заплаха за неговата страна беше Китай и ако някога изобщо се стигнеше до сражение, то щеше да е в далечния край на дългия снабдителен път срещу огромна наборна армия. Единственият отговор на тази заплаха беше да удвои онова, което бяха постигнали американците. Мисията на Бондаренко бе да промени цялата военна политика на страната си. Е, тук можеше да научи как да го направи.

«Глупости» — помисли си президентът зад разбиращата си усмивка. Човек трудно можеше да харесва Индия. Наричаха себе си «най-демократичната държава на света», но това не беше особено вярно. Приказваха за най-възвишените принципи, но когато можеха, се налагаха със сила над съседите си, разработваха ядрени оръжия и като искаха от Америка да напусне Индийския океан — «В края на краищата той се нарича Индийски океан», бе казал на един бивш американски посланик един бивш министър-председател, — смятаха, че доктрината за Свободата на моретата може да се прилага различно. А беше дяволски сигурно, че бяха готови да нападнат Шри Ланка. И едва сега, след като атаката им беше отблъсната, казваха, че такова нападение изобщо не е било планирано. Но човек не можеше усмихнато да гледа в очите един държавен глава и да му каже «глупости».

Така просто не се правеше.

Джак търпеливо слушаше и отпиваше от чашата си, донесена му от безименен сервитьор. Положението в Шри Ланка било, сложно и за съжаление наистина се дължало на недоразумение, Индия съжалявала за това и не изпитвала никакви лоши чувства, но нямало ли да е по-добре, ако и двете страни се изтеглят. Завършила учението си, индийската флота се връщала в базите си с няколко кораба, повредени от американската демонстрация, която, без много думи каза министър-председателката, не била много честна.

«А какво мисли за всичко това Шри Ланка?» — можеше да попита Райън, но не го стори.

— Само ако с посланик Уилямс се бяхте разбрали по-ясно по въпроса — тъжно отбеляза Джак.

— Такива неща се случват — отвърна министър-председателката. — Дейвид, честно казано, е приятен мъж, макар да се страхувам, че климатът е прекалено горещ за неговата възраст. — Което беше все едно да каже на Райън да го застреля. Да обяви посланик Уилямс за *persona non grata* щеше да е прекалено драстична стъпка. Райън се опита да не промени изражението си, но не успя. Имаше нужда от Скот Адлер, но в момента временният външен министър беше някъде другаде.

— Надявам се, ще можете да оцените факта, че сега наистина не съм в положение да правя сериозни промени. — «Разкарай се.»

— Моля ви, не съм казвала такова нещо. Напълно оценявам положението ви. Надявах се да решим поне един проблем, за да направим задачата ви по-лесна. — «Или в противен случай ще я направя по-трудна.»

— Благодаря ви за това, госпожо министър-председател. Навярно вашият посланик би могъл да обсъди нещата със Скот?

— Със сигурност ще поговоря с него по този въпрос. — Тя отново подаде ръка на Райън и се отдалечи. Джак изчака няколко секунди преди да погледне принца.

— Ваше височество, как се нарича това, когато високопоставена персона ви лъже право в лицето? — с иронична усмивка попита президентът.

— Дипломация.

---

[1] Град в Северозападен Иран. — Б.пр. ↑

9. ДАЛЕЧЕН ВОЙ

Головко прегледа доклада на посланик Лермонсов, без да изпитва съчувствие към неговия обект. Райън изглеждал «припрян и неспокоен», «малко съкрушен» и «физически уморен». Е, това трябваше да се очаква. Речта му на погребението на президента Дърлинг — в това отношение дипломатическата общност беше единомдушна наред с американските медии — не била достойна за един президент. Е, във всеки случай, който познаваше Райън, знаеше, че е сантиментален, особено когато ставаше въпрос за благоденствието на децата. Головко лесно можеше да му прости това. Руснаците бяха същите. Той би трябвало да постъпи другояче — Головко бе прочел официалната, останала неизнесена реч, — но Райън винаги се беше различавал от другите. Това правеше анализа на руснаците едновременно лесен и невъзможен. Райън бе американец, а американците бяха дяволски непредсказуеми от гледна точка на Головко. Беше прекарал целия си професионален живот, първо като оперативен разузнавач, после като бързо издигащ се щабен офицер в Москва, в опити да предвиди какво ще направи Америка във всевъзможни ситуации. Не се бе провалял само защото в докладите до началниците си винаги успяваше да представи три възможни начина на действие.

Но Иван Еметович Райън поне беше предсказуемо непредсказуем и Головко се ласкаеше да го смята за приятел — навярно бе малко пресилено, но и двамата бяха играли играта, макар и през повечето време от двете страни на барикадата. Бяха играли умело — Головко, по-опитен професионалист, Райън, талантлив аматьор, благодетелстван от система, по-толерантна към индивидуалностите. И между двамата съществуваше взаимно уважение.

— Какво мислиш сега, Джак? — прошепна Сергей сам на себе си. В момента новият американски президент спеше, разбира се, на

цели осем часа след Москва, където слънцето едва започваше да изгрява за краткия зимен ден.

Посланик Лермонсов не беше останал особено впечатлен и на Головки щеше да му се наложи да добави към доклада свои бележки, за да не би правителството му да се предовери на тази преценка. Райън се бе проявил като прекалено умел враг на СССР, за да го възприемат повърхностно при каквито и да било обстоятелства. Проблемът беше, че Лермонсов очакваше президентът да се вписва в точно определен казус, а Иван Еметович не се поддаваше толкова лесно на класификация. В Русия нямаше хора като Райън — най-вероятно той не би оцелял в съветските условия, които продължаваха да съществуват и в Руската република, особено в правителствената ѝ бюрокрация. Той лесно се отегчаваше и макар в повечето случаи да се владееше отлично, не можеше да промени характера си. Головки неведнъж го беше виждал да клопочи вътрешно, но само бе чувал за моменти, когато е избухвал. Тази информация беше изтекла от ЦРУ и бе докладвана на площад «Дзержински». Бог да му е на помощ като държавен глава.

Но не това бе проблемът на Головки.

Имаше си достатъчно други. Не се беше отказал напълно от контрола над службата за външно разузнаване — президентът Грушевой нямаше много причини да се доверява на институцията, някога «щит и меч на Партията», и искаше някой, на когото можеше да разчита, да държи под око този окован хищник. Това бе Головки, разбира се — и в същото време Сергей изпълняваше ролята на главен външнополитически съветник на заобиколения с врагове руски президент. Вътрешните проблеми на Русия бяха толкова явни, че отнемаха на президента възможността да преценява външните, а това означаваше, че почти винаги следваше дадените му от бившия шпионин съвети. Главният министър — защото той беше такъв, независимо от официалната си длъжност — приемаше задълженията си сериозно. Грушевой трябваше да се сражава с вътрешната хидра — подобно на чудовището от древния мит, на мястото на всяка отсечена глава просто израстваше нова. Головки нямаше толкова проблеми, но за сметка на това неговите бяха по-големи. И отчасти съжаляваше за стария КГБ. Само допреди няколко години това щеше да е детска игра. Вдигаш телефона, казваш няколко думи и престъпниците биват

заловени, с което въпросът се приключва — не в действителност, но така нещата биха изглеждали по-... миролюбиви. По-предсказуеми. По-прегледни. А страната му се нуждаеше от ред. Но Второ Главно, «тайната полиция» на службата, вече го нямаше, беше обособено в отделно бюро с ограничена мощ и общественият респект към него — до не толкова отдавна страх, граничещ с откровен ужас — се беше изпарил. Страната му не бе изпаднала в онази степен на зависимост, която очакваше Западът, но сега беше още по-зле. Руската република се люлееше на ръба на анархията, докато гражданите ѝ слепешком търсеха нещо, наречено демокрация. Именно анархията бе довела Ленин на власт, защото руснаците бяха мечтали за здрава ръка, въпреки че не бяха виждали почти нищо друго, и макар да не искаше това — като висш офицер от КГБ той знаеше по-добре от всички какви рани е нанесъл на народа му марксизмът-ленинизмът — Сергей отчаяно се нуждаеше от една организирана страна зад гърба си, защото вътрешните проблеми повличаха и външните. А неофициалният му пост на главен министър по въпросите на националната сигурност предполагаше най-невероятни трудности. Беше като ранен, който едновременно се опитва да разгони връхлитащите го вълци и да се излекува.

Затова не изпитваше голямо съчувствие към Райън, чиято държава може и да бе понесла тежък удар в главата, но иначе пращеше от здраве. Колкото и различно да се струваше положението на други, Головкич знаеше, че не е така, и именно защото го разбираше, щеше да помоли Райън за помощ.

Китай. Американците бяха победили Япония, но това не беше истинският враг. Върху бюрото му бяха натрупани безброй снимки, току-що получени от разузнавателен спътник. В момента прекалено много подразделения на Народноосвободителната армия провеждаха учения. Китайските части, обслужващи ядрените ракети, все още бяха в повишена бойна готовност. Собствената му страна се беше отказала от балистичните оръжия въпреки заплахата от Китай — преди няколко месеца огромните дългове към американски и европейски банки бяха довели до това решение. Освен това, подобно на Америка, страната му все още притежаваше бомбардировачи и крилати ракети, които можеха да бъдат снабдени с ядрени бойни глави, така че китайските преимущества бяха по-скоро теоретични, отколкото действителни.

Тоест, ако се допуснеше, че за китайците важат същите военни теории. Във всеки случай те поддържаха състояние на повишена бойна готовност, а далекоизточните войски на Русия бяха съвсем съкратени. Той се утешаваше, че след изкарването на Япония от играта китайците няма да посмеят да мръднат. Дано да не посмеят, поправи се Головко. Ако американците трудно се поддаваха на разбиране, китайците бяха направо извънземни, от друга планета. Достатъчно бе да си спомни, че някога бяха стигнали чак до Балтийско море. Също като повечето руснаци, той изпитваше дълбоко уважение към историята. «Ето къде съм — помисли си Сергей, — лежа на снега и се мъча да отблъсквам вълка с пръчка в ръка, докато се опитвам да се излекувам.» Ръката му все още бе достатъчно силна, а пръчката достатъчно дълга, за да държи звяра на разстояние. Но ако се появеше втори вълк? Първият признак за това беше документът от лявата страна на сателитните снимки — като далечен вой на хоризонта, който кара кръвта да замръзне. Головко не се задълбочи чак толкова. Когато лежиш на земята, хоризонтът може да се окаже изненадващо близо.

Най-удивително беше, че отне толкова време. Охраната на важна личност от покушение изобщо е сложна работа, още повече когато тази личност постоянно си създава нови врагове. Безпощадността е полезна. Способността да грабваш хора от улицата и да правиш така, че да изчезнат, няма особена стойност. Да отвлечеш не само една личност, а цяло семейство — понякога многочленно — е още по-малко ефикасно. Човек трябва да подбира хората, които да «изчезне» — що за псевдоглагол. На информаторите се плаща с пари или пък с власт, което е още по-добре. Те съобщават за разговори с размирно съдържание и се стига дотам, че обикновен виц за нечий мустац може да доведе до смъртна присъда за разказвача. Всичко става изключително бързо, защото институциите са си институции, информаторите имат да изпълняват норми и тъй като самите те са човешки същества със свои собствени пристрастия, докладите им често отразяват лична обида или завист, защото властта над живота и смъртта покваряват както големите, така и малките. Накрая покваряващата система покварява сама себе си и логиката на терора достига логичния си завършек: нещастният заек, хванат натясно от

лисицата, няма какво да губи, ако я нападне, а и зайците имат зъби и понякога късмет.

Тъй като терорът не е достатъчен, прилагат се и пасивни мерки. Задачата да бъде убита важна личност може да се затрудни по изключително лесен начин, особено в една деспотична държава. Няколко кордона охрана, които да ограничат достъпа. Голям брой еднакви коли, в които да пътува мишената — в този случай бяха двайсет — и които да не позволяват да се разбере в коя кола е тя. Животът на такава личност е напрегнат, така че е едновременно и удобство, и предпазна мярка да има един-двама двойници, които да се появяват и да държат речи, както и да поемат риска в замяна на удобния живот като изкупителна жертва на публичната сцена.

След това идва изборът на охраната — как може да се улови наистина сигурна риба в море от омраза? Очевидният отговор тук е да се избират хора от прекалено големи семейства, после да им се осигури начин на живот, изцяло зависещ от оцеляването на техния лидер, и накрая да бъдат обвързани толкова силно с неговата охрана и всичко около нея, че смъртта му да означава нещо много повече от загубата на високо платената държавна служба. Животът на охраната зависи от живота на охранявания — ефикасен стимул за увеличаване на ефикасността.

Но всъщност всичко се свежда до едно. Човек е неуязвим, защото хората го смятат за такъв, и следователно сигурността му, подобно на всички важни аспекти от живота, е умозрителна.

Но човешката мотивация е също такава, а страхът никога не е бил най-силното човешко чувство. През цялата история хората са рискували живота си заради любов, от патриотизъм, заради принципи и в Божие име много по-често, отколкото ги е карал да бягат страхът. От този факт зависи прогресът.

Полковникът беше рискувал живота си по толкова много начини, че едва ли можеше да помни всичките, и го бе правил само за да го забележат, да го помолят да стане малка част от по-голяма машина и после да се издигне в нея. Беше му отнело много време да се приближи толкова до Мустака. Всъщност осем години. Дотогава бе измъчвал и убивал мъже, жени и деца иззад безизразните си и безмилостни очи. Беше изнасилвал дъщери пред очите на бащите им, майки пред погледа на синовете им. Бе извършил престъпления към душите на

стотици хора, защото нямаше друг начин. Беше изпивал огромни количества алкохол, за да впечатлява неверници, осквернявайки закона на собствената си религия. Бе извършил всичко това в Божие име, като молеше за прошка и отчаяно си казваше, че му е писано да бъде такъв, че не, той няма да се наслаждава на всичко това, че съдбите, които е отнел, са жертви, необходими за някакъв по-велик план, че така или иначе биха умрели и че по този начин смъртта им от неговата ръка ще послужи на Светото дело. Трябваше да вярва във всичко това, за да не полудее — във всеки случай беше стигнал достатъчно близо до лудостта, докато онова, към което се стремеше, далеч надхвърляше значението на понятието «маниакалност», и той го постигна с всички възможни средства, само с една-единствена цел: да стигне достатъчно близо и да му се доверят достатъчно, за да е в състояние да свърши работа, която щеше да отнеме само миг и незабавно щеше да бъде последвана от собствената му смърт.

Знаеше, че е станал онова, от което той и всички около него бяха обучени да се страхуват най-много. Всички лекции и запои с колегите му винаги бяха стигали до едно и също. Те говореха за своята мисия и за опасностите, които крие тя. А това винаги се свеждаше до един субект. Самотният самопожертвователен убиец, човекът, готов да захвърли собствения си живот като чип за залагане, търпеливият мъж, който чака своя шанс — това беше врагът, от когото се страхуваше всеки телохранител на света, пиан или трезвен, на работа или не, дори в сънищата си. И това бе причината за всички изпитания, необходими за охраната на Мустака. За да стигне дотам, човек трябваше да бъде проклет от Бога и хората, защото когато се окажеше там, той виждаше в какво всъщност се е превърнал.

Мустака беше неговата цел. Той не беше човек, беше отстъпник пред Аллах, осквернител на исляма, престъпник от такава величина, че заслужаваше специално място в пъкъла. Отдалеч Мустака изглеждаше могъщ и неуязвим, но не и отблизо. Телохранителите му го знаеха, защото знаеха всичко. Виждаха съмненията и страховете, дребнавата жестокост към невинните. Полковникът беше виждал Мустака да убива за развлечение, може би просто за да види дали браунингът му работи през този ден. Бе го виждал да гледа през прозореца на един от белите си мерцедеси, да забелязва млада жена, да я посочва, да дава заповед и после да използва безпомощното момиче само за една нощ.

Късметлийките се връщаха в домовете си, отрупани с пари и позор. Останалите плуваха по течението на Ефрат с прерязано гърло, голяма част убити лично от Мустака, ако бяха проявили прекалено добра способност да бранят добродетелта си. Но колкото и да беше могъщ, хитър, коварен и безсърдечно жесток, той не бе неуязвим. И сега беше дошъл неговият ред да се срещне с Аллах.

Следван от телохранителите си, Мустака излезе от сградата на просторната веранда и вдигна дясната си ръка, за да приветства многолюдната тълпа. Събрани набързо, хората на площада ревяха, за да покажат обожанието си, което хранеше Мустака така, както слънцето храни цветята. А после, застанал на три метра разстояние, полковникът извади автоматичния си пистолет от кожения кобур, насочи го с една ръка и стреля право в тила на мишената си. Предните редици от тълпата видяха как куршумът излита от лявото око на диктатора и тогава последва един от онези моменти в историята, когато земята като че ли престава да се върти, сърцата спират и дори хората, крещели в израз на лоялност към убития, щяха да си спомнят само настъпилата тишина.

Полковникът не си направи труда да стреля повторно. Беше отличен стрелец и се упражняваше с колегите си почти всеки ден, пък и широко отворените му безизразни очи бяха видели резултата от изстрела. Не се обърна и не си губи времето в безплодни опити за самозащита. Нямаше смисъл да убива другарите си, с които бе пил алкохол и бе отвличал деца. Съвсем скоро други щяха да се погрижат за това. Дори не се усмихна, макар наистина да беше много смешно, нали? Както гледаше към площада, препълнен с хората, които беше презирал заради обожанието им към него, Мустака щеше да се озове пред Аллах и да се чуди какво се е случило. Тази мисъл проблесна в ума му за около две секунди, преди полковникът да усети как първият куршум разтърсва тялото му. Нямаше болка. Беше прекалено съсредоточен върху целта си, сега просната върху гладките каменни плочи на верандата и вече потънала в локва кръв, бързо изтичаща от простреляната глава. Улучиха го още куршуми и за миг му се стори странно, че може да ги усети, без да чувства болка. В последните си секунди той се помоли на Аллах да го дари с прошка и разбиране, защото всичките му престъпления бяха извършени в името на Бог и Неговата справедливост.

— Кой е? — Райън погледна часовника. По дяволите, още четирийсет минути сън биха му дошли чудесно.

— Майор Канън от морската пехота, господин президент — съобщи непознат глас.

— Кой пък сте вие?

— Дежурният офицер от свързочната служба. Получихме рапорт от много достоверен източник, че преди около десет минути е бил убит президентът на Ирак.

— От какъв източник? — веднага попита Джак.

— Едновременно и от Кувейт, и от Саудитска Арабия, сър. Предавали са на живо по иракската телевизия, някакъв митинг, а ние разполагаме там с хора, които следят телевизията им. В момента ни пращат видеозаписа. Според предварителната информация е убит с пистолет от упор, в главата. — В гласа на офицера не се долавяше съжаление. «Е, най-после гръмнаха онзи скапаняк!» Разбира се, човек не можеше да каже на президента точно това.

Пък и трябваше да разберат кой го е гръмнал.

— Добре, майоре, какво следва оттук?

Отговорът последва незабавно и Райън затвори телефона.

— Какво има пък сега? — попита Кати. Преди да отговори, Джак свали крака от леглото.

— Току-що е бил убит президентът на Ирак.

«Добре» — едва не каза жена му, но се сдържа. Смъртта на такава личност не беше толкова далечен въпрос, колкото някога. Колко странно е да изпитваш такива чувства към човек, който може да служи най-добре на света, като го напусне.

— Важно ли е?

— Ще ми кажат след около двайсет минути. — Райън се изкашля. — По дяволите, та аз бях добър в тази област. Да, потенциално е изключително важно. — След тези думи той направи онова, което прави сутрин всеки американец. Влезе в банята. Кати, от своя страна, взе дистанционното управление и изпълни другата обичайно мъжка функция — да включи телевизора в спалнята. С изненада откри, че по Си Ен Ен няма нищо друго освен информация

кои летища работят по график. Джак на няколко пъти ѝ беше казал колко добра е свързочната служба на Белия дом.

— Нещо ново? — попита мъжът ѝ, когато се върна в стаята.

— Още не. — Сега беше неин ред.

Джак трябваше да помисли, за да се сети къде са му дрехите. Намери халата си — донесен от военноморската обсерватория след като се бяха преместили там от казармата на морската пехота, след като ги бяха взели от дома им... по дяволите. Отвори вратата на спалнята. В коридора стоеше агент, който му подаде три сутрешни вестника.

— Благодаря.

Кати видя това и замръзна на място, със закъснение осъзнала, че точно пред вратата на спалнята ѝ през цялата нощ е имало хора. Извърна лице и се усмихна при мисълта какво ли ще открие в кухнята.

— Джак?

— Да, скъпа?

— Ако някоя нощ те убия в леглото, тези с пистолетите веднага ли ще ме отведат, или ще почакаат до сутринта?

Истинската работа се вършеше във Форт Мийд. Видеозаписът беше пратен от наблюдателна станция на кувейтско-иракската граница и от друга в Саудитска Арабия, съответно известни като «ПАЛМ БОУЛ» и «СТОРМ ТРАК». Втората бе предназначена да записва всички сигнали от Багдад, а първата — да следи югоизточната част на страната около Басра. Информацията и от двете места стигна по фиброоптичния кабел до измамно малката сграда на Управлението за национална сигурност във Военния град на крал Халид (ВГКХ), а оттам беше излъчена до комуникационен сателит, който я препрати до центъра на АНС. Повикани от един от младшите дежурни офицери, около телевизионен монитор в дежурната стая се тълпяха десет души и приемаха записа, докато в отделения си със стъклени стени офис по-старшите военни сериозно отпиваха от кафето си.

— Да! — отбеляза един сержант от военновъздушните сили, когато видя изстрела. — Право в целта! — Неколцина от присъстващите триумфално удариха ръцете си. Старшият дежурен офицер, който вече се беше обадил в свързочната служба на Белия дом,

кимна в по-сдържан израз на одобрение и препрати оригиналния сигнал, като нареди дигитално подобряване качеството на образа, което щеше да отнеме няколко минути — бяха важни само няколко кадъра, а те разполагаха с огромен суперкомпютър «Крей», който щеше да свърши това.

Докато Кати приготвяше децата за училище и самата тя се готвеше да оперира очите на хората, Райън седеше в помещението на свързочната служба, за да наблюдава записа на убийството. Прикрепеният към него офицер от националното разузнаване все още се намираше в ЦРУ и привършваше с обработката на информацията, която после щеше да съобщи на президента по време на сутрешната разузнавателна сводка. Постът на съветник по въпросите на националната сигурност в момента беше свободен — още един въпрос, който трябваше да се реши днес.

— Ха! — въздъхна майор Канън.

Президентът кимна, после се върна към предишния си живот на офицер от разузнаването.

— Добре, кажете ми какво знаем.

— Сър, знаем, че някой е бил убит и че това навярно е бил иракският президент.

— Двойник?

Канън кимна.

— Възможно е, но от «СТОРМ ТРАК» съобщават, че полицейските и военните мрежи в Багдад внезапно са започнали да излъчват много високочестотни сигнали. — Офицерът от морската пехота посочи към компютърния си монитор, който показваше приемането на съобщения от многобройните станции на АНС. — Предаването ще отнеме известно време, но аз съм специалист по комуникационен анализ. Изглежда доста реално, сър. Предполагам, че може да е симулация, но не бих... вижте!

Получаваше се съобщение, чийто източник беше идентифициран като военна командна мрежа. «Той е мъртъв, той е мъртъв, вдигнете полка и се пригответе незабавно да влезете в града» — получател: полкът за специални операции на Републиканската гвардия. «Да слушам да слушам. Кой издава заповедта, каква е моята заповед...»

— С печатните грешки и всичко останало — отбеляза Райън.

— Сър, за нашите хора е трудно едновременно да предават и набират текста. Обикновено го редактираме преди...

— Спокойно, майоре. Самият аз пиша само с два пръста. Кажете ми какво мислите.

— Сър, аз съм само младши офицер тук, затова нося нощните дежурства и...

— Ако бяхте глупак, нямаше да сте тук.

Канън кимна.

— Той е мъртъв, сър. Ирак има нужда от нов диктатор. Разполагаме с видеозаписа, получаваме необичайно много сигнали, типични за извънредно събитие. Това е преценката ми. — Той замълча за миг и като добър разузнавач продължи, за да се подсигури: — Освен ако не е нарочно устроено, за да раздвижи нелоялните хора в системата им на управление. Това е възможно, но не е вероятно. Не и така публично.

— Някакъв камикадзе?

— Да, господин президент. Нещо, което може да се направи само веднъж.

— Съгласен съм. — Райън се насочи към кафеварката. В свързочната служба на Белия дом работеха почти само военни и сами си варяха кафето. Джак наля две чаши, върна се и подаде едната на майор Канън за огромен ужас на всички останали в стаята. — Бърза работа. Благодарете от мое име на хората, които ни съобщиха, нали ще го направите?

— Да, сър.

— С кого трябва да разговарям, за да се заеме с положението?

— Разполагаме с телефоните, господин президент.

— Искам Адлер да пристигне тук, колкото се може по-бързо... кой друг? Шефовете на отделите, отговарящи за Ирак, във външно министерство и ЦРУ. Доклад за състоянието на армията им. Разберете дали принц Али е все още в града. Ако е тук, помолете го да остане. Ако е възможно, искам да поговоря с него тази сутрин. Какво друго...

— Командващият, сър. Неговите разузнавателни подразделения в Тампа са най-добрите, искам да кажа най-добре запознатите с района.

— Доведете го — не, ще го направим малко по-късно и ще му дадем време да се запознае с обстановката.

— Ще свършим всичко, сър.

Райън потупа офицера по рамото и излезе.

— Хей, ама тоя си разбира от работата — въздъхна майор Чарлз Канън.

— Вярно ли е? — попита Прайс, която пресрещна Райън в коридора.

— Ти спиш ли изобщо? — Джак размисли. — Искам да разговарям с теб по този въпрос.

— Защо с мен? Аз не съм...

— Предполага се, че си специалист по убийствата, нали?

— Да, господин президент.

— Значи в момента си по-ценна за мен от всички разузнавачи.

Можеше да избере и по-подходящ момент. Даряеи остана изненадан от току-що полученото съобщение. Ни най-малко не беше разочарован — освен може би от момента. Той замълча за миг и прошепна благодарствена молитва към Аллах, а после и за душата на непознатия убиец. Убиец ли? Навярно «съдия» би било най-точно определение за човека, един от многото, внедрени в Ирак преди години, още по време на войната. Повечето просто бяха изчезнали, навярно убити при едни или други обстоятелства. Цялостната мисия бе негова идея — не подхождаше за театралността на «професионалистите» от разузнавателната му служба. Останали предимно от шахския САВАК — обучен от израелците през 60-те и 70-те години, — те бяха опитни, но с продажни души, колкото и да заявяваха религиозната си страст и лоялността си към новия режим. Бяха използвали «обичайните» похвати за една необикновена мисия — опитваха се да пробутват подкупи на различни места или търсеха дисиденти, само за да се провалят на всяка крачка, и Даряеи години наред се беше чудил дали обектът на цялото това внимание някак си не е получил капризната благословия на Аллах — но това бяха отчаяни мисли, а не логика и вяра, защото даже Даряеи се поддаваше на човешките слабости. Американците сигурно също се опитваха да стигнат до него и навярно по същия начин, като търсеха военни командири, готови с радост да седнат на мястото му, като се опитваха да организират преврат, каквито често подклаждаха в други части на

света. Но не, тяхната цел бе прекалено явна, така че американците се бяха провалили, както и израелците, и всички други. «Всички, освен мен.»

В края на краищата това беше традиция, датираща още от древността. Един човек, който действа сам, един набожен човек, който би направил всичко необходимо, за да изпълни мисията си. За тази цел в Ирак бяха пратени единайсет такива мъже, бе им наредено да се внедрят дълбоко, под прикритие, бяха обучени да забравят всичко, което някога са били, нямаха никакви свръзки или контролиращи мисията офицери и всички документи за тяхното съществуване бяха унищожени, така че дори и иракски шпионин в разузнавателните му служби не би могъл да открие нищо. След час някой от собствените му помощници щеше да влезе в кабинета му, да възхвалява Господ и мъдростта на своя вожд. Навярно беше така, но дори те не знаеха всичко, което бе направил, или за всички хора, които беше пратил.

— Господин президент, има компютърни програми, които позволяват подправянето на записа — каза офицерът от националното разузнаване, докато наблюдаваха дигитализираната версия на записа. — Гледали сте филми, а те имат много по-висока разделителна способност от телевизора. Днес може да се фалшифицира почти всичко.

— Добре, но вашата работа е да ми кажете какво се е случило в действителност — отбеляза Райън. Вече беше гледал тези няколко секунди от записа осем пъти и започваше да се уморява.

— Не можем да кажем с абсолютна сигурност.

Може би се дължеше на едноседмичното му недоспиване. Може би на стреса от новата работа. Може би на факта, че самият Райън все още се водеше офицер от националното разузнаване.

— Вижте, ще го кажа само веднъж: работата ви не е да си пазите задника. Работата ви е да пазите моя!

— Знам, господин президент. Затова ви давам цялата информация, с която разполагам... — Райън нямаше нужда да чуе останалата част от изречението. Беше я чувал преди, и то поне двеста пъти. Имаше дори случаи, в които самият той беше казвал подобни неща, но винаги бе заставал зад една от възможностите.

— Скот? — попита Джак временния външен министър.

— Кучият син е мъртъв — отвърна Адлер.

— Някой да не е съгласен? — попита Райън останалите в стаята. Никой не възрази. Дори офицерът от националното разузнаване не би изразил несъгласие с колективното мнение. В края на краищата той бе съобщил своите преценки. Сега всички грешки оставаха проблем на външния министър. Чудесно.

— Кой е стрелял? — попита Андреа Прайс.

— Не е известно — отговори ѝ шефът на отдела за Ирак в ЦРУ. — Наредих на хората ми да прегледат записи на предишни публични прояви на иракския президент, за да проверим дали агентаторът не е бил наоколо. Вижте, според тях той е бил полковник, един от шефовете на неговата охрана и...

— А аз отлично познавам всички от поверената ми охрана — довърши изречението Прайс. — Така че който и да е бил, той е вътрешен човек, а това означава, че който и да го е организирал, е успял да намери някой, който да се приближи достатъчно до целта, и че се е обвързал достатъчно, че да плати цената. Трябва да му е отнело години. — Продължението на записа — бяха гледали само пет минути от него — показваше как убиецът се строполява на земята под каскада от пистолетни изстрели от упор. Това се стори странно на агент Прайс. Такива хора се залавят живи. Мъртвецът не може да говори, а винаги може да се уреди екзекуция. Освен ако не е бил убит от други заговорници. Но каква беше вероятността повече хора да стигнат толкова далеч? Прайс си помисли, че някой ден може да попита за това Индира Ганди. Един следобед цялата ѝ охрана я бе нападнала в градината. За Прайс това беше върховен позор — да убиеш човека, когото си се заклел да пазиш. Но пък тя не се бе заклела да пази хора като онзи. Вниманието ѝ привлече друг момент от записа. — Забелязахте ли езика на тялото му?

— Какво искаш да кажеш? — попита Райън.

— Начинът, по който вдига пистолета, по който стреля, а после просто стои там и гледа. Като в игра на голф, нарича се «довършване на удара». Трябва да е чакал много време тази възможност. С абсолютна сигурност е обмислял нещата много, много дълго. Трябва да е мечтал за това. Искал е моментът да е свършен. Искал е да го види и да му се наслаждава преди да умре. — Тя бавно поклати глава.

— Този човек е бил целенасочен, жертвоготовен убиец. — Всъщност и самата Прайс се наслаждаваше, колкото и вледеняваща да беше причината за заседанието. Не един президент се бе отнасял с агентите от Службата за сигурност така, сякаш са придатък към мебелировката или в най-добрия случай като към домашни любимци. Не се случваше често да искат мнението им, освен в съвсем тясната им професионална област.

— Продължавайте — каза човекът от ЦРУ.

— Трябва да е бил вътрешен, човек със съвсем чисто досие, без никакви връзки с организатора на тази шумотевица. Бил е човек, който не би защитил дори майка си, разбирате ли? Бавно и внимателно сам е изминал целия път нагоре в системата.

— Иран — каза офицерът от ЦРУ. — Във всеки случай това е най-реалната възможност. Религиозни мотиви. Не е имало начин да избегне смъртта, така че трябва да е бил някой, на когото не му е пукало. Това също може да означава и отмъщение, но госпожа Прайс е права: в това отношение хората му са били чисти. Така или иначе, не са били израелците, не са били и французите. Англичаните вече не работят така. Щателните им проверки навярно изключват и вътрешния аспект. Значи не е било за пари. Не е било и от лични или семейни мотиви. Мисля, че можем да изключим и политическата идеология. Така че остава религията, а това означава Иран.

— Не мога да твърдя, че съм изцяло запозната с разузнавателната страна на въпроса — съгласи се Андреа Прайс. — Като че ли се моли — така уби онзи тип. Все едно че е искал моментът да е съвършен. Без да му пука за нищо друго.

— Някой друг анализира ли възможностите? — попита Райън.

— Специалистите по поведенческа психология във ФБР са много добри в това отношение. Постоянно работим с тях — отвърна Прайс.

— Добра идея — съгласи се човекът от ЦРУ. — Ще направим всичко възможно да идентифицираме убиеца, но дори да успеем, това може да не означава нищо.

— Ами изборът на момент?

— Ако приемем, че убиецът е бил там отдавна — имаме достатъчно записи на обществени прояви, за да определим това, — изборът на момент е проблем — отвърна представителят на ЦРУ.

— О, това е направо чудесно — каза президентът. — Скот, какво ще правим сега?

— Бърт? — обърна се към подчинения си външният министър. Бърт Васко беше шеф на отдела за Ирак и усилено изучаваше всичко, което можеше, за тази страна.

— Господин президент, както всички знаем, по-голямата част от населението на Ирак са шиити, но управляващото малцинство от политическата партия «Баас» е сунитско. Винаги се е знаело, че елиминирането на нашия приятел там може да доведе до събарянето на...

— Кажете ми нещо, което не знам — прекъсна го Райън.

— Господин президент, ние просто не познаваме силата на която и да било опозиционна група. Не знаем даже дали изобщо съществуват такива. Сегашният режим отлично се справяше с пресичането им в зародиш. Неколцина иракски политически лидери са емигрирали в Иран. Никой от тях не е от голяма величина и никой не е имал възможност да изгради стабилна политическа база. В Иран има две радиостанции, които излъчват за Ирак. Знаем имената на емигрантите, които използват тези предаватели, за да говорят на сънародниците си. Но няма откъде да разберем колко хора ги слушат и им обръщат внимание. Режимът не е особено популярен, знаем това. Не ни е известна обаче силата на опозицията или каква организация съществува, за да използва възможност като сегашната.

Човекът от ЦРУ кимна.

— Бърт е прав. Нашият приятел беше ужасно добър в откриването на потенциалните врагове и в изкарването им във играта. По време и след войната в Персийския залив се опитвахме да помагаме, но в резултат от усилията ни хората бяха убити. Определено никой там няма да ни се довери.

Райън отпи от кафето си и кимна. Самият той през 1991 година беше дал някои препоръки, но не ги бяха осъществили. Е, все пак тогава рангът му бе по-нисък.

— Можем ли да направим нещо? — попита президентът.

— Честно казано, не — отвърна Васко.

— Нямаме ресурси — поясни представителят на ФБР. — Малцината наши хора, които действат в Ирак, имат задача да проучват разработката на оръжия — ядрени, химически и така нататък. Никой

не се занимава с политическите аспекти. В Иран наистина имаме повече хора за това. Можем да ги поразмърдаме малко, но не и в Ирак.

Невъзможно, помисли си Джак. В един от най-горещите райони на света да има страна, която се намира в критично състояние, а най-могъщата нация на земята да не може да направи нищо друго, освен да гледа новините. Толкова за могъществото на американския президент.

— Арни?

— Да, господин президент — отвърна шефът на персонала.

— Преди два дни отменихме срещата ми с Мери Пат. Искам да я видя днес, ако успеем да променим графика.

— Ще видя какво можем да направим, но...

— Но когато се случи нещо подобно, се предполага, че президентът на Съединените щати трябва да държи в ръка нещо повече от патката си. — Райън замълча за миг. — Дали Иран ще се опита да направи нещо?

10. ПОЛИТИКА

Принц Али бин Шейх се готвеше да отлети за родината си с личния си самолет, малко стар, но красиво оборудван Локхийд L-1011, когато му позвъниха от Белия дом. Посолството на Саудитска Арабия се намираше близо до Кенеди Сентър и съответно не му се наложи да пътува дълго в официалната си лимузина, придружен от охрана, почти толкова многобройна, колкото тази на Райън, и съставена от агенти на Американската служба за охрана на дипломатите плюс личната охрана на принца, състояща се от бивши членове на британската Специална военновъздушна служба. Както винаги, арабите харчеха много пари и с тях си купуваха качество. Али не беше непознат за Белия дом, нито за Скот Адлер, който го посрещна на вратата и го съпроводи нагоре по стълбите до Овалния кабинет.

— Благодаря, че дойдохте. — Джак стисна ръката му и му даде знак да седне на едно от двете канапета. Някой досетлив служител бе запалил огън в камината. Фотографът на Белия дом направи няколко снимки и беше освободен. — Предполагам, че сте видели новините тази сутрин.

Али успя притеснено да се усмихне.

— Какво се казва в такъв случай? Няма да тъжим за смъртта му, но кралството си има и други грижи.

— Знаете ли нещо, което да не ни е известно? — попита Райън.

Принцът поклати глава.

— Самият аз се изненадах както всички останали.

Президентът сбърчи лице.

— Нали знаете, при всички пари, които изхарчихме за... — Гостът му уморено вдигна ръка.

— Да, знам. Щом самолетът ми се приземи у дома, ще проведе същия разговор със собствените си министри.

— Иран?

— Несъмнено.

— Дали ще направят нещо?

Овалният кабинет потъна в тишина, нарушавана само от пращането на дъбовите дърва в камината. Тримата мъже — Райън, Али и Адлер — размениха погледи над масичката за кафе, върху която все още недокоснати стояха подносът и чашите. Въпросът беше сложен, разбира се. Персийският — понякога наричан «Арабски» — залив представляваше ивица вода, заобиколена от, а на някои места и лежаща върху, море от петрол. По-голямата част от известните световни запаси на нефт бяха там, поделени предимно между кралство Саудитска Арабия, Кувейт, Ирак и Иран, наред с по-малките Обединени арабски емирства, Бахрейн, Катар и Дубай. От гледна точка на населението си, Иран беше по-голям от всички тези държави. След него идваше Ирак. Държавите от Арабския полуостров бяха по-богати, но земята върху течното им злато никога не бе предполагала многобройно население. Именно в това се състоеше проблемът, проявил се за първи път през 1991 година, когато Ирак беше нападнал Кувейт като училищен побойник, който напада по-малко дете. Райън неведнъж бе казвал, че агресивната война не е нищо друго освен въоръжен грабеж в голям мащаб, такава беше и войната в Персийския залив. Използвайки за повод стар териториален спор и също толкова тривиални икономически недоразумения, Саддам Хюсеин се бе опитал с един удар да удвои богатството на страната си, а после беше заплашил, че ще нападне и Саудитска Арабия — причината, поради която бе спрял на саудитско-кувейтската граница, щеше завинаги да остане необяснима. На най-лесно разбираемо равнище всичко се свеждаше до петрола и произхождащото от него богатство.

Но имаше и още нещо. Подобно на мафиотски дон, Хюсеин не мислеше за нищо друго освен за пари и за политическата власт, която осигуряваха те. Иран гледаше малко по-надалеч.

Всички държави около Залива бяха ислямски и повечето изповядваха вярата си съвсем стриктно. Изключение правеха Бахрейн и Ирак. В първия случай петролът в общи линии се бе изчерпал и тази страна — всъщност град държава — беше придобила същите функции, които изпълняваше Невада за западната част на Съединените щати — бе се превърнала в място, където обикновените закони не действаха и далеч от суровите норми на дома си, хората можеха да си позволят алкохол, комар и други удоволствия. Ирак пък беше светска държава,

която почиташе държавната религия само на думи, и това до голяма степен обясняваше убийството на президента й след дългата му и прекрасна кариера.

Но ключът към този регион си оставаше и винаги щеше да си остане религията. Саудитското кралство беше живото сърце на исляма. Там бе роден Пророкът. Там бяха свещените градове Мека и Медина и оттам се беше развило едно от великите световни религиозни движения. Не ставаше въпрос толкова за нефт, колкото за вяра. Саудитска Арабия спадаше към сунитския клон, а Иран към шиитския. Някога бяха обяснили на Райън разликите, но тогава те му се бяха сторили толкова незначителни, че не си бе направил труда да ги запомни. Това, каза си сега президентът, беше глупаво. Различията се бяха оказали достатъчно големи, за да превърнат две важни държави във врагове, а можеха ли да съществуват по-големи различия от тези? Не ставаше въпрос за богатството заради самото него. Ставаше въпрос за различна мощ, като онази, която израства от ума и сърцето — а оттам се превръща в нещо друго. Нефтът и парите просто правеха битката по-интересна за страничните наблюдатели.

Много по-интересна. Индустриалният свят зависеше от петрола. Всяка държава в Залива се страхуваше от Иран заради големината му, заради многобройното му население и заради религиозната страст на жителите му. Сунитите се страхуваха да не се отклонят от правата вяра. Всички останали се бояха какво ще стане с тях, ако «еретиците» установят контрол над религията, защото ислямът е система от норми, обхващащи гражданското право, политиката и всички други форми на човешка дейност. За мюсюлманите Божието слово беше самият Закон. За Запада законът беше продължение на икономиката. За арабите — Иран не бе арабска страна — най-важният въпрос на света бе мястото на човек пред неговия Бог.

— Да, господин президент — след миг отвърна принц Али бин Шейх. — Те ще предприемат нещо.

Гласът му беше спокоен, но Райън знаеше, че вътрешно арабинът се тревожи. Саудитите никога не бяха искали падането на иракския президент. Макар и да бе враг, макар и да беше отстъпник от вярата, макар и да беше агресор, той изпълняваше полезна стратегическа цел за съседите си. Ирак отдавна представляваше буфер между държавите от Залива и Иран. В този случай религията играеше второстепенна

роля след политиката, която пък, от своя страна, обслужваше религиозни цели. Като отхвърляше словото на Аллах, шиитското мнозинство в Ирак излизаше от играта и границата с Кувейт и кралството ставаше чисто политическата не религиозна. Но ако партията «Баас» паднеше заедно с лидера си, Ирак можеше да се върне към вярата, изповядвана от мнозинството. Това щеше да постави по една шиитска страна и на двете граници, а лидерът на шиитския клон на исляма беше Иран.

Иран щеше да предприеме своя ход, защото го правеше вече от години. Религията на Мохамед се бе разпространила от Арабския полуостров на запад до Мароко и на изток до Филипините, а с развитието на модерния свят имаше свои представители във всички страни на земята. Иран беше използвал богатството и огромното си население, за да се превърне във водещата световна ислямска държава, като обучаваше мюсюлманското духовенство в собствения си свещен град Кум, чрез финансиране на политически движения в ислямския свят и чрез снабдяване с оръжие на ислямските народи, които се нуждаеха от помощ — най-пресният пример бяха босненските мюсюлмани, но те не бяха единствени.

— Аншлус — каза Скот Адлер. Принц Али само го погледна и кимна.

— Имаме ли някакъв план, за да го предотвратим? — попита Джак. Знаеше отговора предварително. Не, никой нямаше план. Поради тази причина войната в Персийския залив беше водена с ограничени военни цели, а не за разбиването на агресора. Саудитите, които още от самото начало бяха определили стратегическите цели на войната, изобщо не бяха допуснали американците или техните съюзници дори само да си помислят да тръгнат към Багдад, въпреки факта, че с разгръщането на иракската армия в и около Кувейт столицата се бе оголила. Докато навремето гледаше анализите в различни телевизионни предавания, Райън беше забелязал, че нито един от коментаторите не споменава основното: една умела военна офанзива щеше напълно да игнорира Кувейт, да завладее Багдад и после да чака иракската армия да свали оръжие и да се предаде. Е, не всеки можеше да разчита карти.

— Ваше височество, в състояние ли сте да упражните там някакво влияние? — попита Райън.

— На практика едва ли. Ще протегнем ръка за приятелство, ще им предложим заеми — до края на седмицата ще помолим Америка и ООН да вдигне санкциите с оглед на подобряване на икономическите условия, но...

— Да, «но» — съгласи се Райън. — Ваше височество, моля ви, съобщете ни информацията, която успеете да откриете. Ангажиментът на Съединените щати към сигурността на кралството остава непроменен.

— Ще предам това на моето правителство — кимна Али.

— Чудесна, професионална работа — отбеляза Динг, след като изгледа дигитализирания видеозапис. — Освен в една дребна подробност.

— Да, добре е да си получиш парите, преди волята ти да бъде подложена на изпитание. — Някога Кларк беше изпитвал достатъчно младежки гняв, за да разсъждава като атентатора, повторението на чиято смърт току-що бе гледал, но с възрастта беше дошло и благоразумието. Сега Мери Пат искаше от него отново да опита за заседанието в Белия дом и той преглеждаше няколко документа. Поне се опитваше.

— Джон, чел ли си някога са хашишините^[1]? — попита Чавес, като изключи телевизора с дистанционното управление.

— Гледал съм филма — без да вдига поглед, отвърна Кларк.

— Били са доста сериозни момчета. Трябвало е да бъдат. Използвали са мечове и ножове, е, за тази цел трябва съвсем да се доближиш до врага. «В твърда връзка», както обичахме да казваме в 7-а лека. — Чавес все още не беше достигнал равнището на наставника си в международните отношения, но благославяше всички книги, които професор Алфър го бе накарал да прочете. Той посочи телевизора. — Онзи тип приличаше на тях, истинска двунога самонасочваща се ракета — самоунищожаваш се, но първо премахваш целта. Хашишините са били първата терористична държава. Предполагам, че тогава светът още не е бил готов за тази идея, но онзи малък град държава на практика е притежавал целия регион, само защото са можели да хващат противниците си достатъчно близо, за да убият всеки от тях.

— Благодаря за историческата лекция, Доминго, но...

— Помисли, Джон. Щом са успели да стигнат близо до него, те могат да стигнат близо до всекиго. Диктаторите не се пенсионираат, нали знаеш? Охраната му е наистина плътна, но някой е намерил сред нея убиец и го е издухал в другото измерение. Това е страшно, Джон.

Джон Кларк постоянно трябваше да си напомня, че Доминго Чавес не е глупак. Макар че все още говореше с акцент — не защото трябваше, а защото за него това беше естествено; подобно на Кларк, Чавес имаше дар слово, — макар че все още вплиташе в речта си понятия и граматика, които помнеше от дните си като сержант в армията; проклет да беше, ако момчето не усвояваше по-бързо от всички, които бе срещал. Научаваше се дори да владее характера и страстите си. Е, поне когато му отърваше.

— И какво от това? Друга култура, други мотиви, други...

— Джон, говоря за способности. За политическата воля да ги използва, човече. И за търпението. Сигурно му е отнело години. Знаем за такива агенти. Но за първи път виждам такъв стрелец.

— Не би ли могло да е съвсем обикновен човек, на когото просто му е писнало и...

— Кой иска да умре? Не мисля така, Джон. Защо тогава да не го гръмне посред нощ на път за кенефа и просто да се разкара? Няма начин. В Омир има нещо подобно. Пък и не само в него. По този начин човекът изпрати и послание до своя шеф.

Кларк вдигна поглед от доклада и се замисли. Някой друг държавен служител би могъл да пропусне това наблюдение като нещо извън своята област, но в резултат от неспособността си да вижда граници за своите действия Кларк беше упорит в държавната си служба. Освен това помнеше онзи ден в Иран, когато заедно с тълпата крещеше «Смърт на Америка!» към пленниците от американското посолство, чиито очи бяха завързани. Нещо повече, той помнеше какво бяха казали някои от тълпата, след като полицаите се бяха разкарали — че правителството на Хомейни насмалко да излее гнева си върху американците, което пък би превърнало вече опасния спор в кръвопролитна война. Дори тогава върху всевъзможни терористични акции из целия свят оставаха ирански отпечатъци от пръсти и неуспехът на Америка да възприеме този факт не беше оправил нещата.

— Е, Доминго, затова ни трябва повече оперативни работници. Мисля, че може и да имаме две момчета по техеранските улици.

— Двама? Толкова много? — изсумтя Чавес.

— Е, можем да питаме Мери Пат.

ХИРУРГ имаше още една причина да не харесва новия пост на мъжа си. Когато излизаше, не можа да го види, защото той разговаряше с някого — е, сигурно бе свързано с онова, което видя по сутрешните новини, а това беше работа и понякога и на нея щеше да ѝ се налага неочаквано да излиза от къщи за някой спешен случай в «Хопкинс». Но прецедентът не ѝ харесваше.

Тя погледна автоколоната. Можеше да се нарече само така — цели шест бронирани коли. Три от тях имаха задача да откарат Сали (с ново кодово име СЯНКА) и малкия Джак (БЕЙЗБОЛИСТ) на училище. Другите три щяха да отведат Кейти (ПЯСЪЧНИК) в детската градина. Отчасти, призна Кати Райън, вината беше нейна. Тя не искаше да се нарушава животът на децата. Децата нямаха никаква вина. Тя беше постъпила достатъчно глупаво, като се съгласи с новия пост на Джак, продължил само пет минути, и както с много неща в живота, човек трябваше да си понесе последствията. Едно от тях бе удълженото време за пътуване до училище само за да запазят приятелите си, но, по дяволите... правилно решение нямаше.

— Добро утро, Кейти! — Беше Дон Ръсел, приклепнал, за да прегърне и целуне ПЯСЪЧНИК. Кати не можеше да не се усмихне. Този агент бе пратен от Господ. Самият той с внуци, Ръсел искрено обичаше децата, особено малките. Двамата с Кейти си бяха паснали. Кати целуна най-малкото си дете за довиждане. Неговият телохранител — просто ужасно, едно дете да се нуждае от телохранител, но Кати помнеше собствените си преживявания с терористите и трябваше да приеме това — намести ПЯСЪЧНИК в колата, закопча колана ѝ, след което първите три автомобила потеглиха.

— Чао, мамо. — Сали изживяваше период, през който двете с майка си бяха просто приятелки, и не я целуваше. Кати приемаше положението, макар да не ѝ харесваше. Същото беше с малкия Джак.

— До скоро, мамо. — Но Джон Патрик Райън Мл. бе достатъчно голям, за да иска да седи на предната седалка, което този път по

изключение му позволиха. Поради обстоятелствата около идването на семейство Райън в Белия дом двете подразделения на охраната бяха подсилени и наброяваха двайсет агенти, които засега щяха да пазят децата. Бяха казали на Кати, че след около месец броят им ще бъде намален. Децата щяха да пътуват с нормални коли, вместо в бронирани. Що се отнасяше до ХИРУРГ, хеликоптерът ѝ я чакаше.

Проклятие. Всичко се повтаряше. Беше бременна с малкия Джак, когато научи, че терористите са... защо, по дяволите, изобщо се бе съгласила с това? Най-голямата подигравка беше, че макар и омъжена за на теория най-могъщия човек на света, и той, и семейството му трябваше да изпълняват заповедите на други хора.

— Така е, докторе. — Това бе гласът на Рой Олтман, нейния главен агент. — Гаден живот, нали?

Кати се обърна.

— Можете да четете мисли?

— Това е част от работата ми, госпожо. Зная...

— Моля ви, казвам се Кати.

Олтман се изчерви. Не една първа дама беше придобивала царствени маниери с възкачването на съпруга си, а децата на политиците невинаги бяха забавление за охраната, но семейство Райън, вече се бяха съгласили агентите, изобщо не приличаха на хората, които обикновено им се налагаше да пазят. В известен смисъл това не бе редно, но човек трудно можеше да не ги хареса.

— Заповядайте. — Той ѝ подаде картонена папка. Това бяха пациентите ѝ за деня.

— Днес просто ме следвайте — каза тя. Е, поне по време на полета можеше да свърши малко писмена работа.

— Знам. С професор Кац се разбрахме да ни държи в течение — така че да не нарушаваме графика ви — поясни Олтман.

— Да не би да проучвате досиетата и на пациентите ми? — мислейки, че се шегува, попита Кати. Не беше така.

— Да. В болничните регистри се пазят имената, рождените дати и номерата на социалните осигуровки. Правим проверка в архива на полицията и в нашия собствен архив на... хм... на хората, които държим под око.

Погледът, който предизвика това обяснение, не беше точно дружелюбен, но Олтман не го прие лично. Върнаха се в сградата и

няколко минути по-късно отново излязоха навън, за да се качат на очакващия ги хеликоптер. Кати видя, че телевизионни камери снимат как полковник Ханк Гудман пали двигателите.

Таблото в оперативната стая на секретните служби на САЩ на няколко пресечки разстояние се промени. Червеният светодиоден екран показваше, че президентът на Съединените щати е в Белия дом, а първата дама — в движение. СЯНКА, БЕЙЗБОЛИСТ и ПЯСЪЧНИК се покриваха от друго табло. Същата информация се предаваше по секретна дигитална радиовръзка до Андреа Прайс, която седеше и четеше вестник пред Овалния кабинет. Други агенти вече чакаха в католическото училище «Сейнт Мери» и детската градина «Джайънт степс», които се намираха близо до Анаполис, както и в болницата «Джон Хопкинс». В щатската полиция на Мериленд знаеха, че децата на Райън пътуват по шосе 50, и бяха разположили по маршрута извънредни постове, за да демонстрират полицейско присъствие. В момента още един хеликоптер на морската пехота следваше този на ХИРУРГ, а трети, с група тежковъоръжени агенти на борда, се движеше след трите деца. Ако някъде имаше сериозен атентатор, той щеше да види явната проява на сила. Агентите в колите и хеликоптерите щяха да са в обичайното си състояние на готовност, да оглеждат автомобилите и да записват номерата им, в случай че някой от тях им се стори подозрителен. Неозначени коли на Службата за сигурност щяха да обикалят наоколо и да правят същото, само че дегизирани като обикновени пътници. Членовете на семейство Райън никога нямаше да разберат истинските мащаби на охраната си, освен ако не попитаха, а досега го бяха правили малцина.

Нормалният ден беше започнал.

Вече не можеше да отрича. Нямаше нужда доктор Мауди да ѝ го казва. Главоболието се бе усилило, изтощението все повече я налягаше. Както при малкия Бенедикт Мкуза, беше си помислила тя, после я озари надежда, че може да е пристъп на старата ѝ малария. За първи път си мислеше такива неща. Но после започнаха болките, не в ставите, а най-вече в стомаха, и това бе все едно да наблюдава приближаващ се въздушен фронт, когато високите бели облаци водят след себе си страшна буря. Не можеше да направи нищо друго, освен

да чака и да се страхува от онова, което приближаваше, защото знаеше всичко, което щеше да стане. С част от разума си тя продължаваше да го отрича, а с другата част се опитваше да се скрие в молитва и във вярата си, но както при човек, който гледа страшен филм, въпреки че скрива лицето си, очите ѝ надзъртаха отстрани, за да видят какво приближава, и това бе още по-ужасно заради безползното ѝ отстъпване пред него.

Гаденето се усилваше и скоро тя не можеше да го контролира с волята си, колкото и силна да беше.

Лежеше в една от малкото единични стаи в болницата. Слънцето навън все още светеше силно, небето бе ясно, прекрасен ден от безкрайния африкански пролетно-летен сезон. До леглото и имаше система, която вкарваше в ръката ѝ стерилен солен разтвор, заедно с някакви слаби аналгетици и хранителни вещества, които да подсилят тялото ѝ, но всъщност това беше просто отлагане. Сестра Жана Батист не можеше да направи нищо друго, освен да чака. Тялото ѝ бе безжизнено отпуснато от изтощение и толкова я болеше, че ѝ костваше цяла минута усилия, за да обърне глава към прозореца и да види цветята навън. Първият силен пристъп на гадене почти я изненада и тя някак си успя да грабне легенчето за повръщане. Все още продължаваше да е достатъчно сестра и достатъчно в съзнание, за да види кръвта, въпреки че Мария Магдалина взе легенчето от ръцете ѝ, за да го изпразни в специален контейнер. Сестра като нея и в болницата, и пред Бога, тя беше облечена в стерилна манта, носеше гумени ръкавици и маска, а очите ѝ не успяваха да скрият скръбта ѝ.

— Здравейте, сестро. — Беше доктор Мауди, облечен по същия начин, а тъмните му очи бяха скрити зад зелената маска. Той погледна картоната, закачен на леглото. Данните за температурата бяха записани само преди десет минути и тя продължаваше да се покачва. Телексът от Атланта във връзка с изследването на кръвта ѝ бе пристигнал още по-скоро и стана причина за идването му в изолационната сграда. Само допреди няколко часа кожата на сестрата беше бледа. Сега изглеждаше леко зачервена и суха. Мауди си помисли, че биха могли да смъкнат температурата със спирт, може би по-късно и с лед, за да се преборят с треската. Това щеше да нарани достойнството на сестрата. Наистина се обличаха целомъдрено, както е присъщо за жени, а болничната

нощница, която носеше сега, подсилваше добродетелта ѝ. Още по-тежък бе погледът ѝ. Тя знаеше. Но все пак трябваше да ѝ го каже.

— Сестро — рече лекарят, — кръвната ви проба е позитивна за антигена на ебола.

— Разбирам — кимна тя.

— Значи знаете също — тихо добави той, — че от тази болест оцеляват двайсет процента от пациентите. За вас има надежда. Аз съм добър лекар. Сестра Магдалина е превъзходна сестра. Ще ви поддържа с всички сили. Свързах се и с един от колегите ми. Няма да се откажем от вас. Искам и самата вие да не се отказвате. Молете се на вашия Бог, мила сестро. Той сигурно ще се вслуша в човек с вашите добродетели. — Думите идваха лесно, защото Мауди в края на краищата беше лекар, при това добър. Той се изненада от това, че желаше монахинята да оцелее.

— Благодаря ви, докторе.

Преди да си тръгне, Мауди се обърна към другата сестра.

— Дръжте ме в течение, моля.

— Разбира се, докторе.

Мауди тръгна наляво към вратата, като сваляше в движение предпазната си престилка и ръкавиците, и ги изхвърли в съответния контейнер. Мислено си отбеляза да поговори с администратора, за да се увери, че предпазните мерки са засилени. Искаше му се тази монахиня да е последният случай на ебола в болницата. Част от хората на СЗО вече бяха на път към дома на семейство Мкуза, където щяха да разговарят със смазаните от мъка родители, както и със съседите и приятелите им, за да разберат къде и как се е заразил Бенедикт. Най-вероятното предположение беше ухапване от маймуна.

Но само предположение. За заирската ебола се знаеше малко, а обикновено неизвестното се оказваше важно. Несъмнено бе съществувала тук от векове, просто още една смъртоносна болест в район, който изобилстваше от такива. Бяха я открили едва преди трийсет години и я бяха нарекли «треска на джунглата». Центърът на разпространение на вируса все още се издирваше. Всички смятаха, че се пренася от маймуна, но никой не знаеше от каква — бяха залавяни и убивани буквално хиляди животни в опитите да се установи това, но засега всичко оставаше без резултат. Дори не бяха сигурни, че наистина е тропическа болест — първата добре документирана

епидемия от този клас треска всъщност беше избухнала в Германия. Много сходна болест съществуваше и на Филипините.

Еболата се появяваше и изчезваше като някакъв зловреден дух. Очевидно имаше някаква периодичност. Документираните епидемии избухваха на осем до десетгодишни интервали — отново необяснимо и малко подозрително, защото Африка все още бе примитивна и имаше много причини да се смята, че жертвите може да се заразяват и да умират само за няколко дни, без да имат време да потърсят медицинска помощ. Структурата на вируса в известна степен беше открита и симптомите му се знаеха, но механизмът му продължаваше да е загадка. Това тревожеше медицинската общност, защото заирската ебола имаше степен на смъртност приблизително около осемдесет процента. Само една на всеки пет от жертвите ѝ оцеляваше, а защо ставаше така бе само поредният номер в колоната «неизвестно». Поради всички тези причини еболата беше свършена.

Толкова свършена, че представляваше един от най-страшните познати на човека организми. Малки проби от вируса се намираха в Атланта, в института «Пастьор» в Париж и в няколко други института, където го изследваха в условия, наподобяващи научнофантастичен роман — лекарите и лаборантите носеха истински космонавтски скафандри. За еболата се знаеше толкова малко, че дори не беше достатъчно, за да започнат да разработват ваксина. Четирите ѝ известни варианта — четвъртият бе открит при странен инцидент в Америка и макар да действаше също толкова смъртоносно при маймуните, неизвестно защо нямаше сериозни ефекти при хората — бяха съвсем различни. В момента учените в Атланта, някои от които Мауди познаваше, се взираха в електронните си микроскопи, за да определят структурата на този нов вариант и по-късно да я сравнят с проби от други известни видове. Този процес щеше да отнеме седмици и навярно, както и всички предишни усилия, щеше да даде само несигурни резултати.

Докато не се откриеше истинският център на разпространение на болестта, вирусът щеше да си остане непознат, едва ли не като от чужда планета, смъртоносен и тайнствен. Свършен.

Бенедикт Мкуза — пациент Нула, беше мъртъв, трупът му бе изгорен с бензин и вирусът беше загинал заедно с него. Мауди имаше малки кръвни проби, но те не бяха достатъчно добри. Сестра Жана

Батист обаче бе нещо друго. За миг лекарят си помисли за това, после вдигна телефона, за да позвъни в иранското посолство в Киншаса. Имаше да върши работа, трябваше да се подготви задруга. Ръката му се поколеба, стиснала слушалката по средата между бюрото и ухото му. Ами ако Господ се вслушаше в молитвите ѝ? Тя беше жена с огромни добродетели и прекарваше голяма част от деня си в молитви, както всеки правоверен в родния му град Кум, вярата ѝ в Господ бе твърда и тя беше посветила живота си на служба на нуждаещите се. Това бяха три от ислямските Пет стълба, към които можеше да се добави още един — християнските Велики пости не се различаваха много от ислямския Рамазан. Мислите му бяха опасни, но ако Аллах чуеше молитвите ѝ, значи намеренията му не бяха записани и нямаше да се случат, а ако молитвите ѝ останеха нечути... Мауди стисна слушалката между ухото и рамото си и позвъни.

— Господин президент, не можем повече да пренебрегваме този проблем.

— Да, Арни, зная.

Странно, нещата се свеждаха до технически въпрос. Трупозе трябваше да бъдат идентифицирани, защото човек не се обявяваше за мъртъв, докато нямаше парче хартия, което да потвърждава това, и докато този човек не се обявеше за мъртъв, ако беше сенатор или конгресмен, неговият пост не бе вакантен и за него не можеше да се избира друг човек, а Конгресът просто пустееше. Документите щяха да бъдат готови днес и след един час губернаторите щяха да започнат да се обаждат на Райън за съвет или за да му съобщят какво са решили да направят. Поне един губернатор днес щеше да се откаже от поста си и да бъде назначен в Сената на Съединените щати от наследилия го вицегубернатор от елегантна, макар и очевидна политическа благодарност. Поне така гласяха слухозе.

Информационният обем беше зашеметяващ дори за човек, запознат с източниците. Обхващаше последните четиринайсет години. Периодът обаче едва ли можеше да е избран по-добре, тъй като точно тогава по-важните вестници и списания бяха започнали да се

превръщат в електронни медии и лесно можеха да се свързват с «Уърлд Уайд Уеб», като заплатят скромна такса за материал, който иначе щеше да се съхранява в собствените им влажни подземия или най-много да е продаден на практика без пари на университетските библиотеки. «Уърлд Уайд Уеб» все още беше сравнително нов и непроверен източник на доходи, но медиите го бяха сграбчили за гърлото, тъй като сега за първи път новините не бяха толкова мимолетни, колкото в миналото. Мрежата беше свободен източник на информация за собствените си репортери, за студенти, за хора, проявяващи любопитство, и за онези, чието любопитство бе по-стриктно професионално. Огромният брой хора, които търсеха сведения по ключови думи, щяха да направят невъзможно за всеки да провери всички издирвания.

Във всеки случай той внимаваше — по-скоро внимаваха хората му. Издирванията в мрежата се извършваха от цяла Европа, главно от Лондон посредством компания, която нямаше да съществува повече от времето, необходимо за събирането на данните, или чрез академични терминали, до които имаха достъп много хора. Вкарваха се ключовите думи *РАЙЪН ДЖОН ПАТРИК*, *РАЙЪН ДЖАК*, *РАЙЪН КАРОЛАЙН*, *РАЙЪН КАТИ*, *РАЙЪН ДЕЦА*, *РАЙЪН СЕМЕЙСТВО* и много други, в резултат на което получаваха хиляди «находки». Много от тях бяха лъжливи, защото «Райън» бе разпространено име, но като цяло процесът не беше чак толкова сложен.

Първата наистина интересна информация се появяваше в Лондон, по времето, когато Райън е бил на 31 години. Имаше дори снимки и макар записването им да отне време, чакането си струваше. Особено първата. На нея се виждаше млад мъж, седнал на улицата и облян в кръв. Изглеждаше съвсем мъртъв, но той знаеше, че ранените често изглеждат така. После се появи друга група от снимки на изпотрошен автомобил и малък хеликоптер. В следващите години данните за Райън бяха изненадващо оскъдни, предимно съобщения за показанията му пред американския Конгрес при закрити врати. Имаше още находки, отнасящи се за края на президентския мандат на Фаулър — веднага след първоначалния смут бяха съобщили, че лично Райън е предотвратил изстрелване на ядрени ракети... и лично Райън беше намекнал това пред Даряеи... но тази история никога не беше официално потвърдена и Райън лично никога не бе обсъждал въпроса

с никого. Това беше важно. То говореше нещо за качествата на американеца. Но можеше също да се остави настрана.

Жена му. И за нея имаше много вестникарска информация, включително номера на кабинета ѝ в болницата. Опитен хирург. Това бе чудесно — в един по-нов материал се казваше, че ще продължи да работи. Отлично. Значи знаеха къде да я търсят.

Децата. Най-малкото — да, най-малкото ходеше в същата детска градина, в която бяха ходили и по-големите. Имаше и снимка. В една статия за първата работа на Райън в Белия дом дори бяха посочили училището на другите две...

Всичко това беше удивително. Бе започнал издирването, като знаеше, че ще открие цялата или повечето информация, но въпреки това само за един ден той разполагаше с повече данни, отколкото иначе биха могли да съберат за една седмица десет души — при значителен риск от разкриване. Американците бяха толкова глупави. На практика сами молеха да ги атакуват. Нямаха си и представа от секретност или сигурност. Едно беше лидерът от време на време да излиза със семейството си пред публика — всички правеха така. Но съвсем друго бе да допуснеш всички да научат неща, които всъщност никой не трябва да знае.

Хората му щяха да анализират документа — събраха се над 2 500 страници — и да вмъкнат препратки. Не възнамеряваше да предприема действия. Това бяха просто данни. Но положението можеше да се промени.

— Знаете ли, струва ми се, че летенето ми харесва — каза Кати Райън на Рой Олтман.

— Така ли?

— По-спокойно е, отколкото да шофирам сама. Но не мисля, че ще продължи дълго — прибави тя, като се нареди на опашката за храна.

— Навярно не. — Олтман постоянно се оглеждаше. В помещението имаше още двама агенти, които полагаха всички усилия да изглеждат невидими и изобщо не успяваха. Макар «Джон Хопкинс» да беше болница с 2000 лекари, тя все пак бе нещо като професионално село, в което почти всички се познаваха, а лекарите не

носеха пистолети. Олтман се държеше близо до нея и изглежда, Кати нямаше нищо против. Беше останал с нея по време на двете сутрешни операции и тъй като тя бе професионален преподавател, му обясняваше всяка стъпка от процедурата в най-малки подробности. Този следобед имаше занимания с неколцина студенти. Това беше първото образователно преживяване на Олтман, откакто работеше в Службата — поне нещо, което имаше стойност в област, различна от политиката, а нея вече се бе научил да мрази. Следващото му наблюдение беше, че ХИРУРГ се тъпче като гъска. Тя стигна до края на опашката и плати за своя и неговия обяд въпреки кратките му възражения.

— Тук заповядвам аз, Рой. — Тя се огледа, забеляза човека, с когото искаше да обядвали се насочи към него, следвана от агента. — Здравсти, Дейв.

Деканът Джеймс и гостът му се изправиха.

— Здравей, Кати! Позволи ми да ти представя новия член на факултета Пиер Александър. Алекс, това е Кати Райън...

— Същата, която...

— Моля ви, все още съм лекар и...

— Вие сте онази, която спечели наградата «Ласкър», нали? — стопи леда Александър. Усмивката на Кати освети залата.

— Да.

— Поздравления, докторе. — Той протегна ръка. — Кати трябваше да остави таблата си върху масата, за да я поеме. Олтман се опитваше да гледа неутрално, но не успя. — А вие трябва да сте от Службата.

— Да, сър. Рой Олтман.

— Отлично. Толкова прелестна и умна дама заслужава да бъде пазена — каза Александър. — Току-що напуснах армията, господин Олтман. Виждал съм вашите момчета в «Уолтър Рийд». Когато дъщерята на президент Фаулър се върна от Бразилия с тропическа болест. Излекувах я.

— Алекс работи с Ралф Форстър — поясни деканът, когато всички седнаха на масата.

— Инфекциозни болести — каза на телохранителя си Кати.

Александър кимна.

— В момента още се ориентирам. Но вече имам пропуск за паркинга, затова предполагам, че съм вътрешен.

— Надявам се да сте толкова добър преподавател, колкото е Ралф.

— Страхотен лекар — съгласи се Александър. Кати реши, че го харесва. После се зачуди за акцента и южняшките му маниери. — Тази сутрин Ралф отлетя за Атланта.

— Нещо особено ли се е случило?

— Вероятен случай на ебола в Заир. Осемгодишно африканче.

Кати присви очи. Макар че това беше съвсем различна област от медицината, като всеки лекар тя получаваше «Ем & Ем Уикли» и доколкото можеше, следеше всичко. Медицината е област, в която никога не престава да се учиш.

— Само един ли?

— Да — кимна Александър. — Изглежда, детето е било ухапано по ръката от маймуна. Бил съм там. Пратиха ме от «Детрик» по време на миналата мини епидемия през 1990 година.

— С Гъс Лоренц ли? — попита деканът. Александър поклати глава.

— Не, тогава Гъс имаше друга работа. Ръководител на екипа беше Джордж Уестфал.

— О, да, той...

— ... почина — потвърди Алекс. — Ние... хм... внимавахме, но той се зарази. Тъжна работа.

— В какво е сбъркал? — каза Джеймс. — Не го познавах много добре, но Гъс ми е казвал, че бил изгряваща звезда. Завършил е Калифорнийския университет, доколкото си спомням.

— Джордж беше блестящ, най-добрият специалист по структурата на вирусите, и внимаваше много. Изобщо не разбрахме как се случи. Така или иначе, онази мини епидемия уби шестнайсет души. Двама от пациентите оживяха, и в двата случая жени, и двете двайсетгодишни. Не успяхме да открием в тях нищо особено. Може би просто са имали късмет — каза Александър без всъщност да вярва в думите си. Такива неща си имаха причина. Просто не я бе открил, макар работата му да се състоеше тъкмо в това. — Във всеки случай имахме под двайсет жертви и това беше истински късмет. Останахме там месец и половина. Излизах в гората с пушка със сачми и убих

стотина маймуни в опит да открия преносителя. Не успях. Този вариант се нарича «Заирска ебола 90». Струва ми се, че в момента го сравняват с вируса, от който се е заразilo онова детенце. Еболата е отвратителна гадост.

— Само един ли се е заразил? — попита Кати.

— Така ни съобщиха. Както обикновено, източникът е неизвестен.

— Ухапване от маймуна?

— Да, но изобщо няма да открием маймуната. Никога не успяваме.

— Смъртоносно ли е това? — попита Олтман. Не можа да се сдържи да не се включи в разговора.

— Официално се предполага, че степента на смъртност е осемдесет процента. Ще ви дам един пример. Ако извадите пистолета си и ме простреляте в гърдите, ето тук, шансът ми да оживея е по-голям, отколкото от онази малка гадинка. Шансовете са по-големи дори при левкемията и лимфомата. При СПИН е малко по-зле, но вирусът ти дава десет години. Еболата ти дава десет дни. Ужасно е смъртоносна.

---

[1] Членове на мюсюлманска секта в Персия и Сирия ок. 1090-1272 г., чиято главна цел е била да избиват кръстоносци. — Б.пр. ↑

11. МАЙМУНИ

Райън винаги беше писал нещата си сам. Бе публикувал две книги по морска история — сега това му се струваше като някакъв предишен живот, изплувал в съзнанието му под хипноза — и бе написал безброй статии за ЦРУ. Всичко това беше свършил сам, навремето с пишеща машина, а по-късно с персонални компютри. Никога не бе обичал да пише — струваше му се трудна работа, — но се наслаждаваше на самотата, която вървеше заедно с писането. Да се затвори в собствения си малък интелектуален свят в безопасност от каквито и да е безпокойства, да придава форма на мислите си, така че да станат колкото се може по-съвършени и по този начин винаги да си останат твои мисли...

Вече не.

Главната съчинителка на речи се казваше Кали Уестън, ниска жена с мръсноруса коса, магьосница на словото, която, подобно на много членове на огромния персонал на Белия дом, беше постъпила тук заедно с президента Фаулър.

— Не харесахте ли речта ми за черквата? — Освен това се държеше и непочтително.

— Честно казано, просто реших, че трябва да кажа нещо друго. — Джак осъзна, че се защитава пред човек, когото едва познава.

— Разплаках се. — Тя замълча за ефект, впила в очите му откровено преценяващ, немигащ поглед на отровна змия. — Вие сте различен.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа... трябва да разберете, господин президент. Президентът Фаулър ме държеше при себе си, защото правех думите му да звучат състрадателно. В повечето отношения той е доста студенокръвен, бедният. Президентът Дърлинг ме държеше при себе си, защото нямаше по-добър. Постоянно се карам с персонала. Те обичат да редактират работата ми. А аз мразя да ме редактират някакви

си търтеи. Караме се. Арни ме защитава, защото съм съученичка с любимата му племенница. Аз съм най-добрата в областта си, но навярно съм и най-досадният проблем за хората ви. Трябва да знаете това. — Обяснението ѝ беше добро, но се отклоняваше от въпроса.

— Защо да съм различен? — попита Джак.

— Говорите онова, което наистина мислите, вместо онова, което мислите, че хората мислят, че искат да чуят. Ще е трудно да пиша за вас. Не мога да продължавам както преди. Трябва да се науча да пиша така, както обичах някога, а не по начина, заради който ми плащат. Трябва да се науча така, както говорите вие. Трудничко ще е — каза тя, вече приготвила се за самоотбрана.

— Разбирам. — Тъй като госпожа Уестън не принадлежеше към вътрешния кръг от персонала, Андреа Прайс се беше облегла на стената (щеше да е застанала в ъгъла, само че в Овалния кабинет нямаше ъгли) и наблюдаваше всичко с лице на покерджия. Или поне се опитваше. Райън вече започваше да се научава да чете езика на тялото ѝ. Явно Прайс не се интересуваше особено от Уестън. Той се зачуди защо. — Е, какво можете да напишете за два часа?

— Зависи какво искате да кажете — отбеляза жената. Райън ѝ обясни с няколко кратки изречения. Тя не си водеше бележки. Просто попиваше, усмихваше се и накрая отново заговори.

— Те ще ви унищожат. Знаете го. Може би Арни още не ви го е казал, може би не го е направил никой от персонала, но това ще се случи. — Забележката стресна агент Прайс достатъчно, че да се изправи.

— Какво ви кара да смятате, че искам да остана тук?

Тя премигна.

— Извинете ме. Наистина не съм свикнала с такова поведение.

— Разговорът може и да е интересен, но аз...

— Онзи ден прочетох една от книгите ви. Думите не ви се удават много — изразите не са особено изящни, това е техническата ми преценка, — но казвате нещата ясно. Така че трябва да преправя реторичния си стил да звучи като вашия. Кратки изречения. Граматиката ви е добра. Католически училища, предполагам. Не зальгвате хората. Казвате всичко директно. — Тя се усмихна. — Колко да е дълга речта?

— Да речем петнайсет минути.

— Ще се върна след три часа — обеща Уестън и се изправи. Райън кимна и тя излезе. Президентът погледна към агент Прайс.

— Хайде, изплюйте камъчето — нареди той.

— Тя е най-досадният проблем тук. Миналата година се хвърли върху един от младшите служители заради нещо. Трябваше да ги разтървават.

— Защо се е хвърлила?

— Служителят казал нещо гадно за една от речите ѝ и отбелязал, че гените ѝ не са наред. Напусна още на другия ден. Не беше голяма загуба — завърши Прайс. — Но тя се държи арогантно. Не трябваше да ви говори така.

— Ами ако е права?

— Сър, не е моя работа, но всеки...

— Права ли е?

— Вие сте различен, господин президент. — Прайс не каза дали смята това за добро или лошо, а и Райън не попита.

Във всеки случай президентът имаше друга работа. Той вдигна слушалката и каза:

— Бихте ли ме свързали с Джордж Уинстън от «Колумб груп»?

— Да, господин президент, веднага. — Жената не знаеше телефонния номер, затова вдигна друг телефон и позвъни в свързочната служба. Дежурният морски офицер имаше номера и ѝ го продиктува.

— Господин президент, свързах се с господин Уинстън — донесе се гласът по интеркома.

— Джордж?

— Да, сър.

— За колко време можеш да стигнеш дотук?

— Джа... господин президент, опитвам се да вкарам работата си в нормални релси и...

— За колко време? — по-натъртено попита Райън.

Уинстън трябваше да помисли малко. Екипажът му не беше готов. За да стигне до нюйоркското летище...

— Мога да хвана следващия влак.

— Съобщи ми кога тръгваш. Ще пратя някой да те посрещне.

— Добре, но трябва да знаеш, че не мога...

— Можеш. Ще се видим след няколко часа. — Райън затвори и пак погледна Прайс. — Андреа, прати агент с кола да го посрещне на гарата.

— Слушам, господин президент.

Беше приятно да дава заповеди и те да бъдат изпълнявани. И се свикваше.

— Не обичам оръжията! — Жената го каза достатъчно високо, така че няколко глави се обърнаха към нея, макар че децата се бяха навели към кубчетата и моливите си. Наоколо имаше необикновено голям брой възрастни, трима от които със слушалки в ушите. И тримата обърнаха глави, за да видят «загрижената» (в такива случаи всички използваха тази дума) майка. Като шеф на подразделението си, Дон Ръсел се приближи.

— Добър ден. — Той показа картата си от Службата за сигурност. — Какво обичате?

— Трябва ли да сте тук!

— Да, госпожо, трябва. Мога ли да науча името ви, моля?

— Защо? — каза Шийла Уокър.

— Ами, госпожо, добре е човек да знае с кого разговаря, нали? — попита Ръсел. Би било добре да разполага с досиетата на такива хора.

— Това е госпожа Уокър — каза госпожа Марлен Дагет, собственичка и учителка в детската градина «Джайънт степс».

— А, вие сте майката на онова момченце хей там, нали? — усмихна се Ръсел. Четиригодишното дете строеше кула от дървени кубчета, която после за всеобщо удоволствие на стаята щеше да събори.

— Просто не обичам оръжията, още по-малко близо до деца.

— Госпожо Уокър, на първо място ние сме ченгета. Знаем как да използваме оръжията си безопасно. Второ, ние сме задължени постоянно да носим оръжие. Трето, иска ми се да го погледнете от тази страна: тук с нас вашият син е в по-голяма безопасност, отколкото където и да било. Изобщо не трябва да се тревожите, че някой може да дойде и да отмъкне детето ви от площадката навън например.

— Защо тя трябва да е тук?

Ръсел примирително се усмихна.

— Госпожо Уокър, не Кейти е станала президент, а баща ѝ. Няма ли право на нормално детство, точно като вашия Джъстин?

— Но това е опасно и...

— Не и докато ние сме тук — увери я той.

— Джъстин, хайде! — извика тя. — Синът ѝ я погледна, помисли малко и с един пръст бутна кубчетата съвсем лекичко в очакване еднометровата кула да се стовари като повалено дърво.

— Обещаващ инженер — разнесе се от слушалката на Ръсел. — Ще проверя регистрационния номер на колата ѝ. — Той кимна на агентката, застанала на вратата. След двацет минути щеше да им се наложи да прегледат още едно досие. В него навярно щеше да пише, че госпожа Уокър е досадна рожба на новото време, но ако имаше някакви минали психически проблеми (вероятно), или криминално досие (невероятно), трябваше да ѝ обърнат внимание. Ръсел автоматично огледа стаята, после поклати глава. ПЯСЪЧНИК беше нормално дете, заобиколено от нормални деца. В момента тя рисуваше нещо и лицето ѝ изразяваше напрегната съсредоточеност. Бе прекарала обикновен ден с обикновен обяд и обикновен следобеден сън, но скоро щеше да ѝ се наложи да направи необикновено пътуване до определено необикновения си дом. Момиченцето не беше забелязало спора, който току-що бе водил с майката на Джъстин. Е, децата бяха достатъчно хитри да си останат деца, но това едва ли можеше да се каже за много от родителите им.

Госпожа Уокър поведе сина си към колата и демонстративно закопча предпазния му колан на задната седалка. Агентката запомни номера, макар да знаеше, че няма да открият нищо съществено.

И в този момент си спомни всичко — причината, поради която трябваше да внимават. Те бяха тук, в «Джайънтс степс», същата детска градина, в която семейство Райън бяха водили още СЯНКА като малка, точно до магистралата «Ричи» над Анаполис. Онези типове бяха използвали отбивката, за да преградят пътя, после със специален камион бяха проследили старото порше на ХИРУРГ и на моста на шосе 50 бяха устроили засада, а по-късно, когато бягаха, застреляха полицаи. Тогава доктор Райън бе бременна с БЕЙЗБОЛИСТ. ПЯСЪЧНИК все още беше далеч в несънуваното тогава бъдеще. Всичко това оказваше странно въздействие върху специален агент

Марсела Хилтън. По това време бе неомъжена — сега се бе развеждала два пъти и близостта до деца я вълнуваше, колкото и добра професионалистка да беше. Тогава реши, че се дължи на хормоните ѝ, на начина, по който е устроен женският мозък, или просто на факта, че обича децата и копнее да има собствени. Каквото и да бе, мисълта, че някой съзнателно може да нарани малки деца, караше кръвта ѝ да се смразява, като повеи на леден вятър.

Това място беше прекалено уязвимо. А наистина имаше хора, които не даваха и пукната пара, че ще наранят деца. И отбивката все още си бе там. В охраната на ПЯСЪЧНИК сега имаше шестима агенти. След две седмици щяха да бъдат намалени на трима-четирима. Службата не беше всемогъща организация, за каквато я смятаха хората. О, разбира се, тя бе силна и притежаваше възможности за издирване, за които малцина подозираха. Дори без помощта на федералната полиция Секретната служба на Съединените щати беше в състояние да почука на нечия врата, да влезе вътре и да проведе «приятелски» разговор с някой, който можеше да представлява заплаха — предположение, основаващо се на доказателства, които понякога не ставаха за съдебната зала. Целта на този разговор бе човекът да разбере, че го държат под око, и макар това да не беше съвсем вярно — Службата разполагаше само с около 1200 агенти в цялата страна — самата мисъл бе достатъчна, за да уплаши ужасно хората, казали не каквото трябва не на когото трябва.

Но не тези хора бяха заплахата. Докато агентите си вършеха работата, случайната заплаха не беше смъртоносна. Тези хора почти винаги се отдръпваха, а хората като нея знаеха какво да търсят. Действителната заплаха представляваха онези, за които разузнавателният им отдел не беше чувал. Те можеха да бъдат възпрени чрез демонстрация на сила, но това бе прекалено скъпо и прекалено очевидно, за да не привлече вниманието и отрицателната критика. Дори тогава — тя си спомняше друг инцидент, месеци след почти смъртоносното покушение срещу ХИРУРГ, СЯНКА и още неродения БЕЙЗБОЛИСТ. «Цял взвод» — помисли си тя. Случаят се преподаваше на курсантите в академията на Службата в Белтсвил. За да възпроизведат събитието, бяха снимали дома на Райън. Бяха вдигнали целия взвод на Чък Авери — добър и опитен главен агент. Като новопостъпила тя беше гледала записания анализ и дори тогава

кръвта ѝ се бе вледенила от това колко лесно агентите бяха допуснали малка грешка, която, съчетана с лошия късмет и неправилното разпределяне на времето...

— Познаваше ли Авери? — попита тя Ръсел.

— Беше две години преди мен в Академията. Умен, предпазлив, отличен стрелец. Тогава в тъмното от трийсет метра свали един от онези типове с два изстрела в гърдите. — Той поклати глава. — Ти не допускаш грешки в работата си, Марси.

За втори път я полазиха тръпки, от онези, които карат човек да посегне към пистолета си, просто за да се увери, че е на мястото си, и да си каже, че е готов да си свърши работата. Точно тогава човек си спомня колко миличко може да е едно малко дете и си казва, че дори да го улучат, ще направи всичко възможно последният му съзнателен акт да е да прати всичките си куршуми в гърдите на гадното копеле. После човек премигва и видението изчезва.

— Тя е прекрасно малко момиченце, Дон.

— Никога не съм виждал грозно дете — отвърна Ръсел.

Погледнаха към магистралата, дърветата и отбивката, като се чудеха какво са пропуснали и колко пари могат да дадат за наблюдателни камери.

Джордж Уинстън беше свикнал да го посрещат. Всъщност това бе най-голямото удобство. Слизаш от самолета — в неговия случай почти винаги от самолет — и някой чака да те посрещне, за да те отведе до автомобила, чиито шофьор знае най-бързия път до мястото, където отиваш. Никакви разпавии с кола под наем и с безполезните малки пътни карти, никакво губене на нищо. Струваше много пари, но си заслужаваше, защото нали времето е най-ценната стока — човек няма излишък от нея, за да я хвърля на вятъра, пък ѝ няма кой да му каже точно с колко разполага. Скоростният влак спря на 6-и коловоз на Юниън Стейшън. Между Трентън и Балтимор Уинстън бе почел малко и после чудесно си беше подремнал. Жалко, че железниците не можеха да правят пари от превозването на пътници, но човек не трябва да купува въздуха, за да пътува със самолет, докато за наземния транспорт трябваше да се строят пътища. Много лошо. Той взе сакото

и куфарчето си и се насочи към вратата, като на излизане даде бакшиш на шафнера от първа класа.

— Господин Уинстън? — попита някакъв мъж.

— Точно така.

Човекът показва кожената си служебна карта, която го идентифицираше като федерален агент. На десетина метра от тях с разкопчано палто стоеше партньорът му.

— Моля, последвайте ме.

След тези думи те се превърнаха просто в още трима делови хора, отпратили се на важна среща.

Имаше много такива досиета, всяко толкова голямо, че данните трябваше да се съкращават, за да не препълват шкафовете, но въпреки това беше по-удобно да работи с листове хартия, отколкото с компютър, защото му бе трудно да накара компютъра да работи добре на неговия роден език. Проверката на данните нямаше да е сложна. Защото щеше да има още информация от пресата, която да потвърди или промени онова, с което разполагаше. А също защото можеше просто да се поразходи с кола до няколко места или да наблюдава пътищата. Това не беше опасно. Колкото и внимателна и опитна да бе американската секретна служба, тя не беше всесилна. Този Райън имаше семейство, съпруга, която работеше, деца, които ходеха на училище, а самият Райън имаше график, който да спазва. В официалния си дом бяха в безопасност — относителна, поправи се той, защото никое точно определено място не бе наистина безопасно.

Значи всичко беше въпрос на финансиране и планиране. Трябваше му спонсор.

— Колко ви трябват? — попита посредникът.

— Колко имате? — попита евентуалният купувач.

— Със сигурност мога да намеря осемдесет. Навярно даже сто — отвърна посредникът и отпи от бирата си.

— Кога?

— Една седмица става ли? — Намираха се в Найроби, столица на Кения и важен център в този вид търговия. — Биологични

изследвания?

— Да, учените, които са ми клиенти, са разработили доста интересен проект.

— За какъв проект става дума? — попита посредникът.

— Това нямам право да ви кажа — беше отговорът. Нито пък щеше да каже кой е клиентът му. Посредникът не реагира, пък и не се интересуваеше особено. Любопитството му беше чисто човешко, не професионално. — Ако услугите ви ни задоволят, можем да дойдем за още. — Обичайната примамка. Посредникът кимна и започна съществената част от спазаряването.

— Трябва да разберете, че няма да струва евтино. Първо трябва да събере хората си. Но големият проблем са залавянето и транспортът, износните такси, обичайните бюрократични спънки. — Това означаваше подкупи. През последните няколко години търговията със зелени африкански маймуни се бе разраснала. Доста компании ги използваша за различни експериментални цели. Общо взето това беше лошо за маймуните, но те бяха много. В никакъв случай не бяха застрашен вид, а даже да бяха, посредникът не даваше и пукната пара. Животните бяха национален ресурс на неговата страна, както нефтът за арабите, който се разменяше за твърда валута. Не изпитваше към тях никакви сантиментални чувства. Те хапеха, плюеха и изобщо бяха неприятни малки просячета, колкото и «милички» да изглеждаха на туристите. Освен това ядяха реколтата на безбройните дребни земеделци в страната и поради тази причина бяха ужасно ненавиждани, каквото и да казваха защитниците на животните.

— Тези проблеми не са основната ни грижа. Интересува ни бързината. Ще видите, че с готовност ще ви възнаградим богато за услугите ви.

— Аха. — Посредникът довърши бирата си и щракна с пръсти да напълнят чашата му отново. После назова цената си. В нея се включваха разходите му — възнагражденията на изпълнителите, митничарите, един-двама полицаи и един среден чиновник — плюс чистата му печалба, която от гледна точка на местните стандарти наистина беше доста добра. Не всеки взимаше толкова.

— Съгласен съм — само каза купувачът и отпи от безалкохолната си напитка.

Това предизвика почти разочарование. Посредникът обичаше пазаренето, характерна част от африканската търговия. Едва беше започнал да обяснява колко сложна и важна е работата му.

— За мен бе удоволствие да работя с вас. Обадете ми се след... пет дни?

Купувачът кимна, довърши питието си и си тръгна. След десет минути проведе телефонен разговор с посолството, вече трети за този ден и с все същата цел. Макар да не го знаеше, други такива разговори бяха проведени в Уганда, Заир, Танзания и Мали.

Джак помнеше първото си идване в Овалния кабинет, тромавото си преминаване през секретарското помещение и вратата в заоблената стена, помнеше, че сградата му беше заприличала на дворец от XVIII век, какъвто наистина бе, макар и скромен от гледна точка на тогавашната епоха. Човек обикновено първо забелязваше прозорците, особено в слънчев ден. Дебелината им ги караше да изглеждат зелени, доста подобни на стъклените стени на аквариум, предназначен за много специална риба. После виждаш голямото дървено бюро. То винаги изглеждаше страшно, още повече, ако зад него седи президентът, който очаква теб. Всичко това обаче беше за добро. Така текущата му работа ставаше много по-лесна.

— Здравей, Джордж — каза той и протегна ръка.

— Добър ден, господин президент — любезно отвърна Уинстън, без да обръща внимание на двамата агенти от Службата за сигурност, застанали точно зад него и готови да го хванат, ако направи нещо неподходящо. Не беше необходимо да ги чува. Можеше да усети впитите им в тила му като лазерни лъчи погледи. Във всеки случай той стисна ръката на Райън и успя да изкриви лицето си в усмивка. Уинстън не го познаваше много добре. Бяха свършили добра работа заедно по време на конфликта с японците. Бяха се сблъскали на няколко незначителни събирания и той познаваше дискретната, но ефикасна работа на Райън. Времето, прекарано в разузнаването, не беше напълно загубено.

— Седни — посочи към една от кушетките Джак. — Отпусни се. Как пътува?

— Нормално. — Един стюард в морска униформа се появи като че ли от нищото и наля две чаши кафе. Кафето беше отлично, а чашите бяха от изящен порцелан със златна украса.

— Трябваш ми — каза Райън.

— Сър, вижте, много щети бяха нанесени на моята...

— Страна.

— Никога не съм искал да работя за правителството — незабавно отвърна Уинстън.

Райън дори не докосваше чашата си.

— Защо мислиш, че ми трябваш ти? Джордж, вършил съм тази работа. Неведнъж. Трябва да възстановя управлението. Довечера ще държа реч. Онова, което ще кажа, може да ти хареса. Добре, на първо място искам някой да ръководи финансите. За момента отбраната е добре. С Адлер външните работи са в добри ръце. Но министерството на финансите е първото нещо в списъка ми с места, за които са нужни нови хора. Трябва ми някой добър. Това си ти. Миналото ти чисто ли е? — внезапно попита Райън.

— Какво?... Разбира се. Спечелил съм всичките си пари законно. Всички го знаят. — Уинстън настръхна, но после разбра, че това е предвидено.

— Добре. Трябва ми човек, който разполага с доверието на финансовите кръгове. Ти си такъв. Трябва ми човек, който знае как всъщност функционира системата. Ти си такъв. Трябва ми човек, който да знае какво се е повредило и има нужда от поправка. Ти си такъв. Трябва ми човек, който да не е политик. Ти не си. Трябва ми безпристрастен професионалист — най-много от всичко, Джордж, ми трябва човек, който ще мрази работата си така, както я мразя аз.

— Какво точно искате да кажете с това, господин президент?

Райън се отпусна и за миг затвори очи, после продължи:

— Започнах работа в системата, когато бях на трийсет и една. Веднъж се измъкнах и се справях добре на Уолстрийт, но ме засмукаха обратно и ето ме тук. — Той отвори очи. — Откакто започнах да работя в Управлението, ми се налагаше да наблюдавам как работят нещата отвътре и знаеш ли какво? Изобщо не ми хареса. Започнах на Уолстрийт, ти си спомняш, и също се справих добре, нали? Реших, че когато свърша с това, ще се заема с наука. Историята е първата ми любов и си мислех, че ще мога да преподавам, да изучавам и да пиша,

да се задълбая в същността на нещата. Почти успех, а може би нещата не станаха точно така, но проучванията ми напреднаха доста. И така, Джордж, имам намерение да възстановя правителството.

— С каква цел?

— Твоята работа е да прочистиш министерството на финансите. Да ръководиш монетарната и фискалната политика.

— Искате да кажете...

— Да.

— И никакви политически глупости? — Трябваше да зададе този въпрос.

— Виж, Джордж, не знам какво е да си политик и нямам време да разбера. Никога не съм харесвал тази игра. Никога не съм харесвал повечето участници в нея. Просто продължавам да се опитвам да служа на страната си, колкото е по силите ми. Понякога се получава, понякога — не. Нямах избор. Спомняш си как стана всичко. Опитаха се да убият мен и семейството ми. Не исках да се оставям да ме засмукват обратно, но по дяволите, разбрах, че някой трябва да се опита да свърши работата. Вече нямам намерение да я върша сам, Джордж, нямам и намерение да запълня вакантните постове с безделници, които знаят как да движат «системата», разбираш ли? Искам хора с идеи, не политици с намерения.

Уинстън успя да постави чашата си така, че да не издаде никакъв звук при допира си до чинийката. Малко се изненада, че ръката му не трепери. Мащабите на онова, което предлагаше Райън, бяха нещо повече от работата, която беше решително готов да отклони. Това означаваше повече, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Щеше да му се наложи да се откъсне от приятелите си — е, не съвсем, но това означаваше, че няма да взема решения, основаващи се на презумпцията с какво Уолстрийт ще допринесе за кампанията на президента в резултат на милите нещица, които прави министерството на финансите за търговските къщи там. Така бяха водили играта винаги досега и макар той никога да не бе участвал в нея, достатъчно често беше разговарял с истински участници, движещи системата по същия стар начин, просто защото нещата стояха така.

— Майната му — прошепна той. — Сериозно говорите, нали?

Като основател на «Колумб груп», Уинстън бе поел толкова принципно задължение, че малцина изобщо се сещаха за него, освен

онези, които всъщност го изпълняваха — и то невинаги всички. Пряко или непряко, буквално милиони хора му поверяваха парите си и това на теория му даваше възможност да се превърне в крадец от космически мащаб. Но той не можеше да го направи. Защото беше незаконно и рискуваше да го приберат в доста нестандартен федерален дом с много нестандартни съседни. Но не това беше истинската причина. Истинската причина бяха всички хора, които му се доверяваха, защото беше честен и умен, така че той се отнасяше към парите им така, както се отнасяше и към своите, а може би даже малко по-добре, защото обикновените хора не можеха да рискуват така, както правеха богатите. От време на време се случваше да получи мило писмо от някоя вдовица и това бе прекрасно, но всъщност всичко идваше отвътре. Или си честен, или не си, а честта, както беше казал някакъв киносценарист, представляваше дар на човека към самия него. Добър афоризъм. Освен това бе и изгодно, разбира се. Когато си вършиш работата добре, хората също ти се отплащат, но основното е удовлетворението. Парите бяха само резултат от нещо по-важно, защото бяха преходни, а честта — не.

— А данъчната политика? — попита Уинстън.

— Първо трябва да възстановим Конгреса, забрави ли? — отбеляза Райън. — Но, да.

Уинстън дълбоко си пое дъх.

— Това е много голямо начинание, Райън.

— На мен ли го казваш? — попита президентът и изведнъж... се ухили.

— Това няма да ми донесе приятели.

— Освен това ще станеш шеф на секретната служба. Те ще те пазят, нали, Андреа?

Агент Прайс не беше свикнала да я включват в тези разговори, но си помисли, че ще трябва да свикне.

— Хм, да, господин президент.

— Нещата просто са дяволски хаотични — отбеляза Уинстън.

— Ами оправи ги — каза му Райън.

— Ще протестираш.

— Да протестираш. Искам да прочистиш министерството си, да го насочиш накъдето трябва и да го управляваш както искаш, но така, че някой ден да донесе печалба. Основният проблем там е

административен. Трябва ми човек, който може да ръководи работата и да донесе печалба, за да изхвърли бюрокрацията. Това е най-големият проблем на всички институции.

— Познавате ли Тони Бретано?

— От «Ти Ар Дабъл Ю» ли? Преди ръководеше сателитния им отдел... — Райън помнеше, че му бяха предложили висок пост в Пентагона и че той равнодушно се беше отказал. Много от способните хора отклоняваха такива предложения. Това бе правило, което трябваше да промени.

— След две седмици «Локхийд-Мартин» ще го отмъкнат, поне така научих от източниците си. Затова акциите на «Локхийд» се вдигат. Препоръчаха ни да купуваме. За две години е донесъл на «Ти Ар Дабъл Ю» петдесетпроцентно увеличаване на печалбата. Не е зле за някакъв инженер, който изобщо не би трябвало да разбира от мениджмънт. Понякога играем заедно голф. Трябва да чуете приказките му, че ужасно искал да върти бизнес с правителството.

— Кажи му, че искам да се срещна с него.

— Ръководството на «Локхийд» му е дало картбланш да...

— Това е идея, Джордж.

— Ами моята работа? Искам да кажа, какво искате да направя? Според закона...

— Зная. Ще изпълняваш длъжността временно, докато възстановим нещата.

Уинстън кимна.

— Добре. Но трябва да доведе няколко души.

— Нямам намерение да ти казвам как да си вършиш работата. Нямам намерение да ти казвам даже кои са нещата, които трябва да свършиш. Просто искам да ги свършиш, Джордж. Само ме предупреждавай. Не искам да научавам първо от вестниците.

— Кога трябва да започна?

— В момента кабинетът е празен — отвърна Райън.

Последно извъртане:

— Трябва да поговоря със семейството си по въпроса.

— Джордж, в тези държавни кабинети си има телефони и всичко останало. — Джак замълча за миг. — Виж, познавам те. Знам как работиш. Можех да тръгна по същия път, но просто никога не ме е... задоволявало, предполагам, просто да правя пари. Виж, новите

начинания, това е нещо друго. Добре, боравенето с пари е важна работа. Самият аз не я харесвам, но пък и никога не съм искал да стана доктор. Чудесно, различен размах и всичко останало. Но аз знам, че си седял на бира и мезета около много маси, около които сте разговаряли колко шибан е този град. Ето твоя шанс. Никога няма да имаш друг, Джордж. Никой повече няма да има възможност да стане министър на финансите без политически съображения. Никога. Не можеш да откажеш, защото никога няма да си простиш.

Уинстън се зачуди как човек може толкова ловко да бъде притиснат в ъгъла на стая със заоблени стени.

— Вече сте овладели политическите похвати, господин президент.

— Андреа, имаш си нов началник — каза Джак на главния си агент.

От своя страна, специален агент Прайс реши, че в края на краищата Кали Уестън може и да греши.

Съобщението, че тази вечер президентът ще направи обръщение, обърка внимателно обмислената програма, но само с един ден. По-голям проблем представляваше координирането на това събитие с друго. Разпределянето на времето беше всичко в политиката, както и във всяка друга област, и те бяха работили цяла седмица по този въпрос. Не ставаше дума за обичайната илюзия на специалисти, които притежават богат опит. Точно в тази работа опитът нямаше никакво значение. Всичко се свеждаше само до предположения, но вече бяха направили предположенията си и повечето се бяха оказали верни, иначе Едуард Дж. Килти никога не би се издигнал толкова високо. Но като перфектни комарджии, те никога не се бяха доверявали истински на масата или на другите играчи и вземаха всички решения с много въпросителни.

Съмняваха се дори в правотата на последното — не за политическа му правота, за това кой ще остане доволен и кой ще се обиди от ненадейната позиция спрямо принципа на деня, а дали ходът, който обмислят, е обективно правилен — честен, морален! — а това се срещаше рядко сред опитните политици. Бе добре, че ги беше излъгал, разбира се. Те знаеха, че са излъгани. Знаеха, че той знае, че знаят, че

ги е излъгал, но този момент от играта беше разбираем. Обратното би нарушило правилата ѝ. Докато не загубеха доверието на шефа си, трябваше да бъдат пазени, а да бъдат пазени от вредни знания влизаше в този договор.

— Значи всъщност изобщо не си подавал оставка, Ед? — попита шефът на персонала му. Искаше лъжата да стане официална, за да може да казва на всички, че доколкото знае, това е самата истина.

— Все още пазя писмото — отвърна бившият сенатор и вицепрезидент и потупа джоба на сакото си. — С Брет обсъдихме нещата и решихме, че писмото, което бях написал, трябва да се редактира. Имах намерение да дойда на другия ден и да донеса ново, с променена дата, разбира се, и всичко щеше да се уреди спокойно — но кой би могъл да знае?...

— Би могъл просто... е, забрави за това. — Тази част от танца трябваше да се изиграе според музиката.

— Искан ми се да можех — след кратка искрена пауза, последвана от загрижен, развълнуван глас, каза Килти. Той също се справяше добре. — Но, мили Боже, състоянието, в което се намира страната... Райън не е лошо момче, познавам го от години. Обаче си няма и представа от държавно управление.

— За това няма закон, Ед. Никакъв. В конституцията няма абсолютно нищичко и даже да имаше, няма Върховен съд, който да издаде решение. — Този път беше главният юридически съветник на Килти, негов бивш старши юридически помощник. — Въпросът е чисто политически. Няма да изглежда добре. — Просто няма да изглежда...

— Това е проблемът — отбеляза шефът на персонала. — Ние не правим това от политически причини, а за да служим на интересите на страната. Ед знае, че извършва политическо самоубийство. — За да бъде последвано от мигновено и славно възкресение, предавано на живо по Си Ен Ен.

Килти се изправи и започна да се разхожда из стаята, като жестикулираше, докато говореше.

— Остави политиката, по дяволите! Унищожено е управлението на страната! Кой ще го възстанови? Райън е проклет шпионин от ЦРУ. Не знае нищо за функционирането му. Трябва да бъде избран Върховен съд, да се провежда държавна политика. Трябва да възстановим

Конгреса. Страната се нуждае от лидер, а той си няма представа как да го постигне. Може и да копая собствения си политически гроб, но някой трябва да се изправи и да защити страната ни.

Никой не се разсмя. Странно, това никога не им се случваше. И двамата съветници, които бяха с Е. Дж. К. от двацет, че и повече години, се бяха завързали за тази политическа мачта толкова здраво, че нямаха никакъв избор. Театърът, който играеха, бе необходим като хора в трагедиите на Софокъл или Омировото призоваване на музата. Трябваше да се подчертае поетиката на политиката. Ставаше въпрос за страната, за нуждите на страната и за дълга на Ед към страната още от поколение и половина, защото той бе там и вършеше тази работа през цялото време, знаеше как функционира системата и кога настъпва срыв, защото само човек като него можеше да го предотврати. В края на краищата управлението беше страната. Той бе посветил на тази задача целия си професионален живот.

Те наистина вярваха във всичко това и Килти беше завързан за същата мачта не по-малко от двамата си съветници. Дори той вече не можеше да каже до каква степен се поддава на собствената си амбиция, защото след като си я изповядвал цял живот, вярата се превръща във факт. От време на време страната бе проявявала признаци на отклонение от неговите разбирания, но както евангелистът няма друг избор, освен да приканва хората да се върнат към Правата вяра, Килти беше длъжен да връща страната към нейните философски корени и той се бе опитвал да прави това в продължение на петте си мандата в Сената и за по-кратко време като вицепрезидент. В продължение на повече от петнайсет години медиите, които го обичаха заради възгледите, вярата и политическото му семейство, го бяха наричали «съвестта на Сената».

Щеше да е добре да се посъветва с медиите за това прозвище, както много често беше правил в миналото, когато разговаряше с тях за някакъв закон или поправка на Конституцията и искаше мнението им — а медиите обичаха да искат мнението им. Но не и в този случай. Не, той не можеше да направи това. Трябваше да играе играта направо. Не можеше да рискува да им иска услуга, при положение че съзнателното избягване на тази маневра щеше да придаде патина на законност на действията му. Проницателност. Ето какво трябваше да излъчва. За първи път през живота си щеше да застане над всички политически

величия. Единственото, за което трябваше да помисли сега, беше изборът на момент. А за това щяха да му помогнат връзките с медиите.

— Колко е часът? — попита Райън.

— Осем и половина — отвърна ван Дам. — Тази вечер има две извънредни предавания с най-широка публика и те помолиха да ги включим в програмата.

На Райън му се искаше да изсумти, но не го направи. Така или иначе лицето му ясно го показваше.

— Това означава, че много хора по Западното крайбрежие ще ви слушат по радиото в колите си — поясни Арни. — Ще ни излъчват и по петте мрежи, плюс Си Ен Ен и Си-Спан. Знаете, че положението може да се промени. Това е проява на любезност. Те изобщо не са длъжни да го правят. Залагат на тази карта заради политическите речи...

— По дяволите, Арни, това не е политика, това е...

— Господин президент, трябва вече да свикнете. Политически въпрос е даже ходенето ви по малка нужда. Не можете да го избегнете. Политика е дори твърдението за отсъствието на политика. — Арни полагаше всички усилия да образува новия си шеф. Той умееше да слуша, но невинаги чуваше.

— Добре. И от ФБР казват, че мога да говоря за всичко това?

— Преди двацет минути се чух с Мъри. От негова страна няма възражения. Накарах Кали да го вмъкне в речта ви.

Би трябвало да ѝ дадат по-добър кабинет. Като основен автор на речите на президента, тя би могла да поиска и щеше да получи позлатен компютър, който да постави върху бюро от италиански мрамор. Вместо това тя използваше десетгодишен «Епъл Макинтош Класик», защото ѝ носеше късмет и защото нямаше нищо против малкия му екран. Някога може би бяха използвали кабинета ѝ като килер или складово помещение — по времето когато «Залата на индианските договори» наистина е била използвана за сключване на договори с индианците. Бюрото ѝ беше направено в някой федерален затвор и макар че столът ѝ бе удобен, все пак беше трийсетгодишен.

Таваните бяха високи. Така спокойно можеше да пуши в нарушение на федералните разпоредби и правилата в Белия дом, които в нейния случай не се прилагаха. Последния път, когато се бяха опитали да ѝ въздействат със сила, се беше наложило един от агентите от Службата за сигурност да я откопчи от жертвата ѝ, за да не му издере очите. Фактът, че не я бяха изхвърлили незабавно, бе знак за останалия персонал в старата правителствена сграда. Някои служители бяха недосегаеми. Кали Уестън беше от тях.

В стаята ѝ нямаше прозорци. Тя и не искаше. Нейната действителност бе компютърът ѝ и снимките по стените. Едната бе на кучето ѝ, застаряваща английска овчарка на име Холмс (Оливър Уендъл, а не Шерлок; тя се възхищаваше на прозата на този янки от Олимпс, чест, която оказваше на малцина други). Останалите бяха на политически личности, приятели и врагове, и тя постоянно ги разглеждаше. Зад нея имаше малък телевизор с видео — телевизорът обикновено включен на Си-Спан-І и ІІ или на Си Ен Ен, а видеото използваше, за да гледа записи на речи, написани от други и изнасяни на най-различни места. Политическата реч според нея бе най-висша форма на общуване. Шекспир може и да разполагаше с два-три часа в някоя от пиесите си, за да изрази идеята си. Холивуд се опитваше да прави това за същото време. Но не и тя. Кали Уестън имаше в най-лошия случай петнайсет минути и четирийсет и пет в най-добрия, а нейните идеи трябваше да се възприемат. Трябваше да завладяват средния гражданин, опитния политик и най-циничния журналист. Тя изучаваше обекта си и сега изучаваше Райън, непрекъснато въртеше няколкото думи, които беше казал в нощта на поемането на поста и по новините на следващата сутрин. Наблюдаваше очите и жестовете му, напрежението му, позата и езика на тялото му. Онова, което виждаше, ѝ харесваше в някакъв абстрактен смисъл. Райън бе мъж, на когото би се доверила например като съветник за инвестиции. Но имаше много да учи за политиката и някой трябваше да му помага — или може би не? Може би... фактът, че не беше политик...

Независимо от това дали щеше да спечели, или да загуби, щеше да е забавно. За първи път щеше да е забавление, а не работа.

Никой не искаше да го признае, но тя бе един от най-проницателните хора, работещи тук. Фаулър го знаеше, знаеше го и Дърлинг, именно затова търпяха нейните странности. Висшите

политически съветници я мразеха, отнасяха се с нея като с полезна, но незначителна служителка и кипваха от начина, по който тя пресичаше улицата и влизаше право в Овалния кабинет, защото президентът ѝ се доверяваше така, както на малцина други. Най-накрая се беше стигнало до слух, че президентът има доста особена причина да я вика при себе си; в края на краищата хората от нейната част на страната бяха известни с малко свободното си поведение, когато се стигаше до... тя се зачуди дали онзи е успял да се оправи. Агентът беше дръпнал ръцете ѝ от лицето му, но не бе успял да спре коляното ѝ. Арни му бе обяснил, че ще попречат на връщането му в центъра на властта с обвинение в сексуален тормоз — и после го беше включил в черния списък. Тя харесваше Арни.

Харесваше и речта. Четири часа вместо обещаните три, много усилия за дванайсет минути и трийсет секунди — обикновено пишеше речите малко по-къси, защото президентите говореха бавно. Повечето. На Райън щеше да му се наложи да се научи на това. Тя набра командата за отпечатване на речта в три екземпляра. Някакви политически кретени щяха да прегледат работата ѝ и да се опитат да внесат поправки. Сега това не беше такъв проблем, както преди. Когато принтерът свърши, Кали Уестън подреди страниците, защита ги с кламер и вдигна слушалката. Най-горният бутон за бързо набиране я свързваше със съответното бюро от другата страна на улицата.

— Уестън за среща с шефа — каза тя на секретарката, отговаряща за срещите.

— Елате веднага.

И с това всичко дойде на мястото си.

Мауди виждаше, че Господ не беше чул молитвите ѝ. Е, шансът не бе на нейна страна. Съчетаването на ислямската му вяра с научните знания представляваше проблем колкото за него, толкова и за колегите му християни и езичници — Конго беше изложено на християнско влияние в продължение на повече от сто години, но старите анимистични вярвания все още процъфтяваха и това улесняваше Мауди да ги презира. Все същият стар въпрос: ако Господ е Бог на милостта, защо съществува несправедливост? Този въпрос ставаше за

обсъждане с неговия имам, но засега беше достатъчно, че такива неща се случваха, даже на правоверни.

Наричаха се «petechia», научно наименование за петна от подкожни кръвоизливи, които съвсем ясно се виждаха по светлата и северноевропейска кожа. Добре, че тези монахини не използваха огледала — смятани за суета в тяхната религиозна вселена и още едно нещо, достойно за възхищението на Мауди, макар че не го разбираше съвсем. Беше по-добре да не вижда червените петна по лицето си. Сами по себе си бяха грозни, но по-лошото бе, че бяха предвестници на смъртта.

Сега температурата ѝ беше 40.2 и щеше да е още по-висока, ако го нямаше леда под мишниците и зад врата ѝ. Очите ѝ гледаха апатично, тялото ѝ бе отпуснато от изтощение. Това бяха симптоми за много болести, но петната му подсказваха, че има вътрешен кръвоизлив. Еболата спадаше към треските, придружени от кръвоизливи, група от болести, които разрушаваха тъканите на най-ниско равнище и позволяваха на кръвта да изтича от цялото тяло, което можеше да доведе единствено до спиране на сърцето поради недостатъчен обем на кръвта. Това беше убийственият механизъм, макар че на медицинския свят все още му предстоеше да разбере каква е причината. Процесът вече не можеше да се спре. Около двайсет процента от жертвите оцеляваха — имунната им система някак си успяваше да се организира и да победи вируса нашественик. Но никой не знаеше как става така.

Той докосна китката ѝ, за да премери пулса, и дори през ръкавиците си усети колко гореща, суха и... отпусната е кожата ѝ. Медицинският термин за състоянието беше системна некроза. Тялото вече започваше да умира. Може би първо черният дроб. Поради някаква причина — неясна — еболата проявяваше смъртоносно влечение към този орган. Дори оцелелите впоследствие страдаха от хронично чернодробно увреждане. Човек обаче не успяваше да живее достатъчно дълго, за да умре от това, защото умираха всички органи, някои по-бързо от другите, но скоро всички.

Болката бе колкото невидима, толкова и ужасна. Мауди написа заповед за увеличаване на вливането на морфин. Поне биха могли да смекчат страданието, което беше добре за пациента и в същото време представляваше предпазна мярка за персонала. Измъченият пациент

щеше да размахва ръце и така да подложи на опасност онези, които бяха около него. Лявата ръка на монахинята бе завързана, за да предпазят иглата на системата. Даже с тази предпазна мярка тя не изглеждаше много добре закрепена, а поставянето на нова щеше да е едновременно и опасно, и трудно — толкова деградирани бяха артериалните ѝ стени.

Сестра Мария Магдалина се грижеше за приятелката си с покрито с маска лице, но с печални очи. Мауди я погледна и тя му отвърна, изненадана от съчувствието, изписало се на лицето му. Лекарят беше известен като студен човек.

— Молете се с нея, сестро. Сега имам друга работа. — И то бърза. Той излезе от стаята, като пътьом свали престилката и ръкавиците и ги изхвърли на съответното място. Всички отпадъци от тази сграда се поставяха в специални контейнери, които задължително се унищожаваша — нехайното отношение на африканците към тези предпазни мерки бе довело до избухването на първата голяма епидемия на «Ебола» през 1976 година. Този вариант се наричаше «Ебола Мейинга» на името на сестра, заразена се с вируса навярно поради небрежност. Оттогава се бяха научили да внимават, но Африка си оставаше Африка.

Върна се в кабинета си и отново се обади по телефона. Сега щеше да се започне. Не беше съвсем сигурен какво точно, макар че бе спомогнал за определянето му и го беше направил като незабавно прерови специализираната литература, за да открие нещо полезно.

— Аз ще ви спася. — Забележката накара Райън да се засмее, а Прайс потрепери. Арни просто обърна глава към нея. Шефът на персонала забеляза факта, че тя все още не се облича като света. Всъщност това беше още един плюс за хората от Службата за сигурност, които наричаха модерно облечените си колеги от Белия дом «пауни» — доста по-любезно от всички други неща, които можеха да кажат. Дори секретарките харчеха повече пари за дрехи от Кали Уестън. Арни просто протегна ръка.

— Да вървим.

Президентът Райън мислено благодари за едрия шрифт, с които беше отпечатана речта. Нямаше да му се наложи да си слага очилата

или да се унижава като каже на някого да я отпечата отново с по-едър шрифт. Притежаваше способността да чете бързо и сега прегледа документа и попита:

— Какво ще кажете за една поправка?

— Каква? — подозрително го погледна Уестън.

— Вече имаме нов министър на финансите — Джордж Уинстън.

— Мултимилиардерът ли?

Райън обърна първата страница.

— Е, можех да избира някой безделник от която и да е пейка в парка, но си помислих, че не е лоша идея да имаме човек, който познава финансовите пазари.

— Ние ги наричаме «бездомници», Джак — отбеляза Арни.

— Или пък можех да избира учен, но Бъз Фидлър би бил единственият, на когото щях да се доверя. — Споменът накара Джак тъжно да се замисли. Фидлър беше изключителен учен, човек, който знаеше какво не знае. По дяволите. — Така е добре, госпожо Уестън. Та какъв казахте, че съм бил?

— Различен. Доста пъти ви го казах.

12.

ПРЕДСТАВЯНЕ

Беше вечерял леко и не бе обърнал почти никакво внимание на семейството си, докато четеше и препрочиташе речта си. Беше направил с молив няколко поправки, дребни езикови корекции, срещу които Кали не възрази и които самата тя дооформи. Речта се предаваше по електронен път до секретарската стая в Овалния кабинет. Кали беше писателка, не машинописка, а президентските секретарки можеха да пишат със скорост, която накара Райън да ахне. Когато всичко бе готово, отпечатаха едно копие на хартия, което президентът да държи в ръце, докато друга версия щеше да тече на екрана на монитора пред него. Кали Уестън остана, за да се увери, че и двете версии са абсолютно еднакви. Беше се случвало да ги променят в последния момент, но Уестън знаеше за това и пазеше работата си като лъвица новородените си лъвчета. Но очаквано страшната част дойде от ван Дам.

— Джак, това е най-важната реч в живота ти. Просто се отпусни и го направи.

— Добре, Арни. — Шефът на персонала беше треньор, който никога не бе играл играта наистина и колкото и добър специалист да беше, просто не знаеше какво е да излезеш на открито под вражеския обстрел.

Приготвиха камерите: основна и резервна, като втората не се използваше почти никога, но и двете имаха текстови монитор. Пламтящите телевизионни прожектори бяха на местата си и докато траеше речта, президентът щеше да се очертава на фона на прозорците в кабинета си като елен върху планински хребет, още едно нещо, за което да се тревожат хората от Службата за сигурност, макар да се доверяваха на стъклата, които можеха да издържат на стрелба с картечница .50-и калибър. Всички членове на телевизионните екипи бяха известни на охраната, която въпреки това ги беше претърсила, както и апаратурата. Всички знаеха какво предстои. Бяха съобщили по

вечерните информационни емисии. За всички това бе рутинна процедура, освен за президента, разбира се, за когото тя беше съвсем нова и смъртно ужасяваща.

Беше очаквал да му позвънят, но не и в този час. Само малцина имаха номера на клетъчния му телефон. Бе прекалено опасно да има истински номер за истински жичен апарат. Мосад продължаваше да кара хората да изчезват. Новопостигнатият мир в Средния изток не беше променил това положение, а те наистина имаха причина да не го обичат. Проявяваха особено умение в убийствата на колеги по клетъчния им телефон, като първо обездействаха апарата чрез електронен сигнал, а после го заменяха със същия, само че с... десет грама бризантен взрив. Последното телефонно обаждане, или поне така се говореше, идваше от шефа на Мосад: «Здравейте, тук е Ави бен Якоб. Слушайте внимателно, приятелю.» В този момент евреинът натискаше бутона #. Хитър номер, но можеше да се изпълни само веднъж.

Мелодичният звън го накара да отвори очи с проклятие. Беше си легнал само преди час.

— Да.

— Обади се на Йосиф. — И връзката прекъсна. Като допълнителна предохранителна мярка, съобщението бе препредадено на няколко пъти между различни хора и беше прекалено кратко, за да даде някаква възможност на факирите от електронното разузнаване на служба на многобройните му врагове. Последната мярка беше още по-хитра. Той незабавно набра номера на друг клетъчен телефон и повтори току-що чуто съобщение. Врагът, който можеше да го засече чрез клетъчните честоти, навярно щеше да го вземе за поредното звено във веригата. А може би нямаше. Шпионските игри, които човек трябваше да играе в съвременната епоха, бяха наистина досадни и никога не можеше да се разбере кои са подействали и кои не — докато човек не умреше от естествена смърт, а едва ли си струваше да чака това.

Като продължаваше да сумти, той стана, облече се и излезе. Колата му го очакваше. Третият номер беше на шофьора му. Заедно с двама телохранители той отиде в сигурно скривалище, обикновена,

неподозрителна къща на безопасно място. Израел може и да бе сключил мир, дори ООП може да се беше превърнала в част от демократично избрания режим — напълно ли бе полудял светът? — но Бейрут продължаваше да е място, където можеха да действат всякакви хора. Светеше съответният сигнал — точно определена последователност от запалени и тъмни прозорци — който показваше, че за него е безопасно да излезе от колата и да влезе в сградата. Или поне така щеше да разбере след около трийсет секунди. Прекалено му се спеше, за да се вълнува. Страхът става отегчителен, след като си се боял през целия си живот.

Очакваше го чаша кафе, горчиво и силно, поставено върху обикновена дървена табла. Размениха поздравии, заеха местата си и започнаха разговора.

— Късно е.

— Самолетът ми закъсня — обясни домакинят му. — Трябват ни вашите услуги.

— С каква цел?

— Може да се нарече дипломация — бе изненадващият отговор. Обяснението последва.

— Десет минути — чу президентът.

Още грим. Беше 8:20. Райън седеше готов на мястото си. Мери Абът добави последни щрихи към прическата му, което само усили чувството, че е актьор, а не... политик? Не, това не. Той отказваше да приеме етикета, независимо какво казваха Арни и другите. През отворената от дясната му страна врата виждаше Кали Уестън, застанала до бюрото на секретарката. Тя му се усмихна и кимна, за да скрие собственото си неспокойство. Беше написала шедьовър — винаги се чувстваше така — и сега той щеше да бъде изнесен от един новак. Абът заобиколи бюрото отпред и затъмни някои от прожекторите, за да погледне към творението си от перспективата на зрителя, а после заяви, че е добро. Райън просто седеше на стола си и се опитваше да не шава, макар да знаеше, че скоро щеше отново да започне да се поти под грима, че адски ще го сърби и че няма да може да се почеше, защото президентите не ги сърби и не се чешат. Навярно там имаше хора, които си мислеха, че президентите трябва да

използват тоалетната, да се бръснат или може би дори да си завързват обувките.

— Пет минути, сър. Проверка на микрофона.

— Едно, две, три, четири, пет — покорно каза Райън.

— Благодаря ви, господин президент — извика от съседната стая режисьорът.

Райън понякога се беше питал за тези неща. Президентите, които правеха официални обръщения — традиция, датираща поне от ФДР и неговите разговори «около огнището», за които първо бе чул от майка си — изглеждаха уверени и спокойни и той винаги се беше чудил как изобщо успяват да се държат така. Самият той не се чувстваше нито уверен, нито спокоен. Камерите навярно вече бяха включени, така че режисьорите да могат да проверят дали работят, а някъде се записваше изражението му и как ръцете му си играеха с листовете. Той се зачуди дали Секретната служба има контрол над записа и дали се доверяват на хората от телевизията да се държат почтено за такива неща... сигурно техните собствени водещи от време на време разливаха чашите си с кафе, кихаха или се зъбеха на някой асистент, направил беля точно преди излизане в ефир... а, да, тези записани моменти се наричаха гафове, нали? Беше готов да се обзаложи, точно тук, точно в този момент, че Службата разполага с дълъг запис на президентски грешки.

— Две минути.

И двете камери имаха текстови монитори. Странни уреди. Всъщност от предната част на всяка камера висеше телевизор, но на малките им екрани образът бе обърнат отляво надясно, защото точно над него имаше криво огледало. Обективът на камерата се намираще зад огледалото и заснемаше през него, докато президентът виждаше на него отразения текст на речта си. Странно чувство — да говориш към камера, която всъщност не можеш да видиш, и да се обръщаш към милиони хора, които всъщност не са там. На практика той щеше да говори на речта си. Райън поклати глава, докато завъртаха текста на бързи обороти, за да проверят дали системата работи.

— Една минута.

Добре. Райън се намести на стола си. Позата му го тревожеше. Трябваше ли да опре ръце върху бюрото? Трябваше ли да стиска длани в скута си? Бяха му казали да не се отпуска назад, защото било

едновременно и прекалено небрежно, и прекалено арогантно, но Райън обичаше да се върти и от неподвижното седене започваше да го боли вратът — или само си въобразяваше? Сега беше малко късно за това.

— Петнайсет секунди.

Страхът се превърна почти в паника. Вече не можеше да избяга. Трябваше да свърши тази работа. Беше важно. Хората зависеха от него. Зад всяка камера стоеше оператор. Трима агенти от Секретната служба ги наблюдаваха. Имаше и един асистент-режисьор. Те бяха единствената му публика, но Райън едва ги различаваше, скрити в блясъка на прожекторите. А и те така или иначе нямаше да реагират. Откъде щеше да разбере какво си мисли истинската му публика?

«О, майната му!»

Една минута преди това се бяха включили телевизионните водещи, за да съобщят на хората онова, което те вече знаеха. Вечерната програма щеше да се промени заради обръщението на президента. Щом видяха големия печат на президента на Съединените американски щати, безброй хора из цялата страна взеха дистанционните си управления, за да превключат на кабелния канал. Райън дълбоко си пое дъх, стисна устни и погледна към по-близката от двете камери. Червената лампичка светна. Той преброи до две и започна.

— Добър вечер. Скъпи сънародници, този път се обръщам към вас, за да ви съобщя онова, което се случи във Вашингтон през последната седмица и да ви разкажа за онова, което ще се случи през следващите няколко дни. На първо място, Федералното бюро за разследване и министерството на правосъдието, подпомагани от Националната служба за безопасност на транспорта и други федерални институции, се заеха с разследването на обстоятелствата около трагичната смърт на толкова много наши приятели с достойна за похвала подкрепа от страна на японската национална полиция и канадската кралска полиция. Пълната информация ще бъде съобщена тази вечер и ще можете да я прочетете в сутрешните вестници. Засега ще ви представя текущите резултати от разследването.

Разбиването на Боинг 747 на Японските авиолинии в сградата на Капитолия е било съзнателен акт на един човек. Казва се Тораджиро Сато. Бил е главен капитан на тази авиолиния. Успяхме да научим много неща за него. Знаем, че е загубил брат си и сина си по време на

конflikта ни с неговата страна. Очевидно това го е извадило от равновесие и е решил на своя глава да вземе свои собствен реванш.

След като е откарал самолета си до Ванкувър, Канада, капитан Сато е подправил заповед за полет до Лондон, привидно, за да замести повредена машина със своята. Преди да излети, капитан Сато е убил с хладно оръжие собствения си втори пилот, с когото е работил в продължение на няколко години. После е продължил съвсем сам, а мъртвецът през цялото време е останал закопчан с предпазния колан на мястото си. — Райън замълча, като следеше с поглед думите на огледалото. Чувстваше устата си като пълна с памук. Изписаното на екрана съобщение му показваше да обърне страницата.

— Е, как можем да се уверим в това?

На първо място, самоличността и на капитан Сато, и на втория му пилот са удостоверени от ФБР с помощта на ДНК тестове. Тестовите, проведени от японската национална полиция, са дали същите резултати. Независимата лаборатория, извършила самостоятелно тези проверки, е получила същите данни. Вероятността за грешка при тези тестове е на практика нула.

Другите членове на екипажа, които са останали във Ванкувър, са били разпитани и от ФБР и от канадската кралска полиция и са били сигурни, че на борда на самолета е летял капитан Сато. Ние разполагаме с подобни съобщения от очевидци, местни служители от канадското министерство на транспорта и от американски пътници — положително са го идентифицирали повече от петдесет души. Ето защо самоличността на екипажа на самолета е несъмнена.

На второ място, записите на разговорите в пилотската кабина от записващото устройство на самолета ни дадоха точното време на първото убийство. Дори имаме записан гласа на капитан Сато, който се извинява на човека, докато го убива. След този момент единственият глас на лентата е този на пилота. Направено е сравнение с други записи на гласа на капитан Сато, което също положително е идентифицирало самоличността му.

На трето място, многобройните тестове доказаха, че вторият пилот е бил мъртъв поне четири часа преди сблъсъка. Този нещастен човек е бил убит с нож в сърцето. Нямаме причини да смятаме, че е имал нещо общо със случилото се по-късно. Той просто е бил първата невинна жертва на един чудовищен акт. Оставил е бременна съпруга и

аз бих искал да помоля всички ви да помислите какво е загубила тя и да споменете нея и детето ѝ в молитвите си.

Японската полиция оказа пълно съдействие на ФБР, дори ни осигури пълен достъп до тяхното разследване и ни позволи да проведем свои собствени разпити на свидетелите. Вече разполагаме с пълни сведения за това какво е правил капитан Сато през последните две седмици от живота си, къде се е хранил, кога е спал, с кого е разговарял. Не открихме улики, които дори само да загатват за възможността от престъпен заговор или че направеното от онзи обезумял човек е било част от някакъв по-голям план от страна на неговото или което и да било друго правителство. Тези разследвания ще продължат, докато не бъдат преобърнати всяко листо и камък, докато не се провери изцяло всяка вероятност, колкото и малка да е тя, но информацията, с която разполагаме сега, ще е много повече от достатъчна, за да убедим всеки състав от съдебни заседатели, и затова сега я излагам пред вас. — Джак замълча и си позволи да се наведе няколко сантиметра напред.

— Дами и господа, конфликтът между нашата страна и Япония приключи. Онези, които го предизвикаха, ще бъдат изправени през съда. Министър-председателят Кога лично ме увери в това.

Господин Кога е доблестен и смел човек. Сега за първи път мога да ви кажа, че самият той беше отвлечен и едва не бе убит от същите престъпници, които подпалиха конфликта между неговата и нашата страна. От похитителите му го спасиха двама американци, подпомогнати от японски официални лица, в рамките на специална операция в центъра на Токио. След спасяването му, поемайки огромен риск за живота си, той допринесе много за бързото преустановяване на конфликта и така спаси и своята, и нашата страна от още повече загуби. Без неговите усилия можеха да бъдат погубени много повече хора и от двете страни. Горд съм да нарека Могатару Кога свой приятел.

Само преди няколко дни, минути след като той пристигна в страната ни, ние двамата се срещнахме неофициално точно тук, в Овалния кабинет. Оттук отидохме до сградата на Капитолия и заедно се помолихме. Никога няма да забравя този момент.

Бях там, когато падна самолетът. Бях в тунела между административната сграда и Капитолия заедно с жена ми и децата ми.

Видях как стената от пламъци се втурва към нас, спира и после се връща обратно. Никога няма да забравя това. Иска ми се да можех. Но се опитвам да не мисля за тези неща.

Мирът между Америка и Япония вече е напълно възстановен. Сега нямаме, нито пък някога изобщо сме имали спорове с гражданите на тази страна. Призовавам всички ви да забравите всички лоши чувства, които може би сте изпитвали към японците, сега и завинаги.

Той отново замълча, загледан в спрелия да тече текст. После обърна страницата на отпечатания си доклад.

— Сега пред всички нас стои по-важна задача.

Дами и господа, един човек, един объркан и загубил разсъдъка си пилот е решил, че може да нанесе на страната ни фатален удар. Сгрешил е. Ние погребяхме нашите покойници. Ще оплакваме загубата им още дълго. Но страната ни продължава да живее и приятелите, които загубихме през онази ужасна нощ, ще останат с нея по друг начин.

Томас Джеферсън е казал, че Дървото на Свободата често има нужда от кръв, за да расте. Е, кръвта вече се проля и сега е време дървото отново да започне да расте. Америка е страна, която гледа към бъдещето, не към миналото. Никой от нас не е в състояние да промени историята. Но можем да се поучим от нея, да градим върху постиженията на миналото си и да поправяме допуснатите грешки.

Засега мога да ви кажа, че сигурността на нашата страна не е застрашена. Нашата армия е на поста си по целия свят и потенциалните ни врагове го знаят. Нашата икономика понесе ужасен удар, но оцеля и продължава да е най-силната в света. Това все още е Америка. Ние все още сме американци и бъдещето ни започва с всеки нов ден.

Днес избрах Джордж Уинстън за временно изпълняващ длъжността министър на финансите. Джордж оглавява голяма нюйоркска финансова компания, на която е създател. Той изигра важна роля във възстановяване на щетите, нанесени на финансовите ни пазари. Постигнал е всичко сам — както и самата Америка. Скоро ми предстои да назнача още министри и ще ви съобщавам за всеки от тях.

Джордж обаче не може да стане действителен министър, докато не възстановим Сената на Съединените щати, чиито членове са овластени от Конституцията да съветват и одобряват такива

назначения. Избирането на нови сенатори е работа на губернаторите. През следващата седмица те ще започнат да избират хората, които да попълнят останалите вакантни постове.

Сега следваше деликатната част. Той отново се наведе напред.

— Скъпи сънародници — почакайте, тази фраза не ми харесва особено. Никога не съм я харесвал. — Джак леко поклати глава, като се надяваше жестът да не изглежда прекалено театрален.

— Казвам се Джак Райън. Баща ми беше полицаи. Постъпих на държавна служба като морски пехотинец, веднага след като завърших Бостънския колеж. Това не продължи много дълго. Бях ранен в хеликоптерна катастрофа и гърбът ми не се оправя с години. Когато бях на трийсет и една, се изпречих на пътя на някакви терористи. Всички вече сте чували тази история и знаете как завърши, но онова, което не знаете, е, че инцидентът стана причина отново да постъпя на държавна служба. До този момент се наслаждавах на живота. Бях направил малко пари на стоковата борса и после напуснах тази работа, за да се върна към историята, моята първа любов. Преподавах история — обичах преподаването — във военноморската академия и струва ми се, щях с удоволствие да остана там завинаги, точно както съпругата ми Кати най-много обича да се занимава с медицина и да се грижи за мен и децата ни. Щяхме да сме напълно доволни от живота в нашия дом, да си вършим работата и да отглеждаме децата си. Знам, че щеше да е така.

Но не можех да го направя. Когато онези терористи нападناха семейството ми, реших, че трябва да направя нещо, за да го защитя. Скоро разбрах, че не само ние имаме нужда от защита и че имам дарба за много неща, така че постъпих на държавна служба и оставих любовта си към преподаването.

Служил съм на своята страна — на вас — вече доста години, но никога не съм бил политик и както казах днес в кабинета си на Джордж Уинстън, нямам време да се уча. Но съм бил вътре в системата на управление през по-голямата част от професионалния си живот и съм се научил на някои неща за това как се предполага, че трябва да функционира.

Дами и господа, сега не е време да правим обичайните неща по обичайния начин. Трябва да сторим нещо повече. Можем да сторим нещо повече.

Джон Кенеди веднъж ни каза: «Не питайте какво може страната да направи за вас. Питайте какво можете вие да направите за страната си.» Това са добри думи, но ние сме ги забравили. Трябва да си ги припомним. Страната ни се нуждае от всички нас.

Аз се нуждая от помощта ви, за да си върша работата. Ако смятате, че мога да я върша сам, вие грешите. Ако смятате, че системата на управление може да се възстанови от само себе си, вие грешите. Ако смятате, че тя, възстановена или не, може да се грижи за вас самичка, вие грешите. Няма да стане така. Вие, мъжете и жените пред мен, вие сте Съединените американски щати. Аз работя за вас. Моята работа е да пазя и защитавам Конституцията на Съединените щати и аз ще положа за това всичките си сили, но всеки от вас също трябва да го направи.

Нуждаем се от системата си на управление, за да прави за нас нещата, които не можем да направим сами, като например да осигурява националната отбрана, да прилага законите и да реагира в случай на бедствия. Така казва Конституцията. Този документ, който съм се заклел да пазя и защитавам, представлява комплекс от норми, написани от малка група сравнително обикновени хора. Макар че не всички от тях са били юристи, те са написали най-важния политически документ в човешката история. Искам да помислите за това. Били са сравнително обикновени хора, които са направили нещо необикновено. В това да участваш в управлението няма никаква магия.

Нуждая се от нов Конгрес, с който да работя. Първо ще бъде възстановен Сенатът, защото губернаторите ще назначат заместници за деветдесетте и един мъже и жени, които загубихме миналата седмица. Камарата на представителите обаче винаги е била Народният дом и вашата работа е да ги изберете, като упражните правата си в избирателната кабинка. — «Започна се, Джак.»

— Ето защо имам молба към вас и към петдесетте губернатори. Моля ви, не ми пращайте политици. Нямаме време да правим нещата, които трябва да се вършат по този начин. Трябват ми хора, които да правят истински неща в истинския свят. Трябват ми хора, които не искат да живеят във Вашингтон. Трябват ми хора, които няма да се опитват да движат системата. Трябват ми хора, които ще дойдат тук като огромна лична саможертва, за да свършат важна работа, а после да се върнат по домовете си към нормалния си живот.

Искам инженери, които знаят как да строят. Искам лекари, които знаят как да лекуват хората. Искам полицаи, които знаят какво означава, когато гражданските ти права са нарушени от някой престъпник. Искам фермери, които отглеждат истинска храна в истински ферми. Искам хора, които знаят какво е да си с мръсни ръце, да изплащаш ипотека, да отглеждаш деца и да се тревожиш за бъдещето. Искам хора, които знаят, че работят за вас, а не за самите себе си. Ето това искам. От това се нуждаем. Смятам, че това искат и повечето от вас.

Щом тези хора дойдат тук, вашата работа е да ги държите под око, за да се уверите, че спазват дадената дума, за да се уверите, че не са ви измамили. Това е вашето правителство. Често са ви го казвали, но аз наистина го мисля. Кажете на губернаторите си какво очаквате от тях, когато правят своя избор за Сената, и после вие изберете подходящите представители за Конгреса. Това са хората, които решават колко от вашите пари да взима правителството и как да ги харчи. Това са вашите пари, не моите. Това е вашата страна. Всички ние ще работим за вас.

От своя страна, аз ще избира най-добрите министри, които успея да открия, хора, които си разбират от работата, които са вършили истинска работа и са давали истински резултати. Всеки от тях ще има едни и същи заповеди: да отговаря за министерството си, да определя приоритетите и да прави така, че всяка държавна институция да работи ефикасно. Това е голяма задача и всички вие вече сте я чували. Но отбележете, аз не провеждам предизборна кампания, за да се добера до поста. Аз няма на кого да се отплащам, кого да възнаграждавам, не трябва да спазвам тайни обещания. Ще направя всичко възможно, за да изпълня дълга си. Може невинаги да постъпвам правилно, но в такъв случай ваша работа е, както и на хората, които сте избрали да ви представляват, да ми го кажете и аз ще се вслушам.

Редовно ще ви съобщавам за всичко, което става и което вашето правителство прави.

Благодаря ви и лека нощ.

Джак изчака и преброи до десет преди да се увери, че камерите са изключени. После взе чашата си с вода и се опита да я изпие, но ръката му трепереше толкова силно, че едва не я разля. Райън погледна

дланта си с безмълвна ярост. Защо пък трепереше сега? Напрегнатата част вече беше свършила, нали?

— Хей, вие не объркахте нищо — каза Кали Уестън, внезапно оказала се до него.

— Добре ли беше?

— О, да, господин президент. Повръщането по националната телевизия обикновено разстройва хората — разсмя се авторката на речи.

Андреа Прайс си представи как в този момент изважда автоматичния си пистолет.

Арни ван Дам просто изглеждаше притеснен. Той знаеше, че не може да отклони Райън от курса му. Обичайните критики, в които се вслушваха президентите — «внимавай, ако искаш да те изберат за втори мандат!» — просто не вървяха тук. Как можеше да пази човек, който не се интересува от единственото важно нещо?

— Спомняте ли си предаването «Гонгът»? — попита Ед Килти.

— Кой е написал това недоносче? — отвърна в тон юридическият му съветник. После тримата мъже в стаята отново насочиха вниманието си към телевизора. Сега вместо кабинета в Белия дом показваха телевизионното студио.

— Е, това беше изключително интересно политическо изявление — с безстрастния глас на картоиграч отбеляза водещият Том. — Виждам, че този път президентът не промени предварително приготвената си реч.

— Интересно и драматично — съгласи се коментаторът Джон. — Не приличаше на обикновените президентски речи.

— Джон, защо президентът Райън настоява толкова упорито в държавното управление да му помагат неопитни хора? Не се ли нуждаем от опитни ръце, които да възстановят функционирането на системата? — попита Том.

— Мнозина ще зададат този въпрос, особено в този град...

— Можеш да се обзаложиш, че ще го сторим — отбеляза шефът на персонала на Килти.

— ... и най-интересното е, че той трябва да го знае, а дори да не е бил наясно, шефът на персонала Арнолд ван Дам, един от най-

предпазливите политически функционери, които е виждал този град, трябва да го е изяснил на господин Райън.

— Какво ще кажеш за първия назначен министър, Джордж Уинстън?

— Уинстън оглавява «Колумб груп», финансовата компания, на която е основател. Той е невероятно богат, и както каза президентът Райън, сам е постигнал всичко. Е, на нас ни трябва финансов министър, който да познава финансовите пазари, а господин Уинстън със сигурност ги познава, но мнозина ще възразят...

— Че е вътрешен човек — усмихна се Килти.

— ... с прекалено много връзки в системата — продължи Джон.

— Как според вас ще реагира на тази реч официален Вашингтон?
— попита Том.

— Какъв официален Вашингтон? — изсумтя Райън.

Това беше началото. Двете публикувани от него книги се приеха като цяло добре от критиците, но човек трябва да почака няколко седмици, за да чуе мнението на хората. Навярно бе грешка да гледа първия анализ, но не можеше да не го направи. Най-трудното беше да следиш всички канали, които течаха едновременно.

— Джак, «официален Вашингтон» са петдесет хиляди адвокати и лобисти — отбеляза Арни. — Те може и да не са избрани или назначени, но са дяволски официални. Същото се отнася за медиите.

— И сам го виждам — отвърна Райън.

— ... и ни трябва опитни професионалисти, за да възстановят функционирането на системата. Ето какво ще кажат и много хора в този град ще се съгласят с тях.

— Какво мислиш за разкритията за войната и катастрофата?

— Онова, което ме заинтригува най-много, беше неговото «разкритие», че министър-председателят Кога отначало е бил отвлечен от собствените си сънародници, а после освободен — от американци. Би било интересно да разберем нещо повече по въпроса. Президентът трябва да бъде похвален за ясно проявеното му желание да уреди нещата между нашата страна и Япония и аз му поставям висока оценка

за това. Заедно с президентската реч ние получихме и една снимка. — Образът се промени и показва Райън и Кога на Капитолия. — Това е наистина трогателен момент.

— Но сградата на Капитолия все още е в развалини, Джон, и също както се нуждаем от добри архитекти и опитни работници, които да я възстановят, така, струва ми се, се нуждаем и от нещо повече от аматьори, които да възстановят управлението. — Том се обърна и погледна право към камерата. — И така, това беше първата официална реч на президента Райън. По-късно ще ви съобщим още новини. А сега се връщаме към редовната си програма.

— Ето, това е, Ед. — Шефът на персонала се изправи и се протегна. — Точно това трябва да кажем: че именно затова си решил да се върнеш на политическата арена, колкото и опасно за репутацията ти да се окаже това.

— Започвай да се обаждаш на хората — нареди Едуард Дж. Килти.

— Господин президент. — Главният камериер поднесе сребърен поднос с чаша. Райън я взе и отпи от шерито си.

— Благодаря.

— Господин президент, накрая...

— Мери Пат, от колко време се познаваме? — На Райън му се струваше, че постоянно казва тези думи.

— Поне от десет години — отвърна госпожа Фоли.

— Ново президентско правило, даже безапелационна заповед: когато сме седнали на чаша, името ми е Джак.

— *Muy bien, jefe* — иронично, но с внимателен поглед отбеляза Чавес.

— Ирак? — лаконично попита Райън.

— Спокойно, но много напрегнато — отвърна Мери Пат. — Нямаме много информация, но ни е известно, че в страната е обявено извънредно положение. Армията е изкарана на улиците и хората гледат телевизия по домовете си. Погребението на нашия приятел ще бъде утре. А след това — още не знаем. Имаме един сравнително добре пласиран агент в Иран, влиятелен в политическите среди. Убийството

напълно ги изненадало и се чували само очакваните благодарности към Аллах за това, че е прибрал при себе си нашия приятел.

— Смешното е, че Господ го е поискал. Беше красиво изпълнение — каза Кларк. — Доста типично от гледна точка на традициите им. Един мъченик, който се принася в жертва, и прочее. Проникването в системата трябва да му е отнело години, но нашият приятел Даряеи е търпелив. Е, ти си се срещал с него. Ти ни кажи, Джак.

— Най-яроствните очи, които съм виждал — тихо каза Райън. — Този човек знае да мрази.

— Адски сигурно е, че ще направи ход. — Кларк пиеше коктейл и вода. — Саудитите трябва да са малко разтревожени от това.

— Меко казано — добави Мери Пат. — Ед е бил там за няколко дни и е видял точно това. Вдигнали са армията си в бойна готовност.

— И това е всичко, което знаем — обобщи Райън.

— Абсолютно точно. Получаваме много вътрешни сигнали от Ирак. Това, което става, можеше да се очаква. Капакът е здраво затворен, но гърнето под него кипи. Нормално е. Подсилили сме разузнаването си със сателити, разбира се...

— Добре, Мери Пат, кажи си приказката — нареди Джак. В момента не искаше да слуша за сателитни снимки.

— Искам отделът ми да бъде разширен.

— Колко? — После видя, че тя дълбоко си поема дъх. Не бе нещо обичайно да видиш Мери Патриша Фоли да се вълнува от нещо.

— Тройно. Разполагаме с шестстотин петдесет и седем оперативни работници. Искам да вдигнем този брой до хиляди през следващите три години. — Тя изрече думите си на един дъх, като наблюдаваше лицето на Райън, за да види реакцията му.

— Съгласен съм, ако можеш да откриеш неутрален начин за покриване на разходите.

— Това е лесно, Джак — с усмивка отбеляза Кларк. — Уволняваш две хиляди бюрократа и спестяваш парите.

— Тези хора имат семейства, Джон — каза му президентът.

— Директорите на разузнаването и администрацията са назначили много повече хора, отколкото трябва. Ти си бил там. Знаеш го. Струва си да го направиш дори само за да опразниш паркинга. В повечето случаи преждевременното пенсиониране ще оправи нещата.

Райън обмисли въпроса за миг.

— Трябва ми някой, който да развърти секирата. Мери Пат, ще можеш ли отново да се справиш под началството на Ед?

— Това е обичайното положение, Джак — с блясък във вълшебните си сини очи отвърна госпожа Фоли. — Ед се справя по-добре от мен с администрацията, но аз винаги съм била по-добрата в оперативната работа.

— План «Индиго»?

— Да — отговори Кларк. — Искам да потърсим ченгета, млади детективи. Знаеш защо. В повечето случаи са вече подготвени. Могат да работят на улицата.

Райън кимна.

— Добре. Мери Пат, следващата седмица със съжаление ще приема оставката на шефа на разузнаването и на негово място ще назнача Ед. Ще искам да ми представи план за увеличаване броя на оперативните и за намаляване на администраторите. После ще го одобря.

— Страхотно! — Мери Пат вдигна чашата си в символична на здравица.

— Има още нещо. Джон?

— Да?

— Когато Роджър поиска да заема поста, аз го помолих нещо.

— Какво?

— Имам намерение да издам заповед за президентско извинение към един господин на име Джон Т. Кели. Това също ще стане следващата седмица. Трябваше да ми кажеш, че татко е работил по твоя случай.

Кларк пребледня като призрак.

— Откъде знаеш?

— Открих го в личния архив на Джим Грийн. Преди няколко години ми го предадоха. Баща ми работеше по случая, спомням си го отлично. Всички онези убити жени. Спомням си колко неприятно му беше и колко се радваше, когато приключи. Всъщност никога не е приказвал за това, но аз знаех какви са чувствата му. — Джак погледна към чашата си и разклати леда. — Почти съм сигурен, че щеше да се радва да разбере, че не си потънал с яхтата.

— Господи, Джак... искам да кажа... Господи!

— Заслужаваш да получиш името си обратно. Не мога да опростя нещата, които си сторил. Сега не ми е позволено да мисля така, нали? Навярно като частен гражданин бих могъл — но ти заслужаваш името си обратно, господин Кели.

— Благодаря ви, сър.

Чавес се зачуди за какво става дума. Спомняше си онзи тип в Сайпан, пенсионираният шеф на бреговата охрана, спомняше си, че бе споменал няколко думи за убити хора. Е, той познаваше Кларк, това не го накара да припадне, но историята можеше да се окаже интересна.

— Нещо друго? — попита Джак. — Искане ми се да се върна при семейството си преди всички деца да заспят.

— Значи план «Индиго» е одобрен?

— Да, Мери Пат. Веднага щом Ед напише план за прилагането му.

— Ще го накарам незабавно да тръгне — обеща Мери Пат.

— Чудесно. — Джак се изправи и тръгна към вратата. Гостите му също станаха.

— Господин президент? — Беше Динг Чавес.

Райън се обърна.

— Да?

— Какво ще стане с първичните избори?

— Какво искаш да кажеш?

— Днес наминах покрай училище и доктор Алфър ми каза, че всички сериозни кандидати и от двете партии са били убити миналата седмица, а сроковете за подаване на документите за всички първични избори вече са минали. Не може да се кандидатира никой нов. Тази година ни предстоят избори, а никой не се състезава. Пресата не споменава нищо за това.

При тези думи премигна дори агент Прайс.

— Париж?

— Професор Русо от института «Пастьор» смята, че е създал лекарство. Засега е експериментално, но е единственият ѝ шанс.

Разговаряха в коридора пред стаята на сестра Жана Батист, и двамата облечени в сини синтетични «космически скафандри», и се потяха в тях въпреки пултовете за контролиране на температурата,

които висяха на пояса на костюмите. Пациентката им умираше и макар че това беше достатъчно лошо, гледката на проточилата ѝ се смърт бе неопишимо ужасна. Бенедикт Мкуза беше имал късмет. Поради една или друга причина, еболатата бе атакувала сърцето му по-рано от обикновено. Това беше проява на милост, която позволи на момчето да издъхне много по-бързо, отколкото други заразени с този вирус. Тази пациентка нямаше такъв късмет. Кръвните тестове показваха, че болестта атакува черния ѝ дроб, но бавно. Сърдечните ензими всъщност бяха нормални. Еболатата напредваше в тялото ѝ с бързо, но постоянно темпо. Гастроинтестиналната ѝ система буквално се разпадаше. Предизвиканият от това вътрешен кръвоизлив, проявяващ се и чрез повръщане, и чрез диария, беше сериозен, болките бяха ужасни, но тялото на жената полагаше храбри, макар и обречени усилия да се спаси. Единствената награда за тази съпротива щяха да са все по-усилващите се болки, а морфинът вече губеше битката си с агонията.

— Но как ще... — Не се налагаше да продължи. «Еър Африк» имаше само една редовна връзка с Париж, но нито тази компания, нито която и да било друга щеше да транспортира пациент, болен от ебола. Всичко това чудесно устройваше доктор Мауди.

— Мога да уредя транспорт. Произхождам от богато семейство. Мога да докарам тук частен самолет, с който после да отлетим до Париж. Така е по-лесно да вземем всички необходими предпазни мерки.

— Не знам. Ще трябва да... — поколеба се сестра Мария Магдалина.

— Няма да ви лъжа, сестро. Тя навярно така или иначе ще умре, но ако има и най-малък шанс, това е професор Русо. Учил съм при него и ако той казва, че е постигнал нещо, значи е така. Нека да повикам самолета — настоя той.

— Не мога да откажа предложението, но трябва...

— Разбирам.

Въпросният самолет беше «Гълфстрийм G-IV» и тъкмо се приземяваше на летище «Рашид», разположено на изток от широкия завой на река Тигър, наричана тук Нар Дула. Кодът, маркиран до опашката, показваше швейцарска регистрация. Принадлежеше на корпорация, която търгуваше с различни стоки и плащаше данъците си

навреме, което бе предизвикало официален интерес от страна на швейцарските власти. Полетът насам беше кратък и обикновен, освен навярно времето на деня и маршрутът — от Бейрут през Техеран за Багдад.

Истинското му име бе Али Бадрейн и макар да беше живял и работил под още няколко имена, най-накрая си върна първото, защото имаше иракски произход. Семейството му бе напуснало Ирак заради предполагаема възможност за преуспяване в Йордания, но после като всички други не успя да се измъкне оттам поради смутовете в региона, положение, не особено облекчено от решението на сина им да се включи в движението, което щеше да сложи край на Израел. Осъзнатата от йорданския крал заплаха и последвалото експулсиране на размирните елементи беше разрушило семейство Бадрейн. Но навремето това не го бе развълнувало особено.

Сега в известна степен го вълнуваше. С натрупването на годините животът на терорист избледняваше и макар да беше най-добрият в тази област, особено в събирането на информация, той нямаше с какво да се похвали освен с незаглъхващата враждебност на най-безмилостната разузнавателна служба в света. Щеше да посрещне с радост малко спокойствие и сигурност. Навярно тази акция щеше да му го позволи. Професията и иракската самоличност му бяха спечелили връзки из целия регион. Бе осигурявал информация за иракското разузнаване и им беше помогнал да заловят двама души, които искаха да премахнат — и двамата успешно. Това му бе дало достъп тук и затова беше дошъл.

Самолетът спря и вторият пилот спусна пред него стълбичката. Чакаше го автомобил. Той влезе вътре и колата потегли.

— Мир вам — каза единият мъж на задната седалка на мерцедеса.

— Мир ли? — изсумтя генералът. — Целият свят се скъсва да вика, че мирът не достигал. — Бадрейн ясно виждаше, че той не е спал от деня на убийството на президента си. Ръцете му трепереха от всичкото кафе, което беше изпил, или навярно от алкохола, с който се бе опитвал да му противодейства. Зачуди се дали някой щеше да оцелее, за да види изхода. От една страна, човек трябваше да остане буден. От друга, трябваше да избяга. Генералът имаше семейство и деца, плюс наложница. Е, навярно всички те щяха да избягат. Добре.

— Положението не е весело, но нещата са под контрол, нали? — Погледът, който предизвика този въпрос, беше достатъчен. Единственото хубаво нещо, което би могло да се каже, бе, че ако само бяха ранили президента, сега този човек щеше да е мъртъв заради това, че не е успял предварително да открие убиеца. Опасно нещо, да си шеф на разузнаването на диктатор, при това с много врагове. Беше продал душата си на дявола и сега си каза, че този дълг никога няма да бъде изплатен. Как можеше един умен човек да е такъв глупак?

— Защо сте тук? — попита генералът.

— За да ви предлага златен мост.

13. ЛИДЕР ПО РОЖДЕНИЕ

По улиците имаше танкове и за надарените със «свръхвъображение» хора те бяха «секси» неща, които да гледат и броят. В орбита имаше три разузнавателни спътника клас КН-11. Един от тях, вече единайсетгодишен, бавно загиваше. Отдавна беше останал без гориво за маневриране, а един от слънчевите му панели бе износен до такава степен, че едва успяваше да зарежда светкавицата му. Той обаче все още можеше да превежда снимките през три от камерите си и да ги излъчва до геосинхронната комуникационна станция над Индийския океан. По-малко от секунда след това те се предаваха до различни служби за анализ, една от които в ЦРУ.

— Тези неща би трябвало да се използват за ограничаване на кражбите. — Аналитикът погледна часовника си и прибави осем часа. Добре, 10:00 местно време. Хората би трябвало да са наизлезли по улиците, да работят, да се разхождат, да се срещат в многобройните ресторанти, да пият кафе. Но не и днес. Не и когато по улиците имаше танкове. Няколко души се мотаеха наоколо, предимно жени, навярно тръгнали на пазар. По един боен танк беше паркиран приблизително на всеки четири пресечки по главните улици — и по един на всяко кръгово кръстовище, каквито там имаше много — поддържан от полски машини в страничните. На всяка пресечка стояха малки групи войници. Снимките показваха, че всички носят оръжие, но не можеше да се определи нито рангът, нито частта им.

— Преброй ги — заповяда началникът.

— Да, сър. — Аналитикът не можеше да си позволи да изсумти. Винаги брояха танковете. Той дори ги класифицираше, най-вече по вида на оръдието. Така щяха да могат да определят колко от танковете, числящи се към редовните полкови лагери, са се преместили от едно място на друго. Тази информация бе важна за някого, макар че през последните десет години в общи линии правеха едно и също само за да разберат, че каквито и да бяха грешките и недостатъците на иракската

армия, тя се поддържа достатъчно добре, за да не позволи на двигателите да замлъкнат. Това не се отнасяше до такава степен за артилерията им, която бяха изпитали по време на войната в Персийския залив, но както анализаторът вече беше забелязал, човек вижда някой танк и просто приема, че работи. Това бе единственото благоразумно поведение. Той се наведе над обектива и видя, че някаква бяла кола, навярно мерцедес според формата ѝ, се движи по национален път 7. По-задълбоченото проучване на снимките би показало, че тя се насочва към хиподрума «Сибак ал Мансур», където биха открили още автомобили от същия вид, но на него му бе наредено само да преброи танковете.

Климатичните различия в Ирак са по-удивителни, отколкото на повечето места по света. През това февруарско утро слънцето се беше издигнало високо в небето и температурата бе съвсем малко над нулата, макар че през лятото никой не обръщаше внимание на 46-градусовите жеги. Бадрейн видя, че събралите се офицери носят зимните си вълнени униформи с високи яки и огромни златни ширити. Повечето пушеха и всички изглеждаха разтревожени. Домакинът му го представи на онези, които не го познаваха. Той не си направи труда да им пожелае мир. Не бяха в настроение за традиционния ислямски поздрав. Тези хора бяха изненадващо западни и съвсем светски и на вид, и в поведението си. Подобно на покойния си вожд, те уважаваха религията си само на думи, макар че в момента всички се чудеха дали е истина учението за вечното проклятие, налагано заради греховен живот, и знаеха, че някои от тях навярно съвсем скоро ще разберат това. Тази възможност ги тревожеше толкова, че бяха напуснали кабинетите си и бяха дошли на хиподрума, за да го чуят.

Съобщението, което трябваше да им предаде Бадрейн, бе просто и той го направи.

— Как можем да ви вярваме? — попита шефът на армията, когато той замълча.

— Така е по-добре за всички, нали?

— И очаквате да оставим родината си на... него? — попита един командир на корпус, прикривайки тревогата си с гняв.

— Как ще решите да постъпите си е ваша грижа, генерале. Ако искате да останете и да се биете за онова, което е ваше, решението пак е ваше. Бях помолен да дойда тук и да ви предам предложението като честен посредник. Това и направих — безстрастно отвърна Бадрейн. В края на краищата нямаше смисъл да се вълнува за такива неща.

— С кого се предполага, че трябва да преговаряме? — попита шефът на иракските военновъздушни сили.

— Можете да предадете отговора си на мен, но както вече ви казах, всъщност няма защо да се преговаря. Предложението е справедливо, нали? — По-точно би било да се каже «щедро». Освен че щяха да спасят кожата си и кожата на близките си, всички те щяха да напуснат страната си богати. Техният президент бе скътал огромни суми, малка част от които бяха изобщо засечени и отнети. Всички тези хора разполагаха с достъп до пътни документи и паспорти от всички страни на света. В това отношение иракската разузнавателна служба, подпомагана от печатницата на държавната хазна, имаше дълъг опит. — Имате думата му пред Господ, че няма да бъдете обезпокоявани, където и да отидете. — А това те трябваше да приемат сериозно. Спонсорът на Бадрейн беше техен враг. Той бе толкова жесток и опасен, че на земята едва ли имаше друг като него. Но също беше човек на Вярата и не споменаваше името Му напразно.

— Кога трябва да получите отговор? — по-любезно от другите попита шефът на армията.

— Може утре или даже вдругиден. Повече не мога да кажа. Инструкциите ми — продължи Бадрейн — се простират само дотолкова.

— Ами приготовленията?

— Можете да се справите с тях сами в разумни граници. — Бадрейн се зачуди какво повече могат да очакват от него или от спонсора му.

Но решението, което искаше от тях, беше по-трудно, отколкото може да си представи човек. Патриотизмът на събралите се генерали не бе от обичайния вид. Те обичаха страната си най-вече, защото я владееха. Притежаваха власт, истинска власт над живота и смъртта, наркотик много по-силен от парите и едно от нещата, заради които човек би рискувал живота и душата си. Един от тях, мислеха си — надяваха се — повечето, просто можеше да успее. Един от тях просто

можеше да овладее президентския пост и те заедно бяха в състояние да успокоят положението, за да продължат както преди. Щеше да им се наложи в известна степен да отворят държавата си, разбира се. Щеше да им се наложи да позволят на инспекторите от ООН и други организации да разгледат всичко, но със смъртта на бившия вожд имаха шанс да започнат наново, макар че всички щяха да знаят, че не се случва абсолютно нищо ново. Такива бяха правилата на света. По някое обещание тук-там, по няколко думи за демокрация и избори и техните предишни врагове щяха да се съгласят, давайки на тях и на нацията им шанс. Действителната възможност за това беше друг стимул. Нито един от тях от години не се бе чувствал в абсолютна безопасност. Всички знаеха за свои колеги, които бяха загинали или от ръката на мъртвия им лидер, или при обстоятелства, евфемистично наречени «тайнствени» — хеликоптерните катастрофи бяха любимите шегички на техния свален и любим президент. Сега имаха шанс да водят много по-спокоен живот на върха, а алтернативата беше бездеен живот в някоя чужда страна. Всички те вече водеха най-разкошния живот, който може да си представи човек — плюс властта. Всички можеха да щракнат с пръсти и хората, които се притичваха в отговор, не бяха прислужници, а войници...

Освен едно. Ако останеха, щяха да поемат най-големия и опасен риск през живота си. Сега тяхната страна се намираше под най-стриктния контрол, който можеха да си спомнят, и за това имаше причина. Хората, които бяха ревали в израз на любов и признателност към покойния — какво всъщност мислеха те? Допреди седмица това не беше имало никакво значение, но сега имаше. Войниците, които командваха, произхождаха от същото човешко море. Кой от тях притежаваше обаянието, необходимо, за да овладее управлението на страната? Кой от тях притежаваше ключа за партията «Баас»? Кой от тях можеше да управлява със силата на волята си? Защото само в такъв случай можеха да погледнат към бъдещето, ако не без опасение, то поне с достатъчно малко страхове, че опитът и смелостта им няма да могат да се справят с рисковете, които щяха да поемат. Застанал на хиподрума, всеки от тях оглеждаше своите събратя офицери и си задаваше един и същ въпрос: «Кой?»

Това бе проблемът, защото ако някой от тях можеше да го направи, щеше вече да е загинал, навярно в трагична хеликоптерна

катастрофа. А диктатурата не се управляваше от комитети. Колкото и силен да се чувстваше, всеки от тях оглеждаше другите и откриваше потенциални слабости. Личната завист можеше да ги унищожи. Машинациите и съперничеството навярно щяха да предизвикат такива вътрешни смутове, че желязната ръка, необходима за овладяване на народа, щеше да се отслаби. Всички те бяха виждали това и преди и можеха да предскажат крайния резултат: изправени до стената пред редица от собствените си войници, щяха да намерят смъртта си.

За тези хора не съществуваше друг морал, освен властта и нейното упражняване. Това можеше да стигне за един човек, но не и за много. Многого трябваше да се обединят около нещо, било то управление, наложено от един вожд, или споделяна от всички идея, но трябваше да е нещо, изискващо общи възгледи. Никой от тях не беше в състояние да стори първото, а всички заедно не притежаваха второто. Колкото и могъщи да бяха, в същото време те страдаха от едно основна слабост и докато стояха и се наблюдаваха взаимно, всички я съзнаваха. На най-принципно равнище генералите не вярваха в нищо. Онова, което налагаха с оръжие, не можеха да наложат с воля. Можеха да командват изотзад, но не и да водят колоната. Повечето от тях поне бяха достатъчно интелигентни, за да го разбират. Бадрейн бе пристигнал в Багдад точно затова.

Той наблюдаваше очите им и разбираше какво мислят, колкото и безстрастни да изглеждаха лицата им. Смелият човек би се изказал уверено и така би овладял лидерството в групата. Но смелите отдавна бяха мъртви, повалени от по-смел и по-безмилостен от тях, само за да бъде повален на свой ред от невидимата ръка на някой по-търпелив и още по-безмилостен. И по тази причина сега той можеше да им отправи великодушно предложение.

Бадрейн знаеше какъв трябва да е отговорът, те също. Мъртвият иракски президент не бе оставил зад себе си кой да го замести, но така става с хората, които не вярват в нищо друго освен в самите себе си.

Този път телефонът иззвъня в 6:05. Райън нямаше нищо против да се събужда преди 7:00. Беше свикнал с това от години, но тогава му се бе налагало да пътува за работа. Сега до работното му място имаше само един асансьор разстояние и той беше очаквал да прекарва в

легло то си времето, което преди губеше за пътуване. Тогава поне можеше да подремне на задната седалка на служебния си автомобил.

— Да?

— Господин президент? — чу се гласът на Арни. Джак се изкуши да попита кой друг, по дяволите, би вдигнал телефона.

— Какво има?

— Неприятност.

Вицепрезидентът Едуард Дж. Килти не беше спал цяла нощ, но изобщо не му личеше. Гладко обръснат, с ясен поглед и изправен гръб той влезе в сградата на Си Ен Ен с жена си и съветниците си. Посрещна го продуцент, който го поведе към асансьора. Бяха разменени само обичайните шеги. Професионалният политик просто гледаше напред, като че ли се опитваше да убеди стоманените врати, че знае какво възнамерява да прави. И успяваше.

През последните три часа бяха проведени подготовителните телефонни разговори, на първо място с шефа на мрежата. Стар негов приятел, директорът за първи път в кариерата си остана като ударен от гръм. Почти беше подготвен да приеме самолетни и железопътни катастрофи, ужасни престъпления — обичайните нещастни случаи, от които медиите изкарваха прехраната си — но такова нещо се случваше веднъж в живота. Преди два часа той се бе обадил на Арни ван Дам, друг свой приятел, защото като репортер трябваше да покрива цялата информация. Освен това, макар и рядко да го проявяваше, президентът на Си Ен Ен обичаше страната си, а си нямаше и представа до какво може да доведе тази история. Той бе извикал кореспондента, отговарящ за юридическите случаи, един неуспял адвокат, който на свой ред сега разговаряше по телефона със свой приятел, професор в Юридическия факултет на Джорджтаунския университет. Президентът на Си Ен Ен позвъни в приемната.

— Наистина ли си сигурен, Ед? — бе единственото, което трябваше да попита.

— Нямам избор. Искането ми се да имах. — А това беше очакваният отговор.

— Сам си копаеш гроба. Ще те гледам. — И връзката прекъсна. Единият от двамата изпитваше някаква форма на радост. Щеше да е

страхотен материал, а работата на Си Ен Ен беше да отразява събитията.

— Арни, това е истинска лудост или пък може би сънувам? — Бяха във всекидневната на втория етаж. Ван Дам като никога бе без вратовръзка. Но най-лошото бе, че изглеждаше неспокоен, а Джак никога не го беше виждал в такова състояние.

— Просто ще трябва да почакаме и да наблюдаваме. — И двамата се обърнаха, когато вратата се отвори.

— Господин президент? — Влезе петдесетинагодишен мъж, висок и някак припрян. След него се появи Андреа. Тя също бе осведомена за събитията, доколкото това беше възможно.

— Това е Патрик Мартин — каза Арни.

— От криминалния отдел в министерството на правосъдието, нали? — Джак се изправи, за да се ръкува, и му посочи масичката за кафе.

— Да, сър. Работех с Дан Мъри върху разследването на катастрофата.

— Пат е един от най-добрите ни специалисти по углавно право. Освен това води лекции по конституционно право в «Джордж Уошингтън» — поясни шефът на персонала.

— И така, какво мислите за всичко това? — попита президентът. Гласът му все още се колебаеше между шеговитост и откровено недоверие.

— Мисля, че трябва да видим какво има да каже той — отвърна по същество юристът.

— От колко време работите в министерството на правосъдието? — попита Джак.

— От двайсет и три години. Преди това четири години работих във ФБР. — Мартин си наля кафе.

— Започна се — забеляза ван Дам и увеличи звука на телевизора.

— Дами и господа, тук с нас във вашингтонското ни бюро е вицепрезидентът Едуард Дж. Килти. — Главният политически кореспондент на Си Ен Ен също изглеждаше така, като че ли са го измъкнали от леглото. Беше искрено потресен. Райън забеляза, че от

всички хора, които бе видял тази сутрин, Килти изглеждаше най-нормално. — Сър, вие имате да ни казвате нещо необикновено.

— Да, така е, Бари. Навярно трябва да започна с пояснението, че през повече от трийсетгодишния ми обществен живот това е най-трудното нещо, което ми се е налагало да правя. — Гласът на Килти беше сериозен и сдържан; напомняше стила на есе от Емерсън^[1], бавен, ясен и болезнено тържествен. — Както знаете, президентът Дърлинг ме помоли да се оттегля от поста си. Причината за това беше поведението ми от времето, когато бях сенатор. Бари, не е тайна, че личното ми поведение невинаги е било за пример. Това се отнася за много хора в обществения живот, което не е извинение и аз не твърдя такова нещо. Когато двамата с Роджър обсъждахме положението, ние се съгласихме, че най-добре за мен ще е да подам оставка и така да му дам възможност да си избере нов партньор за изборите по-късно през тази година. Възнамеряваше да назначи на моя пост Джон Райън като временен вицепрезидент.

Бях доволен от това. Прекарал съм в обществения живот много време и идеята да се пенсионирам, за да играя с внуците си, а може би и да попреподавам малко, ми се стори доста привлекателна. И така, аз се съгласих с искането на Роджър в интерес на... е, всъщност за благото на страната. — Килти направи многозначителна пауза. — Но в действителност не успях да подам оставката си.

— Добре — каза кореспондентът и вдигна ръце, като че ли за да улови бейзболна топка. — Струва ми се, че наистина трябва да изясним това, сър. Какво точно се случи?

— Бари, отидох в министерството на външните работи. Ти знаеш, Конституцията посочва, че когато президентът или вицепрезидентът подават оставка, тя се представя на министъра на външните работи. Срегнах се с министър Хансън насаме, за да обсъдим въпроса. Всъщност вече си бях написал оставката, но формата ѝ не беше подходяща и Брет ме помоли да я напиша отново. Така че се върнах вкъщи, като смятах, че ще мога да направя това на следващия ден.

Никой от нас обаче не очакваше събитията от онази вечер. Те ме потресоха ужасно, както и всички. В моя случай, както знаете, този брутален и коварен акт доведе до смъртта на толкова много мои приятели, с които съм работил в продължение на години. Но всъщност

аз изобщо не съм напускал поста си. — Килти сведе поглед за миг и прехапа устни, после продължи: — Бари, щях да съм доволен от положението. Дадох думата си на президента Дърлинг и бях напълно готов да я удържа... Но не мога. Просто не мога. Нека ви обясня. — Килти погледна право в камерата. — Познавам Джак Райън от десет години. Той е прекрасен и смел човек, който достойно служи на страната ни, но за съжаление не е човекът, който е в състояние да я излекува. Онова, което каза снощи в опита си да се обърне към американския народ, го доказва. Как можем да очакваме правителството ни да работи в тези условия без опитни, способни хора, които да заемат овакантените постове?

— Но той е президентът — нали? — попита Бари, като едва вярваше на онова, което правеше и което чуваше.

— Бари, той дори не знае как да проведе правилно разследване. Вижте какво каза снощи за инцидента. Едва е изтекла една седмица и той вече твърди, че знае какво се е случило. Може ли някой да повярва в това? — скръбно попита Килти. — Може ли някой наистина да повярва в това? Кой контролира това разследване? Кой всъщност го провежда? На кого се докладва? И да разполага със заключение само за една седмица? Как може американският народ да повярва в това? Когато беше убит президентът Кенеди, разследването отне месеци. Провеждаше се от председателя на Върховния съд — защо? Защото трябваше да сме сигурни, ето защо.

— Извинете ме, господин вицепрезидент, но това всъщност не отговаря на въпроса ми.

— Бари, Райън никога не е бил вицепрезидент, защото аз изобщо не съм подавал оставка. Той дори не е положил клетвата, задължителна, за да заеме поста.

— Но...

— Смятате, че искам да правя това ли? Нямам избор. Как можем да възстановим Конгреса и изпълнителната власт с аматьори? Снощи господин Райън каза на губернаторите на щатите да му пратят хора без опит в управлението. Как хора, които си нямат и представа от тази работа, ще са в състояние да пишат закони?... Бари, никога преди не съм предприемал политическо самоубийство. Това е все едно да си един от хората, един от сенаторите по време на процеса срещу президента Андрю Джонсън. Погледът ми е сведен към изкопания ми

политически гроб, но трябва да поставя на първо място страната. Трябва. — Камерата показва отблизо лицето му и ясно изписаната на него болка. Човек едва ли не можеше да види сълзи в очите му, докато Килти заявяваше своя самопожертвователен патриотизъм.

— Винаги се е представял добре по телевизията — отбеляза ван Дам.

— Просто не мога да повярвам — каза Райън.

— Трябва да повярваш — отвърна ван Дам. — Господин Мартин? Необходима ни е юридическа помощ.

— На първо място, намерете някой от външно министерство и претърсете кабинета на министъра.

— Чрез ФБР? — попита ван Дам.

— Да — кимна Мартин. — Няма да намерите нищо, но така се започва. След това проверете телефонните записи и бележки. После започваме с разпитите на хората. Това ще е проблем. Министър Хансън е мъртъв, както и съпругата му, също и президентът и госпожа Дърлинг, разбира се. Това са хората, които е най-вероятно да са разполагали с информация за фактите, които ни интересуват. Предполагам, че няма да открием никакви твърди доказателства и почти никакви улики.

— Роджър ми каза, че...

— Слухове — прекъсна го Мартин. — Казвате ми, че някой ви е казал, че му е било казано от някой друг — в съдебната зала тези неща не са от голяма полза.

— Продължавайте — рече Арни.

— Сър, по този въпрос всъщност няма конституционен или друг закон.

— А няма Върховен съд, който да излезе с решение — отбеляза Райън и в последвалото напрегнато мълчание добави: — Ами ако казва истината?

— Господин президент, дали казва истината, или не, всъщност е страничен въпрос — отвърна Мартин. — Освен ако не успеем да докажем, че лъже, което не е вероятно, той ще има някакво основание. Между другото, по въпроса за Върховния съд, ако се приеме, че бъде избран нов Сенат и дадете своите предложения, новите съдии сигурно ще трябва да си направят отвод, тъй като сте ги избрали вие. Това навярно прави невъзможно законовото решаване на въпроса.

— Но щом няма закон по този въпрос? — попита президентът. «Наистина ли съм президент?»

— Точно така. Страхотно — тихо каза Мартин. — Добре, президентът или вицепрезидентът престава да заема този пост след като подаде оставка. Това става, когато той предаде документа за оставката си — достатъчно е само писмо — на съответното служебно лице. Но човекът, който е приел документа, е мъртъв и ние несъмнено ще открием, че документът липсва. Министър Хансън навярно се е обадил на президента, за да му съобщи за оставката...

— Обади се — потвърди ван Дам.

— Но президентът Дърлинг също е мъртъв. Неговите показания щяха да имат доказателствена стойност, но така или иначе, не разполагаме с тях. Това ни връща в началото. — Мартин не харесваше онова, което правеше, и му беше трудно едновременно да говори и да мисли за право. Все едно да играеш шах на дъска без квадратчета, като фигурите са подредени случайно.

— Телефонните записи ще покажат, че разговор е бил проведен, чудесно. Министър Хансън може и да е казал, че писмото е зле написано и ще бъде поправено на следващия ден. Това е политика, не е право. Докато Дърлинг бе президент, Килти трябваше да напусне, заради...

— Заради разследването по обвинение в сексуален тормоз. — Арни вече започваше да схваща.

— Улучихте. В изявлението му по телевизията се споменаваха дори за това и той изключително успешно неутрализира въпроса, нали?

— Върнахме се там, откъдето започнахме — отбеляза Райън.

Инспектор О'Дей и още трима агенти от главния отдел излязоха от колата си точно пред сградата. Когато униформеният пазач се приближи до тях, за да възрази, О'Дей просто му показа служебната си карта и продължи напред. Спря чак при централното помещение на охраната и направи същото.

— Искам шефът ви да дойде при мен на седмия етаж след една минута — каза той на пазача. — Не ме интересува какво прави. Кажете

му да се качи незабавно. — После заедно с хората си се насочи към асансьора.

— Хм, Пат, какво, по дяволите...

Другите трима бяха избрани повече или по-малко случайно от службата за професионална отговорност на Бюрото. Това беше отделът по вътрешните работи на ФБР. Всички бяха опитни агенти с висок ранг и се занимаваха със служителите на самото Бюро. Един от тях дори бе разследвал бивш директор. СПО уважаваше единствено закона и най-изненадващото в това отношение беше, че за разлика от подобни организации в градските полицейски управления, в повечето случаи те запазваха уважението на оперативните работници.

Пазачът във фоайето повика охраната на последния етаж. Тази сутрин това беше Джордж Армитидж, който предишната седмица, бе работил в друга смяна.

— ФБР — съобщи О'Дей, когато вратата на асансьора се отвори. — Къде е кабинетът на министъра?

— Насам, сър. — Армитидж го поведе по коридора.

— Кой е използвал този кабинет? — попита инспекторът.

— Готвехме се да пренесем тук нещата на господин Адлер. Съвсем скоро изнесохме вещите на господин Хансън и...

— Значи са влизали и излизали хора?

— Да, сър.

О'Дей не беше и очаквал, че ще е от голяма полза да доведе съдебните експерти, но така или иначе, работата трябваше да се свърши. Ако съществуваше разследване, което трябва да се проведе стриктно по правилата, това бе такова.

— Добре, трябва да разговаряме с всички, които са били в кабинета след момента, в който министър Хансън го е напуснал. С всеки един — секретарки, камериери, с всички.

— Помощният персонал ще отсъства още около половин час.

— Добре. Ще отключите ли вратата?

Армитидж се подчини, пусна ги в секретарската стая и после ги преведе през поредица от врати до самия кабинет. Агентите на ФБР замръзнаха на място и отначало просто се спогледаха. После един от тях застана на пост до вратата, водеща към главния коридор.

— Благодаря ви, господин Армитидж — каза О'Дей, като прочете табелката с името му. — Добре, засега ще разглеждаме мястото като

място на престъплението. Никой няма да влиза или излиза без разрешение. Трябва ни стая, в която да разпитваме хората. Бих искал да направите писмен списък на всички, за които знаете, че са влизали тук, с датата и часа, ако е възможно.

— Секретарките ще могат да ви помогнат.

— Искаме да го направите и вие. — О'Дей ядосано погледна по коридора. — Помолихме шефа на отдела ви да дойде при нас. Къде е той според вас?

— Обикновено не пристига преди осем часа.

— Можете ли да го извикате, моля? Трябва незабавно да разговаряме с него.

— Няма проблем, сър. — Армитидж се зачуди какво, по дяволите, е всичко това. Сутринта не бе гледал телевизия, нито пък беше чул какво става. Във всеки случай не го вълнуваше толкова. Петдесет и пет годишен и очакващ да се пенсионира след трийсет и две години на държавна служба, той просто искаше да си свърши работата и да си тръгне.

— Добър ход, Дан — каза по телефона Мартин. В момента се намираха в Овалния кабинет. — Пак ще се чуем. — Юристът затвори слушалката и се обърна.

— Мъри е пратил там един от инспекторите си за специални мисии, Пат О'Дей. Помагат му момчета от СПО... — Мартин накратко обясни какво означава това — ... друг хитър ход. Те са аполитични. След като свърши работата, Мъри трябва да се отдръпне от всичко това.

— Защо? — попита Джак. Все още се опитваше да схване положението.

— Вие сте го назначили за временен директор. Аз също не мога да се замесвам много. Трябва да изберете някои, който да движи разследването. Трябва да е умен, с чисто минало и да има колкото се може по-малка връзка с политиката. Може би съдия. — Мартин се замисли. — Като например някой главен съдия на апелативен съд. Има много добри.

— Някакви идеи? — попита Арни.

— Трябва да получите това име от някой друг. Аз не мога да оказвам натиск, трябва да сме чисти във всяко възможно отношение. Господа, тук става дума за Конституцията на Съединените щати. — Мартин замълча за миг. Трябваше да им обясни нещата. — За мен тя е като Библията, разбирате ли? За вас също, естествено, но аз съм започнал работа като агент във ФБР. Занимавах се предимно с въпроси, свързани с гражданските права, с всички онези говняри на Юг. Гражданските права са важни — разбрах това, докато гледах труповите на хора, загинали в опит да гарантират тези права за други хора, които дори не са познавали. Добре, напуснах Бюрото и за кратко се занимавах с частна практика, но предполагам, никога не съм преставал да бъда ченге, така че се върнах. В министерството на правосъдието работих в шпионажа, сега тъкмо оглавих криминалния отдел. За мен това е важно. Трябва да го направите според правилата.

— Ще го направим — каза му Райън. — Но би било добре, ако знаех как.

Думите му предизвикаха изсумтяване.

— Проклет да съм, ако знам. Във всеки случай, да се върнем на същността на въпроса. Що се отнася до формата, всичко трябва да изглежда съвсем чисто, това е категорично. На практика е невъзможно, но поне трябва да опитате. Това е юридическата страна. Политическата оставям на вас.

— Добре. Ами разследването на катастрофата? — Райън остана малко удивен от себе си. Всъщност се беше отклонил от разследването и се бе насочил към нещо друго. По дяволите!

Този път Мартин се усмихна.

— Това ми писна, господин президент. Не обичам някой да ми казва как да си върша работата. Ако Сато беше жив, щях да съм в състояние да го изправа пред съда още днес. Няма да има никакви изненади. Този случай е съвсем лесен — голям, но лесен — и във всяко едно отношение е напълно приключен. Основната помощ дължим на канадските полицаи. Те ни свършиха чудесна работа, събраха цял тон доказателства, време, място, отпечатьци от пръсти, разпити на хора от самолета. Ами японската полиция — Господи, те са бесни от случилото се. Разговаряли са с всички живи конспиратори. Нито вие, нито ние бихме искали да узнаем методите им на разпит. Но

това не е наш проблем. Готов съм да защитавам онова, което казахте снощи. Готов съм да повтора всичко, което знаем.

— Направете го днес следобед — каза му ван Дам. — Ще уредя интервюирането ви.

— Да, сър.

— И така, значи не можете да станете част от играта на Килти? — попита Джак.

— Не, сър. Не можете да рискувате с мен по какъвто и да било начин.

— Но можете да ме съветвате, нали? Нуждая се от юридически съветник.

— Така става, да, господин президент, мога да правя това.

— Знаете ли, Мартин, след като това свърши...

Райън студено прекъсна шефа на персонала си още преди юристът да успее да реагира.

— Не, Арни, това не. По дяволите! Няма да играя тази игра. Господин Мартин, инстинктът ви ми харесва. Ще играем абсолютно честно. Ще намерим професионалисти, които да движат нещата, и ще се доверим на професионализма им. Писна ми от разни специални не знам какво си. Ако нямаш хора, на които да вярваш, че ще си вършат работата както трябва, за какво, по дяволите, изобщо са назначени там?

— Ти си наивен, Джак.

— И така да е, Арни. — Ван Дам се размърда неспокойно. — Обаче нашата система се управлява от политици още отпреди да съм роден и виж докъде ни докараха! — Райън се изправи и започна да се разхожда из стаята. — Писна ми от всичко това. Какво е станало с честността, Арни? Защо никой не казва на хората проклетата истина? Всичко тук е шибана игра, а не трябва да е така! И проклет да съм, ако не променя това положение. — Джак се обърна към Мартин. — Разкажете ми за онзи случай на ФБР.

Мартин премигна, без да знае защо става дума за това, но така или иначе разказа историята.

— Дори направиха един слаб филм по този материал. Някакви пазители на гражданските права били застреляни от местните членове на Ку-клукс-клан. Двама от тях бяха ченгета и тъй като случаят стигнал до задънена улица, Бюрото се зае с него въз основата на

законите за междушатските отношения и гражданските права. По това време двамата с Дан Мъри току-що бяхме постъпили на работа. Тогава бях в Бъфало, а той във Фили. Пратиха ни там заедно с Големия Джо Фицджералд. Той беше един от специалните инспектори на Хувър. Бях там, когато откриха трупове. Гадост — каза Мартин, като си спомни гледката и ужасната смрад. — Единственото, което искали да направят, било да накарат гражданите да се регистрират като гласоподаватели и затова били убити, а местните ченгета не направили нищо по въпроса. Странно, но когато виждате такова нещо, то вече престава да е абстракция. Не е документ, учебникарски пример или филм. Просто, когато гледаш трупове, престояли в земята две седмици, всичко става адски реално. Онези копелета от Ку-клукс-клан бяха нарушили закона и убили свои съграждани, бяха направили нещо, което според Конституцията не е нормално. Е, хванахме ги и прибрахме всички зад решетките.

— Защо, господин Мартин? — попита Джак. Отговорът беше точно такъв, какъвто очакваше.

— Защото съм положил клетва, господин президент. Затова.

— Аз също, господин Мартин.

Информацията беше някак си двусмислена. Иракската армия използваше стотици радиочестоти, и макар че разговорите бяха необичайно много, съдържанието им бе тривиално. Имаше хиляди съобщения, по петдесет едновременно във всеки един момент, а «СТОРМ ТРАК» не разполагаше с достатъчно преводачи, които да следят всичките, макар че трябваше да прави точно това. Командните вериги за старшите офицери бяха добре известни, но бяха шифровани. За щастие предстоеше да пристигне голям брой детектори с примери за системи на шифроване, а за други получаваха сведения по различни канали, щедро възнаграждавани от саудитите.

Използването на радиоканалите беше по-голямо, отколкото обикновено. Старшите иракски офицери навярно се вълнуваха по-малко от електронното радиозасичане, отколкото от това кой подслушва телефонните линии. Този прост факт говореше много на дежурните офицери и в момента дори се подготвяше документ, който трябваше да стигне по йерархичната стълбица до президента.

Огромна антена, наречена «Слонска клетка» заради кръглата си конфигурация, и засичаше, и локализираще сигналите, докато други високи камшичести антени се справяха с останалите задачи. Подслушвателната станция беше построена набързо по време на операция «ПУСТИННА БУРЯ» като средство за събиране на тактическа разузнавателна информация, необходима на съюзническите бойни подразделения, за да бъде по-късно разширена за постоянно подслушване на района. Кувейтците бяха финансирали изграждането на също такава станция, «ПАЛМ БОУЛ», за което бяха възнаградени с голяма част от «плячката».

— Това е «три» — каза един техник от втората станция, разчитайки екрана пред себе си. — Трима старши офицери се насочват към хиподрума. Малко е раничко за надбягвания, нали?

— Може би среща? — попита жената лейтенант. Това беше военна станция и техникът, сержант с петнайсетгодишна служба, знаеше доста повече за работата от новия си шеф. Тя поне бе достатъчно умна, за да задава въпроси.

— Така изглежда.

— Защо там?

— Насред града е, не в някоя правителствена сграда. Ако излизаш на среща с гаджето си, не си оставаш вкъщи, нали? — Екранът се промени. — Добре, засякохме още един. Там е също и шефът на военновъздушните сили — бил е, навярно. Анализът на радиосигналите, изглежда, показва, че срещата е приключила преди около час. Ако бяхме засекли шифровъчната им техника по-рано...

— Какво е съдържанието на съобщенията?

— Само къде да отидат и кога, нищо съществено, нищо за причината за срещата.

— Кога е погребението, сержант?

— По залез-слънце.

— Да? — вдигна слушалката Райън. Лесно можеше да разбере колко е важно обаждането по това на коя линия е. Този път беше от свързочната служба.

— Майор Канън, сър. Получаваме информация от Саудитска Арабия. В момента се опитват да я анализират. Казаха ми да ви

съобщя.

— Благодаря. — Райън затвори телефона. — Знаете ли, би било добре всичко това да се случва едно по едно. В Ирак става нещо, но още не са сигурни какво. Предполагам, че трябва да започна да се интересувам. Нещо друго, което да се налага да направя сега?

— Наредете да охраняват вицепрезидента Килти — предложи Мартин. — Така или иначе, по закон има право на това като бивш вицепрезидент — за колко време? Шест месеца? — попита Прайс юристът.

— Точно така.

— Имате ли някакво мнение по въпроса?

— Не, сър.

— Жалко. — Мартин се замисли.

---

[1] Ралф Уолдо Емерсън (1803-1882) — американски есеист и поет. — Б.пр. ↑

14.

КРЪВ ВЪВ ВОДАТА

Служебният самолет на Ед Фоли беше голям и грозен товарен Локхийд С-141В, известен във военните среди като «помиярката». В товарното му отделение имаше голямо ремарке с интересна история. Първоначално бе построено от компанията «Еърстрийм» като устройство за посрещане на астронавтите от «Аполо», макар че беше резервно и всъщност изобщо не го използваша за тази цел. То позволяваше на висшите официални лица да пътуват в домашни удобства и се използваше главно от висши служители в разузнаването. Така те можеха да пътуват и в анонимност, и в комфорт. Във военновъздушните сили имаше много товарни самолети и отвън този на Фоли приличаше на всеки друг — голям, зелен и грозен.

След изтощителен полет самолетът се приземи в «Андрюс» точно преди пладне. Бяха изминали около 11 000 км за 17 часа и два пъти бяха зареждали гориво във въздуха. Фоли бе пътувал с трима помощници, двама от които от Службата за сигурност и охрана — ССО. Възможността да вземат душ подобри настроението на всички и нощният им сън не беше обезпокояван от сигналите, започнали да пристигат няколко часа преди това. В момента, в който самолетът спря и вратите се отвориха, Фоли бе бодър и запознат с обстановката. Това не му се случваше достатъчно често, че да го възприема по друг начин, освен като чудо. Още по-добре, че жена му чакаше да го посрещне с целувка.

— Здравсти, скъпи.

— Този път наистина трябваше да летим заедно — с блясък в очите отбеляза съпругът ѝ. После делово попита: — Какво казват за Ирак?

— Нещо става. Поне девет, а навярно двайсетина висши офицери са се събрали на тайна малка среща. Не знаем каква е причината. — Те се наместиха на задната седалка в автомобила и тя му подаде папката. — Между другото, повишават те.

— Какво? — рязко вдигна глава Ед.

— Ставаш директор. Действаме по план «Индиго» и Райън иска да разработиш нещата за Хълма. Аз си запазвам старата длъжност и започвам да ръководя отдела си така, както искам, нали, скъпи? — сладко му се усмихна тя. После му разказа за другия проблем на деня.

Кларк имаше свой собствен кабинет в Ленгли и старшинството му гарантираше изглед към паркинга и заобикалящите го дървета. Дори споделяше една секретарка с още четирима други старши оперативни работници. В много отношения Ленгли беше за него чужда земя. Официалната му длъжност беше обучаващ офицер във «Фермата». Идваше в щаба да носи доклади и да бъде информиран за нови случаи, но тук не му харесваше. Бюрократите искаха нещата да стават по техния начин. Не им трябваша отклонения. Не си правеха труда да остават след края на работното време и в резултат на това да пропускат любимите си телевизионни предавания. Не обичаха много изненадите и данните, които ги караха да премислят нещата. Те бяха бюрократичната опашка на една разузнавателна служба, но опашката на ЦРУ беше станала толкова голяма, че въртеше кучето, без дори сама да се помръдва. Това явление не бе съвсем необичайно, но когато нещата тръгнеха на зле, именно той рискуваше живота си и ако някога го убиеха, от него щеше да остане само едно досие, а хората, които правеха оценките на националното разузнаване, много често основаващи се на вестникарски материали, бързо щяха да го приберат в архива и да го забравят.

— Гледа ли новините тази сутрин, Кларк? — небрежно попита Чавес от вратата.

— Дойдох още в пет. — Джон взе папката с надпис «ПЛАН ИНДИГО». Тъй като ужасно мразеше писмената работа, когато му се налагаше да я върши, го правеше с върховно напрежение, за да се избави колкото се може по-скоро от нея.

— В такъв случай включи телевизора си на Си Ен Ен. — Кларк го направи, като очакваше някакви новини, които биха изненадали службата. Така и беше, но не както очакваше той.

— Дами и господа, президентът.

Трябваше да излезе пред публика незабавно. Всички бяха съгласни по този въпрос. Райън влезе в пресзалата, застана зад подиума и сведе поглед към бележките си. Така бе по-лесно, отколкото да гледа към залата, по-малка и по-неугледна от повечето части на сградата, построена върху някогашния плувен басейн. Имаше осем редици с по шест места. Докато влизаше, забеляза, че всички са заети.

— Благодаря ви, че дойдохте толкова рано — каза Джак, като се стараяше да говори колкото се може по-спокойно. — Да почваме. Последните събития в Ирак засегнаха сигурността на регион, който е от жизнен интерес за Америка и нейните съюзници. Ние отбелязваме без скръб смъртта на иракския президент. Както знаете, тази личност беше отговорна за подстрекаването на две агресивни войни, за бруталното потисничество на кюрдското малцинство в страната и за лишаването на собствените ѝ граждани от основни човешки права. Ирак е държава, която би трябвало да просперира. Тя притежава огромна част от световните петролни залежи, сериозна индустриална база, многобройно население. Единственото, което липсва на тази страна, е правителство, грижещо се за нуждите на гражданите си. Надяваме се, че смъртта на бившия лидер ще даде точно такава възможност. — Джак вдигна поглед от записките си. — Ето защо Америка протяга на Ирак ръка на приятелство. Надяваме се, че ще имаме възможност да нормализираме отношенията си и веднъж завинаги да сложим край на дрязгите между Ирак и неговите съседи в Залива. Наредих на временния външен министър Скот Адлер да се свърже с иракското правителство и да му предложи възможност за среща по въпроси от взаимен интерес. В случай че новият режим желае да разгледа въпроса с човешките права и да се ангажира с провеждането на свободни и честни избори, Америка ще разгледа въпроса за отмяната на икономическите санкции и за бързото възстановяване на нормални дипломатически отношения. Стига вражда. За регион с такива природни богатства не е нормално да е център на раздори и Америка е готова да участва като честен посредник, за да помогне за въдворяване на мир и стабилност, наред с нашите приятели сред държавите в Залива. Очакваме благоприятен отговор от Багдад, така че да можем да установим предварителни контакти. — Президентът Райън остави бележките си настрана и каза:

— Това е краят на официалното ми изявление. Имате ли въпроси?

Реакцията последва незабавно.

— Сър, тази сутрин, както знаете — първи извика репортерът от «Ню Йорк Таймс», — вицепрезидентът Едуард Килти заяви, че той е президент, а не вие. Какво можете да ни кажете по този въпрос?

— Твърдението на господин Килти е безпочвено и няма абсолютно никаква стойност — хладно отвърна Джак. — Следващият въпрос.

Макар да се беше отказал от играта, сега Райън бе обречен да я играе. Никой в залата не остана ни най-малко заблуден от поведението му. Изявлението, което току-що направи, също толкова спокойно можеше да се повери на неговия прессекретар или на официалния говорител на министерството на външните работи. Вместо това той се беше изправил тук пред прожекторите, гледаше към събралите се хора и се чувстваше съвсем като самотен християнин в пълния с лъвове Колизеум.

— Едно допълнение — ами ако наистина не е подал оставка? — настоя същият репортер, успял да надвика крясъците на другите.

— Той наистина е подал оставка. В противен случай аз нямаше да бъда назначен. Ето защо въпросът ви е безсмислен.

— Но, сър, ами ако казва истината?

— Той не казва истината. — Райън дълбоко си пое дъх, както му беше казал да стори Арни, и после продължи с думите, с които ван Дам му бе казал да продължи: — Господин Килти напусна поста си по молба на президента Дърлинг. Всички знаете причината. ФБР го разследва по обвинение в сексуален тормоз по времето, когато е бил сенатор. Става дума за упражняване на сексуално насилие — да не кажа... — което Райън всъщност направи, — ... изнасилване на една от неговите секретарки в Сената. Оставката му беше част от... сделка, за да се избегне съдебен процес. — Точно в този момент Райън замълча, изненадан от това, че лицата на събралите се са леко преbledнели. Той току-що беше хвърлил ръкавица и тя бе вдигнала голям шум при падането си на земята. Следващата вдигна още по-голям. — Вие знаете кой е президентът. А сега ще можем ли да продължим с проблемите на страната?

— Какво правите по въпроса? — попита репортерът от Ей Би Си.

— Имате предвид Килти или Ирак? — попита Райън. Гласът му показваше за какво трябва да става въпрос.

— Килти, сър.

— Помолих ФБР да провери как стоят нещата. Очаквам да ми докладват по-късно днес. Имаме да вършим достатъчно други неща.

— Едно допълнение — ами онова, което казахте на губернаторите във вчерашната си реч, и онова, което каза вицепрезидентът Килти тази сутрин? Наистина ли искате неопитни хора да...

— Да, така е. На първо място, разполагаме ли с хора, които да имат опит в Конгреса? Отговорът е, че те не са много. Оцелели са неколцината, които са имали щастието да се намират някъде другаде през онази нощ. А освен тях? Хората, загубили предишните избори ли? Тях ли искате? Аз смятам, че страната се нуждае от хора, за които знаем, че могат да вършат работа. Простата истина е, че системата на управление по самата си природа е неефикасна. Не можем да я направим по-ефикасна като изберем хора, работили през целия си живот в нея. Идеята на основателите на нашата държава е за граждански законодатели, а не за постоянна управляваща класа. В това отношение, струва ми се, съм съгласен с намеренията на създателите на Конституцията. Следващият въпрос?

— Но кой ще реши въпроса? — попита репортерът от «Лос Анджелис Таймс». Не беше нужно да пояснява за кой въпрос става дума.

— Въпросът е решен — отвърна Райън. — Благодаря ви, че дойдохте. Извинете ме, днес имам много работа. — Той взе бележките си и понечи да тръгне надясно.

— Господин Райън! — извикаха повече от десетина гласове. Президентът излезе през вратата и зави зад ъгъла. Арни го очакваше.

— Не беше зле, като се имат предвид обстоятелствата.

— Освен едно. Никой от тях не се обърна към мен с «господин президент».

Мауди проведе разговора, което му отне само няколко секунди. След това се насочи към изолационното отделение. Излязъл навън, той облече защитното си облекло, като внимателно провери материята за

дупки. Костюмът беше произведен от европейска компания по модел на «Америкън Рейкъл». Плътната синтетична тъкан бе нелепо синьосива, подсилена със специално влакно. Отзад на колана висеше вентилационната инсталация. Тя вкарваше в костюма филтриран въздух и поддържаше малко по-високо налягане, така че при скъсване да не проникне въздух отвън. Не се знаеше дали еболатата се разпространява по въздуха, а никой не искаше да е първият, който да го докаже. Лекарят отвори вратата и влезе. Там беше сестра Мария Магдалина, която се грижеше за своята приятелка. Беше облечена по същия начин. И двамата отлично знаеха какво означава за пациентката им да ги вижда в костюмите, ясно издаващи страха им от онова, което тя носи в себе си.

— Добър ден, сестро — каза той и взе закачения на крака на леглото картон в защитените си с ръкавици ръце. Температура 41.4, въпреки леда. Пулс 115. Дишане 24 и плитко. Кръвното налягане започваше да се понижава поради вътрешния кръвоизлив. Бяха й прелели още четири единици кръв, но навярно беше загубила поне толкова, най-вече вътрешно. Химическият състав на кръвта й побесняваше. Мауди й предписваше толкова големи дози морфин, колкото му позволяваше опасността от спиране на дишането й. Сестра Жана Батист бе почти в безсъзнание — би трябвало да е изпаднала в кома от лекарствата, но болката беше прекалено силна, за да й го позволи.

Сестра Мария Магдалина просто го гледаше през пластмасовата си маска. Скръбта в очите й се беше превърнала в отчаяние, което религията й забраняваше. Двамата с Мауди бяха виждали всякакви случаи на смърт — от малария, рак, СПИН. Но това бе нищо в сравнение с бруталната жестокост на еболатата. Тя поваляше толкова бързо, че пациентът нямаше време да се подготви, да кали разума си, да укрепи душата си с молитва и вяра. Напомняше на пътно произшествие, внезапно, но достатъчно дълго, за да предизвика страдание — ако дяволът беше участвал в Творението, това бе неговият дар за света. Лекар или не, Мауди остави тази мисъл. Дори дяволът можеше да е полезен.

— Самолетът е на път — каза той.

— Какво ще стане?

— Професор Русо предложи ефикасен метод на лечение. Ще извършим пълна замяна на кръвта. Първо кръвният източник ще бъде свален и кръвоносната система ще бъде прочистена със солен окис. После професорът предлага да й прелеем кръв, в която има антитела на ебола. На теория по този начин антителата систематично и едновременно ще атакуват вируса.

Монахинята се замисли. Методът не беше толкова радикален, колкото можеше да си представи. Пълната замяна на човешката кръв представляваше процедура, датираща от края на 60-те години, и се използваше при лечение на напреднала фаза на менингит. Можеше да се използва рутинно и изискваше сърдечно-белодробен байпас апарат. Но това бе нейна приятелка и Мария Магдалина не можеше да мисли за други пациенти и практични съображения.

Точно в този момент сестра Жана Батист широко отвори очи. Те не гледаха към нищо, не бяха фокусирани и самата безжизненост на лицето й говореше за агонията. Навярно дори не беше в съзнание. Просто ужасните болки не позволяваха на очите да останат затворени. Мауди хвърли поглед към банката с морфин. Ако болките бяха единственият проблем, той спокойно можеше да увеличи дозата и да поеме риска да убие пациента си в името на милостта. Но не можеше да го направи. Трябваше да я отведе жива и макар че участието й можеше да е жестоко, не той я бе избрал.

— Трябва да пътувам с нея — тихо каза сестра Мария Магдалина.

Мауди поклати глава.

— Не мога да го позволя.

— Това е правило в нашия орден. Не мога да я оставя да пътува, без да е придружена от някоя от нас.

— Опасно е, сестро. Транспортирането й представлява риск. В самолета ще дишаме застоял въздух. Не е нужно да излагаме и вас на тази опасност. Тук не стои въпросът за нейното целомъдрие. — А и една смърт беше напълно достатъчна за целите, които преследваше.

— Нямам избор.

Мауди кимна. Не той бе избрал и нейната съдба, нали?

— Както желаете.

Самолетът се приземи на отдалеченото на шестнайсет километра от Найроби международно летище «Джомо Кениата» и спря на товарния терминал. Беше стар Боинг 707, някога принадлежал към личната флотилия на шаха. Вътрешното му обзавеждане отдавна бе отмъкнато и сега се виждаше само металният корпус. Камионите чакаха. Първият се приближи до задната врата, която се намираще отдясно и се отвори само миг след като клиновете подпряха колелата на самолета на рампата.

Клетките бяха сто и петдесет и във всяка имаше по една африканска зелена маймуна. Всички чернокожи работници имаха защитни ръкавици. Сякаш предчувстващи съдбата си, маймуните бяха зли и използваха всяка възможност, за да хапят и драскат носачите.

Членовете на екипажа наблюдаваха отвътре. Не искаха да участват в пренасянето. Тези шумни и отвратителни малки създания може и да не бяха посочени като нечисти в Корана, но явно бяха достатъчно неприятни и след като бяха свършили работата си, пилотите щяха да наредят самолетът да бъде основно измит и дезинфекциран. Пренасянето отне половин час. Клетките бяха подредени и завързани на място и носачите се отдалечиха, получиха възнаграждението си в брой и останаха също толкова доволни от края на работата си. Мястото на техния камион зае машината за зареждане с гориво.

— Отлично — каза купувачът на посредника.

— Имахме късмет. Един приятел разполагаше с голяма доставка, а клиентът му се забавил с парите. По тази при...

— Още десет процента?

— Това е достатъчно — отвърна посредникът.

— Радвам се. Ще получите чека за допълнителното възнаграждение утре сутринта. Или може би предпочитате в брой?

Когато боингът запали двигателите си, двамата мъже се обърнаха. След минути той щеше да отлети, този път на кратко разстояние до Ентебе в Уганда.

— Това ми намирисва — каза Бърт Васко, като подаде обратно папката.

— Обясни — нареди Мери Пат.

— Роден съм в Куба. Веднъж баща ми ми разказа за нощта на бягството на Батиста. Висшите генерали провели кратка среща и бързо и тихо започнали да се качват на самолетите, за да се отправят към страните, в които били банковите им сметки. Оставили всички останали да носят последствията. — Васко беше един от служителите във външното министерство, които обичаха да работят с ЦРУ, навярно в резултат на кубинския си произход. Той разбираше, че и дипломацията, и разузнаването се справят по-добре, когато работят заедно. Не всички бяха съгласни с него, но това си беше техен проблем. Те никога не се бяха принуждавали да бягат от родината си.

— И смяташ, че тук става същото? — попита Мери Пат, като изпревари Ед с половин секунда.

— Така ми изглежда.

— Достатъчно ли си уверен, за да го кажеш на президента? — попита Ед Фоли.

— На кого? — отвърна с въпрос Васко. — Би трябвало да чуеш какво говорят в службата. Хората от ФБР просто са завладели седмия етаж. Това раздвижи духовете. Както и да е, да. Това е само предположение, но е добро. Онова, което трябва да разберем, е кой, ако изобщо някой, е разговарял с тях. Никакви идеи, а?

Съпрузите Фоли сведоха поглед, което отговори на въпроса.

— Твърденията на господин Райън показват, че е овладял мръсната част от политиката по-бързо, отколкото другата — по-скоро с наранен, отколкото с ядосан глас каза Килти. — Честно казано, очаквах от него нещо по-добро.

— И така, значи отричате твърденията му? — попита репортерът от Ей Би Си.

— Разбира се, че ги отричам. Не е тайна, че навремето имах проблем с алкохола, но го преодолях. Не е тайна също, че личното ми поведение понякога е било съмнително, но аз промених и него с помощта на моята църква и обичта на жена си — прибави той и стисна ръката ѝ, докато тя гледаше с леко съчувствен и твърд поглед. — Това всъщност няма нищо общо с въпроса. Най-напред трябва да поставяме интересите на страната си. Личната вражда няма място тук, Сам. Трябва да стоим над нея.

— Копеле такава — въздъхна Райън.

— Няма да е весело — каза ван Дам.

— Как можем да победим, Арни?

— Зависи. Не съм сигурен каква е играта му.

— ... също бих могъл да кажа някои неща за господин Райън, но сега не е време за това. Страната се нуждае от стабилност, не от раздори. Американският народ търси лидер — опитен, кален лидер.

— Арни, доколко...

— Разправят, че би изчукал и змия, ако има кой да му я държи. Джак, не можем да мислим за такива неща. Спомни си какво каза Алън Дръри — хората в този град не са такива, каквито са, а такива, за каквито се смятат. Пресата харесва Ед, винаги го е харесвала. Те го харесват. Харесват семейството му. Харесват общественото му съзнание...

— Майната му! — почти изкрещя Райън.

— Чуй ме сега. Искаш ли да си президент? Не е допустимо да проявяваш нерви. Дръж се за тази мисъл, Джак. Когато президентът изпусне нервите си, загиват хора. Виждал си как става, а хората там навън искат да знаят, че си спокоен, хладнокръвен и уравновесен, ясно ли ти е?

Райън преглътна и кимна. Понякога беше добре да изпуснеш нервите си и дори за президентите това бе допустимо. Но трябваше да знаеш кога, а този урок все още не беше научил.

— Та значи какво според теб трябва да направя?

— Ти си президентът. Дръж се като такъв. Върши си работата. Изглеждай като президент. Онова, което каза на пресконференцията, беше добре. Твърдението на Килти е безпочвено. ФБР прави проверка по него, но самото то няма значение. Положил си клетва, живееш тук, това е. Накарай го да изглежда неуместен и той ще изчезне. Съсредоточиш ли се върху него, ще му придадеш легитимност.

— Ами медиите?

— Дай им възможност и те ще схванат положението.

— Днес ли летиш за вкъщи, Ралф?

Огъстъс Лоренц и Ралф Форстър бяха еднакви по възраст и професия. И двамата бяха започнали медицинската си кариера в

армията на Съединените щати, единият като общ лекар, а другият като интернист. Назначени във Военнопомощното командване във Виетнам по времето на президента Кенеди много преди войната да се затегне, двамата по едно и също време бяха открили различни неща в действителния живот, които бяха учили и на които по време на лекциите си по вътрешни болести не бяха обърнали внимание. В отдалечените райони на света имаше болести, които убиваха хората. Израснали в градска Америка, те бяха достатъчно възрастни, за да си спомнят победата над пневмонията, туберкулозата и полиомиелита. Подобно на повечето хора от своето поколение, двамата бяха смятали, че инфекциозните болести са победен враг. В джунглите на сравнително мирния Виетнам бяха открили, че не е така, виждайки от време на време как здрави млади мъже, американски и виетнамски войници, умират пред очите им от вируси, за които те никога не бяха учили и които не можеха да победят. Не трябваше да е така, бяха решили двамата една вечер в бар «Каравел», и тъй като бяха идеалисти и учени, се върнаха към учебниците и започнаха да изучават професията си отново, което доведе до друг процес, а той нямаше да свърши до края на живота им. Форстър се беше издигнал в «Джон Хопкинс», а Лоренц в Атланта — бе шеф на клона за специални патогени към Центъра за контрол на заболяванията. В хода на работата си те бяха изминали със самолет повече километри от някои пилоти и бяха ходили на по-екзотични места от който и да било фотограф в «Нешънъл Джиографик», почти винаги в търсене на нещо прекалено малко, за да се види, и прекалено смъртоносно, за да не му се обърне внимание.

— Най-добре да си ходя преди онова ново момче да е превзело отдела ми.

Кандидатът за Нобелова награда се засмя.

— Алекс е доста добър. Радвам се, че напусна армията. Двамата ходехме на риба в Бразилия, когато... — Един от лаборантите правеше последни настройки на електронния микроскоп. — Хайде — каза Лоренц. — Нашият приятел е готов.

Някои го наричаха «овчарския кривак». На Лоренц повече му приличаше на египетски кръст, но и това сравнение не беше точно. Във всеки случай не бе красиво. За двамата мъже то представляваше въплътеното зло. Вертикалната извита нишка се наричаше РНК —

рибонуклеинова киселина. Тя съдържаше генетичния код на вируса. Отгоре имаше поредица от спираловидни протеинови структури, чиято функция все още не беше изяснена, но която според двамата определяше действието на болестта. Навярно. Те не знаеха, въпреки двайсетте години интензивни проучвания.

Проклетото нещо дори не бе живо, но въпреки това убиваше. Истински живият организъм имаше и РНК, и ДНК, но вирусът притежаваше само едното или другото. Той някак си живееше в сънно състояние, докато не влезеше в контакт с жива клетка. Попаднал там, вирусът се събуждаше за убийствен живот като някакво извънземно чудовище, очакващо шанса си, способен да живее, да расте и да се възпроизвежда само с помощта на нещо друго, което щеше да унищожи и от което щеше да се опита да избяга, за да намери после нова жертва.

Еболата беше изящно проста и микроскопично малка. Подредени един до друг, сто хиляди такива вируса едва достигаха два и половина сантиметра. Теоретично те можеха да убиват, да растат и мигрират, и после пак да убиват. И пак. И пак.

Общата памет на медицината не обхващаше толкова време, колкото се искаше на лекарите по света. През 1918 година «испанската треска», навярно форма на пневмония, беше обхванала целия свят за девет месеца и бе убила поне двайсет милиона души — навярно много повече — и някои от тях толкова бързо, че имаше жертви, които бяха заспали здрави, за да не се събудят на следващата сутрин. Но макар че симптомите на болестта бяха изцяло документирани, медицинската наука все още не беше достигнала до разбиране за самата болест, в резултат на което никой всъщност не знаеше каква е причината за избухването на епидемията. През 70-те години бяха ексхумирани нейни жертви, погребани във вечния лед в Аляска, с надеждата да се открият проби от микроорганизма и да бъдат изследвани — добра идея, която обаче не даде никакъв резултат. Като цяло, медицинската общност забрави за тази болест и повечето смятаха, че ако се появи отново, ще бъде победена със съвременните лекарствени средства.

Специалистите по инфекциозни болести не бяха толкова сигурни. Подобно на СПИН-а и еболата, тази болест навярно представляваше вирус, а успехите на медицината в борбата с вирусните заболявания се равняваха точно на...

... нула.

Вирусните заболявания можеха да се предотвратяват с ваксини, но след заразяването имунната система на пациента или печелеше, или губеше, а най-добрите лекари просто стояха до него и гледаха. Както при всяка друга професия, медиците често предпочитаха да не обръщат внимание на онова, което не виждаха и не разбираха. Това беше единственото обяснение за необяснимо бавното разпознаване на СПИН и неговите смъртоносни последствия от страна на медицинската общност. СПИН бе още един екзотичен патоген от африканските джунгли.

— Гъс, понякога се чудя дали изобщо ще проумеем тези копеленца.

— Рано или късно, Ралф. — Лоренц се отдръпна от микроскопа — всъщност това беше компютърен монитор — и му се прииска да може да запали лулата си, порок, от който всъщност не искаше да се откаже, макар че работата в държавни сгради не му позволяваше често да му се отдава. Мислеше по-добре с лула. Двамата мъже отправиха очи към екрана, загледани в къдравите протеинови структури. — Пробата е от детето.

Те вървяха по стъпките на група гиганти. Лоренц бе написал статия за Уолтър Рийд и Уилям Горгъс, двамата военни лекари, победили жълтата треска с помощта на съчетание от системни проучвания и безмилостно прилагане на онова, което бяха научили. Но ученето в тази област ставаше все по-бавно и по-скъпо.

— Дай и другата, Кени.

— Да, докторе — отвърнаха по интеркома. След секунда до първия образ се появи втори.

— Да — каза Форстър. — Много си приличат.

— Тази е от сестрата. Виж това. — Лоренц, натисна бутона на телефона. — Добре, Кени, сега задействай компютъра. — Пред очите им се появи компютърно изображение на двете проби. Компютърът въртеше едната, за да съвпадне с другата, после ги постави една върху друга. Съвпаднаха си точно.

— Поне не е мутирал.

— Не е имал голяма възможност. Двама пациенти. Изолирали са ги добре. Може да имаме късмет. Направени са изследвания на родителите на детето. Изглежда, са чисти или поне така казва телекът.

Не е болен никой от съседите. Хората от СЗО проверяват района. Както обикновено, маймуни, прилепи, насекоми. Засега няма нищо. Може просто да е някаква аномалия. — Последните думи бяха колкото преценка, толкова и надежда.

— Ще си поиграя малко със случая. Поръчах да ми докарат маймуни. Искам да отгледам този вирус, да го вкарам в няколко клетки и после, Ралф, ще изследвам действието му минута по минута. Ще взимам заразените клетки и ще наблюдавам пробите всяка минута, ще ги нарязвам, ще ги горя с ултравиолетови лъчи, ще ги замразявам с течен азот и ще ги поставям под микроскопа. Искам да видя как се справя вирусната РНК. Тук има някаква последователност... не мога точно да изразя мислите си. Идеите някак си ми убягват. По дяволите. — Гъс отвори чекмеджето на бюрото си, извади лулата си и я запали. В края на краищата се намираше в собствения си кабинет, а наистина мислеше по-добре с лула в устата. На хората казваше, че пушекът отблъсква заразите и че освен това не го гълтал. Все пак от учтивост отвори прозореца.

Идеята, за чието разработване току-що бе получил финансова помощ, беше по-сложна от краткото му обяснение и двамата го знаеха. Щеше да се наложи да повтара същата експериментална процедура хиляди пъти, за да получи правилен поглед върху развиващия се процес, и това щяха да са само изходните му данни. Всяка проба трябваше да се изследва и документира. Щеше да му отнеме години, но ако Лоренц се окажеше прав, в края на изследванията му за първи път щяха да разполагат с подробно описание на функционирането на вируса и на въздействието на неговата РНК-верига върху живата клетка.

— В Балтимор обмисляме същата идея.

— О?

— Като част от проекта за генома. Опитваме се да проучим комплексните взаимодействия. Процесът — как това копеленце атакува клетките на молекулярно равнище. Как еболата се възпроизвежда без съответна коригираща функция в генома. Тук може да се открие нещо. Но въпросът е адски сложен. Трябва да измислим въпросите, които да зададем, преди да започнем да търсим отговорите. И после ще се нуждаем от компютърен гений, които да каже на машината как да ги анализира.

Лоренц вдигна вежди.

— Докъде сте стигнали?

— До тебешира и черната дъска.

— Е, когато получа маймуните, ще ти съобщя какво сме постигнали тук. Ако не друго, поне тъканните проби ще хвърлят малко светлина.

Погребението беше епично, с постоянен приток на хилядна тълпа, която ревеше в израз на лоялността си към покойника и криеше истинските си мисли. Човек почти можеше да ги почувства — хората се оглеждаха и се чудеха какво ли ще стане сега. Цялата церемония, предавана по иракската телевизия, се записваше от «СТОРМ ТРАК» и се препращаше във Вашингтон.

— Иска ми се да можем да видим повече лица — тихо каза Васко.

— Да — съгласи се президентът. Всъщност той никога не бе преставал да е разузнавач. Искаше суровите данни, а не да му ги съобщават и представят други хора. В този случай поне бе успял да гледа предаването на живо.

Преди едно поколение в Америка щяха да нарекат това «театър». Тълпата се държеше така, защото от нея очакваха това. Буквално море от хора изпълваше площада — той си имаше име, но изглежда, никой не го знаеше — и дори онези, които не можеха да видят... а, една нова камера даде отговор на въпроса. Широкоекранни телевизори показваха на всички какво става. Джак се зачуди дали събитието се излъчва на живо. Две редици генерали маршируваха зад лафета и дори успяваха да вървят в крак.

— Още колко според вас ще вървят?

— Трудно е да се каже, господин президент.

— Вие бяхте Бърт, нали? — попита президентът.

— Да, сър.

— Бърт, бих могъл да извикам и някой от офицерите от националното разузнаване, за да ми казва какво не знае.

Както и се очакваше, Васко премигна. После се реши. «Какво толкова, по дяволите!»

— Осем от всеки десет ще избягат от страната.

— Това е предположение. Обосновете се.

— Ирак няма на какво да се опре. Не можете да управлявате диктатура с комитет, поне не за дълго. Никой от тези хора не е в състояние да поеме управлението сам. Ако останат там и режимът се смени, няма да им е много весело. Ще свършат като генералния щаб на шаха — с гръб до стената. Възможно е да се опитат да се съпротивляват, но се съмнявам. Трябва някъде да имат спестени пари. Да пие дайкири на плажа може и да не е много приятно за един генерал, но е много по-добре, отколкото да гледа цветята откъм корените. Пък и имат семейства, за които да се тревожат.

— Значи трябва да планираме действията си, като приемем, че в Ирак ще има съвсем нов режим, така ли? — попита Джак.

— Да, сър.

— А Иран?

— Просто не разполагаме с достатъчно сигурна информация, за да правим каквито и да било прогнози — отвърна Васко. — Иска ми се да можех да ви кажа повече, сър, но вие не ми плащате да правя догадки.

— Не — отвърна Ед. — Предполагам, че бихме могли да пратим някого там, например да изтеглим някой от хората ни в кралството, но пък с кого да се опита да се срещне? Няма как да разберем кой командва там.

— Ако изобщо някои командва — прибави Мери Пат, като гледаше маршируващите мъже. Никой от тях не вървеше пред другите.

— Какво искате да кажете? — попита купувачът.

— Вие не ми платихте навреме — с оригване обясни посредникът, след като пресуши първата си бира. — Имах друг купувач.

— Закъснях само с два дни — възрази купувачът. — Имах административни проблеми с прехвърлянето на парите.

— Имате ли ги сега?

— Да!

— Е, ще ви намеря някакви маймуни. — Посредникът вдигна ръка и щракна с пръсти, за да привлече вниманието на бармана. Дори английският плантатор, седял в същия този бар петдесет години преди

това, не би успял да го стори по-добре. — Не е толкова трудно. Една седмица? По-малко?

— Но Центърът за контрол на болестите ги иска веднага. Самолетът вече е на път.

— Ще направя каквото мога. Моля, обяснете на клиента си, че ако иска доставката си навреме, трябва и да плаща навреме. Благодаря ви — обърна се той към бармана. — И една за приятеля ми, ако обичате. — Можеше да си го позволи с възнаграждението, което току-що беше получил.

— Колко ще отнеме?

— Казах ви. Една седмица. Навярно по-малко. — Защо този приятел се вълнуваше за няколко дни?

Купувачът нямаше избор, поне не в Кения, така че реши да избие бирата си и да разговаря за други неща. После щеше да се обади в Танзания. В края на краищата, африканската зелена маймуна се срещаше масово из цяла Африка. Изобщо не беше намаляла. Два часа по-късно разбра, че не е така. Бе намаляла, но ловците все пак щяха да се справят.

Освен че изпълняваше задълженията си на коментатор, Васко превеждаше.

— Нашият мъдър и любим вожд, който даде на страната ни толкова много...

— Като например контрол на раждаемостта — изсумтя Ед Фоли.

Войниците от гвардейската рота внесоха ковчега в предварително издигнатата гробница и с това две десетилетия от иракската история преминаха в книгите. Най-вероятно в папка, помисли си Райън. Основният въпрос беше кой ще напише следващата глава.

15. ДОСТАВКИ

— И какво? — след като освободи последната група посетители, попита Райън.

— Ако изобщо е било написано, писмото липсва, сър — отвърна инспектор О'Дей. — По-важната информация, открита до момента, е, че министър Хансън изобщо не е бил толкова съвестен по отношение съхраняването на документите си. Така твърди шефът на охраната му. Казва, че на няколко пъти го е съветвал. Хората, които заведох със себе си, разпитват всички, за да разберат кой е влизал в кабинета.

— Кой води случая? — Райън си спомняше Хансън. Колкото и опитен дипломат да беше, той никога не се бе вслушвал сериозно в никого.

— Господин Мъри нареди СПО да продължи разследването независимо от неговата служба. Това означава, че и аз излизам от играта, защото в миналото съм докладвал директно на вас. Това ще е последното ми пряко участие в случая.

— Стриктно по правилата?

— Трябва да е така, господин президент — отвърна инспекторът. — Ще им помага и юридическият консултативен отдел. Това са агенти с научни степени по право, които действат като правните хрътки на службата. Добри момчета са. — О'Дей се замисли за миг. — Кой е влизал в кабинета на вицепрезидента?

— Искате да кажете тук ли?

— Да, сър.

— Напоследък никой — каза Андреа Прайс. — Не го използваме, откакто Килти напусна. Секретарката му си тръгна с него и...

— Не е зле някой да провери пишещата машина. Ако е с карбонова лента...

— Точно така! — Тя понечи да излезе от Овалния кабинет. — Почакайте. Вашите хора...

— Ще се обадя — увери я О'Дей. — Съжалявам, господин президент. Би трябвало да се сетя за това по-рано. Ако обичате да ни подпечатате командировъчните.

— Няма проблем — отвърна Прайс.

Шумът беше непоносим. Маймуните бяха общителни животни, обикновено живеещи на стада, достигащи до осемдесет члена, които обитаваха най-вече периферните части на горите по краищата на обширните савани, за да могат по-лесно да слизат от дърветата и да атакуват заобикалящите ги полета за храна. През последните сто години се бяха научили да нападат фермите, а това бе по-лесно и по-безопасно, отколкото програмираното в поведението им от природата, защото хората, обработващи земята, контролираха броя на хищниците, които ядяха маймуните. Африканската зелена беше вкусна мръвка за леопарди и хиени, но същото се отнасяше и за телетата, а фермерите трябваше да пазят добитъка си. В резултат се бе стигнало до странен екологичен хаос. Законно или не, за да пазят добитъка, фермерите унищожаваша хищниците. Това позволяваше на маймунските популации бързо да се умножават и после да нападат посевите, които хранеха и фермерите, и добитъка им. Допълнително усложнение беше, че маймуните ядяха и насекомите, които също вредяха на реколтата, и това накара местните еколози да решат, че унищожаването на маймуните ще окаже отрицателно въздействие върху екологията. За земеделците положението бе много по-просто. Буболечките не бяха достатъчно големи, за да се виждат, но това не се отнасяше за маймуните, и затова малцина възразиха, когато дойдоха ловците.

Африканската зелена маймуна се отнася към семейството *segorithesus* и има жълти мустачки и златистозелен гръб. Достига до трийсетгодишна възраст — по-вероятно в неволя, отколкото сред пълната с хищници дива природа — и води прекрасен социален живот. Стадата се състоят от женски семейства, а мъжките маймуни се присъединяват към тях индивидуално за периоди от по няколко седмици или месеци преди да се отделят. Изобилието от женски по време на размножителния период позволява на голям брой мъжки заедно да се присъединяват към стадото, но в самолета не беше така. Клетките бяха наредени като кафези с кокошки. Някои женски бяха

разгонени, но абсолютно недостъпни, което дразнеше бъдещите ухажори. Мъжките, поставени до клетките на други мъжки, съскаха, дращеха и плюеха съседите си. Похитителите им не бяха забелязали простия факт, че за различни по големина маймуни се използват еднакви по размер клетки — мъжката африканска зелена е двойно поедра от женската — което причиняваше схващане на мъжките, усещаци най-приятната от природните миризми толкова близо и в същото време толкова далеч. В съчетание с непознатите миризми на самолета и липсата на вода и храна, теснотията предизвикваше страхотна суматоха и тъй като въпросът не можеше да се реши с бои, всичко се свеждаше до колективния крясък на стотици маймуни, заглушаващ рева на двигателите, които отнасяха самолета на изток над Индийския океан.

В предната част членовете на екипажа бяха залостили здраво вратата на кабината си и бяха притиснали слушалките плътно до ушите си. Това притъпяваше шума, но не и зловонната смрад, която вентилационната система на самолета просто не можеше да преработи.

Главният пилот, иначе достатъчно красноречив в ругатните, беше изчерпал запаса си от проклетия и се бе уморил да умолява Аллах да заличи тези ужасни малки създания от лицето на земята. В зоопарка навярно той би сочил към дългоопашатите същества, а двете му близачета биха се усмихвали и биха подхвърляли фъстъци на забавните пленници. Вече не. Търпението му се беше изчерпало. Пилотът си сложи кислородната маска и я включи. Искаше му се да може да отвори вратите на товарното отделение, което би довело до рязко понижаване на атмосферното налягане, би унищожило маймуните и същевременно би прочистило ужасната смрад. Би се почувствал по-добре, ако знаеше онова, което знаеха маймуните. Очакваше ги нещо зло.

Бадрейн отново се срещна с тях в свързочния бункер. От това не се чувства по-сигурен, както предполагаше цялата тази огромна маса бетон. Единствената причина, поради която съоръжението все още не беше унищожено, бе, че го бяха построили под фалшива промишлена сграда — печатница, в която всъщност не се печатаха много книги. Този бункер и шепа други бяха оцелели от войната с

Америка, само защото разузнаването им не бе добро. Две самонасочващи се ракети бяха уцелили сградата точно от отсрещната страна на пътя. Все още можеше да се види кратерът, където американците бяха смятали, че трябва да се намира постройката. В това имаше поука, помисли си Бадрейн, докато ги чакаше. За да повярваш, трябва наистина да го видиш. Не беше все едно да го гледаш на телевизионния екран и да слушаш за него. Над главата му имаше пет метра железобетон: Пет метра! Бункерът беше солиден, построен под надзора на добре платени германски инженери. Все още можеха да се видят отпечатъците от шперплатови листове, които бяха поддържали мокрия бетон. Нямаше нито една пукнатина — и все пак единствената причина, поради което това място продължаваше да е тук, бе, че американците са бомбардирани неправилната страна на пътя. Такава беше силата на модерните оръжия и макар че Али Бадрейн бе прекарал целия си живот в света на оръжията и битките, за първи път напълно оценяваше този факт.

Бяха добри домакини. За него се грижеше полковник. Двама сержанти носеха закуски и напитки. Беше гледал погребението по телевизията. Бе толкова предвидимо, колкото и някоя от американските полицейски програми, които покриваха света. Човек винаги знае как ще завърши. Подобно на повечето народи в региона, иракчаните бяха емоционална раса, особено когато се събираха на огромни тълпи и бяха насърчавани да вдигат съответния шум. Лесно се управляваха, но Бадрейн знаеше, че невинаги има значение от кого. Освен това до каква степен всичко това беше искрено? Сред тях все още имаше информатори, които да отбелязват кой не вика и не скърби. Секретният апарат, който не бе успял да опази мъртвия президент, продължаваше да функционира и всички го знаеха. А толкова малка част от чувствата, изливали се толкова свободно на екрана и по просторните площади, беше истинска. Той се усмихна. Като жена, каза си Бадрейн, която симулира мига на върховно блаженство. Проблемът бяха мъжете, които получават удоволствието си, без да обръщат внимание на разликата.

Пристигнаха поотделно, за да не пътуват заедно и да обсъждат нещата, които всички трябваше да чуят като един. Беше отворен фин дървен шкаф и от него бяха извадени бутилки и чаши, с което законите на исляма бяха престъпени. Бадрейн нямаше нищо против. Той си взе

чаша водка, към която бе привикнал преди двайсет години в Москва, тогава столица на една вече несъществуваща страна.

Бяха изненадващо тихи за такива могъщи мъже, още повече за хора, присъствали на погребението на човек, когото никога не бяха обичали. Отпиваха от чашите си — предимно шотландско уиски — и в общи линии просто се гледаха. На екрана — телевизорът все още беше включен — местният канал повтаряше траурната процесия, а говорителят възхваляваше ненадминатите добродетели на покойния им вожд. Генералите гледаха и слушаха, но лицата им изразяваха не печал, а страх. Техният свят бе свършил. Не ги трогваха крясъците на гражданите или думите на говорителя. Всички до един знаеха истината.

Пристигна и последният — шефът на разузнаването, с когото Бадрейн се бе срещнал по-рано същия ден. Генералът току-що идваше от ведомството си. Всички го погледнаха и той отговори, без да е нужно да чуе въпроса.

— Всичко е спокойно, приятели.

Засега. Тази тревожна забележка също не трябваше да бъде изричана гласно.

Бадрейн можеше да заговори, но не го направи. Беше красноречив човек. През годините му се бе налагало да мотивира много хора и знаеше как да го прави, но този път по-въздействащо беше мълчанието. Той просто ги гледаше и чакаше, защото знаеше, че очите му говорят много по-красноречиво.

— Това не ми харесва — най-после каза един от тях. Нито едно лице не промени изражението си. Никой от тях не харесваше положението. Думите просто потвърдиха онова, което си мислеха всички, и показаха, че казалият ги е най-слабият от групата.

— Откъде да знаем, че можем да се доверим на господаря ви? — попита шефът на гвардията.

— Той ви дава клетвата си в Божието име — отвърна Бадрейн и остави чашата си. — Ако желаете, можете да пратите при него свои представители. В такъв случай аз ще остана тук като ваш заложник. Но ако искате, всичко може да се уреди бързо.

Те го знаеха. Онова, от което обаче се страхуваха, по-вероятно можеше да стане преди заминаването им, отколкото след него. Последва ново мълчание. Сега вече едва отпиваха от чашите си.

Бадрейн четеше по лицата им. Всички искаха някой друг да изрази отношение и после то да бъде одобрено или оборено, в процеса на което групата да стигне до колективна позиция, макар че навярно двама-трима щяха да обмислят алтернативен ход. Всичко зависеше от това кой от тях ще постави живота си на везните и ще се опита да го претегли спрямо неизвестното бъдеще. Бадрейн спокойно чакаше да види кой ще го направи. Накрая един от тях заговори:

— Ожених се късно — каза шефът на военновъздушните сили. — Децата ми са малки. — Той замълча и се огледа. — Струва ми се, всички знаем възможния — вероятния — резултат за нашите семейства, ако нещата... се развият неблагоприятно.

Достойни думи, помисли си Бадрейн. Не можеха да се проявят като страхливци. В края на краищата бяха военни.

Клетвата на Даряеи в Божието име не им се струваше много убедителна. Беше изминало много време, откакто който и да било от тях бе посещавал джамия поради каквато и да било друга причина, освен за да бъде фотографиран в измамно набожна поза, и макар случаят с техния враг да беше съвсем различен, доверието в набожността на другия започва в собственото ти сърце.

— Предполагам, че тук не става въпрос за пари — каза Бадрейн и за да се убеди дали е така, и за да ги накара сами да проверят тази възможност. Неколцина обърнаха глави почти развеселени и въпросът му получи своя отговор. Макар че официалните иракски банкови сметки отдавна бяха замразени, имаше други сметки, които не бяха. В края на краищата националността на банковата сметка можеше да се променя, още повече при размера на самата сметка. Всеки от тези мъже, помисли си Бадрейн, имаше личен достъп до деветцифрена сума в някаква твърда валута, навярно долари или британски дири, и сега не беше време да се тревожи чии би трябвало да са тези пари.

Следващият въпрос бе: къде можеха да отидат и как безопасно да стигнат дотам? Бадрейн го виждаше, изписан по лицата им, и все пак в момента не беше в състояние да направи нищо. Единствено той можеше да оцени иронията на ситуацията: врагът, от когото се бяха страхували и на чиято дума не вярваха, не искаше нищо друго, освен да успокои страха им и да спази думата си. Но Али го познаваше като невероятно търпелив човек. В противен случай самият той изобщо не би се намирал тук.

— Напълно ли си сигурен?

— Ситуацията е почти идеална — каза посетителят на Даряеи и му я обясни.

Дори за религиозен човек, който вярва в Божията воля, стечението на обстоятелствата беше просто прекалено благоприятно, за да е вярно, и все пак бе така — или поне изглеждаше.

— И?

— И продължаваме според плана.

— Отлично. — Не беше. Даряеи би предпочел да си има работа с всяка от трите ситуации поотделно, за да може да съсредоточи по-добре огромния си интелект, но това невинаги бе възможно. Навярно това беше знак. Във всеки случай нямаше избор. Колко странно, че трябваше да се чувства заловен в капана на събитията, до които бяха довели планове, осъществени от самия него.

Най-трудната част беше да се справи с колегите си от Световната здравна организация. Това можеше да стане само, защото засега новините бяха добри. Бенедикт Мкуза бе мъртъв, а тялото му — унищожено. Петнайсетчленен екип беше обиколил съседите на семейството му и все още не бе открил нищо. Критичният период продължаваше — заирската ебола имаше нормален инкубационен период от четири до десет дни, макар че имаше и извънредни случаи от два до деветнайсет дни — но единственият друг случай беше пред очите им. Оказа се, че Мкуза е бил обещаващ природолюбител, прекарвал голяма част от свободното си време сред природата, и затова сега в тропическата гора бе пратен изследователски екип, който ловеше гризачи, прилепи и маймуни, за да направи още един опит за откриване на «приемника» или преносителя на смъртоносния вирус. Все пак се надяваха, че щастието за първи път им се е усмихнало. Пациент Нула беше дошъл направо в болницата, заради положението на семейството си. Образовани и заможни, неговите родители бяха позволили на медиците да лекуват момчето, вместо да сторят това сами, и така навярно бяха спасили собствения си живот, макар и в момента все още да очакваха края на инкубационния период, а това

трябва да бе истински ужас, заглушаващ дори скръбта от загубата на сина им. Всеки ден им взимаха кръв за стандартните тестове, но те можеха и да бъдат заблуждаващи, както някакъв безчувствен лекар глупаво им беше казал. Въпреки всичко екипът от СЗО се надяваше, че случаят ще завърши само с две жертви, и поради това с готовност прие за обсъждане онова, което им предлагаше да направи доктор Мауди.

Имаше възражения, разбира се. Местните заирски лекари искаха да я лекуват тук. Това си имаше преимуществата. Имаха по-голям опит с еболата, макар това да не беше помогнало почти на никого, а хората от СЗО не искаха да обиждат колегите си. Преди се бяха случили няколко злощастни инцидента поради естествената надменност на европейците, събудила негодуванието на местните лекари. И двете страни имаха право. Равнището на африканските лекари не бе еднакво. Някои бяха отлични, други ужасни, трети съвсем обикновени. Решителният аргумент беше, че Русо в Париж бе истински герой за международната общност, талантлив учен и всеотдаен лекуващ лекар, който отказваше да приеме факта, че вирусните заболявания не могат да се лекуват ефикасно. Следвайки традицията на Пастър, Русо беше решен да наруши това правило. Той експериментираше с рибавирин и интерферон като лекарства за еболата, засега без положителни резултати. Последният му теоретичен гамбит най-вероятно нямаше да постигне успех, но беше дал известни надежди в опитите с маймуни и той искаше да го изпита върху пациент човек при внимателно наблюдавани условия. Макар че предложеният от него метод на лечение бе абсолютно непрактичен за действително клинично приложение, човек все пак трябва да тръгне отнякъде, нали?

Както се очакваше, решителният фактор беше самоличността на пациентката. Мнозина от членовете на екипа от СЗО я познаваха от последната епидемия на ебола в Киквит. Сестра Жана Батист бе отлетяла за този град, за да контролира местните сестри, и лекарите не по-малко от другите бяха останали трогнати от топлото ѝ отношение към онези, за които се грижеше. Накрая беше решено, че доктор Мауди може да транспортира пациентката.

Техниката на пренасянето бе изключително сложна. Вместо линейка използваха камион, защото след това по-лесно можеше да се дезинфекцира. Пациентката беше поставена върху синтетичен чаршаф и изнесена в коридора на количка. Мауди и сестра Мария Магдалина

бутаха носилката, а през това време група санитарни, облечени в пластмасови «космонавтски скафандри», пръскаха пода, стените и самия въздух с дезинфектант в зловонна химическа мъгла.

Пациентката беше тежко упоена и здраво завързана. Тялото ѝ бе увито, за да се предотврати разпространението на богатата на вируси кръв. Синтетичният чаршаф под нея беше напръскан със същите неутрализиращи химикали, така че попадналите върху него вируси незабавно щяха да открият изключително неблагоприятна среда. Мауди буташе носилката и се чудеше на собствената си лудост да поеме такъв риск с нещо също толкова обречено, колкото и тялото пред него. Лицето на сестра Жана Батист, безжизнено от опасно високата доза наркотици, бе осеяно с петната на *retetchia*.

Излязоха навън и застанаха на товарната платформа, използвана за приемане на доставките за болницата. Камионът ги чакаше. Шофьорът седеше зад кормилото и дори не погледна назад към тях, освен може би в огледалото. Вътрешността на фургона беше дезинфектирана по същия начин и след като затвори вратата и стабилно закрепиха носилката, колата потегли с полицейски ескорт, без да надвишава трийсет километра в час, към близкото летище. Слънцето все още бе високо и жегата бързо превърна камиона в подвижна пещ. Миризмата на дезинфектиращите химикали проникваше през системата за филтриране на костюмите. За щастие докторът бе свикнал с нея.

Самолетът ги очакваше. Беше пристигнал преди два часа с директен полет от Техеран. Бяха махнали от вътрешността му всичко освен двете седалки и леглото. Товарната врата се отвори и слънцето ги заслепи.

Имаше и други, разбира се. Наблизо стояха още две монахини в защитни облекла, а по-встрани — един свещеник. Всички се молеха, докато други хора вдигнаха пациентката върху синтетичния чаршаф и бавно я качиха на борда на боядисания в бяло реактивен самолет. Мауди отпрати на пациентката си внимателен поглед и измери пулса и кръвното ѝ налягане. Пулсът беше бърз, а налягането продължаваше да се понижава. Това го разтревожи. Трябваше му жива колкото се можеше по-дълго. Той махна на екипажа и стегна предпазния си колан.

Най-после можеше да погледне през прозореца. С тревога видя насочените към самолета телевизионни камери. Поне се държаха на

разстояние, помисли си иранецът, когато чу запалването на първия двигател. Видя как санитарите дезинфектират камиона. Прекалено театрално. Колкото и смъртоносна да бе, еболата беше деликатен организъм и преките слънчеви лъчи бързо я унищожаваша, топлината също. Точно затова издирването на приемника им беше донесло толкова разочарования. Нещо пренасяше тази ужасна «буболечка». Еболата не можеше да съществува самостоятелно, но каквото и да бе онова, което осигуряваше на вируса удобен дом, каквото и да беше онова, което еболата възнаграждаваше за услугите като не го убиваше, каквото и да бе живото същество, бродещо като сянка из африканския континент, то все още не беше открито. Лекарят изсумтя. Някога се бе надявал да открие този приемник и да го използва, но надеждите му винаги бяха оставали напразни. Вместо това имаше нещо почти също толкова добро. Имаше жив пациент, чието тяло сега развъждаше патогена, и докато всички предишни жертви на еболата бяха изгорени или погребани в напоена с химикали почва, тази тук щеше да има съвсем различна участ. Самолетът пое напред. Мауди отново провери предпазния си колан и му се прииска да имаше нещо за пиене.

Двамата пилоти в кабината бяха облечени в предварително дезинфектирани костюми от защитна материя. Маските на лицата им приглушаваха думите и се наложи да повторят искането на разрешение за излитане, но накрая от кулата ги разбраха и самолетът започна ускорението, бързо се издигна в чистото африканско небе и се насочи на север. Първата част от пътуването им щеше да продължи малко над шест часа, през които щяха да изминат 4 081 километра.

Друг, почти идентичен самолет, вече се беше приземил в Бенгази и сега информираха екипажа му за извънредните процедури.

— Канибали — поклати глава Холбрук. Временно като че ли беше загубил способността си да разбира. Бе спал до много късно след като предишната нощ се застоя пред телевизора, за да гледа най-различни коментатори по Си-Спан, които обсъждаха обърканата ситуация с Конгреса след речта на Райън. Като се замислеше, тя не беше лоша. Бе виждал и по-тежки случаи. Само лъжи, разбира се, като във всяко телевизионно предаване. Дори онези, които харесваш — ами, просто знаеш, че не са истински. Някои талантлив човек беше написал

речта и бе успял да наблегне и изясни всички важни въпроси. Умението на тези хора впечатляваше. «Планинците» работеха с години, за да усъвършенстват ораторските си способности, с които да убеждават хората в своята гледна точка. Постоянно опитваха, но просто не ставаше. Не че проблемът беше в разбиранията им, естествено. Всички го знаеха. Сложното бе във формата, а само правителството и неговият съюзник Холивуд можеха да си позволят да наемат подходящите хора, които да разработят идеите, блуждаещи в мозъците на бедните тъпи копелета, които всъщност не го разбираха — това беше единственото възможно заключение.

Но сега във вражеския лагер имаше размирици.

Ърни Браун изключи звука на телевизора и каза:

— Просто няма достатъчно място и за двамата, Пит.

— Мислиш, че до залез-слънце единият от тях ще изчезне ли? — попита Холбрук.

— Иска ми се. — Юридическият коментар, който току-що бяха гледали, беше объркан като негърски поход до Вашингтон за повишаване на жизненото равнище. — Виж сега, конституцията не казва какво трябва да се направи в случаи като този. Предполагам, че на булевард «Пенсилвания» биха могли да го уредят до залез-слънце — прибави ухилен Ърни.

Пит само изсумтя.

— Но ще е прекалено по американски — продължи Браун. Можеше да прибави, че Райън всъщност вече е изпадал в такова положение или поне така казваха вестниците и телевизията. Ами да, вярно беше. И двамата смътно си спомняха историята в Лондон и честно казано, и двамата бяха изпитали гордост от това един американец да покаже на европейците как се използва оръжието — чужденците нищо не разбираха от оръжия, нали? Бяха толкова зле, колкото и Холивуд. Жалко, че Райън бе поел по лошия път. Онова, което каза в речта си, защо се бил захванал с управлението на страната и така нататък — така казваха всички. Поне онзи гадняр Килти можеше да се позове на семейството и така нататък. Всички управници бяха крадци и мошеници и в края на краищата онзи тип се беше издигнал точно така, но поне не лицемереше. Лъжец от висока класа или... чакал? Да, точно така. Килти през целия си живот е бил

политически мошеник и просто си беше онова, което си беше. Не можеш да обвиняваш един чакал — чакалът си е чакал.

— Пит?

— Да, Ърни?

— Намираме се в конституционна криза, нали?

— Да, така казват коментаторите.

— И положението ще става още по-лошо?

— Имаш предвид положението с Килти ли? Нещата, изглежда, вървят натам. — Пит остави дистанционното. Ърни беше получил поредния пристъп на идеи.

— Ами ако, хм... — Браун замълча, загледан в безмълвния телевизионен екран. Трябваше му време, за да оформи мислите си. Холбрук знаеше това, но чакането често си струваше.

Късно след полунощ боингът най-после се приземи на международното летище «Техеран-Мехрабад». Членовете на екипажа приличаха на сомнамбули, след като бяха летели през последните трийсет и шест часа почти без прекъсване — а това далеч надхвърляше позволеното в гражданската авиация. Злоупотребата се подсилваше още повече от характера на товара им. Така или иначе, самолетът докосна земята с тежко тупване и с това настъпи облекчение и срам, който и тримата изпитаха след колективната си въздишка. Пилотът поклати глава и изтри уморено лице, после подкара самолета на юг между сините светлини. На това летище се намираше и главният щаб на иранското сухопътно и военновъздушно командване. Самолетът завърши обръщането, промени посоката и се насочи към просторната ВВС-рампа — макар маркировката му да бе гражданска, боингът всъщност принадлежеше на иранските военновъздушни сили. Там го очакваха камиони. Най-после спряха.

С разтоварването се заеха войници — процесът бе усложнен от факта, че никой не беше предупредил командира да намери ръкавици, каквито използваша африканците. Всяка клетка имаше отгоре телена дръжка, но маймуните бяха раздразнени и дращеха ръцете, които се опитваха да ги вдигнат. Войниците реагираха различно. Някои пляскаха с ръце, като се надяваха да сплашат маймуните и да ги укротят. По-умните свалиха униформените си якета и ги използваша за

защита, докато носеха товара. Скоро войниците оформиха верига и една по една клетките бяха прехвърлени в няколко камиона.

Пренасянето беше шумно. Тази нощ температурата в Техеран бе едва десет градуса, много по-ниска от онази, с която бяха свикнали маймуните, и те реагираха с писъци и вой, които отекваха по рампата. Дори хора, които никога преди не бяха чували маймуни, не биха могли да ги сбъркат, но нищо не можеше да се направи.

Маймуните бяха откарани на север, което беше третото или четвъртото им — и последно — пътуване с камион. То бе кратко — първо нагоре по магистралата над построената по времето на шаха детелина, после на запад към Хасанабад. Тук имаше ферма, отдавна предназначена за същата цел, поради която беше извършено и пренасянето на маймуните от Африка До Азия. Фермата принадлежеше на държавата и се използваше като експериментална станция за опити с нови житни култури и изкуствени торове. Бяха се надявали, че произвежданите тук храни ще стигнат за новопристигналите, но все още бе зима и в момента не растеше нищо. Вместо това от югоизточния район на страната току-що бяха пристигнали няколко камиона, натоварени с фурми. Когато машините спряха до новата триетажна бетонна сграда, маймуните подушиха плодовете. Това само ги раздражни още повече, тъй като нито бяха яли, нито бяха пили вода, откакто бяха тръгнали от родния си континент, но поне им даде надеждата за ядене, при това вкусно, каквато се предполага, че трябва да е последната храна.

Гълфстриймът Г-IV се приземи в Бенгази точно по разписание. Пътуването всъщност беше преминало приятно, доколкото бе възможно при тези обстоятелства. Дори иначе неспокойните въздушни маси над централна Сахара сега бяха неподвижни. През повечето време сестра Жана Батист беше останала в безсъзнание и само на няколко пъти бе отваряла очи. Другите четирима души на борда също не се бяха чувствали удобно, тъй като предпазните костюми не им позволяваха да пийнат дори глътка вода.

Вратите на самолета изобщо не се отвориха. Вместо това до него се приближиха камиони с гориво и шофьорите им слязоха, за да закачат маркучи за капачките в дългите бели криле. Доктор Мауди все

още беше буден. Сестра Мария Магдалина дремеше. Тя бе на възрастта на пациентката и почти не беше спала през дните, които посвети на приятелката си. Много лошо, помисли си Мауди, докато намръщено гледаше през прозореца. Не беше справедливо. Той вече не се насилваше да мрази тези хора. Веднъж се бе чувствал така. Беше смятал всички западници за врагове на страната си, но тези две жени не бяха врагове. Родната им страна в общи линии се отнасяше неутрално към неговата. Не бяха и като африканските езичници анимисти, които не знаеха и не се интересуваха от истинския Бог. Бяха посветили живота си на служба в Негово име и двете го бяха изненадали, като проявяваха уважение към личните му молитви и вяра. Но най-много почиташе убеждението им, че вярата по-скоро е път към прогреса, отколкото приемане на предопределена съдба — идея, която не съответстваше точно на ислямските му принципи, но не бе и напълно противоположна на тях. Магдалина държеше в ръката си броеница — дезинфектирана, — която използваше, за да подрежда молитвите си към Мария, майката на Иисус Месията, почитана в Корана толкова силно, колкото и в собствените ѝ съкратени писания, и прекрасен пример за подражание за жените...

Мауди тръсна глава и извърна очи от монахините, за да погледне навън. Не можеше да си позволи такива мисли. Имаше задача, а тук се намираха инструментите за изпълнението ѝ. Единият от тях беше избрал участта си сам, а съдбата на другия бе предопределена от Аллах. Задачата на лекаря не зависеше от самия него и този факт се изясни когато камионите се изтеглиха от пистата, а двигателите на самолета отново се включиха. Екипажът бързаше, той също, за да изпълни трудната част от мисията си и да започне механичната. Имаше основание да се радва. Всички онези години, прекарани сред езичниците и тропическата жегата, и нито една джамия на километри разстояние. Жалка, често осквернена храна, за която винаги се чудеше дали е чиста, или не, и никога не можеше да е съвсем сигурен. Всичко това беше останало зад него. А напред го очакваше служба на Господ и неговата страна.

Не един, а два самолета се готвеха за излитане на главната писта север-юг, като блъскаха с колела бетонните плочи, изронени от убийствената лятна жегата на пустинята и изненадващия студ на зимните нощи. Първият самолет не беше на Мауди. Този Г-IV, външно еднакъв

във всичко, освен в една от цифрите на опашката, се устреми напред по пистата и полетя на север. Неговият самолет повтори процедурата, но в момента, в който колелата се откъснаха от земята, зави надясно и пое на югоизток към Судан — самотен самолет в самотна пустинна нощ.

Първият леко зави на запад и навлезе в нормалния международен въздушен коридор за френския бряг. След известно време той щеше да прелети близо до остров Малта, където имаше радарна станция, която покриваше нуждите на летището в Ла Валета и изпълняваше задълженията по контрола на въздушния трафик за централната част на Средиземноморието. Екипажът на този самолет се състоеше изцяло от офицери от военновъздушните сили, които обикновено возеха светила от политическия или делови свят, което беше безопасно, добре платено и досадно. Тази нощ щеше да е различно. Вторият пилот бе впил поглед в картата на коляното си и в навигационната система. На триста и двайсет километра преди Малта и на височина 11 800 метра пилотът кимна на втория пилот и той настрои радарния транспондер на 7711.

— Подхождаме към Ла Валета, подхождаме към Ла Валета, тук е Шест-Две-Хотел, Мейдей, Мейдей, Мейдей^[1].

Диспечерът в Ла Валета незабавно забеляза сигнала. Смяната в центъра за контрол на въздушния трафик беше спокойна, както и всеки друг път. Той включи микрофона си и в същото време с другата си ръка махна на своя началник.

— Шест-Две-Хотел, Ла Валета, извънредна ситуация ли обявявате?

— Ла Валета, Шест-Две-Хотел, потвърдено. Провеждаме медицински евакуационен полет от Заир за Париж. Току-що вторият ни двигател излезе от строя и имаме проблеми с електрическата система, готови...

— Хотел, тук Ла Валета, готови сме. — Екранът показваше, че височината на самолета е 390, после стана 380, после 370. — Хотел, тук Ла Валета, губите височина.

Гласът в слушалките му се промени.

— Мейдей, Мейдей, Мейдей! И двата двигателя извън строя, и двата двигателя извън строя. Опитваме да ги включим отново. Тук Шест-Две-Хотел.

— Курсът ви за директно проникване Ла Валета е три-четири-три, повтарям, директен вектор Ла Валета три-четири-три. Готови сме.

Напрегнатото и отсечено «Прието» беше единственият отговор. Сега височината им бе 330.

— Какво става? — попита началникът.

— Казва, че и двата двигателя са извън строя, бързо губи височина. — Компютърният екран показваше, че самолетът е «Гълфстрийм» и че маршрутът му е потвърден.

— Спуска се добре — оптимистично отбеляза началникът. Сега височината им беше 310. Г-IV обаче изобщо не се спускаше добре.

— Шест-Две-Хотел, тук Ла Валета, приемам.

Нищо.

— Шест-Две-Хотел, тук Ла Валета, приемам.

— Какво друго... — Началникът сам погледна екрана. В района нямаше други самолети и единственото, което можеха да направят, беше да наблюдават.

За да симулира по-добре извънредна ситуация, пилотът затвори задните клапи на двигателяте. Можеха да преиграят нещата, но нямаше да го направят. Всъщност нямаше да кажат нищо. Той увеличи още скоростта на падане, после зави наляво, като че ли се насочваше към Малта. Някога бе служил на страната си като пилот изстребител и му липсваше удоволствието от маневрите в небето. Спускане с такава скорост би накарало пътниците на борда да пребледнеят и да изпаднат в паника. Пилотът чувстваше само едно — че лети.

— Трябва да е много тежък — каза началникът.

— Има разрешение за полет до летище «Де Гол» в Париж. — Диспечерът сви рамене и сбърчи лице. — Току-що е излетял от Бенгази.

— Некачествено гориво?

Отговорът беше просто още едно свиване на рамене. Началникът вдигна слушалката и нареди:

— Обади се на либийците. Питай дали могат да пратят спасителен самолет. Нашият може да кацне в залива Сидра^[2].

— Ла Валета, тук корабът на САЩ «Радфорд», приемате ли, край.

— «Радфорд», тук Ла Валета. Приемам, край.

— Засякохме съобщенията ви на радара. Самолетът бързо губи височина. — Гласът принадлежеше на младши лейтенант, който тази нощ носеше вахта в БИЦ. «Радфорд» бе доста стар разрушител, насочил се към Неапол след учения с египетския флот. По пътя беше получил заповед да влезе в залива Сидра и да обяви право на свободно плаване, практика, стара колкото самия кораб. Някога източник на сериозни вълнения и на две жестоки битки по море и въздух през 80-те години, сега вече това бе досадна рутина, иначе «Радфорд» не би изпълнявал мисията си сам. Беше толкова отегчителна, че дежурните следяха цивилните радиочестоти, просто за да си запълват времето. — Контакт на сто и осемдесет километра западно от нас. Следим го.

— Можете ли да отговорите на молбата за помощ?

— Ла Валета, тъкмо събудих капитана. Дайте ни малко време да се организираме, но можем да опитаме, край.

— Пада като камък — съобщи младшият офицер.

— Цел е самолет Залив-Четири. Засякохме го на четири хиляди и осемстотин метра и бързо пада — съобщи Ла Валета.

— Благодаря ви, ние също имаме тези данни. В готовност сме.

— Какво става? — попита капитанът. Беше по къси гащета в защитен цвят и тениска. Докладът не отне много време. — Добре, включете двигателите. — След това командирът вдигна вътрешния телефон. — Мостик, говори капитанът. Пълен напред по новия курс...

— Две-седем-пет, сър — подсети го дежурният на радара. — Две-седем-пет, сто осемдесет и три километра.

— Нов курс две-седем-пет.

— Слушам, сър. Поемам по две-седем-пет с пълен напред — потвърди командата офицерът на палубата. Дежурният по мостик дръпна надолу ръчката за директно управление на двигателя и вкара още гориво в огромните реактивни турбини. «Радфорд» леко потръпна, после кърмата му се снижи, когато започна да увеличава скоростта от

осемнайсет възела нагоре. Капитанът огледа просторния Бойно-информационен център. Дежурните бяха в готовност. Хората на радара настройваха уредите си. Образът на главния екран се промени, за да хване по-добре падащия самолет.

— Да обявим тревога — каза капитанът. Можеше да използва ситуацията, за да проведе тренировка на хората си. След трийсет секунди всички на борда бяха будни и тичаха към постове си.

Трябва да внимаваш, когато се спускаш към повърхността на океана нощем. Пилотът на Г-IV постоянно наблюдаваше височината и скоростта на падане. Липсата на добра видимост позволяваше съвсем лесно да се разбие във водата и макар че това щеше да доведе до съвършеното изпълнение на нощната им мисия, не се предполагаше, че трябва да е чак толкова съвършена. След още няколко секунди щяха да излязат извън радарния обсег на Ла Валета и после щяха да започнат да се издигат. Единственото, което го тревожеше в момента, беше вероятното присъствие на кораб в района, но на светлината на навлязлата в първата си четвъртина луна пред него не се виждаше нищо.

— Готов съм — съобщи той, когато височината им падна под хиляда и петстотин метра. После отпусна двойната дръжка. По транспондера си Ла Валета можеше да забележи промяната в скоростта на падане, ако все още продължаваха да получават сигнал, но дори в такъв случай щяха да решат, че след като се е спускал, за да получи по-силна въздушна струя в двигателите и да успее отново да ги запали, сега той се опитва да хоризонтира самолета, за да извърши кацане в спокойното море.

— Губим го — каза диспечерът. Екранът премигна няколко пъти, образът се върна, после изчезна.

Началникът кимна и включи микрофона си.

— «Радфорд», тук Ла Валета. Шест-Две-Хотел излезе от обсега ни. Последната му височина беше хиляда и осемстотин и падаше, курс три-четири-три.

— Ла Валета, прието, все още го следим, сега е на хиляда и триста, скоростта на падане малко се понижи, курс три-четири-три — отвърна дежурният в БИЦ. Само на два метра от него капитанът

разговаряше с командира на въздушния отряд на «Радфорд». Щяха да им трябват повече от двайсет минути, за да вдигнат във въздуха единствения хеликоптер SH-60B «Сийхоук» на кораба. Сега подготвяха машината за излитане, преди да я вдигнат на специалната палуба. Пилотът се обърна и погледна към екрана на радара.

— Морето е спокойно. Ако има и капчица разум, ще може да се измъкне. Опитайте се да застанете успоредно на вълните. Добре, качваме се, сър. — С тези думи той напусна БИЦ и тръгна назад.

— Губим ги под хоризонта — докладва дежурният на радара. — Току-що достигнаха четиристотин и петдесет метра. Като че ли ще паднат.

— Съобщете на Ла Валета — нареди капитанът.

Самолетът зае хоризонтално положение на сто и петдесет метра над водата според радарния високомер. Пилотът не можеше да си позволи по-голям риск, така че включи двигателите и зави наляво, на юг, обратно към Либия. Сега беше нащрек. Да летиш толкова ниско изисква пълна съсредоточеност дори и при най-благоприятни условия, още повече нощем и над вода, но заповедите му бяха категорични, макар че за целта им не можеше да се каже същото. Във всеки случай всичко щеше да стане бързо. Със скорост малко над триста възела той имаше четирийсет минути до военното летище, където щеше да зареди гориво и да напусне района.

Пет минути по-късно на «Радфорд» бяха готови за полета. Корабът леко промени курса си, за да застане откъм подходящата страна на вятъра. Тактическата навигационна система на «Сийхоук» записа необходимите данни от БИЦ. Хеликоптерът щеше да претърси воден участък с диаметър двайсет и четири километра. Процедурата щеше да е отегчителна, времеемка и отчаяна. Във водата имаше хора, а оказването на помощ на нуждаещите се беше основният и най-древен закон на морето. Щом хеликоптерът се издигна, разрушителят зави наляво и заплава с всичките си четири основни двигателя, включени на пълна мощност, което увеличи скоростта на трийсет и четири възела. Капитанът вече бе съобщил в Неапол за положението и бе поискал

извънредна помощ от всички плавателни съдове в района — в непосредствена близост нямаше американски кораби, но една италианска фрегата се насочваше на юг към тях. Информация поискаха дори либийските военновъздушни сили.

«Загубеният» Г-IV се приземи точно когато американският хеликоптер стигна до района на претърсване. Членовете на екипажа слязоха да се освежат, докато заредят самолета им с гориво. Докато гледаха, един руски транспортен АН-10 включи двигателите си и излетя, за да вземе участие в спасителната операция. Либийците вече оказваха сътрудничество в такива случаи, опитвайки се да се върнат в световната общност, макар командирите им да не знаеха какво точно става. Кацането беше уредено само с няколко телефонни разговора и онзи, който ги бе провел, знаеше само, че ще се приземят за зареждане два самолета, след което веднага ще продължат пътя си. След час отново отлетяха за тричасовото пътуване до Дамаск в Сирия. Отначало бе решено да се върнат в основната си база в Швейцария, но пилотът беше отбелязал, че полетът на два самолета на една и съща компания по един и същ маршрут приблизително по едно и също време ще породни съмнения. По време на издигането той се насочи на изток.

Долу вляво в залива Сидра с изненада видяха проблясващите светлини на летателни машини, една от които хеликоптер. Хората харчеха гориво и време за нищо. Тази мисъл развесели пилота, докато набираще височина и се отпускате, оставил автопилота да довърши остатъка от дългия полет. Беше прекалено спокоен. И той, и вторият пилот не бяха обърнали внимание на промяната в транспондерния им код.

— Стигнахме ли вече?

Мауди обърна глава. Току-що беше сменил интравенозната банка на пациентката. В пластмасовия му шлем лицето го сърбеше от поникналата брада. Виждаше, че сестра Мария Магдалина изпитва същото неприятно чувство за мръсотия като него.

— Не, сестро, но приближаваме. Моля ви, починете си. Ще се оправя сам.

— Не, не, сигурно сте много уморен. — Тя понечи да се изправи.

— Аз съм по-млад и съм по-добре отпочинал — вдигна ръка лекарят, после смени банката с морфин. Сестра Жана Батист все още беше дълбоко упоена.

— Колко е часът?

— За вас е време за почивка. Ще се грижите за приятелката си, когато пристигнем, но тогава други лекари ще поемат част от моите задължения. Моля ви, пазете си силите. Ще ви трябват. — Това беше съвсем вярно.

Монахинята не отговори. Свикнала да изпълнява заповедите на лекари, тя извърна глава, навярно прошепна молитва и остави клепачите си да се затворят. Когато се увери, че отново е заспала, Мауди отиде в пилотската кабина.

— Колко остава?

— Четирийсет минути. Ще се приземим малко по-рано. Имахме попътен вятър — отвърна вторият пилот.

— Значи преди разсъмване?

— Какво й е? — без да се обръща, попита пилотът, който беше достатъчно отегчен, за да иска да чуе нещо ново.

— Няма да пожелаете да разберете — увери го Мауди.

— Ще умре ли?

— Да, и самолетът трябва изцяло да се дезинфектира преди отново да може да се използва.

— Казаха ни. — Пилотът сви рамене. Не можеше да си представи колко щеше да се уплаши, ако научеше какво носи. Мауди знаеше. По пластмасовия чаршаф под пациентката му имаше локвичка заразена кръв. Когато я сваляха от борда, трябваше да внимават много.

Бадрейн бе благодарен, че е избягвал алкохола. Сега беше най-трезвият от хората в стаята. Десет часа, помисли си той, като погледна часовника си. Десет часа бяха разговаряли и спорили като старици на пазар.

— Той ще се съгласи ли с това? — попита командирът на гвардията.

— Най-малкото не е неоснователно — отвърна Али. Петима висши молли щяха да долетят в Багдад и да останат заложници, ако не

на добрата воля, поне на честната дума на своя вожд. Всъщност се бе получило по-добре, отколкото си мислеха събралите се генерали — не че това изобщо ги интересуваше. След като уредиха въпроса, те се спогледаха и един по един кимнаха.

— Приемаме — от името на всички каза същият генерал. Това, че стотици по-нисши офицери щяха да останат и да се сблъскат с онова, което ги очакваше, в края на краищата беше маловажно. Продължителната дискусия не бе засегнала особено този въпрос.

— Трябва ми телефон — каза Бадрейн и шефът на разузнаването го заведе в друга стая. Тук винаги имаше пряка връзка с Техеран. Дори по време на войната бяха осъществявали контакт чрез микровълнова кула. Сега това се постигаше по фиброоптичен кабел, който не можеше да се засича. Под зоркия поглед на иракския офицер той набра номера, който бе запомнил преди няколко дни.

— Тук е Йосиф. Имам новини.

Даряеи не обичаше да го будят рано, още повече че през последните няколко дни беше спал лошо. Когато телефонът до леглото му иззвъня, той премигна няколко пъти преди да го вдигне.

— Да?

— Тук е Йосиф. Съгласни са. Искат петима приятели.

«Слава на Аллах, защото Той е нашият благодетел» — помисли си Даряеи. В този момент след всичките години на война и мир най-после беше постигнал своето. Не, не, още бе прекалено рано. Имаше да се прави още много. Но най-трудното вече беше постигнато.

— Кога ще започнем?

— Колкото е възможно по-скоро.

— Благодаря ти. Няма да го забравя. — Вече бе съвсем буден. Тази сутрин за първи път от много години той забрави сутрешната си молитва. Господ щеше да го разбере. Работата трябваше да се свърши бързо.

Когато самолетът се приземи, последва обичайното разтърсване и се чу звук от разливане на течност. Това потвърди факта, че Жана Батист наистина е кървяла, както очакваше Мауди. Поне я бе докарал

дотук жива. Очите ѝ бяха отворени, макар и объркани като на бебе, докато гледаше към заобления таван на кабината. Сестра Магдалина хвърли поглед през прозореца, но видя само летище, а летищата по цял свят изглеждат еднакви, особено нощем. Скоро спряха и вратата се отвори.

Пак щяха да пътуват с камион. В самолета влязоха четирима души, облечени в предпазни пластмасови скафандри. Мауди освободи ремъците на пациентката и махна с ръка на другата монахиня да остане на мястото си. Четиримата военни санитарии внимателно вдигнаха здравия синтетичен чаршаф за краищата и го понесоха към вратата. В този момент лекарят видя, че върху разпънатата седалка, служила на жената за легло, капна нещо. Той го изтърси с ръка. Екипажът си имаше заповеди, при това повтаряни неведнъж. Когато пациентката беше настанена стабилно в камиона, Мауди и сестра Магдалина също слязоха по стълбичката, свалиха шлемовете си и най-после можеха да подишат свеж, студен въздух. Лекарят взе манерката от един от въоръжената група около самолета и я предложи на монахинята, после взе друга за себе си. Преди да влязат в камиона изпиха по цял литър вода. Бяха объркани от продължителния полет — всъщност това се отнасяше повече за сестрата, тъй като не знаеше къде всъщност се намира. Мауди забеляза боинга, пристигнал малко преди тях с маймуните, но дори не подозираше какъв е бил товарът му.

— Никога не съм виждала Париж — е, освен че през всичките тези години съм прелитала над него — каза сестра Мария Магдалина, като се огледа преди задният капак да се затвори и да скрие гледката.

«Жалко, че никога няма и да го видиш.»

---

[1] Сигнал за бедствие в авиацията. — Б.пр. ↑

[2] Залив на северния бряг на Либия. — Б.пр. ↑

16.

ИРАКСКИЯТ ТРАНСФЕР

— Тук няма абсолютно нищо — отбеляза пилотът. Хеликоптерът кръжеше на височина триста метра и сканираше водната повърхност с радар с достатъчна чувствителност, за да засече останките — беше предназначен за регистриране на перископи на подводници, — но откри единствено носеща се по вълните бутилка. Освен това двамата летци носеха очила за нощно виждане и би трябвало да забележат блясък на мазно петно от гориво, но такова също нямаше.

— Трябва да са се врязали с ужасно висока скорост, за да не остане нищо — отвърна вторият пилот по интеркома.

— Освен ако не търсим където трябва. — Пилотът погледна към тактическата навигационна система. Намираха се точно където трябваше. Оставаше им гориво за един час. Беше време да помислят за завръщане на «Радфорд», който в момента също претърсваше района. В мрака преди разсъмване прожекторите изглеждаха театрално като на кадри от филм за Втората световна война. Наоколо кръжеше малък либийски самолет, който също се опитваше да помогне, но в общи линии само им пречеше.

— Има ли нещо? — попита диспечерът от «Радфорд».

— Нищо. Повтарям, не виждаме нищо. Остава ни гориво за един час, край.

— Прието, гориво за един час — потвърдиха от «Радфорд».

— Сър, последният курс на целта е бил три-четири-три, скорост две-девет-нула възела, скорост на падане деветстотин и четиринайсет метра в минута. Не е възможно да не е останало нищо — каза командващият операцията, като потупа картата. Капитанът сви рамене. На палубата чакаше спасителна пожарна група. Двама гмуркачи бяха облекли водолазните си костюми, екипажът на спасителната лодка също бе готов. Използваха всички бинокли на борда, за да търсят светлини или каквото и да било друго. Сонарът търсеше високочестотния сигнал на самолетния локатор. Този уред бе

предназначен да издържа на силен удар и автоматично се активираше при допир до морска вода. Акумулаторът му позволяваше да работи в продължение на две седмици. Сонарът на «Радфорд» беше достатъчно чувствителен, за да засече проклетото нещо от четирийсет и осем километра, а те се намираха точно в зоната на падане, определена от дежурните на радара. Нито корабът, нито екипажът му бяха участвали преди в такива спасителни операции, но постоянно правеха тренировки за такива случаи и всяка процедура се изпълняваше точно толкова съвършено, колкото можеше да желае командирът.

— Кораб на САЩ «Радфорд», кораб на САЩ «Радфорд», тук Ла Валета, край.

Капитанът вдигна микрофона.

— Ла Валета, тук «Радфорд».

— Открихте ли нещо, край.

— Нищо, Ла Валета. Хеликоптерът ни претърси целия район, но досега не е открил нищо. — Вече бяха искали от Малта корекции в данните за последната скорост и курс на самолета, но той бе излязъл от обсега на цивилния радар още преди да изчезне от по-прецизния уред на разрушителя. Мъжете и от двата края на връзката въздъхнаха. И двамата знаеха как ще завърши всичко това. Издирването щеше да продължи още един ден, нито повече, нито по-малко, и нямаше да открият нищо. Вече бяха пратили телекс до производителя, с който го информираха, че един от самолетите им е изчезнал в морето. Представителите на «Гълфстрийм» щяха да отлетят в Берн, за да проверят документите за поддръжка и другите данни за машината с надеждата да открият нещо, но навярно нямаше да успеят, с което целият случай щеше да бъде отнесен към колоната «неизвестни» в нечия счетоводна книга. Но играта трябваше да се изиграе докрай, пък и, по дяволите, за екипажа на «Радфорд» това щеше да е добра тренировка.

Навярно миризмата ѝ подсказа, че нещо не е наред. Пътуването от летището завърши бързо. Навън все още беше тъмно и когато камионът спря, и лекарят, и сестрата бяха изтощени от дългия път. Първата им работа бе да пренесат сестра Жана Батист вътре. Едва тогава двамата за последен път свалиха предпазните си дрехи. Сестра

Мария Магдалина приглади късата си коса и тежко въздъхна. Най-после можеше да се огледа и онова, което видя, я изненада. Мауди забеляза объркването ѝ и още преди тя да успее да каже нещо, я поведе вътре.

Точно тогава ги връхлетя миризмата, познатата африканска миризма от пристигналите преди няколко часа маймуни. Това определено не беше нещо, което можеше да се свърже с Париж или с място, толкова чисто и подредено, колкото трябваше да е институтът «Пастьор». Сестра Мария Магдалина се огледа и разбра, че надписите на стените не са на френски. Нямаше начин да разбере в каква ситуация е попаднала. Появи се войник, който я хвана за ръката и я отведе нанякъде, а тя бе прекалено смутена, за да възрази. Само погледна през рамо към небръснатия мъж в хирургически зелени дрехи.

— Коя е тази? — попита директорът на проекта.

— Според тяхната религия те не могат да пътуват сами. Трябва да пазят целомъдрието си — поясни Мауди. — В противен случай нямаше да мога да дойда с нашата пациентка.

— Още ли е жива?

— Да — кимна Мауди. — Би трябвало да успеем да я задържим така още три дни, може би четири.

— Ами другата?

— Не съм аз този, който трябва да реши.

— Винаги бихме могли да разполагаме с друг...

— Не! Това е варварство — възрази Мауди. — Такива неща са омразни на Господ.

— Ами онова, което възнамеряваме да направим, не е ли? — попита директорът. Явно Мауди бе прекарал прекалено много време в джунглата. Но не си струваше да се карат. Един заразен с ебола пациент им беше напълно достатъчен. — Измий се и после ще отидем да я видим.

Стаите бяха само четири и пред запечатаните им врати пазеха стражи. Мястото принадлежеше на иранската армия. Лекарите бяха военни и целият персонал се състоеше от хора с боен опит. Както можеше да се очаква, охраната беше строга. Мауди и директорът обаче бяха свалили пазачите на първия етаж и сега часовият натисна бутоните, за да отвори херметично затворената врата. Тя се отвори с

хидравлично изсъскване, за да открие зад себе си още една. Можеха да видят как димът от цигарата на войника се всмука навътре. Добре. Въздушната система работеше както трябва. Двамата изпитваха странни предразсъдъци към собствените си сънародници. Бе за предпочитане всичко тук да е построено от чужди инженери — в Средния изток немците бяха най-популярни за такива неща, — но Ирак беше допуснал тази грешка, заради която сега съжаляваше. Уредните германци пазеха плановете на всичко, което строяха, и в резултат голяма част от проектите им се бяха превърнали в пепел след бомбардировките. И макар много от инсталациите в тази сграда да бяха купени от чужбина, всичко бе построено от местни специалисти. Самият им живот зависеше от точното изпълнение на всяка подсистема тук, но по този въпрос вече нищо не можеха да направят. Вътрешните врати не се отваряха, ако външните не бяха херметизирани. Системата действаше. Директорът ги активира и те се подчиниха.

Сестра Жана Батист се намираше в последната стая отдясно. При нея стояха трима санитарни. Вече бяха свалили всичките ѝ дрехи и под тях се разкриваше умиращото ѝ тяло. Войниците бяха отблъснати от онова, което видяха — състоянието ѝ беше по-ужасно, отколкото и най-ужасните рани, получени по време на война. Те бързо почистиха тялото ѝ и после го покриха от уважение към целомъдрието на жената, както повеляваше културата им. Директорът погледна към банката морфин и незабавно ограничи притока му с една трета.

— Трябва да я задържим жива колкото се може по-дълго — поясни той.

— Болката от...

— Нищо не може да се направи — хладно отвърна той. Понечи да смърти Мауди, но после размисли. Той също бе лекар и знаеше, че е трудно да останеш безчувствен към пациентите си. Възрастна жена, европейка, упоена от морфина. Дишането ѝ беше прекалено бавно, за да остане доволен. Санитарите поставиха проводниците за електрокардиограмата и той с изненада видя, че сърцето ѝ работи добре. Чудесно. Както се очакваше, кръвното налягане беше ниско и директорът нареди да окачат на стойката още две единици кръв за преливане. Колкото повече кръв, толкова по-добре.

Санитарите бяха отлично обучени. Всичко, пристигнало заедно с пациентката, вече бе двойно опаковано. Един от тях отнесе пакета

навън до газовата пещ, в която скоро щеше да остане само стерилизирана пепел. Основният въпрос сега бяха опитите с вируса. Пациентката представляваше развъдник на културата им. Преди на жертвите се взимаха по няколко кубични сантиметра кръв за анализ и пациентът скоро умираше, след което трупът или се изгаряше, или се дезинфектиреше и погребваше в обработена с химикали почва. Не и този път. Известно време той щеше да разполага с него, с най-голямото количество вируси, които някой изобщо бе виждал, и от тях щеше да получи още повече, всички от тях убийствени и могъщи. Той се обърна.

— И така, Мауди, как се е заразила?

— Лекуваше пациент. Едно негърче.

— В какво е допуснала грешка?

— Не успяхме да разберем. Питам я, когато все още беше в съзнание. Не е правила инжекции на момчето, пък и винаги бе изключително внимателна с остриите предмети. Тя е опитна сестра — механично отвърна Мауди. Всъщност беше прекалено уморен, за да направи нещо повече, освен да съобщи каквото знае, а това, помисли си директорът, бе просто чудесно. — Работила е с ебола и преди, в Киквит и на други места. Обучи персонала на всички процедури.

— Инфекция по въздуха? — попита директорът. Беше прекалено да се надява на това.

— В Центъра за контрол на болестите смятат, че става дума за щам «Мейинга». Сигурно си спомняте, че този вариант е наречен на името на сестрата, заразила се с болестта по неизвестен начин.

Тези думи накараха директора да погледне Мауди право в очите.

— Съвсем сигурен ли сте в това, което казахте?

— В момента не съм сигурен в нищо, но аз също разпитах хората от персонала в болницата и се оказа, че всички инжекции са правени на пациент Нула от други, не от сестрата. Тъй че, да, това може да е случай на инфекция по въздуха.

Имаха класически случай на добри и лоши новини едновременно. За заирската ебола се знаеше изключително малко. Знаеше се, че болестта се предава чрез кръв и други телесни течности, дори при сексуален контакт — това бе почти теоретично предположение, тъй като жертвите на еболата едва ли бяха в състояние да се занимават с такива дейности. Смяташе се също, че вирусът не

може да съществува извън живия приемник и бързо загива на открито. Поради тази причина приемаха, че болестта не може да се предава по въздуха подобно на пневмонията или други разпространени заболявания. Но в същото време при всяка епидемия на вируса имаше случаи, които не можеха да се обяснят. Нещастната сестра Мейинга бе дала името си на онзи вариант на еболата, който беше отнел живота ѝ по неизвестен начин. Дали бе излъгала за нещо, дали просто беше забравила, или пък наистина беше казала истината и така бе увековечила подтип на еболата, който наистина оцеляваше във въздуха достатъчно дълго, за да бъде пренесен като обикновена настинка? В такъв случай пациентката пред тях представляваше носител на биологично оръжие с такава мощ, която беше в състояние да накара целия свят да се разтрепери от страх.

Тази възможност означаваше също, че буквално си играеха със самата Смърт. И най-малката грешка можеше да е фатална. Директорът несъзнателно погледна нагоре към климатичната инсталация. Сградата беше предназначена точно за такива случаи. Навлизащият въздух бе съвсем чист, след като преминаваше през клапан, разположен в края на двестаметрова тръба. Излизащият от «горещите» участъци въздух минаваше през една-единствена камера под налягане. Там се подлагаше на мощно ултравиолетово облъчване, тъй като честотата на радиацията с абсолютна сигурност унищожаваше вирусите. Въздушните филтри бяха напоени с химикали — сред които фенол, — за да се постигне същият резултат. Едва тогава той се изхвърляше навън, където за предотвратяването на възможността от разпространение на вирусите можеше да се разчита и на други естествени фактори. Филтрите — разделени на три отделни части — се сменяха с религиозна прецизност на всеки дванайсет часа. Ултравиолетовите лъчи, пет пъти по-мощни от необходимото, постоянно се следяха. Заобикалящото «горещата» лаборатория атмосферно налягане съзнателно се поддържаше по-ниско, за да се застраховат от пробив в системата, и този факт даваше възможност да се преценява структурната цялост на сградата. За останалото... е, нали точно затова всички те бяха подготвени толкова внимателно по въпросите на безопасността на облеклото и процедурите с остри предмети.

Директорът също беше лекар, следвал в Париж и Лондон, но бяха минали години, откакто бе лекувал човек. Беше посветил последното десетилетие от живота си главно на молекулярната биология, по-точно на изучаването на вирусите. Знаеше за тях толкова, колкото и най-добрите специалисти, което означаваше съвсем малко. Знаеше например как да ги накара да се развиват и сега разполагаше със съвършена среда — човешко същество, превърнато от съдбата във фабрика за най-смъртоносния организъм, известен на хората. Никога не я беше познавал здрава, никога не бе разговарял с нея, никога не я бе виждал да работи. Това беше добре. Навярно бе способна сестра, както твърдеше Мауди, но всичко това оставаше в миналото, а и нямаше смисъл прекалено да се привързва към човек, който след три или най-много четири дни щеше да е мъртъв. Колкото по-дълго обаче живееше, толкова по-добре, за да можеше фабриката да свърши работата си, използвайки това човешко тяло като суровина, от която да произведе своя продукт и да превърне най-прекрасното творение на Аллах в Негово най-смъртоносно проклятие.

По другия въпрос той вече се беше разпоредил, докато Мауди се къпеше. Отведоха сестра Мария Магдалина в друго херметично затворено отделение, дадоха ѝ дрехи и я оставиха сама. Тя се бе изкъпала, чудейки се какво става и къде се намира. Все още беше прекалено объркана, за да се страхува истински. Подобно на Мауди, сестрата се бе къпала дълго и от това мислите ѝ донякъде се бяха прояснили. Опитваше се да дооформи правилния въпрос, който да зададе. След няколко минути щеше да намери лекар, когото да попита какво става. Да, точно това щеше да направи, помисли си сестра Мария Магдалина, докато се обличаше. Удобните и познати медицински дрехи я успокояваха, а и все още пазеше своята броеница, която беше взела със себе си дори под душа. Беше метална, вместо официалната броеница на религиозния ѝ орден, подарена и още когато преди повече от четирийсет години бе положила първия си обет. Но металът се дезинфектираще по-лесно и тя я беше почистила в банята. Вече облечена, монахинята реши, че най-добрата подготовка за търсенето ѝ на информация ще бъде молитвата, затова коленичи, прекръсти се и започна да се моли. Не чу отварянето на вратата зад гърба си.

Войникът от охранителното подразделение имаше заповед. Той можеше да я изпълни няколко минути преди това, но да наруши уединението на жена, докато е гола и се къпе, щеше да е мерзка постъпка, а и тя нямаше намерение да бяга. Достави му удоволствие да види, че сестрата се моли, обърната с гръб към него. Така трябваше. На осъдените на смърт престъпници винаги се даваше възможност да разговарят с Аллах и лишаването от това беше тежък грях. Толкова по-добре, помисли си той, като вдигна 9-милиметровия си автоматичен пистолет. Сега тя разговаряше със своя Бог...

... а сега вече го правеше лице в лице. Той прибра оръжието в кобура си и извика двамата санитарии да почистят след него. И преди беше убивал хора, бе участвал в разстрели на врагове на родината и това беше просто задължение, понякога неприятно, но въпреки всичко задължение. В този случай ръката му бе потреперила. Този път — войникът беше сигурен — бе пратил една душа при Аллах. Колко странно, че се чувстваше добре след екзекуция.

Тони Бретано бе пристигнал със самолет на «Ти Ар Дабъл Ю». Оказа се, че още не е решил да приеме предложението от ръководството на «Локхийд-Мартин», и Райън се радваше, че информацията на Джордж Уинстън не е вярна. Явно точно този род вътрешна информация не му беше достъпна.

— Преди казах «не», господин президент.

— Даже два пъти — кимна Райън. — Да оглавите АРПА и да станете заместник-министър на технологиите. Името ви се споменаваше и за НРО, но изобщо не са ви викали по този въпрос.

— Така чух и аз — потвърди Бретано. Беше нисък и ако се съдеше по свадливостта му, очевидно имаше комплекс от ръста си. Обичаше да показва кой и какъв е и да изтъква научните си степени.

— И сте отказали постовете, защото тук е страшно пренаселено, така ли?

— Много хора, които не вършат нищо. Ако си вършех работата така, акционерите щяха да ме линчуват. Бюрокрацията в министерството на отбраната...

— Ами оправете положението — предложи Джак.

— Не става.

— Не ми казвайте това, Бретано. Всичко, което може да направи човек, може и да развали. Ако смятате, че не можете да се справите, чудесно, само ми го кажете.

— Почакайте...

Райън отново го прекъсна.

— Не, вие почакайте. Видяхте какво казах по телевизията. Нямам намерение да го повтарям. Трябва да поразчистя някои неща и за тази цел имам нужда от подходящите хора. Ако вие не сте такъв, чудесно, ще намеря някой достатъчно твърд...

— Твърд ли? — Бретано едва не падна от стола си. — Твърд? Трябва да ви кажа нещо, господин президент! Баща ми продаваше плодове с количка. Светът не ми е дал нищичко! — Райън се засмя и той замълча за миг, после продължи вече по-спокойно, както подобаваше на председател на корпорация, какъвто всъщност беше: — Не е зле.

— Джордж Уинстън казва, че сте енергичен. Не сме имали подходящ министър на отбраната от десет години. Добре. Когато греша, имам нужда от хора, които да ми го казват. Но мисля, че с вас не съм сбъркал.

— Какво искате да направя?

— Когато вдигам телефона, искам заповедите ми да се изпълняват. Искам да зная, че ако трябва да излагам хора на опасност, те ще са екипирани както трябва, ще са обучени както трябва и поддържани както трябва. Искам всички да се страхуват от онова, което можем да направим. Така работата на външното министерство е много по-лесна — поясни президентът. — Когато бях дете в източен Балтимор и виждах полицаи да върви по улица «Монюмънт», знаех две неща. Че не е никак добре да си имам работа с него и че мога да разчитам да ми помогне, ако имам нужда от това.

— С други думи, искате продукт, който да можем да доставим, когато се наложи.

— Точно така.

— Ще имаме много работа — предпазливо каза Бретано.

— Искам да си подберете добър екип и да съставите структура на армията, която да отговаря на нуждите ни. После искам да възстановите Пентагона, за да реализирате плана.

— С колко време разполагам?

— За първата част ви давам две седмици.

— Не е достатъчно.

— Не ми казвайте това. Толкова много сме учили тези неща, че съм изненадан, че хартията, върху която са отпечатани, още не е погълнала всички дървета в страната. По дяволите, аз зная каква е заплахата там, спомнете си го. Някога това ми беше работата. Допреди месец бяхме в истинска война, която ни изтощи, защото няхахме ресурси, които да използваме. Просто бяхме късметлии. Не искам повече да разчитаме на късмета. Искам да разчистите бюрокрацията, така че ако се наложи да направим нещо, то наистина да бъде направено. Искам нещата да се вършат, преди да се наложи да ги вършим. Ако се справим както трябва, никой няма да е достатъчно луд, че да се захваща с нас. Въпросът е дали вие искате да се захванете с това, доктор Бретано?

— Сложно е.

— Няма прости работи — каза Джак.

— Половината от работата е организирането на добро разузнаване — отбеляза Бретано.

— Зная. В ЦРУ вече започнахме. Джордж трябва да се оправи в министерството на финансите. Преглеждам списък със съдии, един от които да оглави министерството на правосъдието. Вече казах всичко това по телевизията. Събирам екип. Искам да участвате в него. Ще правя нещата както аз си знам. Мислите ли, че двама души като нас биха стигнали толкова далеч някъде другаде? Времето се изплаща, Бретано. — Райън се отпусна назад, доволен от речта си.

Бретано не можеше да се съпротивлява повече и го знаеше.

— Кога започвам?

Райън погледна часовника си.

— Утре сутрин урежда ли ви?

Екипът по поддръжката се появи точно след зазоряване. Около самолета имаше военна охрана, която да държи любопитните на разстояние, макар че това летище вече беше по-охранявано от повечето си международни аналози поради присъствието на иранските военновъздушни сили. Шефът на екипа имаше инструкции какво трябва да се направи и дългият списък от процедури в тефтера му

беше странен, но нищо повече. Самолетите от този вид винаги изискваха особено внимание, защото хората, които ги управляваха, се смятаха за богоизбрани или дори за нещо още повече. Не че имаше някакво значение. Той си имаше работа и съветът за извънредно внимание бе излишен. Хората му винаги внимаваха. Списъкът казваше, че е време да се сменят два уреда в пилотската кабина и частите бяха приготвени, все още в заводските си опаковки. След монтирането им трябваше да се настроят. Други двама души от екипа му щяха да заредят самолета и да сменят маслото на двигателите. Останалите щяха да работят по кабината под неговия надзор.

Едва бяха започнали, когато се появи някакъв капитан с нова заповед и както можеше да се очаква, тя противоречеше на предишните. Бързо трябваше да сменят седалките. След няколко часа самолетът щял да се отправи на нов полет. Офицерът не спомена закъде и техникът не си направи труда да го пита, а само нареди на механика, който сменяше уредите в кабината, да побърза. При модулната организация на уредите в Г-IV това беше лесно. Появи се камион със свалените два дни преди това седалки и екипът по почистването им помогна да ги поставят. Главният техник се зачуди защо са ги свалили, но не му бе работа да пита, пък и така или иначе не би получил отговор. Жалко, че всички толкова бързаха. Иначе чистенето щеше да е много по-лесно. Но четиринайсетте седалки бързо бяха монтирани и самолетът отново се превърна в миниатюрен, но много комфортен пътнически лайнер. Както винаги, седалките вече бяха подложени на химическо чистене в хангара, а пепелниците бяха изпразнени и измити. След това се появиха хората от службата за снабдяване с хранителни продукти и скоро самолетът се оказа претъпкан с работници. Нещата се ускориха. Пристигнаха членовете на новия екипаж със своите карти и планове с маршрути. Те завариха механика наполовина легнал върху пилотската седалка и наполовина върху пода — довършваше работата си по дигиталните уреди. Пилотът никога не бе проявявал търпение с механиците и сега стоеше и гледаше навъсено как човекът си върши работата — от своя страна, механикът изобщо не се вълнуваше от мислите на пилота. Той свърза последния кабел, изправи се и пушна тестова програма, за да се увери, че уредът работи добре, без изобщо да поглежда към летците, които със сигурност щяха да го проклинат още повече, ако не бе инсталирал

електрониката както трябва. Още не беше излязъл от кабината, когато вторият пилот зае мястото си и отново пусна същата тестова програма. Излязъл от самолета, за да не пречи, механикът разбра причината за бързането.

Петимата стояха на рампата и нетърпеливо и важно гледаха белия самолет, възбудени от нещо. Механикът и останалите от поддържащия екип познаваха всички по име, защото често се появяваха по телевизията. Работниците кимнаха в израз на уважение към моллите и удвоиха усилията си, в резултат на което свършиха бързо. Екипът по почистването беше повикан навън, с което прекратиха усилията им да избършат малкото повърхност, останала незаета след монтирането на седалките. Важните пътници веднага се качиха на борда и се настаниха в задната част на отделението, явно за да обсъждат нещо. Екипажът включи двигателите и охраната и камионите едва имаха време да се изтеглят преди самолетът да се отправи към пистата за излитане.

Вторият член на тази малка високопоставена флотилия се приземи в Дамаск, за да открие, че го очаква заповед незабавно да се върне в Техеран. Екипажът проклинаше, но изпълни заповедта и остана на земята само четирийсет минути преди отново да излети за краткото пътуване до Иран.

В «ПАЛМ БОУЛ» имаха много работа. Нещо ставаше. Можеха да го разберат по онова, което не ставаше. Трафикът по секретните канали, използвани от висшите иракски генерали, беше достигнал връхната си точка и после замлъкна. Компютрите в разузнавателната станция в Саудитска Арабия се опитваха да проникнат в електронните системи, използвани от иракските тактически радиостанции. Всичко това отнемаше време. С появата на персоналните компютри техниката за кодиране, с която някога бяха разполагали само богатите държави, беше станала леснодостъпна и за най-скромните граждани на Америка и на другите технически напреднали страни. Неочакваният резултат от този факт бе, че най-съвременната апаратура за секретна комуникация в момента беше достъпна и за най-бедните държави. Сега Малайзия

разполагаше с кодове, които бяха също толкова сложни за дешифриране, колкото и тези на Русия — същото се отнасяше за Ирак. Системите за кодиране на тактически радиоканали по необходимост бяха донякъде по-прости, но дори тяхното дешифриране изискваше компютър «Крей», който бе доставен със самолет в Саудитското кралство едва преди няколко години. Друг фактор беше това, че «ПАЛМ БОУЛ» се намиреше в Кувейт и всъщност бе изцяло финансиран от местното правителство, а тази любезност изискваше в отговор друга. Кувейтците трябваше да видят «плячката» на станцията на АНС. Естествено, размяната беше справедлива, но Управлението за национална сигурност и хората от военното разузнаване не бяха научени да мислят за това какво е «справедливо». В края на краищата те си имаха заповеди.

— За семействата си ли приказват? — гласно се учуди един сержант от ВВС на САЩ. Това беше нещо ново. «ПАЛМ БОУЛ» бе попадал и по-рано на информация от личен характер по тази мрежа и беше научил доста неща за личните навици на висшите иракски генерали, но такова нещо срещаша за първи път.

— Евакуация — отбеляза старшината до него. — Измъкват се. Лейтенант! — извика той. — Тук става нещо.

Младшият дежурен офицер работеше по нещо друго. Радарът на кувейтското международно летище бе необикновено мощен. Монтиран веднага след войната, той се използваше в две направления: за гражданските авиодиспечери и за кувейтските военновъздушни сили. Обхватът му беше изключително голям. За втори път от много дни насам от Иран към Багдад се насочваше пътнически самолет. Маршрутът му бе идентичен с онзи на предишния и имаше същия транспондерен код. Разстоянието между двете столици беше само шестстотин и четирийсет километра, достатъчно, за да си струва самолетът да набере нормална височина и така да оправдае изразходваното гориво — а между другото и да навлезе в обсега на радарното им засичане. Там наоколо би трябвало да кръжи и Е-3В АУАКС, но системата съобщаваше директно в ККМС, а не в «ПАЛМ БОУЛ». За униформените шпиони в наземната станция беше въпрос на професионална гордост да засекаат хората в самолета самостоятелно, още повече че по-голямата част от тях сами служеха във ВВС на САЩ.

Лейтенантът — млада жена — мислено си отбеляза информацията, после се приближи до сержантите и попита:

— Какво има?

Старшината бавно спусна курсора по компютърния си екран и ѝ показва преведеното съдържание на няколко засечени разговора, като показваше с пръст на екрана, за да привлече вниманието ѝ към времето.

— Неколцина приятели се разкарват от града. — Секунда по-късно до тях застана един кувейтски майор. Исмаил Сабах имаше далечно родство с кралското семейство, беше завършил в Дартмут и американският персонал много го харесваше. По време на войната бе останал в Кувейт и беше работил в една от групите на съпротивата — в една от най-добрите. Бе се укривал и събирал информация за придвижването и разположението на иракските бойни части, след което я беше предавал, най-вече с помощта на клетъчни телефони, които можеха да се свързват със саудитската гражданска телекомуникационна мрежа точно до границата и които иракчаните не бяха в състояние да засичат. През това време, в условията на иракския терор, той бе загубил трима близки членове на семейството си. Имаше изключително богат личен опит и мразеше северната съседка на страната си. Спокоен, проницателен човек на около трийсет и пет години, той, изглежда, ставаше по-умен с всеки изминал ден. Сабах се наведе, за да види преводите на компютърния екран.

— Как го казвахте вие, плъховете напускат кораба, нали?

— И вие ли смятате така? — изпреварвайки лейтенантката, попита старшината.

— Мислите, че отиват в Иран? — попита американката.

— Зная, че изглежда така, но не е логично, нали?

Майор Сабах сбърчи лице.

— Не е логично да пращат в Иран и самолети на военновъздушните си сили, но иранските изстребители оставиха пилотите да се приберат у дома си. Трябва да научите още за местната култура, лейтенант.

«Разбрах, че тук нищо не е много логично» — помисли тя, но не можеше да го каже.

— С какво друго разполагаме? — попита сержанта Сабах.

— Разговарят, млъкват и после пак разговарят и така нататък. В момента текат съобщения, но ККМС все още се опитва да ги засече.

— От радарното засичане съобщават за полет от Мехрабад за Багдад, дегизиран като пътнически самолет.

— Същия като преди ли? — попита Сабах.

— Да, майоре.

— Какво друго?

— Най-вероятно в момента компютрите подготвят точно този материал. Може би след трийсет минути ще бъде готов.

Сабах запали цигара. Формално «ПАЛМ БОУЛ» принадлежеше на Кувейт и пушенето бе позволено за облекчение на някои и ярост на други. Сравнително niskият му ранг не му пречеше да е относително висш член на разузнаването на страната си, още повече че той беше скромнен и делови, за разлика от действията си по време на войната, за които бе изнасял лекции във Великобритания и Америка.

— Някакви мнения? — попита той, след като вече беше готов със собственото си.

— Вие го казахте, сър. Те се измъкват — отвърна старшината.

Майор Сабах довърши мисълта му.

— След няколко часа или дни Ирак няма да има правителство и Иран му помага да изпадне в анархия.

— Лошо — въздъхна старшината.

— Човек се сеца за думата «катастрофа» — тихо каза Сабах, поклати глава и мрачно се усмихна, с което допълнително си спечели възхищението на американските разузнавачи.

Гълфстриймът се приземи след спокоен шейсет и пет минутен полет от Техеран, засечен по часовника на Бадрейн. Точни като «Суис Ер», отбеляза той. Е, трябваше да се очаква. Щом самолетът спря, вратата се отвори и от него слязоха петима пътници. Посрещнаха ги с натруфено измамна любезност, на която те отвърнаха по същия начин. Малък конвой от мерцедеси ги отведе незабавно в царствени апартаменти в центъра на града, където те, разбира се, щяха да бъдат убити, ако нещата тръгнаха на зле. Щом автомобилите им потеглиха, двама генерали със своите съпруги, деца и с по един телохранител излязоха от VIP терминала и бързо се качиха на борда на самолета.

Вторият пилот затвори вратата и двигателите се включиха — всичко това за по-малко от десет минути според сейкото на Бадрейн. Прекалено очевидно, за да го пропуснат хората от кулата. Това бе проблемът със секретността, Бадрейн го знаеше. Всъщност човек не можеше да запази в тайна нищо, поне не събитие от такъв мащаб. Бе най-добре да използват пътнически полет и да се отнасят към заминаващите генерали като към обикновени пътници, но между двете страни нямаше редовни полети, пък и във всеки случай офицерите не биха се подложили на такова плебейско отношение. Така че хората от кулата щяха да разберат, че при необичайни обстоятелства е пристигнал и излетял специален самолет, същото се отнасяше и за служителите от терминала, които се бяха грижили за генералите. За този полет това нямаше да е важно. Но щеше да има значение за следващия.

Навярно това нямаше да е от прекалено значение за Великия план, защото вече не можеше да се попречи на събитията, за чието задвижване беше помогнал той, но то обиждаше Али Бадрейн в професионално отношение. Бе най-добре да пази в тайна всичко, което вършеше. От друга страна, с действията си той си беше спечелил благодарността на много могъщ човек, управляващ много могъща страна. Бе го постигнал само с думи, като съобщи на хората онова, което вече знаеха, и им помогна да вземат и така неизбежното решение, колкото и да се съпротивляваха. Странно нещо е животът.

— Същият е. Господи, та той почти не остана на земята. — С малко усилия радиотрафикът за този самолет беше изолиран и сега течеше по слушалките на лингвиста от спецчаст 6. Макар езикът на международната авиация да бе английският, екипажът на този самолет разговаряше на фарси. Навярно смятаха, че така взимат мерки за сигурност, но само привличаха вниманието и попадаха във фокуса на радарното и радиозасичане. Иначе разговорите бяха съвсем обичайни освен факта, че самолетът не беше останал на земята достатъчно дълго дори само за да го заредят. Това означаваше, че всичко е било предварително планирано, което при тези обстоятелства едва ли можеше да изненада някого, но въпреки всичко бе интересно. Високо в

небето и далече в северозападния край на Персийския залив, в момента самолетът се следеше и от един АУАКС.

Двамата генерали тихо и нервно говореха в задната част и ревът на двигателите заглушаваше думите им. Съпругите им просто седяха, още по-нервни от мъжете си, докато децата четяха или спяха. Най-трудната част се падаше на телохранителите, които знаеха, че ако нещо в Иран тръгне на зло, не могат да направят нищо, освен глупаво да загинат. Единият седеше по средата на отделението и откри, че седалката му е влажна. Не знаеше какво е това, но лепнеше и беше... червено? Доматен сок или нещо друго, навярно. Раздразнен, той отиде в тоалетната и изми ръцете си, а после взе кърпата, за да изтрие седалката. Преди да седне отново, мъжът върна кърпата в тоалетната, после се загледа надолу към планините и се зачуди още колко ли изгрева ще доживее, без да знае, че току-що е ограничил броя им до двайсет.

— Това бяха заместник-командирът на военновъздушните им сили и командващият на Втори иракски армейски корпус заедно със семействата си — каза старшината. Дешифрирането бе отнело малко повече от два часа след момента, в който беше засечен сигналът.

— Размяна на заложници? — попита лейтенантката от ВВС на САЩ.

— Най-вероятно — съгласи се майор Сабах. — Трябва да очакваме излитането на друг самолет от Мехрабад веднага, щом този се приземи.

— Закъде?

— Не се ли сецате?

— За Судан — досети се старшината.

— Май сте прав — намигна Сабах. — Би трябвало да потвърдим това със засичане на времето на полетите от Багдад. — И той наистина не можеше да прецени ситуацията дотогава, макар вече да беше съобщил на началниците си, че става нещо необичайно. Скоро и американците трябваше да направят същото.

След двайсет минути от ККМС излъчиха предварителен доклад до Форт Мийд, Мериленд и прищевките на времето пратиха съобщението в дежурния център точно след полунощ. От Управлението за национална сигурност го предадоха по фиброоптичен кабел до Ленгли, Вирджиния, където попадна в «Меркурий», комуникационно-разузнавателната служба на ЦРУ, а оттам го отнесоха в оперативния център на управлението на горния етаж, стая 7-F-27, намираща се в старата централна сграда. Информацията се изкачваше нагоре по йерархията, понякога със съответната оценка на всяко следващо равнище, но най-често без такава, или ако имаше, тя се поставяше най-отдолу, така че офицерите от националното разузнаване да могат сами да си съставят мнение и да повторят работата на други. В повечето случаи имаше смисъл, но в такива извънредни и изискващи бързо действие ситуации много често не беше така. Проблемът се състоеше в това, че човек не можеше да определи кога наистина става въпрос за кризисни моменти.

В ЦРУ дежуреше Бен Гудли, бързо издигнал се в Директората и неотдавна назначен тук офицер от националното разузнаване, служба, наред с която беше получил най-неприятния график поради младшия си пост. Както обикновено, той прояви добрия си инстинкт като отиде при отговорника за региона и му предаде съобщението веднага щом прочете страниците.

— Ледът се топи — каза агентът, след като прочете страница трета. Това не беше необичайно, но не бе и приятно.

— Някакви съмнения?

— Момчето ми — отговорникът имаше двайсетгодишен стаж, — да не си мислиш, че отиват до Техеран на пазар?

— СОНР? — попита Гудли. Имаше предвид Специалната оценка на националното разузнаване — важен официален документ, предвиден за извънредни ситуации.

— Така ми се струва. Иракското правителство се предава. — Това не беше чак толкова изненадващо.

— Три дни?

— Няма и толкова.

Гудли се изправи и каза:

— Добре, хайде да я нахвърляме.

17. ПРОБУЖДАНЕТО

Важните неща никога не стават в удобно време. Дали раждане на бебе, или национално бедствие — изглежда, всички такива събития заварват съответните хора заспали или неспособни да реагират поради една или друга причина. В този случай не можеше да се направи нищо. Бен Гудли реши, че ЦРУ не разполага с възможност да потвърди разузнавателната информация и че колкото и заинтересувана от региона да е страната му, не могат да се предприемат никакви действия. Медиите не бяха научили за развитието на събитията и както често се случваше, ЦРУ щеше да си мълчи, докато не разберяха. С това си поведение Централното разузнавателно управление щеше да подхрани общественото мнение, че медиите са толкова ефикасни в разузнаването, колкото и държавните институции.

СОНР щеше да е кратка. По същество тя не изискваше много догматизъм, а фактите можеха да се изложат съвсем просто. Гудли и отговорникът за региона написаха документа за половин час. Принтерът отпечата един екземпляр за вътрешна употреба, а модемът прати доклада по секретни линии до заинтересуваните държавни институции. След като свършиха това, двамата мъже се върнаха в оперативния център.

Головко полагаше всички усилия да заспи. «Аерофлот» току-що беше закупил десет нови боинга за покриване на международните си линии до Ню Йорк, Чикаго и Вашингтон. Самолетите бяха много по-удобни и сигурни от съветските авиолайнери, в които бе пътувал толкова години, но той не беше очарован от перспективата да лети с два двигателя, американски или не, вместо с обичайните четири. Но поне седалките в първа класа бяха удобни, а водката, която му бяха донесли скоро след излитането, беше руска и от най-добро качество. Това съчетание му осигури пет и половина часа сън. Събуди се над

Гренландия. Телохраниителят до него още спеше. Някъде назад стюардесите навярно също спяха на удобните си сгъваеми седалки.

Някога, помисли си Сергей Николаевич, нямаше да е така. Той щеше да лети със специален чартърен самолет, снабден с пълна комуникационна апаратура, и каквото и да станеше на света, той щеше да бъде информиран с такава скорост, с каквата служителите от предавателните кули до Москва можеха да излъчат морзовия код. Още по-досаден беше фактът, че нещо ставаше. Нещо трябваше да се случи. Винаги бе така. Пътуваш за важна среща, защото очакваш да стане нещо, и после то се случва точно когато си на път, и макар че не си лишен съвсем от връзка със света, нямаш възможността да се посъветваш със старшите си помощници. Ирак и Китай. За щастие двете горещи точки бяха много отдалечени една от друга. Головка си напомни, че между Вашингтон и Москва има още по-голямо разстояние, обърна се на една страна и си каза, че все пак трябва да поспи още малко.

Трудната част не беше да ги изведат от Ирак. Трудната част щеше да е да ги откарат от Иран в Судан. Отдавна бе минало времето, когато самолетите от Иран можеха да летят до Саудитска Арабия, и единствените изключения бяха поклонническите полети до Мека по време на ежегодния хадж. Сега пътническите самолети трябваше да заобикалят Арабския полуостров и после да минават над Червено море, за да завият на запад към Хартум, което утрояваше и времето, и разстоянието. Следващият кратък полет не можеше да започне преди първият дълъг да завърши в Африка, а високопоставените персони да пристигнат в набързо приготвените за тях апартаменти, да ги намерят за задоволителни и да позвънят с неизбежната кодова дума, потвърждаваща, че всичко е наред. Щеше да е много по-лесно, ако можеше да ги откарат едновременно с един-единствен авиолайнер и с един-единствен полет Багдад-Техеран-Хартум, но това не беше възможно. Нито пък бе възможно да осъществят много по-краткия директен полет от Багдад за Хартум като прелетят над Йордания. Но това означаваше да минат близо до Израел, перспектива, която нямаше да зарадва иракските генерали. Освен това стоеше и въпросът за

секретността, който правеше всички тези теоретични възможности неподходящи.

Тази ситуация би вбесила всеки, но не и Даряеи. Той стоеше сам до прозореца и гледаше как самолетът спира, как вратите се отварят, как хората се втурват надолу по стълбичката и незабавно се изкачват по другата, докато носачите прехвърлят малкото лични вещи, които чужденците бяха взели със себе си — несъмнено бижута и други леснопреносими предмети с висока стойност, с усмивка си помисли светият човек. Всичко това отне само няколко минути и после очакващият ги самолет се задвижи.

Всъщност беше глупаво да идва, за да види нещо толкова прозаично и досадно като това, но то представляваше завършекът на цели две десетилетия усилия и макар да бе Божи човек, Махмуд Хаджи Даряеи все още беше достатъчно човек, за да иска да види плодовете на труда си. В това бе преминал целият му живот и въпреки всичко задачата не беше довършена дори само до половината. А времето му изтичаше...

Както и при всеки човек, напомни си Даряеи — с всяка една секунда, с всяка една минута, с всеки един час, с всеки един ден, едно и също за всички хора, но някак си на човек му се струва, че времето тече по-бързо, когато надхвърли седемдесет години. Той погледна ръцете си, бръчките и белезите от цял един живот, някои естествени, други не. Два от пръстите му бяха счупени, докато гостуваше на САВАК, обучената от израелци секретна служба на шаха. Спомняше си болката. Още по-добре помнеше разправата с двамата мъже, които го бяха разпитвали. Даряеи не беше казал нито дума. Просто ги бе гледал, застанал неподвижен като статуя, докато ги отведоха пред взвода за разстрел. Въсъщност не бе останал особено удовлетворен. Те бяха просто функционери и вършеха работата, определена им от други, без да ги интересува кой е той или защо трябва да го мразят. Друг молла беше седял с всеки един поотделно, за да се моли заедно с тях, защото да лишиш някого от възможността да се помири с Аллах е престъпление.

Хомейни бе прекарал изгнанието си в Париж, но не и Даряеи. Беше останал зад завесата, като координираше и ръководеше вместо своя вожд. Заловен един-единствен път, той бе освободен, защото не беше проговорил, не проговори и никой от хората му. Това бе грешката

на шаха, една от многото. В крайна сметка се беше поддал на колебание. Прекалено либерален в политиката си, за да задоволи ислямското духовенство, прекалено реакционен от гледна точка на западните спонсори, напразно опитващ се да намери средния път в една част от света, в която човек имаше само две възможности. Само една, поправи се Даряеи, когато самолетът се издигна над земята. Ирак се бе опитал да тръгне по другия път, като се отклони от Божието слово, и какво им донесе това? Хюсеин беше започнал войната си с Иран, като смяташе, че врагът му е слаб и няма вожд. И не постигна нищо. После нападна на юг и получи още по-малко, и всичко в търсене на временна мощ.

За Даряеи бе различно. Подобно на Хомейни, той никога не беше губил от поглед своята цел и макар последният да бе мъртъв, делото му продължаваше да живее. Сега гледаше на север и целта му лежеше зад него, прекалено далеч, за да се вижда, но въпреки това беше там, в свещените градове Мека и Медина... и Йерусалим. Той беше ходил в първите два, но не и в третия. Като момче, малко и набожно, бе искал да види Скалата на Авраам, но нещо, вече не помнеше какво, беше попречило на неговия баща търговец да го заведе там. Бе виждал родния град на Пророка обаче, и разбира се, неведнъж се беше отправял на поклонничеството до Мека — хадж — въпреки политическите и религиозните разлики между Иран и Саудитска Арабия. Искаше му се отново да го направи, да се помоли пред покритата Кааба. Но имаше нещо по-голямо дори от това.

Върховен глава на държавата, той искаше повече. Не толкова за себе си. Не, в основата на смирения му живот имаше една по-велика задача. Ислямът се простираше от крайната западна част на Африка до крайната източна част на Азия, без да се смятат малките островчета на последователите на Вярата в Западното полукълбо, но религията не беше имала общ вожд и обща цел вече повече от хиляда години. Това причиняваше на Даряеи болка. Имаше един-единствен Бог и едно-единствено Слово, и Аллах сигурно се натъжаваше, че Неговото Слово бе толкова трагично недоразбирано. Това беше единствената възможна причина за неуспеха на всички хора да възприемат Правата Вярa и ако той бе в състояние да промени положението, значи би могъл да промени света и да върне цялото човечество към Господ. Но за да постигне това...

Светът си беше такъв, несъвършено оръдие с несъвършени закони за несъвършени хора, но така го бе създал Аллах и така щеше да си остане. Още по-лошо, имаше такива, които щяха да се противопоставят на всяко негово дело, правоверни и неправоверни, още една причина за скръб и гняв. Даряеи не мразеше саудитите и другите от отсрещната страна на Персийския залив. Те не бяха зли хора. Те бяха правоверни и въпреки разликите никога нямаше да им бъде отказан достъп до Мека. Но техният път не беше Пътят и нищо не можеше да се направи. Бяха затлъстели, забогатели и корумпирани и това не можеше да се промени. Даряеи трябваше да завладее Мека, за да реформира исляма. Да направи това означаваше да придобие световна мощ. Означаваше да си създаде врагове. Но той отдавна го знаеше и току-що бе спечелил първата си голяма битка.

Само да не беше отнело толкова време. Даряеи често говореше за търпение, но неговата работа бе отнела цял един живот, а той беше на седемдесет и две и не искаше да умре като своя наставник, без да довърши делото дори само до половината. Когато настъпеше неговото време да се изправи пред Аллах, Даряеи искаше да говори за постижението, за успешно изпълнената най-величествена цел, която би могъл да има човек, повторното единение с Правата Вяра. И за да постигне тази цел, беше готов да направи много неща. Самият той дори не знаеше с каква огромна задача иска да се заеме, защото все още не можеха да се зададат всички въпроси. И тъй като неговата цел беше толкова чиста и светла, а оставащото му време толкова кратко, той никога не се бе питал колко дълбоко би затънал в мрак, за да стигне там.

Добре. Той се извърна от прозореца и заедно с шофьора си отиде при колата. Процесът беше започнал.

На хората от разузнавателната общност не им се плаща за съвпадения и те имат карти и часовници, за да ги предотвратяват. Разстоянието, което Гълфстрийм Г-IV може да прелети, без да зарежда повторно с гориво, беше добре известно и лесно можеше да се изчисли. Кръжащият в района АУАКС засече следа, водеща на юг от Техеран. Транспондерът му показва вида на самолета, както и скоростта, посоката и височината, която се равняваше на тринайсет

хиляди и седемстотин метра за оптимално използване на горивото. Сравниха времето на този полет и на още един. Курсът им обясни още повече неща.

— Судан — потвърди майор Сабах. Ви могла да е и друга страна. Той почти бе решил, че възможният маршрут е Бруней, но не, това щеше да е прекалено далеч от Швейцария, а Швейцария беше мястото, където се намираха парите — където трябваше да се намират.

След тази преценка пратиха сателитен сигнал до Америка, отново в ЦРУ, и той събуди старшия дежурен само за да каже «да» на съвсем кратък въпрос. Отговорът беше пратен обратно до «ПАЛМ БОУЛ» от любезност към кувейтците. После бе просто въпрос на чакане.

ЦРУ имаше малка станция в Хартум, състояща се всъщност само от шефа ѝ, двама оперативни работници и секретарка. Шефът на станцията обаче бе добър и беше вербувал за агенти голям брой местни граждани. Помагаше му това, че суданското правителство обикновено нямаше какво да крие, тъй като страната бе прекалено бедна, за да представлява интерес за когото и да било. Някога правителството беше използвало географското си положение в противоборството между Изтока и Запада и това му носеше пари, оръжия и помощ, но СССР бе паднал, а с него и Голямата игра на могъщество, поддържала Третия свят в продължение на две поколения. Сега суданците трябваше да разчитат на ограничените си собствени ресурси и на малкото трохи, подхвърляни от страните, изпитващи временна нужда от малкото, което имаше тази африканска държава. Лидерите ѝ бяха мюсюлмани и като заявяваха това толкова високо, колкото можеха да лъжат — те не бяха по-набожни от западните си колеги, — успяваха да получат помощ от Либия, Иран и други, в отговор на което от тях очакваха да направят тежък живота на езичниците анимисти в южната част на страната и да поемат риска от надигащата се ислямистка политическа вълна в собствената си столица — хората, които знаеха действителната набожност на лидерите си, искаха да ги заменят с истински правоверни. Като цяло политическият елит на тази обедняла нация смяташе, че е по-лесно да си религиозен и богат, отколкото религиозен и беден.

А всичко това означаваше за персонала на американското посолство огромна непредвидимост. Понякога Хартум бе спокоен — когато фундаменталистите бяха държани под контрол. Понякога не беше, защото не бяха спокойни и те. В момента, изглежда, ставаше дума за втората възможност, а отгоре на всичко екологичните условия тук бяха достатъчно отвратителни, за да пратят този пост сред последните десет от всички американски посолства в света, въпреки отсъствието на заплаха от терористи. За шефа на станцията това означаваше бързо напредване в кариерата, макар жена му и двете му деца да си бяха останали във Вирджиния, защото повечето официални американски представители не се чувстваха в достатъчна безопасност, за да доведат тук семействата си. Почти също толкова неприятно беше, че СПИН се превръщаше в истинска опасност. Посолството имаше военен лекар, за да се справя с такива случаи. Тревогите му бяха огромни.

Шефът на станцията се отърси от тези мисли. Като пое службата, той беше прескочил цяло равнище в заплатата си. Справяше се добре и имаше един особено високопоставен агент в суданското външно министерство, за да информира Америка за всичко, което правеше страната. Фактът, че тя не правеше чак толкова много, не бе важен за бюрократите в Ленгли. По-добре да знаят всичко за нищо, отколкото нищо за всичко.

С този случай той се зае лично. След като свери разстоянието и времето по собствените си карти, шефът на станцията вечеря рано и отиде на летището, намиращо се само на няколко километра извън града. Охраната тук беше по африкански небрежна и той лесно намери място, откъдето да наблюдава. По-лесно бе да се скриеш на частен терминал, отколкото на обществен, особено като се вземеше предвид 500-милиметровият обектив на фотоапарата му. Дори имаше време да провери апарата. По клетъчния му телефон хората на АНС в посолството потвърдиха, че въпросният самолет скоро ще се приземи — факт, който бе още по-сигурен заради пристигането на няколко служебни на вид коли. Вече беше запомнил двете снимки, пратени му по факса от Ленгли. «Двама висши иракски генерали, а?» — помисли си той. Е, след смъртта на шефа им това изобщо не можеше да го изненада. Проблемът с диктатурите бе, че никой от онези, които се

намираха близо до върха, не можеше да разчита особено много на пенсиониране.

Велият пътнически самолет се появи с обичайните валма дим. Сега единствената му тревога беше дали самолетът ще спре по такъв начин, че да може да заснеме слизащите от него хора — копелетата винаги гледаха на друга страна и разваляха цялата работа. Но нямаше никакъв избор. Гълфстриймът спря. Вратата се отвори и шефът на станцията започна да снима кадър след кадър. На летището чакаше някакво полуофициално служебно лице, за да извърши церемонията по полуофициалното посрещане. Можеше да се види кои са важните личности по това кого прегръща и целува суданецът — и от оглеждането им наоколо. Щрак. Щрак. Той позна едното лице със сигурност, другото навярно също отговаряше на описанието. Прехвърлянето отне само минута-две. Служебните автомобили потеглиха, но шефът на станцията не се вълнуваше особено накъде са се насочили в момента. Агентът му от външното министерство щеше да го информира. С оставащите осем кадъра той засне самолета, които вече зареждаха с гориво, и реши да изчака, за да види какво ще стане. Трийсет минути по-късно Г-IV пак се издигна в небето и американецът тръгна обратно за посолството. Докато хората му проявяваха филма, той проведе телефонен разговор с Ленгли.

— Потвърждава се — каза Гудли. Краят на дежурството му приближаваше. — Преди петдесет минути двама иракски генерали са се приземили в Хартум.

— Така СОНР ще изглежда доста добре, Бен — с вдигнати вежди отбеляза отговорникът за региона. — Надявам се, че ще обърнат внимание на разпределението на времето.

Офицерът от националното разузнаване успя да се усмихне.

— Да. Е, друг ще трябва да каже какво означава това. — Току-що започналите да пристигат за дневната си смяна аналитици щяха да си поиграят с този въпрос.

— Нищо добро. — Но човек не трябваше да е разузнавач, за да се сети.

— Пристигат снимки — съобщи свързочният офицер.

Очакваше първото телефонно обаждане. Даряеи беше казал на посланика си да направи нещата колкото е възможно по-ясни. Иран щеше да поеме отговорността за всички разноски. Щяха да им осигурят възможно най-добрите жилища с всички удобства, които страната можеше да им предложи. Цялата операция нямаше да струва чак толкова много пари, но диваците от онази държава се впечатляваха от малки суми и по електронен път вече бяха прехвърлени десет милиона американски долара — за рента — като гаранция, че всичко е наред. Иранският посланик се обади, за да потвърди, че първата група е пристигнала нормално и че самолетът е отлетял обратно.

Добре. Сега иракчаните навярно щяха да му повярват. Би получил лично удовлетворение, ако можеше да ликвидира тези свини, и при настоящите обстоятелства нямаше да е трудно за уреждане, но той беше дал думата си, пък и това нямаше нищо общо с личното удовлетворение. В момента, в който оставяше телефонната слушалка, министърът на военновъздушните сили нареждаше друг самолет да ускори трансфера. Бе най-добре да свършат бързо с това.

Бадрейн се опитваше да реши същия въпрос. Всичко щеше да се разчуче навярно за един ден, със сигурност не повече от два. Тук оставаха хора, прекалено близо до върха, за да оцелеят в предстоящите катаклизми, и прекалено далече, за да заслужават загрижеността, която иранците проявяваха към генералите. Тези офицери, подполковници и полковници, нямаше да са много щастливи от перспективата да се превърнат в изкупителната жертва, необходима за уталожване на гнева на пробуждащата се тълпа. Този факт ставаше все по-ясен, но вместо да ги накара да побързат със заминаването, той пораждаше някакъв неконкретизиран страх, който караше всички останали да се боят още повече от очаквания ги неизвестен мрак. Те стояха на палубата на горящ кораб до вражески бряг и не знаеха да плуват. Но корабът все пак гореше. Трябваше да ги накара да проумеят това.

Това вече се беше превърнало в рутина, с която Райън започваше да свиква — дискретното почукване по вратата, по-сепващо от

радиочасовника, с които в продължение на двайсет години бяха започвали дните му. Сега приглушеното почукване го накара да отвори очи. Той стана, облече халата си, измина шестте метра от леглото до вратата и взе вестника си заедно с няколкото листа на дневния си график. После отиде в банята, а след това в дневната до президентската спалня.

Липсваше му нормалното четене на вестника. Макар обикновено да не можеше да се сравнява с качеството на информацията в очакващата го върху масата разузнавателна сводка, в «Уошингтън Поуст» имаше и материали не само от стриктно държавен интерес, а това поддържаше нормалното му желание да е в течение на нещата. Но първото изискване на работата му беше СОНР, официален документ от извънредна спешност, поставен в картонена папка. Преди да го прочете Райън разтърка очи.

Е, можеше и да е по-лошо. Този път поне не го бяха събудили, за да му съобщят нещо, което не можеше да промени. Той прегледа графика си. Добре, Скот Адлер щеше да дойде, за да обсъдят въпроса, заедно с онзи Васко. Добре. Изглежда, Васко си разбираше от работата. Кой друг щеше да идва днес? Той плъзна поглед по листа. Сергей Головкин? Днес ли? Добра възможност за промяна. Кратка пресконференция, за да съобщи за назначаването на Тони Бретано за министър на отбраната. Списък от вероятни въпроси, за които да се тревожи, и инструкции от Арни — доколкото е възможно, да не обръща внимание на въпросите за Килти. Джак си наля кафе — беше се наложило да издаде директни заповеди, за да си извоюва правото на това. Надяваше се, че военноморските стюарди не са го приели като лична обида, но бе свикнал да върши някои неща сам. Сега вече стюардите поднасяха закуската в стаята и оставяха членовете на семейство Райън да се обслужват сами.

— Добро утро, Джак — надвеси се над рамото му Кати. Той я целуна по устните и се усмихна.

— Добро утро, скъпа.

— Светът още ли си е на мястото? — попита тя, като си наливаше кафе. Това показа на президента, че първата дама днес няма планирани операции. В такива дни никога не се докосваше до кафе и казваше, че не може да рискува и най-лекото потреперване на ръката, което кофеинът е в състояние да предизвика, докато реже нечие око.

Картината винаги го караше да потръпва, въпреки че жена му вече оперираше главно с лазер.

— Като че ли иракското правителство пада.

Женско изсумтяване.

— Това не стана ли още миналата седмица?

— Тогава беше първо действие. Сега е трето. — «Или може би четвърто.» Той се зачуди какво ли щеше да е пето действие.

— Важно ли е?

— Възможно е. Какво ще правиш днес?

— Клинична работа и следоперативно лечение, среща по бюджетни въпроси с Бърни.

— Хм. — Джак започна да преглежда «Ранната птица» — сбор от засягащи правителството материали, събрани от основните вестници. Кати се наведе над рамото му.

— Головка? Не се ли запознах с него в Москва — онзи, който се шегуваше, че бил насочвал пистолет срещу теб!

— Не беше шега — отвърна Райън. — Вярно е.

— Хайде де!

— След това ми каза, че не бил зареден. — Джак се зачуди дали е било така.

— Искаш да кажеш, че е било наистина? — недоверчиво попита тя.

Президентът я погледна и се усмихна. Удивително, сега историята му се струваше смешна.

— По онова време му беше писнало от мен. Когато помагах за измяната на шефа на КГБ.

— Джак, никога не мога да разбера кога се шегуваш.

Райън се замисли за това. Формално първата дама бе частна гражданка. В случая на Кати това беше сигурно, тъй като тя бе работещ лекар, който проявяваше толкова интерес към политиката, колкото и към груповия секс. Ето защо формално тя не трябваше да бъде охранявана, но се смяташе, че президентът се доверява на съпругата си, както всеки нормален човек. Освен това бе логично. Преценката ѝ по всеки въпрос беше също толкова добра, колкото и неговата, и макар да нямаше опит в международните отношения, Кати всеки ден взимаше решения, които влияеха на живота на истински хора по най-непосредствен начин. Само да сбъркаше, и те бяха слепи.

— Кати, струва ми се, че е време да ти кажа нещо за онова, с което съм се сблъсквал през годините. Да, веднъж Головко беше насочил пистолет срещу мен на една от пистите на московското летище, защото помогнах на двама много високопоставени руснаци да се измъкнат от страната. Единият от тях беше неговият шеф от КГБ.

Това я накара отново да се зачуди за кошмарите, които преди няколко години бяха тормозили съпруга ѝ в продължение на месеци.

— И къде е сега той?

— Някъде в района на Вашингтон, забравил съм точно къде. — Джак смътно си спомняше, че дъщеря му, Катрин Герасимова, се бе сгодила за някакъв богат наследник в Уинчестър и по този начин беше заменила едно високо положение с друго. Е, заплатата, която ЦРУ плащаше на семейството, не бе достатъчна, за да поддържа много комфортен начин на живот.

Кати беше свикнала с шегите на съпруга си. Подобно на повечето мъже той разказваше забавни малки историйки, смешни заради самото си преувеличение — а и освен това Джак имаше ирландски произход, — но сега тя отбеляза факта, че думите му бяха толкова обикновени, колкото съобщение за резултатите от бейзболни мачове. Райън не видя погледа ѝ, впит в тила му. «Да — реши Кати, когато в стаята влязоха децата, — иска ми се да чуя тези истории.»

— Добро утро, тате! — каза Кейти. — Добро утро, мами! — С това обичайната сутрешна процедура свърши или по-скоро премина в нещо по-неотложно от световните новини и събития. Кейти вече беше облечена за училище и както повечето малки деца, винаги се събуждаше в добро настроение.

— Здравсти — каза влязлата след нея Сали, очевидно ядосана.

— Какво има? — попита я Кати.

— Всички тези хора! Не можеш дори да се поразходиш, без да те следят! — раздражено отвърна тя, като си взе чаша сок от подноса. Не си падаше много по овесената каша. — Тук е все едно като на хотел, но човек не е толкова спокоен.

— Какъв изпит имаш днес? — попита Кати, бързо схванала причината за всичко това.

— Математика — призна Сали.

— Учила ли си?

— Да, мамо.

Джак не обърна внимание на проблема и вместо това приготви овесена каша за Кейти, която я харесваше. Малкият Джак влезе последен и включи телевизора на «Картуун Нетуърк» за сутрешната си порция анимация, която Кейти също одобряваше.

Навън денят започваше и за всички други. Личният офицер от националното разузнаване на Райън добавяше последни щрихи към ужасната си сутрешна разузнавателна сводка. На този президент се угаждаше адски трудно. Главният камериер пристигна рано, за да контролира работата по поддръжката на правителствения етаж. В президентската спалня приготвяха дрехите за президента и първата дама. Навън чакаха автомобилите, които щяха да откарат децата на училище. Служителите от щатската полиция вече бяха проверили пътя до Анаполис. Морските пехотинци загряваха хеликоптера за пътуването до Балтимор — този проблем все още не бе решен. Цялата машина беше в движение.

Гъс Лоренц пристигна рано в кабинета си заради телефонно обаждане от Африка в отговор на неговото повикване от Атланта и попита къде са маймуните му. Неговият агент му обясни това от осем времеви пояса разстояние — тъй като ЦКБ се бяха забавили с парите, някой друг бе купил доставката и сега трябваше да докарат нова партида от джунглата. Навярно след седмица, каза той на американския лекар.

Лоренц изсумтя. Беше се надявал да започне новото си изследване тази седмица. Той записа информацията в настолния си бележник и се зачуди кой, по дяволите, би купил толкова много африкански зелени маймуни. Дали Русо не започваше нещо ново в Париж? Щеше да му се обади малко по-късно, след като проведеше сутрешната оперативна с хората си. Добрата новина, видя той, бе, че... о, това беше много лошо. Вторият пациент загинал в самолетна катастрофа, съобщаваше телекът от СЗО. Но нямаше данни за нови случаи и бе минало достатъчно време, за да могат вече да кажат, или по-скоро да се надяват, че мини епидемията е завършила. Това бе добра новина. Пробата под електронния микроскоп приличаше на заирска «Ебола Мейинга», най-лошият от щамовете на вируса. Възможно беше приемникът все още да е на свобода в очакване да

зарази някой друг, но така или иначе, след маларията разпространителят на ебола се издирваше най-трудно — хората смятаха, че я причинява онова, което на италиански се казваше «лош въздух». Може би, помисли си той, приемникът бе някой прегазен от камион гризач. Лоренц сви рамене. В края на краищата това беше възможно.

С намаляването на дозата морфин пациент Две лежеше в полусъзнание в хасанабадския институт. Беше достатъчно будна, за да съзнава и чувства болката, но без да разбира какво всъщност става. Болката щеше да надделе във всички случаи, още по-лошо бе, че сестра Жана Батист знаеше какво означава тя. Най-жестоки бяха болките в стомаха, докато болестта унищожаваше гастроинтестиналната ѝ система, предназначена да превръща храната в хранителни вещества, и изхвърляше заразна кръв към ректума ѝ.

Чувстваше се така, като че ли цялото ѝ тяло се гърчи, смазва и гори едновременно. Трябваше да се раздвижи, да направи нещо, за да промени положението, просто за да принуди болката за кратко да дойде от друго място и така за миг да облекчи мъките ѝ, но когато се опита да се помръдне, откри, че всичките ѝ крайници са стегнати с ремъци. Това унижение ѝ подейства някак си по-силно от болката, но когато понечи да възрази, гаденето ѝ толкова се усили, че тя започна да се задушаваше. Когато забеляза това, облеченият в синьо космонавт завъртя леглото — що за легло беше това? — зачуди се монахинята, — което ѝ позволи да повърне в кофата. От устата ѝ се изля черна, мъртва кръв. За миг това я разсея от болката, но само за да ѝ покаже, че няма да оцелее, че болестта е стигнала прекалено далеч, че тялото ѝ умира и тогава сестра Жана Батист започна да се моли да умре, защото това щеше да сложи край на всичко, а болките бяха такива, че копнееше краят да дойде скоро, за да не загуби вярата си. Тази перспектива изскочи в отслабващото ѝ съзнание като дяволче от кутия. Но тази детска играчка имаше рога и копита. Тя имаше нужда от свещеник. Имаше нужда от... къде бе сестра Мария Магдалина? Дали не беше обречена да умре сама? Умиращата сестра погледна към космическите костюми с надеждата зад пластмасовите шлемове да открие познати очи, но макар очите, които видя, да бяха изпълнени със съчувствие, те

не ѝ бяха познати. Нито пък техният език, когато двама от хората се приближиха до нея.

Санитарят много внимателно ѝ взимаше кръв. Първо се увери, че ръката ѝ е напълно обездвижена, неспособна да се помръдне повече от сантиметър. После накара другия да я хване със силните си длани, като в същото време държеше иглата далеч от тях. Този път имаше късмет. Иглата влезе във вената още от първия път. Към нея той прикрепил вакуумна епруветка, която всмука кръв с по-тъмен от обичайния тъмночервен цвят. Когато се напълни, мъжът я извади и грижливо я прибра в пластмасова кутия, после изпълни същата процедура още три пъти. След това извади иглата и натисна марля върху раничката, която не бе престанала да кърви. Санитарят пушна ръката и забеляза, че от натиска кожата силно се е обезцветила. Капакът на кутията бе затворен и първият санитар излезе от стаята, а вторият отиде в ъгъла и напръска ръкавиците и ръцете си с йоден разтвор. Бяха им обяснили колко опасни са тези процедури, но като нормални хора, въпреки всички репетиции, филми и диапозитиви, тогава те не бяха повярвали истински. Сега двамата военни санитарии вярваха и се молеха Смъртта да дойде и да отнесе тази жена към мястото, което Аллах ѝ е отредил. Гледката на разпадащото се тяло беше ужасна. Мисълта, че могат да я последват в това ужасяващо пътуване, бе достатъчна, за да изплаши и най-безстрашното сърце. Не приличаше на нищо от онова, което бяха виждали. Жената се топеше отвътре навън. Когато санитарят доизчисти повърхността на костюма си, той се обърна, изплашен от болезнения ѝ вик, издаден сякаш от бебе, измъчвано от ръцете на самия дявол. Отворени очи, зинала уста, дрезгав, пресеклив вик, който се носеше във въздуха и проникваше през пластмасата на дрехите му.

Кръвните проби бяха обработени бързо, но с най-голяма предпазливост в «горещата» лаборатория от другата страна на коридора. Мауди и директорът на проекта се намираха в кабинетите си. Не беше задължително да присъстват в лабораторията и им бе по-лесно, пък и по-безопасно да разгледат резултатите от тестовете, без да им пречи предпазното облекло.

— Толкова бързо, толкова забележително бързо — с благоговение поклати глава директорът.

Мауди кимна.

— Да, болестта поражда имунната система като приливна вълна.

Дисплеят на компютърния екран се включи към електронния микроскоп. Показа се поле, изпълнено с подредени един до друг вируси. Виждаха се съвсем малко антители, но те едва ли можеха да са от голяма полза. Кръвните клетки биваха атакувани и унищожавани. Ако можеха да вземат тъканни проби от по-важните органи, биха открили, че далакът се втвърдява като гумена топка, изпълнен с малки кристалчета, които играеха ролята на транспортни капсули за вирусните частици на еболата. Всъщност щеше да е интересно и може би дори полезно от научна гледна точка да направят лапароскопия на стомаха, за да видят какво точно е въздействието на болестта върху пациентката за определени времеви интервали, но така имаше опасност от ускоряване на смъртта ѝ, а и двамата не искаха да рискуват.

В пробите от повръщаното от монахинята вещество откриваха тъканни частици от горната част на храносмилателната ѝ система и те бяха изключително интересни, тъй като човешката материя не само беше разкъсана, но и мъртва. Голяма част от все още живото тяло на жената вече бе умряла и организмът изхвърляше мъртвите тъкани, защото отчаяно се бореше да оцелее. Заразената кръв се центрофугираше и дълбоко се замразяваше за бъдеща употреба. Всяка отделена капчица бе полезна и поради това в гумените ѝ интравенозни системи вливаха още повече кръв. Рутинният сърдечно-ензимен тест показваше, че за разлика от случая с пациент Нула, сърцето ѝ все още е нормално и здраво.

— Странно, как варират начините на действие на болестта — отбеляза директорът, като преглеждаше данните.

Мауди просто извърна очи и си представи, че чува болезнените и викове през дебелите бетонни стени. Щеше да е проява на върховна милост да влезе в стаята и да ѝ инжектира калий или просто да увеличи докрай дозата морфин и така да я убие чрез задушаване.

— Мислите ли, че африканското момче още преди да се зарази е имало сърдечносъдов проблем? — попита шефът му.

— Навярно. Не са го изследвали за това.

— Както се очакваше, чернодробната дейност бързо отслабва. — Директорът бавно прегледа данните за химичния състав на кръвта. Всички стойности силно се отклоняваха от нормалните, освен

донякъде сърдечните показания. — Случаят е достоен за учебниците, Мауди.

— Наистина.

— Този вариант на вируса е много по-убийствен, отколкото предполагах. — Той вдигна поглед. — Справихте се добре.

«О, да.»

— ... Антъни Бретано има два доктората от Масачузетския институт, по математика и оптична физика. Постигнал е внушителни лични успехи в промишлеността и машиностроенето. Вярвам, че ще е изключително способен министър на отбраната — каза Райън в заключение на изявлението си. — Някакви въпроси?

— Сър, вицепрезидентът Килти...

— Бившият вицепрезидент — прекъсна репортера Райън. — Той подаде оставка. Нека сме наясно с това.

— Но той твърди, че не го е направил — отбеляза представителят на «Чикаго Трибюн».

— А ще му повярвате ли, ако ви каже, че току-що е разговарял с Елвис Пресли? — попита Райън, като се надяваше, че се справя с предварително подготвената линия на поведение. Огледа репортерите, за да види реакцията им. Всичките четирийсет и осем места пак бяха заети и още двайсет репортери стояха прави. Презрителната забележка на Джак накара всички да премигнат, а неколцина дори си позволиха да се усмихнат. — Продължавайте, задавайте въпросите си.

— Господин Килти е поискал съдебна комисия, която да изясни фактите. Как ще реагирате на това?

— Въпросът се разследва от ФБР, което е главната държавна институция, занимаваща се с разследвания. Каквито и да са фактите, те трябва да се установят преди да се излиза със заключения. Но аз смятам, че всички ние знаем какво ще стане. Ед Килти подаде оставка и всички вие знаете защо. От уважение към конституцията наредих на ФБР да се заеме с въпроса, но собствената ми законова преценка е абсолютно ясна. Господин Килти може да приказва каквото си иска. Аз имам да върша работа. Следващият въпрос? — уверено попита Джак.

— Господин президент... — Райън леко кимна, когато чу репортерката от «Маями Херълд». — В речта си снощи казахте, че не

сте политик, но вие заемате политически пост. Американският народ иска да знае мнението ви по много въпроси.

— Това е логично. Като какви например? — попита Джак.

— Например за абортите? — попита журналистката. — Каква точно е вашата позиция?

— Не ми харесват — отвърна Райън искрено, без изобщо да се замисли. — Както навярно знаете, аз съм католик и по този етичен въпрос смятам, че моята Църква е права. Но законът «Роу В. Уейд» е единствено валиден в тази страна и докато Върховният съд не го преразгледа, президентът няма право да пренебрегва постановленията на федералните съдилища. Това ме поставя в донякъде неудобно положение, но като президент аз трябва да изпълнявам задълженията си в съответствие със закона. Положил съм клетва да го правя. — «Не е зле» — помисли си Райън.

— Значи не подкрепяте правото на жената да реши сама? — надушила кръв, попита репортерката.

— Какво да реши? — все още спокоен, попита Райън. — Вие знаете, че веднъж се опитаха да убият жена ми, докато беше бременна с нашия син, а скоро след това видях в болницата най-голямото си дете почти мъртво. Смятам, че животът е много ценен. И съм научил това по най-трудния начин. Надявам се хората да помислят преди да се решат на аборт.

— Това не отговаря на въпроса ми, сър.

— Не мога да попреча на хората да го правят. Независимо дали го харесвам, законът си е закон. Президентът не може да нарушава закона. — Не беше ли очевидно?

— Но когато назначавате членовете на Върховния съд, мнението им за аборта ще има ли някакво значение? Бихте ли искали да промените закона «Роу В. Уейд»?

— Както казах, законът «Роу В. Уейд» не ми харесва. Смятам, че приемането му е грешка. Ще ви кажа защо. Върховният съд се намеси във въпрос, който би трябвало да се реши законодателно. Конституцията не третира проблема и в такива случаи разполагаме с щатски и федерални законодателни тела, които да пишат законите ни. — Лекцията по гражданско право му се удаваше. — Що се отнася до номинациите за Върховния съд, които трябва да направя, имам намерение да потърся най-добрите съдии, които успея. С това ще се

справим бързо. Конституцията е нещо като Библия за Съединените американски щати и съдиите във Върховния съд са... теолози, предполагам, които я тълкуват. Не се предполага, че трябва да пишат нова Конституция, а да определят какво означават постановките ѝ. Когато се налага промяна в Конституцията, разполагаме със съответния механизъм и вече сме го използвали повече от двайсет пъти.

— Значи ще изберете само стриктни конституционалисти, които най-вероятно ще отменят закона «Роу»?

Беше все едно да блъскаш стена. Райън многозначително замълча преди да отговори.

— Надявам се да избира най-добрите съдии, които успея да открия. Няма да ги разпитвам по отделни въпроси.

Репортерът от «Бостън Глоуб» скочи на крака.

— Господин президент, ами когато животът на майката е в опасност, католическата църква...

— Отговорът е очевиден. Животът на майката е от върховно значение.

— Но църквата твърди...

— Не говоря за католическата църква. Както вече казах, не мога да нарушавам закона.

— Но вие искате да бъде променен — отбеляза журналистът.

— Да, смятам, че за всички е най-добре, ако въпросът се върне в щатските законодателни тела. По този начин народните представители могат да напишат законите в съответствие с волята на своя електорат.

— Но в такъв случай — отбеляза представителят на «Сан Франциско Екзамиънър» — в страната ще има различни закони и в някои райони абортът ще е незаконен.

— Само ако избирателите искат така. Такъв е механизмът на демокрацията.

— Но какво ще кажете за бедните жени?

— Това не зависи от мен — отвърна Райън. Започваше да се нервира. Чудеше се как изобщо се е забъркал в тази каша.

— И така, поддържате ли поправка на конституцията, забраняваща аборта? — попита репортерът от «Атланта Конститюшън».

— Не, смятам, че това не е конституционен въпрос. Според мен е най-подходящо да се реши на законодателно равнище.

— Значи — обобщи журналистът от «Ню Йорк Таймс» — лично вие сте против аборта поради етични и религиозни съображения, но няма да лишите жените от техните права. Имате намерение да назначите в новия Върховен съд консервативни съдии, които навярно ще отменят закона «Роу», но не поддържате конституционна поправка, която да забрани свободата на избора. — Репортерът се усмихна. — Какво точно смятате всъщност по този въпрос, сър?

Райън поклати глава, прехапа устни и съдържа първия вариант на отговора си на това нахалство.

— Струва ми се, току-що изясних това. Не желаете ли да преминем на друга тема?

— Благодаря ви, господин президент — високо извика някакъв възрастен репортер, подтикнат от отчаяните жестикулации на Арни ван Дам. Райън слезе от подиума озадачен, заобиколи ъгъла и после още един, след което се скри от поглед. Шефът на персонала го стисна за ръката и едва не го блъсна в стената. Този път Службата за сигурност дори не помръдна.

— Господи, Джак, ти току-що вбеси цялата страна!

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че не наливаш бензин в колата си, когато пушиш цигара, по дяволите! Господи! Не знаеш ли какво направи? Хората, които са за аборта, сега си мислят, че ще отнемеш правата им. Другите смятат, че изобщо не те е грижа за проблема им. Ти беше направо съвършен, Джак. За пет минути успя да настроиш срещу себе си цялата страна! — Ван Дам замълча и остави своя президент пред кабинета, като се страхуваше наистина да не изпусне нервите си, ако каже нещо повече.

— За какво говори той? — попита Райън. Агентите от Службата за сигурност около него не му отговориха. Това не им беше работа — политика, — а и освен това бяха също толкова раздвоени по въпроса, колкото и цялата страна.

Беше все едно да отнемеш бонбон от бебе. И след първоначалния шок бебето закрепя доста силно.

— БЪФАЛО ШЕСТ, тук ГИДЪН ШЕСТ, край. — Подполковник Хърбърт Мастърман — «Дюк» за приятелите си — стоеше върху «Лудия Макс II», своя команден танк, стиснал в едната си ръка микрофон и бинокъл в другата. Пред него, разгънали се върху площ от шестнайсет квадратни километра в тренировъчната зона в пустинята Негев, се намираха танковете «Меркава» и пехотните транспортни машини на 7-а бронирана бригада от израелската армия, всички с мигащи жълти лампички и лилав дим, който се издигаше от куполите им. Димът беше израелско нововъведение. Когато танковете биваха уцелени в бой, те изгаряха, а когато рецепторите регистрираха лазерно «попадение», поставяха този знак. Но идеята бе по този начин израелците да отчитат успешните си удари срещу Противниковите сили. Само четири от танковете на Мастърман и шест от неговите разузнавателни машини бяха «мъртви».

— ГИДЪН, БЪФАЛО — разнесе се отговорът на полковник Шон Магрудър, командир на 10-и брониран моторизиран полк «Бъфало».

— Битката е приключена, полковник, край. Всички са в огневия капан.

— Прието, Дюк. Да вървим за анализа. След няколко минути ще се срещнем с един наистина опикан израелец. — Радиовръзката, разбира се, беше шифрована.

Мастърман се чувстваше като футболист, на когото позволяват да играе всеки ден. Командваше 1-ви ескадрон «Гидън» от 10-и БМП. Иначе би се наричал «батальон», но в моторизираната пехота беше различно, както показваха и жълтите нашивки на раменете им и червено-белите наръкавни знаци, обозначаващи частта им.

— Още някой изритан задник ли, сър? — попита шофьорът, когато шефът му си запали кубинска пура.

— Като агнета на заколение, Пъркинс. — Мастърман пийна вода от пластмасова бутилка. На трийсет метра над главата му прелетяха няколко израелски F-16, изразявайки яростта си от онова, което се беше случило долу. Навярно някои от тях бяха ударени от административните «ракети». Днес Мастърман особено бе внимавал в разполагането на своите машини «Стингър-Авенджър» и те естествено бяха пристигнали точно, както се очакваше. Добре.

Местната зала «Междузвездни войни» представляваше абсолютен двойник на онази във Форт Ъруин, но главният дисплей

беше малко по-малък, столовете бяха по-удобни и можеше да се пуши. Той влезе в сградата, като отупваше праха от камуфлажната си униформа и крачеше като Патън в Бастон^[1]. Израелците вече чакаха.

Здравият разум им казваше, че учението е било извънредно полезно за тях. Чувствата им подсказваха нещо друго. Израелската 7-а бронирана искрено се гордееше с качествата си. На практика сама, през 1973 година тя беше спряла на Голанските възвишения цял сирийски танков корпус, а сегашният им командир тогава бе лейтенант, поел командването на обезглавената рота и блестящо провел битката. Той не беше свикнал с провали, а току-що бе видял как за трийсет жестоки минути унищожават бригадата, в която на практика беше израснал.

— Генерале — каза Мастърман и протегна ръка на победения командващ. Израелецът се поколеба преди да я стисне.

— Нищо лично, сър, просто работа — каза подполковник Ник Сарто, който командваше 2-ри ескадрон «Бигхорн» И току-що бе изиграл ролята на чук по наковалнята на Мастърман. С израелската 7-а по средата.

— Господа, да започваме — извика старшият наблюдател. Като отстъпка през израелската армия, наблюдателният екип се състоеше по равно от опитни американски и израелски офицери и трудно можеше да се установи коя група е по-засрамена.

Първо изгледаха съкратен запис на теоретичното сражение. Означените в синьо израелски бойни машини навлязоха в тясната долина, за да се сблъскат с разузнавателния обход на «Гидън», който бързо се отдръпна, но не към подготвените отбранителни позиции на останалата част от ескадрона, а вместо това направи лъжливо движение под ъгъл. Като реши, че ѝ готвят капан, израелската 7-а извърши маневра на запад е цел да заобиколи и обкръжи противника, само за да попадне на плътна стена от окопани танкове. Точно след това — по-бързо, отколкото очакваха — от изток се появи «Бигхорн». Това стана толкова скоростно, че 3-ти ескадрон «Дакота» на Дъг Милс, полковият резерв, изобщо нямаше възможност да участва в играта в етапа на преследването. Все същата стара грешка. Израелският командир беше определил вражеските позиции само по предположения, вместо да прати разузнавателния си обход, за да разбере.

Израелският генерал гледаше записа и сякаш се смаляваше като спукан балон. Американците не се смееха. Самите те бяха преживявали същото, макар че бе далеч по-приятно да си на печелившата страна.

— Разузнавателният ти обход не беше разгърнат достатъчно надалече, Бени — дипломатично каза старшият израелски наблюдател.

— Арабите не се бият така! — отвърна Бенямин Ейтан.

— Но така се предполага, сър — отбеляза Мастърман. — Това е стандартната съветска доктрина, а пък всички те са обучавани в Русия, спомнете си. Натъпчете ги в огневия капан и им затръшнете задната врата. По дяволите, генерале, та нали през 73-та направихте точно това. Чел съм книгата ви за битката — прибави американецът. Това незабавно разпръсна лошото настроение. Едно от другите умения, в които американските офицери трябваше да се упражняват тук, беше дипломацията. Генерал Ейтан го погледна и успя да изобрази нещо, наподобяващо усмивка.

— Направих го, нали?

— Абсолютно сигурно. Смачкали сте онзи сирийски полк за четирийсет минути, доколкото си спомням.

— Ами вие, на 73 градуса източно? — отвърна Ейтан, благодарен за комплимента, макар да знаеше, че прави съзнателни усилия да сдържи нервите си.

Фактът, че Магрудър, Мастърман, Сарто и Милс бяха тук, не беше случаен. И четиримата бяха участвали в тежка бойна операция по време на войната в Персийския залив. Три взвода от 2-ри моторизиран полк «Драгун» се бяха натъкнали на елитна иракска бригада при много неблагоприятни климатични условия — прекалено лоши, за да позволят участие на полковия самолет дори само за да ги предупреди за вражеското присъствие. Американците бяха унищожили врага само за няколко часа. Израелците го знаеха и затова не можеха да се оплакват, че съюзниците им са «книжни» войници, които си играят на теоретични битки.

Резултатът от това «сражение» също можеше да се очаква. Ейтан беше нов, назначен за командващ само преди месец, и щеше да разбере, както бяха разбрали други израелски офицери, че американската тренировъчна система е по-безкомпромисна дори от истинска битка. Това бе тежък урок за израелците, толкова тежък, че

никой не можеше истински да го проумее преди да премине през тренировъчната зона в пустинята Негев, ТЗПН. Ако израелците имаха някаква слабост, това бе гордостта им, и полковник Магрудър го знаеше. Работата на Противниковите сили тук, както и в Калифорния, беше да я изличат. Гордостта на командира бе смърт за войниците.

— Добре — каза старшият американски командващ офицер. — Какво можем да научим от всичко това?

«Не закачай войниците от «Бъфало»» — помислиха си и тримата командири на ескадрони, но не го казаха. Преди да го преместят във Форт Търуин, Мариън Дигс беше върнал славата на полка. Макар че сред израелските отбранителни сили все още се говореше за това, войниците от 10-и бяха придобили уверено поведение, когато излизаха на пазар, и въпреки цялата мъка, която бяха причинили на израелската армия по тренировъчните полета на ТЗПН, те бяха изключително популярни. Наред с двете ескадри от изстребители F-16, 10-и БМП изпълняваше американския ангажимент към израелската сигурност, още повече че бяха обучавали еврейските сухопътни сили на равнище на подготовка, каквото не бяха постигали, откакто израелската армия едва не бе загубила дъх из хълмовете и градовете на Ливан. Ейтан щеше да се научи, и то бързо.

— Спомням си, когато ми разказахте колко възхитителна е демокрацията, господин президент — весело каза Головко, докато влизаше през вратата.

— Трябва да сте ме гледали по телевизията тази сутрин — успя да отвърне Райън.

— Спомням си и когато за такива коментари разстрелваха хора. — Зад руснака Андреа Прайс чу забележката и се зачуди как този тип има нахалството да се държи така с президента.

— Е, тук не стават такива работи — отвърна Джак, докато сядаше. — Това е всичко засега, Андреа. Двамата със Сергей сме стари приятели. — Разговорът щеше да е частен и дори нямаше да присъства секретарка, която да води бележки, макар че скрити микрофони щяха да записват всяка дума. Руснакът го знаеше. Американецът знаеше, че той го знае, но отсъствието на други хора в стаята беше комплимент за

госта, още един факт, който американецът знаеше, че руснакът също знае.

Когато вратата зад гърба на агентката се затвори, Головко каза:

— Благодаря ви.

— По дяволите, нали сме стари приятели.

Головко се усмихна.

— Вие бяхте превъзходен враг.

— А сега?

— Как се приспособява семейството ви?

— Горе-долу като мен — призна Джак, после промени тактиката.

— Разполагахте с три часа в посолството, за да навлезете в обстановката.

Головко кимна. Както обикновено, Райън бе получил пълни инструкции за тази среща, колкото и тайна да беше. Руското посолство се намираше само на няколко пресечки по 16-а улица и генералът бе стигнал пеш до Белия дом, лесен начин да не бъде забелязан в град, в който официалните лица пътуваха в официални коли.

— Не очаквах нещата в Ирак да се развият толкова бързо.

— Нито пък ние. Но не затова сте тук, Сергей Николаевич. Китай?

— Предполагам, че сателитните ви снимки са по-ясни от нашите. Армията им е вдигната в необичайно висока бойна готовност.

— Нашите хора са раздвоени по въпроса — каза Райън. — Може да се опитват да осъществят по-силен натиск върху Тайван. Увеличиха и флота си.

— Флотът им все още не е готов за бойни действия. Армията им обаче е, както и ракетните им сили. Но те няма да пресекат протока Формоза, господин президент.

Това правеше причината за пътуването му съвсем ясна. Джак замълча, за да погледне през прозореца към паметника на Вашингтон, заобиколен от кръг пилони със знамена. Какво беше казал Джордж Вашингтон за избягването да се обвързват с чуждестранни съюзи? Но тогава светът е бил много по-прост, помисли си Джак — два месеца за пресичане на Атлантика, а не шест-седем часа...

— Америка няма да толерира едно китайско нападение срещу Русия — каза Райън. — Такъв конфликт би оказал много неблагоприятно въздействие върху световния стабилитет и също би

попречил на страната ви да стане наистина демократична. Америка иска да види Русия като просперираща демокрация. Бяхме врагове достатъчно дълго. Би трябвало да сме приятели, а Америка иска приятелите и да живеят в безопасност и мир.

— Те ни мразят, завиждат ни заради онова, което имаме — заяви Головки, все още недоволен от позицията на Америка.

— Сергей, времето държавите да заграбват онова, което не могат да спечелят, отдавна е в миналото. Това е история и тя не трябва да се повтаря.

— Ами ако въпреки всичко ни нападнат?

— Ще пресечем този мост, когато стигнем до него, Сергей — отвърна президентът. — Важното е да предотвратим такива действия. Щом изглежда, че наистина възнамеряват да направят това, ще ги посъветваме да премислят. Ние постоянно държим нещата под око.

— Струва ми се, че вие не ги разбирате. — Опитвах се да му окажат натиск, Райън разбираше. Те наистина бяха разтревожени.

— Смятате ли, че някой ги разбира? Смятате ли, че самите те знаят какво искат? — Двамата разузнавачи — защото и двамата винаги мислеха за себе си точно така — се спогледаха.

— Това е проблемът — призна Головки. — Опитвам се да обясня на моя президент, че е трудно да се предвижда поведението на един такъв народ. Те са способни, но ние също, и резултатът от двете страни изглежда различен — в такъв случай в игра влизат личностите. Иван Еметович, те са старци със стари идеи. В това отношение личностите им имат значение.

— А също историята, културата, икономиката и търговията — а аз все още не съм имал възможността да ги видя отблизо. Слаб съм по тази част от света — напомни на госта си Джак. — Прекарал съм по-голямата част от живота си в опити да се оправя с вас.

— И така, ще ни подкрепите ли?

Райън поклати глава.

— Прекалено рано и прекалено спекулативно е да се стига толкова далеч. Ние обаче ще направим всичко възможно, за да предотвратим евентуален конфликт между Китай и Русия. Ако се стигне дотам, вие ще използвате ядрено оръжие. Знам го. Смятам, че и те го знаят.

— Но не вярват.

— Сергей, никой не е толкова глупав. — Райън мислено си отбеляза да обсъди положението със Скот Адлер, който познаваше региона много по-добре от него. В момента беше време да мине на друг въпрос. — Ирак. Какво казват вашите хора?

Головко сбърчи лице.

— Преди три месеца засякоха мрежата ни. Двайсет души бяха разстреляни или обесени — след разпит естествено. Онези, които ни останаха, не ни съобщават много, но изглежда, че старшите генерали се готвят да направят нещо.

— Тази сутрин двама от тях се появиха в Судан — каза Райън. Не му се бе случвало често да сварва Головко изненадан.

— Толкова бързо?

Райън кимна и му подаде снимките от хартумското летище.

Головко ги разгледа. Не познаваше лицата им, но всъщност нямаше нужда. Информацията, предавана на такова равнище, винаги се оказваше вярна. Дори с врагове или бивши врагове една нация трябваше да спазва думата си за някои неща.

— Значи Иран. Имаме няколко души там, но през последните дни не сме чували нищо. Както знаете, обстановката там е опасна за шпионаж. Предполагаме, че Даряеи има нещо общо с убийството, но нямаме никакви доказателства. — Той замълча за миг. — Изводите от всичко това са сериозни.

— Искате да кажете, че не можете да направите нищо ли?

— Не, Иван Еметович, не можем. Нямаме влияние, както и вие.

---

[1] Град в Югоизточна Белгия, където по време на германската контраофанзива през 1944 г. са били обкръжени американските войски под командването на ген. Джордж Патън. — Б.пр. ↑

18. ПОСЛЕДНИЯТ САМОЛЕТ

Следващият полет започна рано. Третият и последен пътнически самолет на корпорацията беше повикан от Европа и след смяна на екипажа бе готов три часа преди определеното време. Това означаваше, че първият самолет може да отлети за Багдад, да вземе още двама генерали и да се върне. Бадрейн се чувстваше почти като туристически агент или диспечер освен необичайната си роля на дипломат. Надяваше се само да не отнеме прекалено много време. Можеше да стане опасно да е пътник на последния самолет, защото той — е, нямаше как да се разбере кой щеше да е последен, нали? Генералите още не бяха осъзнали това. Последният спокойно можеше да стане мишена за обстрел, като остави хората на земята да носят последствията, а Бадрейн знаеше, че ще бъде с тях... Е, сви рамене той, животът си имаше рискове, а на него му плащаха добре за тях. Поне му бяха казали, че след по-малко от три часа ще отлети поредният самолет, а пет часа след него — още един. Но крайната сметка щеше да възлезе на десет-единайсет и при сегашното темпо това щеше да отнеме още цели три дни.

Извън границите на летището иракската армия все още беше по улиците, но сега положението щеше да се промени. Наборниците и дори елитните гвардейци щяха да останат навън още няколко дни и да свикнат с еднообразната и безцелна рутина, а тя бе нещо разрушително за войниците. Щяха да се размотават, да пушат и да започнат да си задават въпроси: «Какво точно става?» Отначало нямаше да има отговори. Сержантите им щяха да им казват да си изпълняват задълженията, самите те посъветвани така от ротните си офицери, посъветвани на свой ред от командването на батальона и така нататък по цялата йерархия... докато някой не повтореше същия въпрос и не се окажеше, че няма никой по-висшестоящ, който да му нареди да млъкне. В този момент въпросът щеше да рикошира надолу по стълбицата. Тогава армията щеше да проумее, че нещо не е наред.

Предполагаше се, че генералите разбират тези неща — но не, вече не ги разбираха. С тях се случваше нещо много глупаво, особено в тази част на света. Те забравяха. Беше толкова лесно. Просто забравяха, че вилите, слугите и автомобилите не са божи дар, а временно удобство, което може да изчезне също толкова лесно, колкото утринната мъгла. Те се страхуваха от Даряеи повече, отколкото от собствения си народ, и това бе глупаво. И щеше просто да ядоса Бадрейн, ако животът му не зависеше от техния.

Седалката от дясната страна на отделението все още беше влажна. Този път на нея седеше най-малката дъщеря на генерала, който допреди няколко минути бе командвал 4-та гвардейска дивизия (моторизирана) и който сега се съветваше с колегата си от военновъздушните сили. Детето почувства влагата по ръката си и озадачено започна да я ближе, докато майка му не го видя и не го прати да се измие. После майката се оплака на иранския стюард, който пътуваше в задната част заедно с тази група. Той премести детето на друга седалка и си отбеляза да я почистят или сменят в Мехрабад. Сега напрежението вече не беше толкова силно. Първите двама офицери бяха съобщили от Хартум, че всичко е наред. Взвод от суданската армия охранявал голямата къща, в която двамата били настанени, и изглежда, нямало никаква опасност. Генералите предварително бяха решили, че ще направят съществен «принос» за богатството на тази страна, така че си бяха осигурили лична охрана за времето — надяваха се да е кратко, — което щяха да прекарат там. Все още в Багдад, шефът на разузнаването им сега разговаряше по телефона и осъществяваше различни контакти в различни страни, за да им осигури безопасно постоянно пребиваване. Швейцария? Чудеха се. Студена страна от гледна точка и на климат, и на култура, но пък сигурна и — за хората, които имаха пари, които да инвестират — анонимна.

— На кого принадлежат трите гълфстрийма?

— Регистрацията на самолетите е швейцарска, лейтенант — събщи майор Сабах. Току-що бе разбрал този факт. От направените в Хартум снимки беше получил номера, изписан на опашката, и после

лесно го провери в компютърната база данни. Обърна страницата, за да види чии са самолетите. — Принадлежат на някаква корпорация. Имат три реактивни и няколко по-малки с турбодвигатели за полети из Европа. Ще трябва да направим още проверки, за да научим повече за компанията. — Но някой друг щеше да свърши това и да открие очевидното. Навярно някаква вносно-износна организация, по-скоро само на хартия, отколкото в действителност, може би с малка фасада, занимаваща се с истински, макар и незначителен бизнес заради паравана. Корпорацията щеше да има средно голяма сметка в търговска банка и някоя адвокатска фирма щеше да се грижи педантично да спазват всички местни закони. Служителите щяха отлично да знаят как да се държат — Швейцария почиташе законите — и как да поддържат всичко в ред. В крайна сметка корпорацията щеше да потъне вдън земя, защото швейцарците не пречеха на хора, които влагаха пари в банките им и спазваха законите им. Онези, които грубо ги нарушаваха, можеха да намерят страната толкова негостоприемна, колкото онази, която напускаха генералите. Това също беше обяснимо.

Жалкото, помисли си Сабах, бе, че познаваше първите две лица, а навярно щеше да познава и онези, които сега бяха на път. Щеше да му достави удоволствие, ако ги изправеха пред правосъдието, особено пред кувейтското. Когато Ирак нападна родината му, повечето от тях бяха по-млади и бяха взели участие в грабежите. Майор Сабах помнеше как беше обикалял из улиците, опитвайки се да изглежда колкото може по-малко подозрителен и опасен, докато други кувейтци се бяха съпротивлявали по-активно. Това бе смело, но опасно. Повечето от тях бяха заловени и убити, наред с членове на собственото му семейство, и макар че оцелелите сега бяха известни и богато възнаградени, тези малцина бяха действали на базата на събирана от него информация. Майорът нямаше нищо против. Семейството му беше достатъчно богато и той харесваше работата си на разузнавач. Нещо повече, бе дяволски сигурен, че страната му вече никога няма да бъде изненадана по този начин. Той лично щеше да се погрижи за това.

Във всеки случай генералите, които бягаха, представляваха по-малък проблем от хората, които щяха да ги заместят. Именно това тревожеше майора.

— Е, страхувам се, че за господин Райън това беше доста слабо представяне във всяко едно отношение — каза по време на обедната информационна емисия Ед Килти. — На първо място, доктор Бретано е индустриалец, отдавна оттеглил се от държавна служба. Бях там, когато се споменаваше името му и когато той отказа да приеме висок правителствен пост — така че да може да остане там, където бяхме ние, и да прави пари, предполагам. Той е талантлив мъж, очевидно добър инженер... — с толерантна усмивка призна Килти, — но министър на отбраната — не. — Той подчерта думите си с поклащане на глава.

— Какво мислите за позицията на президента Райън за аборта, сър? — попита Бари от Си Ен Ен.

— Точно това е проблемът, Бари. Всъщност той не е президент — с мек, делови глас отвърна Килти. — И ние трябва да поправим тази грешка. Неспособността му да разбере обществото ясно се прояви по време на онова противоречиво и недообмислено изявление в пресзалата. Законът «Роу В. Уейд» е единствено валиден. Това е всичко, което трябваше да каже. Не е задължително президентът да харесва законите, но трябва да ги поддържа. Разбира се, за който и да е правителствен служител да не разбира мнението на американския народ по този въпрос не показва чак толкова безчувственост към правото на избор на жените, колкото обикновена некомпетентност. Единственото, което Райън трябваше да направи, беше да послуша съветниците си, но той не е направил дори това. Той представлява опасност за всички ни — заключи Килти. — Такива в Белия дом не ни трябва.

— Но вашето твърдение... — Вдигнатата ръка накара кореспондента да замръзне на място.

— Това не е твърдение, Бари. Това е факт. Изобщо не съм подавал оставка. Изобщо не съм напускал вицепрезидентския пост. По тази причина, когато Роджър Дърлинг загина, аз станах президент. Онова, което трябва да направим в момента, и господин Райън ще го направи, ако обича страната си, е да съставим съдебна комисия за проверка на конституционните постановления и да решим кой всъщност е президентът. Ако Райън не направи това — е, той ще се постави пред благото на страната. Искрено вярвам, че Джак Райън ще се осъзнае.

Той е честен и в миналото се е проявявал като храбър човек. За съжаление в момента е объркан, както видяхме на пресконференцията тази сутрин.

— Голям хитрец е, Джак — отбеляза ван Дам, като изключи звука. — Виждаш ли колко е добър?

Райън едва не падна от стола си.

— По дяволите, Арни, та нали точно това казах! Трябва да съм го повторил три-четири пъти — това е законът и аз не мога да наруша закона. Точно това казах!

— Помниш ли, че ти казах да владееш нервите си? — Шефът на персонала изчака Райън да се успокои и отново включи звука.

— Най-тревожно обаче — казваше Килти, — е онова, което Райън каза за назначенията във Върховния съд. Съвсем ясно е, че иска да върне часовника назад за много неща. Щял да назначи само стриктни конституционалисти. Човек се чуди дали не иска да разруши вече построеното и Бог знае какво още. За съжаление ние се намираме в положение, по време на което президентът ще упражнява огромна власт, особено в съдилищата. А Райън просто не знае как, Бари. Не го знае и онова, което разбрахме днес за намеренията му... е, това направо е страшно, нали?

— Да не би да съм на друга планета, Арни? — попита Джак. — Не съм казвал «стриктни конституционалисти». Каза го един от репортерите.

— Джак, не става дума за онова, което казваш. Важно е какво чуват хората.

— Точно какви щети смятате, че би могъл да нанесе президентът Райън? — попита по телевизията Бари. Килти го беше подмамил и Бари реагираше направо свършено. Той задаваше въпросите така, че да покаже, че продължава да нарича Райън «президент», но пък формата им бе такава, че щеше да разклати вярата на хората в него. Не беше за чудене, че Ед имаше такъв успех сред дамите. А средният зрител никога нямаше да долови тънкостите, с които примамваше кореспондента. Истински професионалист.

— В положение като сегашното, с обезглавено правителство ли? Възможно е да отнеме години, за да се възстанови онова, което обърка той — със сериозната загриженост на доверен семеен лекар отвърна Килти. — Не защото е лош човек. Определено не е такъв. А защото

просто не знае как да изпълнява задълженията на президент на Съединените щати. Просто не знае, Бари.

— Ще се видим отново след съобщенията от нашите кабелни оператори — каза Бари към камерата. Арни вече беше чул достатъчно и нямаше нужда да гледа рекламите, така че изключи телевизора.

— Господин президент, преди не се притеснявах, но сега съм истински притеснен. — Той замълча за миг. — Утре ще видите, че някои уводни статии в едни от най-важните вестници се съгласяват с необходимостта от съдебна комисия и няма да имате избор, освен да се примирите с това.

— Почакай малко. Законът не казва, че...

— Законът не казва нищо. Пък и дори да казваше, няма Върховен съд, който да вземе решение. Ние сме демокрация, Джак. Народната воля ще реши кой е президентът. Народната воля ще бъде разклатена от онова, което казват медиите, а ти никога не си можел да работиш с тях толкова добре, колкото Ед.

— Виж, Арни, той подаде оставка. Аз бях утвърден от Конгреса за вицепрезидент, Роджър загина, аз станах президент и това е шибаният закон! И по закон трябва да остана аз. Положил съм клетва и ще го направя. Изобщо не съм искал тази шибана работа, но никога през живота си не съм бягал от нищо и проклет да съм, ако избягам от това! — Имаше още нещо. Райън презираше Едуард Килти. Не харесваше политическите му възгледи, не харесваше харвардските му маниери, не харесваше частния му живот, дяволски сигурно не харесваше отношението му към жените. — Знаеш ли какво е той, Арни? — изръмжа Райън.

— Да, знам. Той е сводник и измамник. Няма абсолютно никакви убеждения. Никога не е практикувал право, но е помогнал за написването на безброй закони. Не е лекар, но е определял националната политика в областта на здравеопазването. Цял живот е бил професионален политик, винаги е живял на държавни разноски. Никога не е създал нещо, нито пък е служил в частния сектор на икономиката, а е прекарал живота си, като е решавал колко високи да са данъците и как да се изразходват парите. Единствените чернокожи, които е срещал като дете, са били прислужничките, които са оправяли спалнята му, но е защитник на правата на малцинствата. Той е лицемер. Той е шарлатан. И ще спечели, освен ако не си седнеш на

задника, господин президент — каза Арни. — Защото той знае как да играе играта, а ти — не.

Според историята на болестта пациентът беше пътувал до Далечния изток през октомври и в Банкок си бе позволил сексуалните услуги, с които тази страна беше добре известна. Някога Пиер Александър, тогава капитан, назначен във военна болница в същата страна, сам си ги бе позволявал. Съвестта му не го тормозеше за това. Тогава бе млад и глупав, каквито се предполага да са хората на тази възраст. Но това беше преди СПИН. На него се падна да каже на пациента — мъж, бял, трийсет и шест годишен — че има в кръвта си антигена на СПИН, че не може да прави секс с жена си без предпазни мерки и че жена му незабавно трябва да се подложи на кръвна проба. О, тя била бременна? Незабавно, веднага. Още утре, ако е възможно.

Чувстваше се като съдия. Не за първи път съобщаваше такива новини и сигурно нямаше да е за последен, но когато съдията произнася смъртна присъда, поне е за тежко престъпление и има възможност за обжалване. Това нещастно копеле не беше виновно за нищо друго, освен че се бе проявило като мъж на разстояние от дванайсет часови пояса от вкъщи, навярно пиян и самотен. Може би след като се е скарал с жена си по телефона. Може би тя е била бременна и тогава, а той не е искал да има деца. Може би причината просто беше в екзотичните условия, а Алекс отлично си спомняше колко прелъстителни могат да са онези момичета с детински личица, пък и, по дяволите, кой би разбрал? Сега много хора щяха да разберат и нямаше да има обжалване. Това можеше да се промени, помисли си доктор Александър. Току-що го бе казал на пациента. Човек не трябваше да им отнема надеждата. Точно това казваха и онколозите на пациентите си от две поколения насам. Тази надежда беше реална, беше истинска, нали? По въпроса работеха някои умни хора — Александър бе един от тях — и пробивът можеше да стане още утре. Или след сто години. Пациентът разполагаше с десет.

— Не изглеждате много щастлив.

Той вдигна поглед.

— А, доктор Райън.

— Доктор Александър, познавате Рой, нали? — Тя посочи към масата с таблата си. Столът днес беше претърпан. — Имате ли нещо против?

— Моля.

— Лош ден?

— Случай на тип «Е» — каза само той.

— HIV, Тайланд? Сега тук ли е!

— Вие наистина четете «М & М» — успя да се усмихне той.

— Трябва да съм в крак със специалистите си. Тип «Е», сигурен ли сте? — попита Кати.

— СПИН? — попита Рой Олтман. Останалите от охраната на ХИРУРГ се бяха пръснали из помещението. Биха предпочели тя да се храни в кабинета си, но доктор Райън им беше обяснила, че това е един от начините, по който лекарите в «Хопкинс» вървят в крак един с друг и че за нея е дългогодишен навик. Днес това бяха инфекциозните болести. Утре — педиатрията.

— Тип «Е» — кимна Алекс. — В Америка се среща предимно тип «В». Също като в Африка.

— Каква е разликата?

— Тип «В» се пренася трудно — отговори му Кати. — Изисква пряк контакт с кръвни продукти. Случва се с интравенозни наркомани, които използват едни и същи игли, или при полов контакт, но в общи линии се ограничава до хомосексуалисти, които имат тъканни увреждания или от разкъсване, или по-често от венерически болести.

— Забравяте и лошия късмет, но това е само около един процент — пое щафетата Александър. — Започва да изглежда като че ли тип «Е» — в този случай прихванат в Тайланд — осъществява хетеросексуален скок много по-лесно, отколкото тип «В». Очевидно е по-издръжлив вариант.

— Много ли е зле? — попита Олтман. Работата с ХИРУРГ се превръщаше в образователна програма.

— Преди повече от пет години Ралф Форстър отиде да види какво е положението. Знаеш ли историята, Алекс?

— Не цялата, само края.

— Ралф отлетял там в командировка на официално пътуване и прочее и първото нещо, което се случило след слизането му от самолета, когато тайландският представител го посрещнал на

митницата и го отвел до колата, било да го попита: «Искате ли няколко момичета за довечера?» Тогава разбрал, че има действителен проблем.

— Вярвам, че е било така — каза Алекс, спомняйки си времето, когато самият той би се усмихнал и кимнал в отговор. Този път успя да не потръпне. — Броят на пациентите е тъжен, господин Олтман. В момента почти една трета от момчетата, постъпващи в тайландската армия, са HIV-позитивни. Предимно тип «Е».

— Една трета?

— Повече от двайсет и пет процента, когато Ралф отиде там. Това е сериозно количество, нали?

— Но това означава...

— Може да означава, че след петдесет години Тайланд няма да съществува — с делови глас, който скриваше вътрешния ѝ ужас, съобщи Кати. — Когато учех тук, смятах, че онкологията е мястото за най-умните. Смятах, че не бих могла да се захвана с това и да понеса стреса, затова режах очи и ги поправях. Грешах. Ние ще победим рака. Но тези проклетите вируси... просто не знам.

— Решението, Кати, е да се разберат точните взаимодействия между генните спирали във вируса и тези на клетката приемник. Тогава няма да е чак толкова трудно. Щом решим този проблем, можем да ги победим. — Подобно на повечето изследователи, Александър беше оптимист.

— Значи изследване на човешката клетка, така ли? — заинтригуван попита Олтман. Александър поклати глава.

— Нещо много по-малко от нея. Вече сме в генома. Все едно да разгловиш непозната машина и на всяка стъпка да се опитваш да разбереш каква е функцията на отделните части. Рано или късно всички елементи са разглобени и ти знаеш къде им е мястото. След това проверяваш какво правят всички те по систематичен начин. Ето с какво се занимаваме в момента.

— Знаете ли до какво ще се сведе всичко това? — попита Кати, после сама си отговори: — До математика.

— Точно това казва и Гъс в Атланта.

— Математика ли? Защо — възрази Олтман.

— На най-основно равнище човешкият генетичен код е съставен от четири аминокиселини, обозначени като А, С, G и Т. Всичко се определя от това как са свързани помежду си тези букви — искам да

кажа киселините — поясни Алекс. — Различните последователности могат да означават различни неща и да взаимодействат по различни начини. Навярно Гъс е прав: взаимодействията са математически определени. Генетичният код всъщност е код. Той може да бъде дешифриран и може да бъде разбран.

«Навярно някой ще им придаде математически стойности... сложни многочлени...» — помисли си той. Дали беше важно?

— Просто досега не се е появил някой достатъчно умен, за да направи това — отбеляза Кати Райън. — Това е основният проблем, Рой. Някой ден някой ще го реши и ще ни даде ключа за побеждаването на всички човешки болести. На всички. До една. Златното гърне в края на тази дъга е медицинското безсмъртие — а кой знае — може би и човешкото.

— Което ще изхвърли всички ни на улицата, особено вас, Кати. Едни от първите неща, които ще поправят в човешкия геном, ще са миопията, диабетът и...

— Вие ще останете безработен още преди мен, професоре — със закачлива усмивка каза Кати. — Аз съм хирург, не го забравяйте. Все ще ми останат травми за оправяне. Но рано или късно ще спечелите битката си.

Но дали щеше да е навреме за сутрешния му пациент с тип «Е»? — зачуди се Алекс. Навярно не. Сигурно не.

Сега вече ги проклинаше, предимно на френски, но също и на фламандски. Военните санитарни не знаеха нито един от двата езика. Мауди говореше първия достатъчно добре, за да я разбира, но колкото и отвратителни да бяха клетвите ѝ, те не бяха продукт на ясен разум. Мозъкът вече беше поразен и сестра Жана Батист не бе в състояние дори да разговаря със своя Бог. Най-накрая болестта атакуваше сърцето ѝ и това изпълваше лекаря с надежда, че Смъртта ще я отнесе, за да прояви закъсняла милост към жената, заслужила много повече, отколкото бе получила от живота. Може би за нея делириумът идваше като спасение. Може би душата ѝ вече се бе откъснала от тялото. Може би като не знаеше къде се намира, коя е и какво става, болката вече не я докосваше, не и на местата, които имаха значение. Докторът се

нуждаеше от тази илюзия, но ако онова, което виждаше, наистина беше милост, то тя бе някаква нейна ужасна разновидност.

Лицето на пациентката беше покрито с обриви. Той не можеше да разбере дали очите ѝ все още функционират. Те кървяха и по повърхността, и отвътре, и дори жената все още да виждаше, това нямаше да е за дълго. Преди половин час едва не я бяха изпуснали — бяха се втурнали в стаята и я завариха полузадушена от вдишаната повърната материя. Санитарите се бяха опитвали да прочистят дихателните ѝ пътища и в същото време да не скъсат ръкавиците си. Макар и покрити с гладка пластмаса, ремъците, които я държаха неподвижна, вече бяха протрили кожата ѝ, предизвиквайки още кървене и нови болки. Тъканите на кръвоносната ѝ система също се разпадаха и преливаната ѝ кръв течеше колкото по съдовете на ръцете и краката ѝ, толкова и по леглото. Сега медицинските работници истински се страхуваха дори само да докосват пациентката, въпреки ръкавиците и костюмите. Мауди видя, че са донесли пластмасова кофа с йоден разтвор и докато гледаше, един от тях натопи ръкавиците си в него и ги изтръска, без да ги изсушава, така че ако я докосне, да има химическа преграда срещу патогените, които можеха да се прехвърлят върху него от тялото ѝ. Тези предпазни мерки бяха излишни — ръкавиците бяха плътни, — но Мауди едва ли можеше да обвинява мъжете заради страха им. След изтичането на смяната пристигнаха новите дежурни и предишните си тръгнаха. На излизане един от тях хвърли поглед назад с безмълвна молитва Аллах да отнесе жената преди след осем часа да му се наложи да се върне отново тук. Излязъл навън, облеченият също като останалите в пластмасов костюм ирански военен лекар щеше да отведе хората в дезинфекционната, където преди да се съблекат щяха да напръскат облеклото им, а после и телата им, докато костюмите се изгаряха на пепел в камерата на долния етаж. Мауди не се съмняваше, че процедурите ще се изпълнят буквално — не, те щяха да надхвърлят необходимото във всяка една подробност и дори тогава хората щяха да се страхуват от предстоящите дни.

Ако точно в този момент можеше да създаде смъртоносно оръжие, той щеше да го използва върху нея. По дяволите последствията. Няколко часа преди това можеше да е достатъчна една голяма инжекция въздух, която щеше да предизвика фатална емболия, но кръвоносната ѝ система се бе разпаднала до такава степен, че не

можеше да е сигурен дори в това. Именно силата ѝ правеше изпитанието толкова ужасно. Колкото и дребна да беше, в продължение на четирийсет години тя бе работила по много часове и в резултат здравето ѝ беше изненадващо добро. Тялото, което задържаше храбрата ѝ душа толкова дълго, нямаше да капитулира, колкото и безплодни да бяха усилията му.

— Хайде, Мауди, ти отлично разбираш положението — каза иззад него директорът.

— Какво искате да кажете? — без да се обръща, попита той.

— Щеше ли да е различно, ако жената беше останала в африканската болница? Нямаше ли да я лекуват по същия начин и да взимат същите мерки, за да я поддържат? Кръвта, преливаните ѝ течности и всичко останало. Щеше да е абсолютно същото. Религията ѝ не позволява евтаназия. Във всеки случай тук се полагат по-добри грижи — хладно отбеляза той. После се обърна, за да погледне картоната. — Пет литра. Отлично.

— Бихме могли да започнем...

— Не — поклати глава директорът. — Когато сърцето ѝ спре, ще източим цялата и кръв. Ще извадим черния дроб, бъбреците и далака и едва тогава започва истинската ни работа.

— Някой би трябвало поне да се помоли за душата ѝ.

— Ти ще го направиш, Мауди. Ти си прекрасен лекар. Грижиш се дори за една неправоверна. Можеш да се гордееш с това. Ако беше възможно да я спасиш, щеше да го направиш. Знаем го. И ти го знаеш. Знае го и тя.

— Онова, което правим, за да го използваме срещу...

— Срещу неправоверни — напомни му директорът. — Срещу онези, които мразят страната ни и Вярата ни, които плюят върху думите на Пророка. Даже ще се съглася с теб, че тази жена е добродетелна. Аллах ще е милостив към нея, сигурен съм. Не ти си избрал съдбата ѝ. Нито пък аз. — Трябваше да възстанови увереността на Мауди. Младият мъж бе блестящ лекар. Прекалено добър. От своя страна, директорът благодареше на Аллах, че е прекарал последните десет години в лабораторията, в противен случай би могъл да се поддаде на същите човешки слабости.

Бадрейн настояваше. Този път — трима генерали. Всички седалки бяха заети, двете малки деца на един от офицерите дори седяха заедно. Вече разбираха. Трябваше. Беше им обяснил, като сочеше към кулата. Диспечерите бяха наблюдавали всеки пристигащ и излитащ самолет и вече трябваше да знаят какво става. Нямахше полза да ги арестуват, тъй като семействата им щяха да разберат, а ако приберяха и семействата им, щяха да останат съседите, нали?

«Просто следващия път пратете проклетия авиолайнер» — искаше му се да каже на Техеран, но не, някой щеше да възрази, тук или там, нямаше значение, защото независимо какво кажеш, независимо колко разумно е то, някой щеше да възрази. Дали от иранска, или от иракска страна също нямаше значение. И в двата случая щяха да бъдат убити хора. Със сигурност. Сега вече не им оставаше нищо друго, освен да чакат, да чакат и да се тревожат. Той би изпил няколко чашки, но се отказа. Неведнъж беше пил алкохол. През всички години в Ливан. Както сега Бахрейн, някога Ливан бе и навярно отново щеше да стане място, където можеха да се нарушават стриктните ислямски норми, и там, наред с всички останали, той си беше позволявал западния порок. Можеше скоро да настъпи смъртта му и грешник или не, той бе мюсюлманин, и щеше да я посрещне както трябва. Затова пиеше кафе, гледаше през прозореца от мястото си до телефона и си казваше, че ръцете му треперят от кофеина, а не от нещо друго.

— Вие ли сте Джексън? — попита Тони Бретано. Беше прекарал сутринта с временните шефове. Сега идваше време за работягите.

— Да, сър. Предполагам, че съм вашият оперативен офицер — отвърна Роби. По изключение днес не носеше купчина бумаги.

— Лошо ли е положението?

— Ами, пръснати сме доста нарядко. Все още имаме две бойни групи^[1] в Индийския океан, които следят Индия и Шри Ланка. Транспортираме два батальона лека пехота до Марианските острови, за да възстановим контрола си там и да наблюдаваме изтеглянето на японските части. Въпросът е предимно политически и не очакваме проблеми. Предните ни военновъздушни сили бяха върнати в

континенталната част на страната за ремонт. Този аспект от операциите срещу Япония мина добре.

— В такъв случай сигурно ще искате да ускоря производството на F-22 и да възстановя това на B-2, така ли? Така ми каза шефът на военновъздушните сили.

— Съвсем скоро доказахме, че самолетите с тези радарни системи са от огромна полза, господин министър, и това е факт. Колкото повече получим, толкова по-добре.

— Съгласен съм. Ами останалата част от армейската структура? — попита Бретано.

— Адски зле сме по отношение на всички ангажименти, които сме поели. Ако се наложи отново да отидем в Кувейт например, като през 1991 година, няма да можем. Буквално не разполагаме с такива сили, които да пратим. Знаете каква е работата ми, сър. Трябва да решавам как да вършим нещата, които трябва да вършим. Добре, операциите срещу Япония ни отведоха толкова, далече, колкото можехме да отидем, и...

— Мики Мур каза много хубави неща за плана, който сте съставили и изпълнили — отбеляза министърът на отбраната.

— Генерал Мур е много любезен, сър, но през цялото време бяхме на ръба, а това не е начинът, по който трябва да действат американските въоръжени сили, господин министър. Предполага се, че трябва да изкарваме акъла на хората още в момента, в който първият войник слезе от самолета. Ако се наложи, мога да импровизирам, но не това ми е работата. Рано или късно ще сбъркам — аз или някой друг — и това ще завърши със смъртта на войници.

— Съгласен съм и с това. — Бретано отхапа от сандвича си. — Президентът ми даде картбланш да прочистя това министерство, да правя нещата както си знам. Имам две седмици, за да съставя нов план за въоръжените сили.

— Две седмици ли? — Ако Джексън беше в състояние да пребледнее, щеше да го направи.

— Джексън, откога сте в армията? — попита министърът на отбраната.

— С времето във военното училище ли? Да речем трийсет години.

— Ако не можете да свършите тази работа до утре, значи не ви бива. Но аз ще ви дам десет дни — великодушно каза Бретано.

— Господин министър, аз съм оперативен офицер, а не чиновник и...

— Точно така. Според собственото ми виждане за нещата чиновниците трябва да изпълняват онова, от което се нуждаят оперативните офицери. Предполага се, че решенията на място като това трябва да се взимат от изпълнителите, а не от счетоводителите. Точно това беше проблемът в «Ти Ар Дабъл Ю», когато постъпих там. Счетоводителите казваха на инженерите как да си вършат работата. Не — поклати глава Бретано. — Така не става. Изпълнителите трябва да кажат от какво се нуждаят и счетоводителите трябва да измислят как да го вместят в бюджета. Винаги има сблъсъци, но решенията се определят от крайния резултат от работата.

Джексън успя да се усмихне.

— Какви са параметрите?

— Определете най-голямата възможна заплаха и най-сериозната криза, макар да изглежда малко вероятна, и разработете военна структура, която да може да се справи с тях. — Дори това не бе достатъчно и двамата мъже го знаеха. Някога всичко се беше определяло от правилото на «двете и половина войни» — Америка трябваше да е в състояние да се справи с два по-големи конфликта, плюс някакво по-малко стълкновение. Малцина изобщо бяха признавали, че това «правило» винаги е било фантазия още от времето на президентския мандат на Айзенхауер. Днес, както току-що бе признал Джексън, Америка не разполагаше с възможности да проведе дори само едно по-съществено бойно разгръщане. В сравнение с преди десет години флотът бе съкратен наполовина. Армията беше съкратена още повече. Военновъздушните сили бяха страшни, но въпреки това бяха загубили силата си почти наполовина. Морските пехотинци все още бяха силни и в готовност, но морската пехота бе експедиционен корпус, способен бързо да се разгръща в очакване на подкрепления, и въоръжението му беше опасно леко. Хладилникът не бе съвсем празен, но усилената диета наистина не беше изиграла много положителна роля.

— Десет дни?

— Дори в този момент в чекмеджето на бюрото си пазите онова, от което се нуждая, нали? — Офицерите плановици винаги бяха в готовност, Бретано знаеше това.

— Дайте ми няколко дни да го поизгледа, сър, но, да, ние сме готови.

— Джексън?

— Да, господин министър?

— Следях операциите ни в Тихия океан. Скип Тайлър, един от хората ми в «Ти Ар Дабъл Ю», беше много добър в тези неща и ние всеки ден сядахме над картите и плановете. Операциите, които сте разработили, бяха внушителни. Войната не е просто физическа. Тя е и психологическа, както всъщност е в живота. Спечелихме, защото имахте най-добрите хора. Оръжията и самолетите също имат значение, но най-важни са мозъците. Аз съм добър ръководител и дяволски добър инженер. Не съм военен. Де слушам какво ми казвате вие, защото вие и колегите ви знаете да се биете. Ще ви поддържам където и когато трябва. В замяна на това искам онова, от което наистина се нуждаете, а не онова, което бихте искали да имате. Не можем да си го позволим. Можем да победим бюрокрацията. Ще прочистя това министерство. В «Ти Ар Дабъл Ю» се избавих от много безполезни хора. Това е строителна компания и сега се управлява от инженери строители. Това е компания, която върши работа, и съответно трябва да се управлява от работници. Отговорни. Разумни. Устойчиви. Умни. Разбирате ли какво ви казвам?

— Струва ми се, че да, сър.

— Десет дни. Ако успеете, и по-малко. Обадете ми се, когато сте готов.

— Кларк — каза Джон по директната линия.

— Холцман — отвърна гласът и Джон чак се опули.

— Бих могъл да попитам откъде имаш този номер, но ти никога няма да разкриеш източника си.

— Прав си — съгласи се репортерът. — Спомняш ли си онази вечеря у Естебан?

— Смътно — излъга Кларк. — Беше отдавна. — Всъщност това не бе вечеря, но устройството, което трябваше да записва разговора, не

го знаеше.

— Дължа ти реванш. Какво ще кажеш за довечера?

— Ще ти се обадя. — Кларк затвори телефона. За какво, по дяволите, беше всичко това?

— Хайде, хайде, думите на Джак не бяха такива — каза на кореспондента на «Ню Йорк Таймс» ван Дам.

— Но искаше да каже точно това, Арни — отвърна репортерът. — Знаеш го. Аз също го знам.

— Иска ми се да не го натискаш толкова. Той не е политик — отбеляза шефът на персонала.

— Вината не е моя, Арни. Той изпълнява тази работа и трябва да спазва правилата.

Арнолд ван Дам кимна в знак на съгласие и прикри гнева, предизвикан от небрежната забележка на репортера. Вътрешно знаеше, че другият е прав. Играта се играеше точно така. Но също знаеше и че репортерът греша. Може би прекалено се беше привързал към президента Райън, достатъчно, за да възприеме някои от погрешните му идеи. Медиите, които представляваха предимно частния бизнес — повечето от тях бяха общи акционерни дружества — притежаваха такава власт, че определяха какво са казали хората. Това бе достатъчно лошо. Нещо повече обаче, те прекалено много обичаха работата си. Можеха да издигнат или да унищожат всеки в този град. Те определяха правилата. И тъй като самият той ги беше нарушил, можеше да бъде унищожен.

Райън бе наивен. Не можеше да се отрече. Оправдаваше го това, че изобщо не се беше стремил към този пост. Бе дошъл тук случайно, в опит за последен път да служи на страната си и после веднъж завинаги да се оттегли, за да се върне към частния си живот. Не беше избран за този пост. Но медиите също не бяха избрани, а задълженията на Райън поне бяха точно определени от Конституцията. Медиите престъпваха границата. Те взимаха страна по конституционен въпрос, при това погрешната страна.

— Кой определя правилата? — попита Арни.

— Те просто си съществуват — отвърна човекът от «Ню Йорк Таймс».

— Е, президентът няма намерение да променя закона «Роу». Никога не е казвал това. А и няма да събира съдиите от пейките в парка. Няма да избере либерални активисти, нито пък консервативни активисти, и ми се струва, че ти го знаеш.

— Значи Райън просто не се е изразил правилно, така ли? — Нехайната усмивка на репортера казваше всичко. Щеше да изопачи думите му и да ги предаде като «информация от висш правителствен служител, изясняваща, — което означаваше «коригираща» — изявлението на президента».

— В никакъв случай. Вие не сте го разбрали.

— Прозвуча ми съвсем ясно, Арни.

— Защото си свикнал да слушаш професионални политици. Сегашният ни президент казва нещата направо. Всъщност това като че ли ми харесва. — Ван Дам продължаваше да лъже, което го вбесяваше. — И дори може да ви улесни живота. Вече няма да се налага да проверявате всичко. Единственото, което ще трябва да правите, е да си водите точни бележки. Или може би просто да го преценявате справедливо. Всички сме съгласни, че той не е политик, но вие се държите с него така, сякаш е. Вслушвайте се в онова, което наистина казва, става ли?

— Хайде, Арни. Ти си най-лоялният тип в този град. По дяволите, би могъл да станеш страхотен семеен лекар. Всички го знаем. Но Райън си няма представа от нещата. Речта в Националната катедрала, безумната реч от Овалния кабинет. Поведението му изобщо не е президентско.

— Кой решава какво е президентското поведение?

— В Ню Йорк — аз — отново се усмихна репортерът. — За Чикаго ще трябва да питаш някой друг.

— Той е президентът на Съединените щати.

— Ед Килти казва друго, а той поне се държи като президент.

— Ед е вън от играта. Подаде оставка. Министър Хансън се е обадил на Роджър, който ми го каза. По дяволите, самият ти съобщи за това.

— Но каква причина може да има за...

— Каква причина може да има, за да вдига всяка пола, минала пред носа му? — попита шефът на персонала и си помисли: «Страхотно! — вече губя контрол над медиите!»

— Ед винаги си е падал по жените. Пооправи се, откакто се отказа от пиенето. Но това никога не му е пречило да си изпълнява задълженията — изясни кореспондентът. Подобно на вестника си, той беше яростен защитник на правата на жените.

— И каква ще бъде позицията на «Таймс»?

— Ще ти пратя копие от уводната статия — обеща репортерът.

Повече не можеше да издържа. Вдигна слушалката и набра шестте цифри, като гледаше в мрака навън. Слънцето вече беше залязло и прииждаха облаци. Щеше да е студена, дъждовна нощ, последвана от утро, което можеше и да не доживее.

— Да? — отговори някакъв глас при първото извънпяване.

— Тук е Бадрейн. Ще е по-удобно, ако следващият самолет е по-голям.

— Готов съм да пратя Боинг 737, но трябва да получа разрешение.

— Ще се опитаме да направим нещо оттук.

Всъщност да се раздвижи го накараха новините по телевизията. Още по-празни от обикновено, без нито един политически репортаж. Нито един, и то в страна, където политическият коментар често поглъщаше времето, определено за метеорологичната прогноза. Най-зловещ от всичко обаче беше репортажът за една джамия, стара шиитска джамия, която била оставена без поддръжка. Репортерът лееше сълзи за този факт, разказваше се дългата и достойна история на сградата и не се споменаваше нищо за това, че не я поддържаха, защото някога там се бе събирала група, обвинена, навярно справедливо, в заговор за покушение над иракския починал, любим, велик и очевидно вече изпадащ в забвение политически лидер. Нещо повече, записът показваше петима молли, които стояха пред джамията, дори без да гледат директно към камерата, и просто сочеха избелелите сини плочки по стените, навярно обсъждайки какво трябва да се направи. Това бяха същите онези петима, пристигнали като зложници на генералите. Но на екрана не се виждаше нито един войник и лицата на поне двама от моллите бяха добре известни на иракските зрители. Някой се беше добрал до телевизионната станция, по-точно до хората, които работеха там. Ако репортерите и останалите от персонала искаха

да запазят работата и главите си, бе дошло време да погледнат новата реалност. Дали тези кратки няколко минути бяха достатъчно за обикновените хора да видят и познаят лицата на гостите — и да схванат тяхното послание? Щеше да е опасно да разбере отговора на този въпрос.

Но обикновените хора нямаха значение. Важни бяха полковниците и майорите. Важни бяха генералите, които не се включваха в съответния списък. Те съвсем скоро щяха да разберат. Навярно някои вече знаеха. Щяха да звънят по телефона, първо просто за да разберат какво става. Някои щяха да чуят лъжи. Някои нямаше да чуят нищо. Щяха да започнат да мислят. Щяха да започнат да сключват сделки. През следващите дванайсет часа щяха да разговарят помежду си и трябваше да взимат трудни решения. Това бяха хората, които се отъждествяваха със загиващия режим. Онези, които не можеха да избягат, които нямаха къде да избягат и нямаха пари, с които да избягат, онези, които трябваше да останат. Отъждествяването им с миналия режим можеше да се превърне в смъртна присъда — за мнозина сигурно щеше да е така. За други имаше шанс. За да оцелеят, щеше да им се наложи да направят онова, което правеха престъпниците по целия свят. Щяха да спасят собствения си живот като предложат в замяна по-голяма риба. Така ставаше винаги. Полковниците щяха да свалят генералите.

Най-после генералите разбраха.

— Боингът е готов. Има достатъчно място за всички. Може да пристигне за деветдесет минути — каза им той.

— И няма да ни убият на летището в Мехрабад? — попита заместник-началникът на генералния щаб на иракската армия.

— Да не би да предпочитате да умрете тук? — попита Бадрейн в отговор.

— Ами ако всичко е капан?

— Такъв риск съществува. В този случай ще бъдат убити петимата молли. — Разбира се, те нямаше да бъдат убити. Това трябваше да се извърши от войници, лоялни на вече мъртви генерали. Такава лоялност тук не съществуваше. Всички го знаеха. Самият акт на взимане на заложници беше инстинктивен жест и вече бе обезсилен от някого, навярно по медиите, а може би от полковника, оглавявал стражата на иранците. Предполагаше се, че той трябва да е доверен

офицер от разузнаването, спомни си Бадрейн, лоялен сунит, син на член на партията «Баас». Това можеше да означава, че партията вече е подкупена. Нещата бяха стигнали прекалено далеч. Моллите нямаше да скрият причината за мисията си, нали? Но всичко това нямаше значение. С убийството на заложниците не можеше да се постигне нищо. Ако останеха тук, генералите бяха обречени, а мъченичеството нямаше да е съвсем неприятно за иранските молли. То беше важна част от шиитската традиция.

Не, решението вече бе необратимо. Тези старши командири не бяха го проумели. Не бяха разбирали нищо през цялото време.

Е, ако наистина бяха компетентни офицери, щяха да бъдат убити още преди години от любимия си лидер.

— Да — каза най-старшият от тях.

— Благодаря ви. — Бадрейн вдигна слушалката и отново набра номера.

До вчера измеренията на конституционната криза, в която се оказа Америка, не бяха станали очевидни. Макар че въпросът изглежда технически, същността му не е такава.

Джон Патрик Райън е способен мъж, но все още трябва да се установи дали притежава необходимата дарба да изпълнява президентските си задължения, макар че първите признаци изобщо не са обещаващи. Държавното управление не е работа за аматьори. Нашата страна често се е обръщала към такива хора, но в миналото те винаги са били в малцинство и са можели да придобият достатъчно опит, за да изпълняват задълженията си по нормален начин.

В кризата, пред която се е изправила страната, няма нищо нормално. До този момент г-н Райън свърши полезна и грижлива работа по стабилизирането на управлението. Например временно назначеният от него директор на ФБР Даниъл Мъри е приемлив временен избор. Подобно на него, Джордж Уинстън е навярно добър временен избор за

министерството на финансите, макар че на практика няма никакъв опит. Скот Адлер, много талантлив човек, служил през целия си живот във външното министерство, може би е най-подходящият член на сегашния кабинет...

Райън плъзна поглед по следващия абзац.

Вицепрезидентът Едуард Килти, каквито и да са личните му недостатъци, познава управлението и умерените му позиции по повечето национални въпроси гарантират стабилен курс, докато изборите не определят новото правителство. Но наистина ли са верни твърденията му?

— Те го познават. Не познават теб — каза Арни. В този момент иззвъня телефонът.

— Да?

— Търси ви господин Фоли, господин президент. Казва, че е важно.

— Добре... Ед? Включвам те. — Джак натисна съответния бутон и затвори слушалката. — Арни също слуша.

— Сигурно е. Иран се готви да направи ход, мащабен и бърз. Пригответил съм ти един телевизионен материал, ако имаш време.

— Пусни го. — Джак знаеше как да направи това. В този и в други кабинети имаше телевизори, свързани чрез фиброоптични кабели с Пентагона и други места. Той извади дистанционното управление от едно чекмедже и включи телевизора. Материалът траеше само петнайсет секунди. Пуснаха го за втори път, после замразиха кадъра.

— Кой са тези? — попита Джак.

Фоли му прочете имената. Райън беше чувал две от тях.

— Съветници на Даряеи от средно и високо равнище. Сега са в Багдад и някой е решил да го разгласи. Добре, знаем, че висшите генерали напускат страната. Сега пък петима молли приказват по

националната телевизия за възстановяването на важна джамия. Утре ще говорят по-високо.

— Този е по-голям — каза един офицер на борда на дежурния АУАКС и продължи по командната връзка: — Полковник, засякохме нещо, което прилича на Боинг 737 и лети от Мехрабад за Багдад, курс две-две-нула, скорост четири-пет-нула възела, височина шест хиляди метра. «ПАЛМ БОУЛ» съобщава за кодирани разговори между самолета и Багдад.

Беше забавно да гледа тези доскоро могъщи мъже. Само допреди седмица те се бяха перчили навсякъде, уверени в мястото и властта си, а кафяво-зелените им ризи бяха накичени с какви ли не нашивки, показващи един или друг героичен подвиг. Не бе честно. Веднъж-дваж някой беше водил хората в битка. Може би един-двама от тях наистина бяха убивали врагове. Ирански врагове. Същите хора, на които щяха да поверят сигурността си, защото повече се страхуваха от собствените си сънародници. Затова сега те стояха на малки разтревожени групички, неспособни да се доверят дори на телохранителите си. Особено на тях. Държаха оръжието си в готовност. Нямаше да е така, ако телохранителите им заслужаваха доверие.

Въпреки опасността за собствения му живот, това не можеше да не развесели Бадрейн. Бе прекарал целия си съзнателен живот, устремен към целта да доведе нещата до момент като този. Колко време беше мечтал да види старшите израелски офицери застанали на летище като това — а единственото, което постигна, беше унищожаването на една арабска страна. Израел продължаваше да съществува и Америка продължаваше да го пази.

Той бягаше не по-малко от тях, призна пред себе си Бадрейн. Провалил се в мисията на живота си, беше свършил тази наемна работа... и после какво? Тези генерали поне ги очакваха пари и разкош. Него не го очакваше нищо, а зад себе си оставяше само провал. С тази мисъл Али Бадрейн изруга и се отпусна назад, точно навреме, за да види една тъмна сянка, която минаваше по най-близката писта в маневрата си при кацането. Телохранителят на вратата даде

знак на хората в стаята. Две минути по-късно боингът отново се появи. Нямахме нужда от зареждане. Автостълбичката се долепи до него още преди да се отвори вратата и заедно със семействата си, с по един телохранител и повечето с по една наложница, генералите побързаха да излязат под току-що започналия хладен дъждец. Бадрейн излезе последен. Дори сега трябваше да чака. Всички иракчани се бяха събрали в основата на стълбата, блъскаха се, забравили достойнството си, за да се качат. Униформеният пилот посрещаше с механична усмивка хората, които имаше основание да мрази. Али изчака стълбата да се опразни, преди да се качи, да застане на малката платформа и да обърне поглед назад. Всъщност нямаше чак толкова голяма причина да бърза. Все още не се виждаха зелени камиони, каращи насам объркани войници. Оказа се, че имаха още цял час. След известно време войниците щяха да дойдат, за да открият само празната чакалня. Той поклати глава и влезе в самолета. Пилотът затвори вратата зад него.

Екипажът поиска от кулата разрешение за подготовка за излитане и автоматично го получи. Диспечерите вече се бяха обадили и бяха предали информацията си, но тъй като не получиха инструкции, просто си свършиха работата. Докато гледаха, самолетът стигна до края на пистата, набра мощ и се издигна в мрака, който се спускаше над страната им.

---

[1] Бойна единица във военноморския флот на САЩ, състояща се от самолетносач или боен кораб и поддържащи подводници. — Б.пр.

↑

19.

РЕЦЕПТИ

— Мина много време, господин Кларк.

— Да, господин Холцман, така е — съгласи се Джон. Намираха се в същото малко заведение както някога, близо до джубокса. «При Естебан» продължаваше да е приятно семейно ресторантче. Кларк обаче не си спомняше да е казвал името на репортера.

— Къде е приятелят ви?

— Тази вечер е зает — отвърна Кларк. Всъщност Динг си беше тръгнал рано от работа, за да отиде до Йорктаун и да изведе Патси на вечеря, но не бе нужно репортерът да знае това. По лицето му ставаше ясно, че и без това знае прекалено много. — И така, с какво мога да ви бъда полезен?

— Както си спомняте, сключихме малка сделка.

— Не съм забравил — кимна Кларк. — Важеше за пет години, които още не са изтекли.

Отговорът му не предизвика особена изненада.

— Времената се променят. — Холцман взе менюто и го разгледа. Обичаше мексиканска кухня, макар че напоследък, изглежда, тя не го обичаше много.

— Сделката си е сделка. — Кларк не погледна своето меню. Беше впил поглед в събеседника си. Хората често се бяха плашили от погледа му.

— Разчу се. Катрин се е сгодила за някакъв ловец на лисици в Уинчестър.

— Не знаех — призна Кларк. Нито пък особено го вълнуваше.

— Не съм и очаквал да знаете. Вече не работите в полицията. Харесва ли ви да се върнете на оперативна работа?

— Ако искате да говоря за това, знаете, че не мога...

— Много жалко. Следя работата ви вече от няколко години — каза репортерът. — Имате дяволска репутация, а се твърди, че и

партньорът ви е обещаващ. Бяхте и в Япония — с усмивка каза Холцман. — Вие спасихте Кога.

Джон прикри тревогата си с презрителен поглед.

— Това пък откъде го измислихте?

— Разговарях с Кога по време на престоя му тук. Спасителна група от двама мъже, каза той. Един по-възрастен и един по-млад. Описа очите ви — сини, твърди, напрегнати, но също каза и че говорите разумно. Трябва ли да съм много умен, за да разбера, че сте били вие? — Холцман се усмихна. — Последния път, когато разговаряхме, казахте, че от мен би излязъл добър шпионин. — Появи се сервитьорът с две бири. — Пили ли сте такава бира? Гордостта на Мериленд, ново местно производство на Източното крайбрежие. — Сервитьорът се отдалечи. Кларк се наведе над масата.

— Вижте, уважавам способностите ви и последния път, когато разговаряхме, вие удържахте на думата си. Уважавам ви заради това, но бихте ли си спомнили, че когато отивам да върша работата си, животът ми зависи от...

— Няма да разкривам самоличността ви. В никакъв случай. Поради три причини: не е правилно, не е законно и не искам да ядосвам човек като вас. — Репортерът отпи от бирата си. — Дяволски сигурен съм, че някой ден ще напиша книга за вас. Ако дори само половината от историите са верни...

— Чудесно, хванете Вал Килмър да играе ролята ми във филма.

— Прекалено е хубав — усмихнато поклати глава Холцман. — Погледът на Ник Кейдж е по-подходящ. Както и да е, причината за тази среща... — Той замълча за миг. — Човекът, който измъкна баща й, беше Райън, но не съм наясно как. Вие сте отишли на брега, измъкнали сте Катрин и майка й и сте ги откарали с лодка до подводницата. Не знам коя точно, но знам, че е била една от ядрените ни подводници. Но не това е въпросът.

— А какъв е тогава?

— Също като вас, Райън е «Героят в сянка». — Робърт Холцман с удоволствие видя изненадата в очите на Кларк. — Той ми харесва. Искам да му помогна.

— Защо? — попита Кларк. Чудеше се дали може да му вярва.

— Жена ми проучваше нещата около Килти. Публикува материала прекалено рано и сега не можем да се върнем към него. Той

е измет. Не всички смятат така, но жена ми е разговаряла с няколко от жертвите му. Някога човек можеше да се измъкне от такива неща, особено ако политиката му бе «прогресивна». Вече не. Поне не би трябвало — поправи се той. — Не съм сигурен, че и Райън е подходящият човек, нали така? Но е честен. Ще се опита да оправи нещата, при това безкористно. Както обичаше да казва Роджър Дърлинг, той е добър човек по време на буря. Трябва да продам на редакторите си тази идея.

— И как?

— Ще напиша материал за това как е направил нещо наистина важно за страната си. Нещо, случило се достатъчно отдавна, за да не представлява вече болна тема, и достатъчно ново, така че хората да разберат, че става дума за същия човек. Господи, Кларк, та той спаси руснаците! Предотврати вътрешна демонстрация на сила, която би могла да продължи студената война с още десетина години. Това е голяма работа — а той никога не е разказвал за нея на никого. Ще изясним, че информацията не изхожда от Райън. Дори ще отидем при него преди да я пуснем и вие знаете какво ще каже...

— Ще ви каже да не я пускате — съгласи се Кларк. После се зачуди с кого можеше да е разговарял Холцман. Със съдията Артър Мур? С Боб Ритър? Дали те биха му казали нещо? В нормална ситуация щеше да е сигурен, че отговорът е категорично «не», но сега? Сега не беше толкова сигурен. Човек се изкачва до определено равнище и решава, че нарушаването на законите е част от един по-висш дълг към страната. Джон знаеше за този «по-висш дълг». Беше го вкарвал във всевъзможни неприятности, и то неведнъж.

— Но този материал е прекалено добър, за да не го пуснем. Трябваша ми много години, за да разбера всичко. Публиката има право да знае какъв е човекът, който седи в Овалния кабинет, особено ако е подходящият човек — продължи репортерът. Очевидно Холцман можеше да убеди и монахиня да се откаже от обета си.

— Боб, вие не знаете и половината от нещата. — Кларк замълча, разгневен сам на себе си затова, че е казал прекалено много. Това бяха дълбоки води, а той се опитваше да ги преплува с камък на шията. О, по дяволите... — Добре, кажете ми какво знаете за Джек.

Боингът нямаше капацитета на по-малкия Г-IV и трябваше да се приземи в Йемен за презареждане. В Мехрабад иракчаните изобщо не излязоха от самолета, но когато стълбичката се долепи до вратата, Бадрейн слезе, без да получи нито една дума на благодарност от хората, които бе спасил. Очакваше го автомобил. Той не погледна назад. Генералите бяха част от миналото му, както и той от тяхното.

Колата го отведе в града. По това време на нощта улиците не бяха натоварени и пътуването мина лесно. След четирийсет минути спряха пред триетажна сграда, около която имаше охрана.

Даряеи седеше на удобен стол и четеше заципани с кламер документи — ежедневната правителствена сводка вместо Свещения Коран.

— Мир вам — каза Али.

Махмуд Хаджи Даряеи стана, прегърна го и след като го настани да седне, каза:

— Вашите услуги бяха много ценни за нас. Имахте ли някакви проблеми?

Бадрейн поклати глава.

— Не, всъщност не. Изненадващо е колко страхливи могат да са такива мъже, но аз бях подготвен за това. Предложението ви беше великодушно. Те нямаха друг избор, освен да го приемат. Няма ли да...

— Не, те ще си отидат с мир — поклати глава иранецът.

А това, ако бе вярно, наистина го изненадаваше, макар че Али не го показва. Даряеи нямаше причина да обича тези хора. Всички те бяха участвали в иранско-иракската война и бяха отговорни за смъртта на хиляди — рана, която все още кървеше. Бяха загинали безброй млади мъже. Войната бе и една от причините, поради която Иран не играеше съществена роля в света от години насам. Но това положение щеше да се промени, нали?

— Мога ли да попитам какво ще правите сега?

— Ирак боледуваше от много време, държан настрана от Правата вяра и лутащ се в мрак.

— И задушаван от ембаргото — прибави Бадрейн.

— Време е да се сложи край на това — съгласи се Даряеи. Нещо в очите му поздравяваше Али за последните думи. Да, играта бе очевидна. Дребна отстъпка през Запада. Ембаргото щеше да бъде вдигнато. Страната щеше да е сита и населението щеше да е доволно

от новия режим. Той щеше да задоволи с един удар всички, като същевременно постигне и целта си. Й целта на Аллах, разбира се. Даряеи беше от хората, които вярваха, че политиката им е вдъхновена от Аллах — идея, от която Бадрейн отдавна се бе отказал.

— Ще имате проблеми с Америка, както и с други, по-близо до вас.

— Проучваме тези въпроси — спокойно съобщи иранецът. Е, това бе логично. Той очевидно бе обмислял хода си от години. Това също беше логично. Даряеи винаги бе смятал, че Аллах е на негова страна. И навярно беше така, но трябваша още много неща. Задължително, в случай че се стремиш към успех. Чудесата стават най-често тогава, когато ги предшества подготовка. Защо да не опита да участва в следващото чудо, помисли си Али.

— Следя поведението на новия американски лидер.

— О? — Погледът на Даряеи го фокусира малко по-задълбочено.

— Да събираш информация в днешно време не е трудно. Американските медии публикуват много неща. Хората ми работят по въпроса и му съставят изчерпателно досие — безизразно съобщи Бадрейн. Беше ужасно уморен. — Наистина е интересно колко уязвими са те в момента.

— Разкажете ми още.

— Ключът за Америка е Райън. Не е ли очевидно?

— Ключът към промяната на Америка е конституционното споразумение — каза Ърни Браун след дълги дни на мълчаливи размисли. Пит Холбрук превключваше диапозитивите един след друг. Беше заснел три филма с Капитолия и още няколко с други сгради като например Белия дом. Не бе успял да избегне типичното поведение на туриста. Изсумтя, когато видя, че един от диапозитивите е обърнат наопаки.

— Отдавна разговаряме за това — съгласи се Холбрук, докато вадеше диапозитива от апарата. — Но как можеш да...

— Да го наложа ли? Лесно. Ако няма президент и няма начин да се избере нов в рамките на Конституцията, значи трябва да стане нещо, нали?

— Да убиеш президента? — изсумтя Пит. — Кой точно?

Това беше проблем. Човек не трябваше да е гений, за да го реши. Ако Райън излезеше от играта, на негово място идваше Килти. Ако Килти излезеше от играта, оставаше Райън. Щеше да е много трудно. И двамата си спомняха охраната, която бяха видели в Белия дом. Ако убиеха единия, службите щяха да изградят около другия стена, за пробиването на която щеше да трябва ядрена бомба. «Планинците» не разполагаха с такава. Те предпочитаха традиционните американски оръжия, например пушки. Но и пушките им не бяха много. Южната морава на Белия дом беше гъсто обрасла с дървета и, както бяха забелязали, защитена от умело укрити землени насипи. Сградата можеше да се види само откъм пътя, минаващ покрай фонтана до самата нея. Всички заобикалящи я постройки бяха държавни и на покривите им винаги имаше хора с бинокли — и пушки. Американската СС бе решена да задържи хората надалеч от «техния» президент, слуга на народа, чиито стражи изобщо не се доверяваха на този народ. Но ако онзи, който живееше в тази къща, наистина беше човек от народа, нямаше да има нужда от това, нали? Някога Теди Рузвелт бе отварял вратите и се беше ръкувал с обикновени хора часове наред. Това вече не можеше да се случи!

— И двамата едновременно. Според мен Райън ще е по-трудната мишена — каза Браун. — Искам да кажа, че той е по-защитеният. На Килти му се налага да обикаля много, да разговаря с идиотите от вестниците и няма да е толкова добре защитен, нали?

Холбрук оправи диапозитива и каза:

— Прав си.

— Значи, ако измислим начин да оправим Райън, изкарването на Килти от играта ще е много по-лесно. — Браун извади от джоба си клетъчния телефон. — Лесно за координиране.

— Карай нататък.

— Това означава да се доберем до графика му, да научим ежедневните му навици и да изберем момента.

— Скъпо — отбеляза Холбрук, като превключи следващия диапозитив. Беше кадър, заснеман от безброй хора от малкия северен прозорец на върха на паметника на Вашингтон — гледаше надолу към Белия дом. Ърни Браун също бе направил една снимка и в местното фотоателие му я бяха извадили с големината на плакат. После я беше

разглеждал в продължение на часове. После беше взел карта, за да определи мащаба. После беше направил няколко груби изчисления.

— Скъпата част е да купим бетонобъркачка и да наемем място недалеч от града.

— Какво?

— Знам какво е мястото, Пит. Знам и как да го постигна. Просто трябва да изберем подходящия момент.

Тя нямаше да преживее нощта. Сега очите ѝ бяха отворени. Можеха само да предполагат какво вижда. Най-после, по Божия милост, жената не усещаше болка. Това се случваше. Беше го виждал и преди, главно при пациентите, болни от рак, и то винаги бе предвестник на смъртта. Познанията му по неврология не бяха достатъчни, за да разбере причината. Може би електрохимическите връзки се претоварваха или мозъкът имаше някаква коригираща функция. Тялото знаеше какво става, знаеше, че е време да прекрати битката, и тъй като нервната система съобщаваше болката най-вече като предупреждение, когато времето за предупреждения изтечеше, изчезваше и болката. А може би всичко това беше само плод на въображението му. Навярно нейното тяло просто бе прекалено увредено, за да реагира. Сигурно вътрешноочните кръвоизливи я бяха ослепили. Беше паднала и последната система за преливане на кръв, толкова увредени бяха вените ѝ, и сега мястото кървеше в допълнение към всички други. Оставаше единствено системата, през която ѝ вливаха морфин, защото я бяха завързали. Снабдяването на сърцето с кръв не беше достатъчно и като се опитваше да помпи още по-усилено малкото останало количество, то се изтощаваше все повече.

Сестра Жана Батист все още издаваше звуци — едва се чуваха. От време на време до Мауди се донасяше слабо хленчене и той се чудеше дали жената не се моли. Навярно бе така. Лишена от разум и от живот — и единственото, което ѝ оставаше, бяха безкрайните часове на молитва — закон, ръководил живота ѝ, и в лудостта си тя се връщаше към него, защото умът ѝ нямаше къде другаде да отиде. Пациентката се изкашля — всъщност се задави, — но после замърмори по-ясно и Мауди наведе глава да я чуе.

— ... айко Божия, моли се за нас грешните...

— Не се съпротивлявай повече — каза ѝ Мауди. — Часът ти удари. Не се съпротивлявай повече.

Погледът и се промени. Въпреки че не можеше да вижда, главата ѝ се обърна и тя го погледна. Механичен рефлекс. Сляпа или не, годините опит казваха на мускулите какво да правят. Лицето инстинктивно се обръщаше към източника на звук и очите — мускулите им все още функционираха — се насочваха в съответната посока.

— Доктор Мауди? Вие ли сте? — Думите се разнесоха бавно и не съвсем ясно.

— Да, сестро. Аз съм. — Той автоматично докосна ръката ѝ. Тя все още ли беше в съзнание?

— Благодаря ви, че... ми помагате. Ще се моля за вас.

«Наистина ще го направи.» Знаеше го. Мауди отново я потупа по ръката и усили дозата морфин. Достатъчно. Нямахше да ѝ преливат повече кръв. Огледа се. И двамата военни санитарни седяха в ъгъла, доволни, че лекарят се грижи за пациентката. Той се приближи до тях и нареди на единия:

— Кажи на директора — скоро.

— Слушам. — Санитарят с удоволствие напусна стаята. Мауди преброи до десет преди да се обърне към другия.

— Нови ръкавици, моля. — И протегна ръце, за да покаже, че и на него не му се иска да я докосва. Вторият санитар също излезе. Мауди прецени, че разполага с минута-две.

На табличната в ъгъла откри онова, от което се нуждаеше. Извади една игла и потопа върха ѝ в морфина, като изтегли достатъчно, за да напълни пластмасовия цилиндър догоре. После се върна до леглото, дръпна синтетичния чаршаф и потърси... ето. Опакоето на лявата ѝ длан. Мауди я хвана в своята, заби иглата и натисна буталото.

— Това ще ви помогне да заспите — каза ѝ той и се върна обратно в ъгъла. Не погледна да види дали отговаря на думите му. Хвърли иглата в червения пластмасов контейнер за остри инструменти и когато санитарят се върна с новите ръкавици, всичко беше свършило.

— Заповядайте.

Мауди кимна, изхвърли старите си ръкавици в контейнера и ги замени с новия чифт. Върна се до леглото и видя как сините очи се

затварят за последен път. ЕКГ екранът показваше, че сърдечният ѝ ритъм е малко над сто и четирийсет. Насечените линии бяха малко покъси, отколкото би трябвало, и разположени на непостоянни интервали. Сега бе въпрос само на време. Навярно тя щеше да се моли в съня си, помисли си той, да сънува молитви. Е, поне можеше да е сигурен, че не я боли. Морфинът вече се беше разтворил в кръвта ѝ и химичните молекули откриваха пътя си до мозъка, наместваха се в рецепторите и освобождаваха допамин, който щеше да каже на нервната система... да.

Гърдите и се издигаха и спадаха от усиленото дишане. Последва пауза, почти като хълцане, и дишането се възстанови, но вече непостоянно. Притокът на кислород в кръвта намаляваше. Сърдечният ритъм се промени и стана по-бърз. После дишането престана. Сърцето не спря веднага, толкова бе силно, толкова смело, тъжно си помисли докторът, изпълнен с възхищение от тази неумираща част от вече мъртъв човек, но това нямаше да продължи дълго... и с още няколко последни потрепвания на екрана то също престана да работи. ЕКГ апаратът започна да издава постоянен алармен сигнал. Мауди го изключи, обърна се и видя, че санитарите се споглеждат облекчено.

— Толкова скоро? — попита директорът, щом влезе в стаята и забеляза равната линия на ЕКГ екрана.

— Сърцето. Вътрешен кръвоизлив.

— Разбирам. Значи сме готови?

— Точно така, докторе.

Директорът махна на санитарите, които трябваше да изпълнят последното си задължение. Единият откачи интравенозната система и електронните кабели на ЕКГ апарата, другият освободи ключалките на колелата и после двамата избутаха носилката през вратата. Щяха да се върнат, за да почистят стаята и да се уверят, че по стените, тавана и пода не може да оцелее нищо живо.

Мауди и директорът ги последваха в другата стая до масата за аутопсии, направена от гладка неръждаема стомана. Санитарите докараха носилката до нея, откриха трупа и го претърколиха по корем върху стоманата, докато лекарите гледаха от ъгъла и обличаха хирургически дрехи над предпазните си костюми — по-скоро по навик, отколкото по необходимост. После пластмасовите чаршафи бяха вдигнати, като ги държаха за ъглите, така че да могат да излеят

събралата се в тях кръв в контейнер. Около половин литър, прецениха лекарите. Санитарите отнесоха чаршафите до голяма кофа на колелца, сложиха ги в нея и излязоха, отнасяйки кофата, за да я изгорят в камерата. Колкото и да бяха нервни, не разляха нито капчица кръв.

— Много добре. — Директорът натисна един бутон и масата се повдигна откъм отсрещния край. По стар навик той допря пръсти до лявата каротидна артерия, за да се увери, че няма пулс, после до дясната, със същия резултат. Когато трупът беше повдигнат под ъгъл от двайсет градуса, директорът взе голям скалпел и разряза и двете артерии, както и паралелните югуларни вени. Върху масата бликна кръв и се оттече в каналите, водещи на свой ред до тръба. През следващите няколко минути предварително приготвеният пластмасов контейнер събра четири литра кръв. Трупът побеля много бързо. Допреди няколко мига кожата беше изпъстрено червена и морава. Сега като че ли избледняваше пред очите му или навярно бе просто въображение.

Все още обаче трябваше да внимават. Направените от неръждаема стомана ретрактори разтвориха пластовете кожа и мускули. Мауди бе впил очи в скалпела в ръката на директора. След още една минута беше разкрит левият бъбрек. Изчакаха санитарите да се върнат. Единият постави върху масата до трупа табла. Следващата гледка отврати Мауди. Един от ефектите на вируса на еболата и неговия болестотворен процес бе разрушаването на тъканите. Оголеният бъбрек беше полувтечен и когато директорът протегна ръце, за да го вземе, органът наистина се разпадна. Директорът ядосано изсумтя. Знаеше какво трябва да очаква, но бе забравил.

— Забележително е какво става с органите, нали?

— Трябва да очакваме същото и от черния дроб, но далакът...

— Да, знам. Далакът ще е като тухла. Внимавайте как пипате, Мауди — предупреди го директорът, взе нов ретрактор, който много приличаше на черпак, извади останалата част от бъбрека и я постави върху таблата. После кимна и санитарят я отнесе в лабораторията. Десният бъбрек излезе по-лесно. По настояване на директора, след като срязаха всички мускули и кръвоносни съдове, двамата лекари го извадиха с ръце и органът остана доста цял — докато не го поставиха върху таблата. Там той се деформира и се раздели на две. Единственият положителен момент тук беше, че меката тъкан не

заплашваше целостта на двойните им ръкавици. Този факт не им пречеше да внимават.

— Готово! — Директорът махна с ръка на санитарите да се приближат. — Обърнете я.

Мъжете се подчиниха — единият хвана трупа за раменете, а другият за коленете, — а после я пуснаха колкото можеха по-бързо. По престилките им пръсна кръв и тъкан. Те се отдръпнаха и застанаха по-надалеч.

— Искам черния дроб и далака, това е всичко — каза директорът на Мауди. После се обърна към санитарите. — Като свършим, ще увиете трупа и ще го отнесете в камерата. След това стаята да се дезинфектира.

Очите на сестра Жана Батист бяха отворени, също толкова слепи, колкото и преди трийсет минути. Лекарят взе чаршаф и покри лицето ѝ, като мърмореше молитва за душата ѝ. Директорът го чу.

— Да, Мауди, тя несъмнено е в Рая. А сега, ще продължаваме ли? — После направи обичайния игрековиден разрез, за да отвори гръдния кош, по-скоро като касапин, отколкото като лекар. Гледката смая дори и него. — Как е живяла толкова време?... — въздъхна той.

Мауди си спомни за дните си в медицинското училище, за пластмасовия модел на човешко тяло в естествен ръст от първата си лекция по анатомия. Като че ли някой беше взел модела и бе излял в него цяла кофа силен разтворител. Всеки оголен орган беше деформиран. Повърхностният пласт тъкан на повечето бе... разтворен. Стомахът представляваше море от черна кръв. Цялата, която ѝ бяха прелели, помисли си Мауди... не беше изтекла дори и половината от нея. Удивително.

— Всмукател! — заповяда директорът. Единият от санитарите се приближи към него с пластмасова тръба, свързана с вакуумна бутилка. Последва отвратителен звук. Процесът продължи цели десет минути. Лекарите стояха отзад, а санитарят местеше смукателната тръба, сякаш почистваше пода в някоя къща. Още три литра зарамена, богата на вируси кръв за лабораторията.

Тялото трябва да е Храм на Живота, учеше Свещеният Коран. Мауди гледаше и виждаше тяло, превърнато в... в какво? Във фабрика за смърт, по-ужасна дори от сградата, в която се намираще. Директорът се върна до масата и Мауди видя как разкрива черния дроб, вече по-

внимателно отпреди. Навярно се бе уплашил от кръвта в коремната кухня. Кръвоносните съдове отново бяха прерязани, съединителната тъкан беше отстранена. Директорът остави инструментите си и без да го молят, Мауди протегна ръце, за да извади органа. Постави го върху таблата и санитарят я отнесе.

— Чудя се защо далакът реагира толкова различно.

На първия етаж работеха други санитарии. Една по една клетките бяха пренесени от склада. Маймуните бяха нахранени и все още се възстановяваха след пътуването. Това донякъде ограничаваше способността им да драцят и хапят защитените с ръкавици ръце, които ги пренасяха. Но оказали се в ново помещение, животните скоро отново изпаднаха в паника. Попадали в стаята, където щяха да намерят смъртта си, след залостването на вратите маймуните разбраха това. Клетниците наблюдаваха как върху масата поставят по една клетка. Вратата ѝ се отваряше и в нея вкарваха пръчка с метална кука на върха. Куката хващаше маймуните за главата, последваше силно дръпване, придружено от слабия пукот от строшаването на шията. Във всички случаи животното се изпъваше, после се отпускате безжизнено, обикновено с отворени, яростно впити в убиеца очи. Същият инструмент издърпваше мъртвата маймуна навън. И когато куката се отпускате, подхвърляха трупа на един от войниците, който го отнасяше в съседната стая. Другите виждаха това и яростно кряскаха към войниците, но клетките им бяха прекалено тесни, за да им позволят да избегнат куката. В най-добрия случай можеха да ѝ попречат с ръка, само за да бъде счупена и тя. Африканските зелени маймуни бяха достатъчно интелигентни и знаеха какво е да седят на самотно дърво в саваната и да гледат как някой леопард се катери нагоре, нагоре, нагоре... и не можеха да направят нищо друго, освен да пицят.

В съседната стая на пет отделни маси работеха пет групи санитарии. Те закрепваха труповете неподвижно с помощта на скоби, прихващащи врата и основата на опашката. Един войник разрязваше с крив нож гърба по дължината на гръбначния стълб. После друг правеше перпендикулярен разрез, като одираше кожата, за да оголи тъканта. Първият изваждаше бъбреците и ги подаваше на втория и

докато малките органи се поставяха в специален контейнер, той хващаше трупа и го хвърляше в пластмасова кофа за боклук, за да бъде по-късно изгорен. Когато се връщаше, за да вземе ножа си, другият член на групата вече беше закрепил на място следващия маймунски труп. Провеждането на процедурата отнемаше около четири минути. След деветдесет минути всички маймуни бяха мъртви. Войниците бързаха. Цялата суровина за задачата им бе биологична и обект на биологична обработка. Кланичната група подаваше своя продукт през отвори в двойните врати, които водеха към «горещата» лаборатория.

Нещата там бяха различни. Всички в голямата стая носеха сини пластмасови костюми. Всяко движение беше бавно и внимателно. Бяха обучени добре и малкото, което можеше да е пропуснато по време на тренировките, им бе изложено от санитарите, избрани с жребии да лекуват западната жена на втория етаж, във всичките му ужасяващи подробности. Когато нещо трябваше да се пренесе от едно място на друго, хората предупреждаваха и другите им правеха път.

Кръвта беше поставена в затоплящ резервоар, в който бълбукаше въздух. Поставени в две големи кофи, маймунските бъбреци бяха отнесени до мелачната машина — всъщност не много различна от обикновените домашни месомелачки. Тя превръщаше бъбреците в каша, която се преместваше на друга маса и допълнена с някои хранителни вещества, се напластяваше върху табли. На не един от хората в помещението му дойде наум, че онова, което правят, много напомня на приготвянето на торта или друг сладкиш. Таблите се заливаха обилно с кръв. По този начин използваша около половината. Разделена в пластмасови контейнери, останалата част се прибираше в камери за дълбоко замразяване, охлаждадени с течен азот. «Горещата» лаборатория се поддържаше топла и влажна, почти като в джунглата. Осветлението не беше много силно и специални абажури спираха и слабата ултравиолетова радиация на флуоресцентните лампи. Вирусите не обичаха облъчването. Те имаха нужда от подходяща среда, в която да растат, и бъбреците от африканска зелена маймуна им осигуряваха точно такава, наред с хранителните вещества, подходящата температура, съответната влажност и съвсем мъничко омраза.

— Разбрали сте толкова много? — попита Даряеи.

— Данните са от техните медии, от техните журналисти — поясни Бадрейн.

— Значи всички те са шпиони!

— Мнозина смятат така — с усмивка отвърна Али. — Но всъщност не са. Те са — как да го обясня? Като средновековни пратеници. Виждат, каквото виждат, и казват, каквото видят. Не са лоялни към никого другиго, освен към самите себе си и професията си. Да, вярно е, че шпионират, но шпионират всички и най-вече собствените си хора. Това е лудост, признавам, но въпреки всичко е вярно.

— Вярват ли в нещо? — За домакина му беше трудно да го проумее.

Нова усмивка.

— В нищо, доколкото съм забелязал. О, да, американците помагат на Израел, но не от сърце. Трябваха ми години, за да го разбера. Подобно на кучета, те ще се нахвърлят на всекиго, ще захаят всяка ръка, независимо колко силно. Те търсят, гледат и съобщават. И така, успях да науча всичко за този Райън — за дома му, семейството му, училищата, в които ходят децата му, номера на кабинета на жена му, всичко.

— Ами ако някои от данните не са верни? — подозрително попита Даряеи. Бе си имал работа със Запада, но природата на техните репортери му беше прекалено чужда, за да я разбере изцяло.

— Съвсем лесно е да се провери. Работното място на жена му например. Сигурен съм, че сред персонала на онази болница все има някой правверен. Съвсем просто е също да се приближиш до някого и да му зададеш няколко безвредни въпроса. Домът им, е, той ще е охраняван. Същото се отнася за децата. Това е загадка за всички такива хора. Те трябва да имат някаква охрана, но охраната им може да се види и това показва къде се намират и кои са. С информацията, която събрах, дори знаем откъде да започнем да търсим. — Поясненията на Бадрейн бяха кратки и прости. Не че Даряеи бе глупак — почти сигурно не беше, — просто бе ограничен. Едно от преимуществата на всичките му години в Ливан беше, че Али имаше много контакти и научи много неща. И основното, което научи, бе, че се нуждае от спонсор, а в Махмуд Хаджи Даряеи той виждаше отлична перспектива.

Този човек имаше планове. Нуждаеше се от хора. И поради една или друга причина не се доверяваше съвсем на своите. Бадрейн не се питаше защо. Каквато и да беше причината, това беше неговият шанс и не трябваше да го пропуска.

— Колко добре са охранявани тези хора? — попита моллата.

— Наистина много добре — отвърна Бадрейн, като забеляза нещо странно във въпроса и запомни този факт. — Американските полицейски агенции са много ефективни. Проблемът с престъпността в Америка няма нищо общо с полицията им. Те просто не знаят какво да правят, след като заловят престъпниците. Що се отнася до техния президент... Той ще е заобиколен с отлично обучена група от професионални стрелци, до един искрено предани. — Бадрейн прибави тези думи, за да види дали очите на събеседника му ще се променят. Даряеи беше уморен и промяната бе огромна. — Иначе охраната си е охрана. Процедурите са ясни. Не е нужно да ви обяснявам.

— Какъв удар е понесла Америка?

— Тежък. Управлението им е в хаос. Но вие знаете и това.

— Те са трудни за преценка, тези американци... — замислено каза Даряеи.

— Военната им мощ е ужасна. Политическата им воля е непредвидима, както за свое нещастие откри един човек, когото и двамата... познавахме. Грешка е да ги подценяваме. Америка е като спящ лъв, от който трябва да се пазиш и които трябва да уважаваш.

— Как може да се победи един лъв?

Този въпрос накара Бадрейн да се замисли за миг-два. По време на едно свое пътуване до Танзания — тогава съветваше правителството на страната как да се справи с въстаниците — Али беше отишъл в джунглата за един ден, придружаван от полковник от местната разузнавателна служба. Там бяха забелязали лъв, стар лъв, който въпреки това бе успял сам да убие някакво животно. Дори навярно беше сакат. Тогава се появи глутница хиени и като ги видя, танзанийският полковник спря съветския джип, подаде бинокъла на Бадрейн и му каза да гледа, за да научи нещо за въстаниците и техните възможности. Гледката бе нещо, което никога нямаше да забрави. Лъвът, спомняше си той, беше огромен, стар, но все още бе могъщ и страшен дори от двеста метра разстояние, създание с безспорна

величественост. Хиените бяха по-малки, напомнящи на кучета животни, които ходеха така, сякаш гръбнакът им е счупен, но за сметка на това тичаха много бързо. Те първо се събраха на малка група, застанала на двайсет метра от лъва, който се опитваше да се нахрани с плячката си. После го обградиха в кръг. Онази, която се намираше точно зад могъщата котка, се хвърляше към нея, лъвът се обръщаше и се хвърляше напред, а хиената бързо се отдръпваше — но в същия този момент друга отхапваше от месото. Поотделно хиените не биха имали повече шанс срещу царя на саваната, отколкото човек с нож срещу въоръжен с картечница войник, но колкото и да се опитваше, лъвът не можеше да защити плячката си — нито дори самия себе си, и точно след пет минути вече се отбраняваше, неспособен дори да избяга, защото зад него винаги имаше хиена, която го хапеше. Накрая лъвът просто бе избягал, без рев, без да хвърля поглед назад, а хиените заграбиха плячката му, издавайки странния си, напомнящ на смях лай, сякаш се забавляваха. И така могъщият беше победен от малките. Лъвът щеше да остарее, да отслабне и някой ден нямаше да е в състояние да се защити от действително нападение на хиени, насочено срещу собствената му плът. Рано или късно, каза му неговият танзанийски приятел, хиените побеждават всички. Бадрейн отново погледна домакина си в очите.

— Може да се направи.

20.

НОВИ ПРАВИТЕЛСТВА

В Източната зала се бяха събрали трийсет души заедно със съпругите си. Докато влизаше на приема, Джак обходи с поглед лицата им. Някои го зарадваха. Други — не. Първите бяха толкова уплашени, колкото и самият той. Но именно самоуверените, усмихнати лица тревожеха президента.

Как трябваше да се държи с тях? Дори Арни не знаеше отговора, макар да беше опитал няколко подхода. Да прояви сила и да ги сплаши ли? Тогава вестниците още утре щяха да пишат, че се опитва да стане цар Джак I. Да се държи спокойно? Тогава щяха да го нарекат слабак, неспособен да вземе властта в ръцете си. Райън се научаваше да се страхува от медиите. Преди положението не бе чак толкова лошо. Като обикновен изпълнител, в общи линии не му обръщаха внимание. Дори като съветник на Дърлинг по въпросите на националната сигурност го бяха смятали за изразител на чуждо мнение. Но сега положението беше съвсем различно и нямаше нито едно нещо, което да каже и което да не може — а и да не бъде — изкривено в онова, което искаше да каже съответният слушател. Вашингтон отдавна бе загубил обективността си. Всичко беше политика и политиката беше идеология, а идеологията се свеждаше до личните предразсъдъци, вместо до търсенето на истината. Къде ли всички тези хора се бяха научили, че истината няма никакво значение за тях?

Проблемът на Райън бе, че всъщност нямаше политическа философия *per se*. Той вярваше в нещата, които вършеха работа, които даваха обещаните резултати и поправяха всички повреди. Дали тези неща се доближаваха до една или друга политическа гледна точка не беше толкова важно, колкото самият резултат. Добрите идеи работеха, макар някои от тях да изглеждаха безумни. Лошите идеи не ставаха, макар че някои от тях изглеждаха адски смислени. Но Вашингтон не мислеше така. В този град идеологиите бяха факти и ако те не работеха, хората ги отричаха, а ако онези идеологии, с които не бяха

съгласни, наистина действаха, противниците им никога не го признаваха, защото да признаеш грешката си за тях беше по-омразно, отколкото каквато и да е форма на престъпно поведение. По-скоро биха се отrekli от Господ, отколкото от идеите си. Политиката бе единствената арена, на която хората предприемаха мащабни действия, без да се вълнуват от действителните последствия за света, и за която реалният свят бе далеч по-маловажен от онези фантазии, десни, леви или центристски, които бяха донесли в този град на мрамор и адвокати.

Джак гледаше лицата и се чудеше какъв политически багаж са донесли заедно с чантите си. Може би това беше слабост, чийто механизъм той не разбираше, но от друга страна, лично той бе водил начин на живот, в който допуснатите грешки водеха до смъртта на истински хора — а в случая на Кати, до ослепяването им. За Кати това бяха тези, чиито лица докосваше в операционната зала. За политическите личности това бяха абстракции, много по-далечни от неотстъпно поддържаните им политически идеи.

— Като в зоопарк — прошепна усмихнато на съпруга си Каролайн Райън, първата дама, ХИРУРГ. Беше се върнала вкъщи на бегот — всъщност с хеликоптера, — точно навреме, за да се преоблече в нова бяла, плътно прилепнала по тялото ѝ рокля и да си сложи златното колие, което Джак ѝ бе подарил за Коледа... няколко седмици, спомни си тя, преди терористите да се опитат да я убият на моста на път 50 в Анаполис.

— Със златни клетки — отвърна съпругът ѝ, президентът на Съединените американски щати, ФЕХТОВАЧ, скрил се зад собствената си усмивка, фалшива като тридоларова банкнота.

— А ние тогава какво сме? — попита тя, докато събралите се новоназначени сенатори аплодираха появата им. — Льв и лъвица ли? Бик и крава? Двойка пауни? Или лабораторни зайчета?

— Зависи в чии очи, скъпа. — Райън я хвана за ръката и двамата заедно се приближиха до микрофона.

— Дами и господа, добре дошли във Вашингтон. — Райън трябваше да замълчи заради последвалите нови аплодисменти. Това беше още нещо, което трябваше да научи. Хората аплодираха президента без никаква причина. Той бръкна в джоба си и извади няколкото листа, приготвени му от Кали Уестън. Шрифтът бе

достатъчно едър, за да не му трябва очилата. Въпреки това обаче щеше да го боли глава. Всеки ден го болеше от взирането в буквите.

— Страната ни има нужди и те не са малки. Вие сте тук поради същата причина, поради която съм и аз. Сега имате работа, която мнозина от вас изобщо не са очаквали и която мнозина може би не са желали. — Това бе празно ласкателство, но щеше да им е приятно да го чуят — по-точно щеше да им е приятно да ги видят по телевизията. В цялото помещение най-много трима души не бяха професионални политици. Единият бе губернатор, сключил сделка със своя вицегубернатор и така пристигнал във Вашингтон на мястото на сенатор от друга партия. Това беше тема, за която вестниците тепърва започваха да пишат. Балансът в Сената щеше да се промени в резултат на катастрофата, защото мнозинството в трийсет и двете американски щатски камари не съответстваше съвсем на положението в Конгреса...

— Това е добре — каза им Райън. — Традицията гражданите да служат на нацията си е дълга и достойна, тя датира поне от времето на Цинцинат^[1], римският гражданин, отзовал се неведнъж на повика на родината си, а после завърнал се към своя имот, семейство и работа. Един от нашите големи градове е наречен на негово име — прибави Джак, като кимна на новия сенатор от Охайо. Той живееше в Дейтън, съвсем близо до Синсинати.

— Вие нямаше да сте тук, ако не разбирахте какви са повечето от тези нужди. Но онова, което всъщност искам да ви кажа днес, е, че трябва да работим заедно. Ние нямаме време, страната ни няма време да се караме и да водим борби помежду си. — Трябваше да замълчи за нови аплодисменти. Раздразнен от забавянето, Райън успя да им отвърне с благодарна усмивка и кимване.

— Сенатори, вие ще разберете, че с мен се работи лесно. Вратата ми винаги е отворена и винаги съм на телефона. Ще обсъждам всякакви въпроси. Ще се вслушвам във всякакви мнения. Не съществуват други закони освен Конституцията, която съм се заклел да пазя и защитавам... Хората от местата, от които идвате, очакват всички ние да си свършим работата. Те не искат да се стремим да ни изберат повторно. Хората очакват да работим за тях, доколкото ни стигат възможностите. Ние работим за тях, а не те за нас. Дължни сме да се представим добре. Някога Робърт Лий^[2] е казал, че «дълг» е най-възвишената дума в нашия език. Днес тя е още по-възвишена и по-

важна, защото никой от нас не е бил избран за поста си. Ние представляваме народа на една демократична държава, но във всички случаи сме дошли тук по начин, който просто не е бил предвиден. Тогава колко по-голям е нашият личен дълг да изпълним ролята си по възможно най-добрия начин?

Нови аплодисменти.

— Няма по-голямо доверие от онова, което ни гласува съдбата. Ние не сме средновековни благородници, получили по рождение високо положение и огромна власт. Ние сме слугите, а не господарите на народа и именно неговото съгласие ни дава властта, която притежаваме. Живеем в традицията на великани. Хенри Клей, Даниъл Уебстър, Джон Калхуун^[3] и безброй други представители трябва да ви служат за образец. «Как е Съюзът» — попитал от гроба си Уебстър. Ние ще определим това. Съюзът е в нашите ръце. Линкълн наричал Америка последната и най-добра надежда на човечеството и през последните двайсет години страната ни доказва истинността на тази преценка на нашия шестнайсети президент. Америка все още е експериментална, колективна идея, сбор от правила, наречени Конституция, на която всички ние, в или извън Вашингтон, отдаваме предаността си. Онова, което ни прави толкова особени, е този кратък документ. Америка не е ивица пръст и камък между два океана. Америка е идея и сбор от закони, които всички ние изпълняваме. Ето какво ни отличава и като не се отклоняваме от това, ние, събралите се тук, в тази зала, можем да гарантираме, че страната, която ще предадем на наследниците си, ще бъде същата, която са поверили на нас, и дано и мъничко по-добра. А сега — Райън се обърна към главния съдия на Апелативния съд на Съединените щати за четвърти съдебен район, най-висшият апелативен съдия в страната, — сега е ваш ред.

Съдия Уилям Стоунтън застана пред микрофона. Всяка сенаторска съпруга държеше библия, а всеки сенатор постави лявата си ръка върху нея и вдигна дясната нагоре.

— Аз — кажете името си...

Райън гледаше как новите сенатори полагат клетва. Изглеждаше достатъчно тържествено. Неколцина от новите законодатели целунаха Библията — или от религиозни убеждения, или защото стояха близо до камерите. След това целунаха съпругите си, повечето от които сияеха. Последва колективно поемане на дъх и всички се отпуснаха. Хората от

персонала на Белия дом влязоха в залата с напитки веднага щом камерите бяха изключени. Започваше истинската работа.

По сателита отново се получиха снимки. Охраната на хартумското летище не беше усилена и сега трима офицери от американското разузнаване снимаха хората, които слизаха по стълбите. Всички наоколо бяха изненадани, че репортерите още не са научили нищо. Поток от официални автомобили — навярно всички, с които разполагаше тази бедна страна — откара новопристигналите. Когато всичко свърши, боингът отлетя по обратния път на изток, а разузнавачите се качиха на колата си и отидоха в посолството. Други двама техни колеги чакаха при апартаментите, предназначени за иракските генерали — тази информация произхождаше от човека на шефа на станцията в суданското външно министерство. Когато и тези снимки бяха готови, двамата офицери също се върнаха и в тъмната стая на посолството снимките бяха проявени и пратени по сателита. В Ленгли Бърт Васко идентифицира всички лица с помощта на двама служители на ЦРУ, отговарящи за региона, и комплект фотографии от архива на управлението.

— Това е — заяви Васко. — Това е цялото военно ръководство. Но няма нито един цивилен от партията «Баас».

— Значи знаем кои са изкупителните жертви — отбеляза Ед Фоли.

— Да — каза Мери Пат. — И това дава възможност на оцелелите висши офицери да ги арестуват, да ги «обработят» и да проявят лоялност към новия режим. Майната му — заключи ядосано тя. Шефът на подопечната ѝ станция в Рияд беше напълно готов, но нямаше какво да направи. Същото се отнасяше за някои саудитски дипломати, които набързо бяха разработили програма за финансово стимулиране на предполагаемия нов режим в Ирак. Сега всичко това щеше да е излишно.

Ед Фоли, новоназначеният шеф на ЦРУ, с възхищение поклати глава.

— Не мислех, че са способни. Да убият нашия приятел — да. Но толкова бързо и спокойно да измъкнат лидерите?

— Прав сте, Фоли — съгласи се Васко. — Някой трябва да е посредничил за сделката — но кой?

— Хайде на работа — с крива усмивка каза на отговорниците за региона Ед Фоли. — Искам всичко, което можете да разберете, колкото е възможно по-бързо.

Приличаше на някакво ужасно задушено — потъмнялата човешка кръв и червено-кафявата каша от маймунски бъбреци, излята в плоски, плитски стъклени табли под слабите лампи, защитени със специални абажури, спираци ултравиолетовите лъчи, които унищожаваша вирусите. В този момент нямаше какво друго да правят, освен да следят условията на средата, и простите аналогови уреди изпълняваха тази задача. Облечени в предпазните си костюми, Мауди и директорът влязоха, за да проверят лично херметично затворените камери. Две трети от кръвта на Жана Батист беше дълбоко замразена, в случай че с първия им опит да възпроизведат вируса на «Ебола Мейинга» стане нещо непредвидено. Освен това двамата провериха многостепенните вентилационни системи на помещението, защото сега сградата наистина представляваше фабрика за смърт. Предпазните мерки бяха удвоени. Докато в тази стая се стремяха да осигурят на вируса подходящо място за размножаване, точно пред вратата военните санитарни пръскаха всеки квадратен милиметър, за да гарантират, че лабораторията е единственото място с такива условия.

— Значи наистина смятате, че тази разновидност може да се разпространява по въздуха?

— Както знаете, заирската «Ебола Мейинга» носи името на сестрата, която се е заразила въпреки всички обичайни предпазни мерки. Пациент Две... — беше му по-лесно да я нарича така — беше опитна сестра. Не е правила никакви инжекции и не знаеше как може да се е заразила с вируса. Следователно — да, смятам, че е възможно.

— Това ще е много полезно, Мауди — прошепна директорът толкова слабо, че младият лекар едва го чу. Но все пак го чу. Дори само мисълта за това беше достатъчно ужасна. — Ще го проверим.

Така поне щеше да е по-лесно, помисли си Мауди. Поне нямаше да познава хората по име. Зачуди се дали е прав за вируса. Възможно ли бе пациент Две да е допуснала грешка и да е забравила за нея? Но

не, той беше прегледал тялото ѝ за наранявания, както и сестра Мария Магдалина, а нямаше голяма вероятност да е близнала секрети от малкия Бенедикт Мкуза, нали? И какво означаваше всичко това? Че щамът «Мейинга» оцелява за кратко във въздуха, което на свой ред означаваше, че притежават могъщо оръжие, с каквото човек никога досега не се бе сблъсквал, още по-ужасно от ядрените бомби, по-лошо от химическото оръжие. Притежаваха оръжие, което можеше да се самовъзпроизвежда и да се разпространява през собствените си жертви, от един на друг, докато епидемията не свърши от само себе си. А тя все някога щеше да свърши. Така беше с всички епидемии. Трябваше да свърши, нали?

Нали?

Мауди вдигна ръка, за да потърка брадичката си — колеблив жест, останал недовършен заради пластмасовата маска. Не знаеше отговора на този въпрос. В Заир и няколкото други африкански държави, поразени от ужасната болест, епидемиите, колкото и страшни да бяха, в края на краищата утихваха — въпреки идеалните условия на средата, които защитаваха и поддържаха вируса. Но от другата страна на това уравнение стоеше примитивната заирска природа, ужасните пътища и липсата на ефикасен транспорт. Болестта убиваше хората преди да успеят да стигнат далеч. Еболата унищожаваше цели села, но нищо повече. Всъщност никой не знаеше какво би станало в някоя развита страна. Теоретично човек можеше да се зарази в самолет. Пътниците щяха да напуснат самолета и да се качат на друг. Може би незабавно щяха да разпространят болестта чрез кашляне и кихане, а може би не. Всъщност нямаше значение. Мнозина от тях щяха отново да пътуват, да се чудят дали не са хванали грип, и щяха да предадат вируса и да заразят още хора.

Въпросът как се разпространява една епидемия зависеше най-вече от времето и изминатото разстояние. Колкото по-бързо напуснеше центъра на разпространение и колкото по-ефикасни бяха транспортните средства, толкова по-бързо болестта можеше да обхване буквално цялото население. Съществуваха математически модели, но всички те бяха теоретични и зависеха от множество индивидуални променливи величини, всяка от които в състояние да окаже въздействие върху цялото уравнение поне с величина от първи порядък. Вярно бе да се каже, че след време епидемията щеше да

утихне. Въпросът беше точно за колко? Това зависеше от броя на хората, заразени преди предпазните мерки да подействат. Един процент засегнати от населението, десет процента или петдесет? Америка не беше провинциално общество. Всички взаимодействия помежду си. Един наистина разпространяващ се по въздуха вирус с тридневен инкубационен период... не съществуваше модел, който да е известен на Мауди. Последната, най-смъртоносна заирска епидемия бе отнела по-малко от триста живота, но тя беше започнала с един нещастен дървар, после продължаваше със семейството му, а след това и със съседите им. Ясно бе едно — ако искаш да предизвикаш много по-мощна епидемия, номерът е да се увеличи броят на случаите Нула. Ако това се постигнеше, първоначалното разпространение на заирската «Ебола Мейинга» можеше да е толкова силно, че да обезсили обичайните предпазни мерки. Тя нямаше да се предава само от един човек или семейство, а от стотици хора и техните семейства — или хиляди? Тогава следващият скок на разпространение щеше да обхване стотици хиляди. Американците щяха да осъзнаят, че става нещо лошо, но щеше да има време за още един скок и той щеше да е от още по-висок порядък, навярно възлизащ на милиони. В този момент медицинските служби вече щяха да бъдат препълнени...

... и процесът нямаше да може да се преустанови. Никой не знаеше възможните последствия от съзнателно масово заразяване в условията на високо подвижното общество. Резултатът можеше наистина да е глобален. Но навярно нямаше да е. Почти сигурно нямаше да е, прецени Мауди, загледан в стъклените табли зад дебелия плотове от арматурно стъкло през пластмасата на маската си. Първото поколение на тази болест произхождаше от неизвестен приемник и беше убило малко момче. Второто поколение бе взело само една жертва, благодарение на съдбата, късмета и собствената му компетентност като лекар. Третото поколение щеше да израсне пред очите му. Все още не беше определено колко далеч можеше да се разпространи то, но поколения Четири, Пет, Шест и навярно дори Седем щяха да определят съдбата на цяла една страна, която в момента бе враг на неговата.

Сега беше по-лесно. Сестра Жана Батист имаше лице, глас и живот, които се бяха докоснали до неговия. Нямаше отново да допусне тази грешка. Макар и да не бе правоверна, тя беше добродетелна и сега

се намираше при Аллах, защото Аллах бе истински милостив. Мауди се беше молил за душата ѝ и Аллах сигурно го бе чул. Малцина в Америка или където и да било другаде можеха да са добродетелни като нея, а той отлично знаеше, че американците мразят страната му и не изповядват неговата религия. Разбира се, имаха имена и лица, но лекарят не ги познаваше и никога нямаше да ги познава, а те бяха на десет хиляди километра оттук и телевизорът лесно можеше да се изключи.

— Да — съгласи се Мауди. — Проверката ще е съвсем лесна.

— Вижте — казваше на групичка от трима нови сенатори Джордж Уинстън, — ако федералното правителство правеше коли, шевролетът щеше да струва осемдесет хиляди долара и на всеки десет пресечки щеше да му се налага да спира, за да зарежда с бензин. Вие, момчета, разбирате от бизнес. Аз също. Можем да постигнем нещо повече.

— Наистина ли е толкова зле? — попита сенаторът от Кънектикът.

— Мога да ви покажа сравнителните данни за производството. Ако Детройт се управляваше така, аз щях да карам японска кола — отвърна Уинстън, като ръгна с пръст събеседника си в гърдите и мислено си напомни да се избави от своя мерцедес 500SEL или поне за известно време да го остави в гаража.

— Все едно само една полицейска кола да покрива целия източен район на Лос Анджелис — казваше Тони Бретано на други петима сенатори, двама от които от Калифорния. — Не разполагам със силите, които ми трябва, за да покрия дори само един ГПК. Тоест голям регионален конфликт — поясни той на новите хора и техните съпруги. — А се предполага — на хартия, искам да кажа — че трябва да сме в състояние да покрием два едновременно и освен това да осъществяваме миротворческа мисия някъде другаде. Разбирате ли? Вижте сега, онова, от което се нуждаем в министерството на отбраната, е възможност да преобразувам нашите сили така, че най-важни да са самите изпълнители и останалите от екипа да ги поддържат, а не точно обратното. Счетоводителите и адвокатите са полезни, но ние си имаме достатъчно от тях в министерствата на финансите и правосъдието.

Моята част от управлението са полицаите, а аз не разполагам с достатъчно полицаи на улицата.

— Но откъде ще вземем пари за това? — попита по-младият сенатор от Колорадо. По-възрастният, от Скалистите планини, същата вечер беше присъствал на благотворително парти в Голдън.

— Пентагонът не е програма за борба с безработицата. Не трябва да го забравяме. Следващата седмица ще разполагам с пълна оценка на онова, от което се нуждаем, и ще дойда, за да обсъдим заедно как да го осъществим на възможно най-ниска цена.

— Виждаш ли какво ти казвах? — тихо попита Арни ван Дам зад гърба на Райън. — Остави ги да го правят вместо теб. Ти просто си стой спокойно.

— Онова, което казахте, беше вярно, господин президент — даде си вид, че искрено вярва новият сенатор от Охайо. Сега, след като камерите вече бяха изключени, той пиеше бърбън с вода. — Знаете ли, някога в училище написах малко историческо съчинение за Цинцинат и...

— Е, единственото, което трябва да правим, е да помним, че страната стои над всичко — каза Джак.

— Как успявате да си вършите работата? Искам да кажа... — поясни съпругата на старшия сенатор от Уискънсин, — ... все още ли се занимавате с хирургия?

— И с преподавателска работа, която е още по-важна — кимна Кати. Искаше ѝ се да е горе в стаята си и да работи върху бележките за пациентите си. Е, утре пак щеше да пътува с хеликоптера. — Никога няма да престана да се занимавам с работата си. Връщам зрението на слепи хора. Понякога сама свалям превръзките и изражението им е най-прекрасното нещо на света. Най-прекрасното — повтори тя.

— Дори по-прекрасно от мен ли, скъпа? — попита Джак, като я прегърна през рамо. Дори може би щеше да успее, помисли си той. Очаровай ги, бяха му казали Арни и Кали.

Процесът вече беше започнал. Полковникът, определен да охранява петимата молли, ги бе последвал в джамията и се беше молил заедно с тях. След края на ритуала най-старият тихо и любезно бе разговарял с него, като се спря на един любим момент от Свещения

Коран, за да установи някаква обща почва. Това припомни на полковника младостта му и собствения му баща, набожен и достоен човек. Похватът беше обичаен при работа с хора, независимо от страната и културата им. Караш ги да се разприказват, проникваш в думите им и избираш подходящия път, за да продължиш разговора. Член на иранското духовенство от над четирийсет години, моллата бе напътствал хората във вярата от десетилетия, така че не му бе трудно да установи връзка със своя похитител — човек, за когото се предполагаше, че се е заклел да убие него и колегите му, ако началниците му заповядат. Но като бяха избрали човек, според тях предан, заминаващите си генерали бяха допуснали грешка, защото хората, проявяващи искрена лоялност, имат принципи и именно те са по-уязвими от идеи, доказано по-добри от другите, които са следвали. Не можеше да има истинско съперничество. Ислямът беше религия с дълга и достойна история, а нито едно от двете определения не можеше да се отнесе към загиващия режим, който полковникът се бе заклел да поддържа.

— Сигурно е било трудно да се биеш в блатата — каза моллата след няколко минути, когато разговорът се насочи към отношенията между двете ислямски страни.

— Войната е зло. Никога не ми е доставяло удоволствие да убивам — призна полковникът. Съвсем неочаквано очите му се изпълниха със сълзи и той разказа за някои от нещата, които беше извършил през годините. Сега вече разбираше, че сърцето му се бе втвърдило и най-накрая той беше престанал да прави разлика между невинни и виновни, между справедливи и покварени и бе изпълнявал онова, което му се заповядва — защото му се заповядваше, а не защото е било правилно. Сега полковникът разбираше всичко.

— Човек често пада, но чрез словото на Пророка винаги можем да открием обратния си път към милостивия Бог. Хората забравят за своите задължения, но Аллах никога не забравя Своите. — Моллата докосна офицера по ръката. — Мисля, че твоите молитви за днес още не са завършили. Заедно ще се молим на Аллах и заедно ще намерим покой за душата ти.

След това всичко наистина беше много просто. Когато научи, че в момента генералите напускат страната, полковникът вече имаше две основателни причини да им помогне. Той не искаше да умре. Освен

това копнееше да изпълни волята на своя Бог, за да остане жив и да Му служи. За да покаже набожността си, той събра две роти войници, за да се срещнат с моллите и да получат техните заповеди. За войниците беше съвсем лесно. Единственото, което трябваше да правят, бе да изпълняват заповедите на своите офицери. Мисълта да направят друго просто никога не им беше идвала наум.

В Багдад се загоряваше и вратите на десетки големи къщи бяха отворени с ритници. Някои от обитателите намериха будни. Други бяха мъртвопияни. Трети опаковаха багажа си, за да избягат, и се опитваха да решат къде и как да стигнат дотам. Всички прекалено късно бяха осъзнали какво става около тях, при това на място, където и най-дребната грешка заличаваше разликата между охолния живот и насилствената смърт. Малцина оказваха съпротива и човекът, който почти успя да го стори, беше разсечен почти наполовина от двајсет и пет изстрела с АК-47 заедно с жена си. В повечето случаи хората бяха отведени боси от домовете им в очакващите ги камиони, свели глави към тротоарите, защото знаеха начина, по който щеше да завърши за тях всичко това.

Тактическите радиомрежи не бяха кодирани и слабите VHF-сигнали се следяха, този път в «СТОРМ ТРАК», станцията, която се намираще по-близо до Багдад. Споменаваха се имена, при това неведнъж — винаги, когато извършващите арестите групи докладваха на началниците си, а това улесняваше работата на разузнавателните екипи по границата и във военния град на крал Халид. Дежурните офицери викаха командирите си и по сателита се пращаха съобщения с върховен приоритет.

Райън току-що беше изпратил последния от новите сенатори до вратата, когато се появи Андреа Прайс.

— Получават се важни съобщения, сър.

— Ирак? — попита Джак.

— Да, господин президент.

Президентът целуна жена си.

— Ще дойда горе след малко.

Кати нямаше друг избор, освен да кимне и да тръгне към асансьора, където чакаше един от камериерите, за да отведе първата

двойка на горния етаж. Децата вече трябваше да спят. Навярно бяха свършили домашните си, в някои случаи с помощта на телохранителите си. Джак зави надясно, затича се надолу по стълбите, после пак зави надясно, сетне наляво, за да излезе от сградата, после отново влезе в западното крило и най-после пристигна в оперативната стая.

— Докладвайте — заповяда президентът.

— Започна се — съобщи лицето на Ед Фоли от монтирания на стената екран. И единственото, което можеха да направят, беше да гледат.

Иракската национална телевизия приветства новия ден и новата реалност. Това стана ясно, когато говорителите започнаха ежедневните си съобщения с призоваване в името на Аллах, не за първи път, но никога с такава пламенност.

— Старовремската религия вече май е достатъчно добра — отбеляза старшината в «ПАЛМ БОУЛ». — Така ли излиза, майор Сабах?

— Да, старшина, да — отвърна кувейтският офицер. И преди не се беше съмнявал особено много. Началниците му изразяваха резерви. Винаги правеха така, защото никога не бяха били толкова близо до врага, колкото майорът, и мислеха за политика, вместо да търсят идеи. Той погледна часовника си. Щяха да пристигнат в кабинетите си чак след два часа. От друга страна, бързането нямаше да промени нищо. Бентът се бе срутил и водата щеше да се излее. Времето да я спрат вече беше изтекло, ако се приемеше, че такава възможност изобщо е съществувала.

Иракската армия била взела властта, казаха по новините. Това бе съобщено така, сякаш е нещо ново. Бил сформиран комитет за революционна справедливост. Виновните за престъпления срещу народа (полезен, всеобхватен термин, който не означаваше нищо, но беше ясен за всички) били арестувани и щели да бъдат изправени пред правосъдието на сънародниците си. Нацията се нуждаела преди всичко от спокойствие, казаха по телевизията, и се обявявал национален почивен ден. Нямало да почиват само работещите в сферата на общественото обслужване. Останалите граждани на страната трябвало

да посветят деня на молитва и помирение. На останалата част от света новият режим обещаваше мир. Останалата част от света щеше да има цял ден, за да помисли по въпроса.

Даряеи вече беше мислил много по въпроса. Бе успял да поспи три часа преди да се събуди за сутрешна молитва. С възрастта се нуждаеше от все по-малко сън. Навярно тялото разбираше, че не му остава много и че няма повече време за почивка, макар да имаше достатъчно време за сънища и в ранните часове на деня той бе сънувал лъвовете. Мъртви лъвовете. Лъвът също беше символ на режима на шаха и Бадрейн наистина бе прав. Лъвовете можеха да бъдат убивани. Някога в Иран — тогава Персия — беше имало истински лъвовете и бяха ходили на лов за тях. Символичните лъвовете, династията Пахлави, беше премахната по подобен начин, в съчетание с търпение и безмилостност. Той бе изиграл важна роля в този процес. Бе наредил взривяването на театъра, пълен с хора, които проявяваха по-голям интерес към западния упадък, отколкото към ислямската си вяра. Стотици бяха загинали ужасно, но — но това бе необходимо, задължителна част от връщането на страната и нейния народ към Правия Път. Съжаляваше специално за този инцидент и в изкупление редовно се молеше за погубените съдби — не, не съжаляваше. Той беше оръдие на Вярата, а самият Свещен Коран говореше за необходимостта от война, Свещена война в защита на Вярата.

Още един дар на Персия (някои твърдяха, че е от Индия) за света бе играта на шах, на която се бе научил още като дете. Самата дума за края на играта, «шахмат», на персийски означаваше «царят е мъртъв», нещо, за чието постигане в реалния живот беше помогнал лично, и макар отдавна да бе престанал да играе на шах, Даряеи си спомняше, че добрият играч не мисли само ход за ход, а за четири, дори повече хода напред. Както и в действителността, един от проблемите в шаха бе, че следващият ход понякога можеше да се предугади, особено когато другият играч беше добър — щеше да е опасно да не го смята за такъв. Но като мислиш за бъдещите си ходове, много по-трудно виждаш какво те очаква, чак до самия край, когато противникът може ясно да види това, но надхитрен, останал без фигури, сила и възможности, няма друг избор, освен да се предаде. Такъв беше

случаят и с Ирак до тази сутрин. Другият играч — всъщност много играчи — се бяха предали и избягали, а Даряеи с удоволствие им позволи. Още по-приятно бе, когато другият играч не може да избяга, но въпросът беше да спечелиш, а не да получиш удовлетворение. Да победиш означава да мислиш по-перспективно и по-бързо от другия, така че следващият ход да е изненадващ и той да се ядоса и обърка, да се принуди да губи време за реакция, а в шаха, както и в живота, времето е ограничено. Всичко зависеше единствено от ума, не от тялото.

Изглежда, така бе и при лъвовете. Дори един толкова могъщ звяр можеше да бъде надхитрен от по-малки животни, ако времето и мястото бяха подходящи. Това беше едновременно и поуката, и задачата на деня. Когато свърши с молитвите си, Даряеи извика Бадрейн. По-младият мъж беше опитен тактик и събирач на информация. Нуждаеше се от напътствията на човек, опитен в стратегията, но с тези напътствия той наистина щеше да е много полезен.

След едночасов разговор с водещите специалисти в страната се реши, че президентът не може да направи абсолютно нищо. Следващият ход беше просто да чакат и да наблюдават. Всеки гражданин можеше да го направи, но водещите експерти на Америка можеха да чакат и наблюдават малко по-бързо, или поне така си казваха. Те щяха да направят всичко това вместо президента, разбира се, така че Райън напусна оперативната стая, качи се по стълбите и излезе навън. Валеше студен дъжд.

— Това ще стопи и последния сняг — каза Андреа Прайс и сама се изненада от факта, че се обръща към шефа си, без да я питат.

Райън се обърна и се усмихна.

— Ти работиш повече от мен, Андреа, а си...

— Жена ли? — с уморена усмивка попита тя.

— Май се проявява мъжкият ми шовинизъм. Моля за извинение... Ох, как ми се иска да запаля една цигара! Отказах ги преди години — Кати ме наплаши. Не е лесно да си женен за лекарка.

— Изобщо не е лесно да си женен. — Прайс беше венчана за работата си и двете вече избледняващи в паметта ѝ връзки го

доказваха. Проблемът ѝ, ако изобщо можеше да се нарече така, се състоеше във факта, че притежаваше същата отдаденост на дълга, каквато се предполагаше, че е присъща единствено на мъжете. Това бе съвсем просто, но първо един адвокат, а след него и един рекламен директор не успяха да го проумеят.

— Защо го правим, Андреа? — попита Райън.

Специален агент Прайс също не знаеше. Тя възприемаше президента като баща. Той беше човекът, който би трябвало да знае отговорите, но след годините, прекарани в охраната, Андреа вече разбираше, че не е така. Нейният баща винаги бе знаел отговорите или поне така ѝ се струваше като малка. После порасна, завърши образованието си, постъпи в Службата, бързо се изкачи по стръмната и хлъзгава стълба и междувременно някак си изгуби своя път в живота. Сега беше достигнала върха в професията си и се бе наредила до «бащата» на нацията си, само за да разбере, че животът не допуска хората да знаят онова, което искат и имат нужда да знаят. Работата ѝ беше достатъчно трудна. Неговата бе безкрайно по-тежка и може би за един президент беше по-добре да е нещо различно от чудесния и достоен човек, какъвто бе Джон Патрик Райън. Може би някой кучи син би оцелял по-успешно тук...

— Не знаеш ли? — усмихна се към дъжда Райън. — Обикновено се отговаря, че все някой трябва да го прави. Господи, просто се опитам да прельстя трийсет нови сенатори. Разбираш ли? Да ги прельстя — повтори Джак. — Все едно че са девойчета, а аз съм някой шибан мръсник. Съжалявам, извини ме.

— Няма нищо, господин президент. Чувала съм такива думи, дори от други президенти.

— С кого си говориш? — попита Джак. — Едно време аз разговарях с баща си, с моя свещеник, с Джеймс Гриър, когато работех за него, или с Роджър, допреди няколко седмици. Сега всички те питат мен. Нали знаеш, в Куонтико, в основното офицерско училище, ми казваха, че да командваш е самотна работа. Господи, изглежда, че не са се майтапили. Наистина не са се майтапили.

— Имате адски добра жена, сър — отбеляза Прайс.

— Предполага се, че винаги има някой по-умен от теб. Човекът, при когото отиваш, когато просто не си сигурен. Сега те идват при мен. Аз не съм достатъчно умен за това. — Райън замълча и едва сега

разбра какво му е казала Прайс. — Права си, но тя е достатъчно заета, пък и не трябва да я обременявам с проблемите си.

— Вие наистина сте шовинист, шефе — засмя се Прайс.

Президентът се прозина.

— Как сме утре?

— Ами, целия ден сте си в кабинета. Струва ми се, че онази работа с Ирак ще ви провали сутринта. Аз ще изляза рано и ще се върна следобед. Ще пообиколя малко, ще проверя мерките за охрана на децата. Ще се съберем да обсъдим дали има начин да водим ХИРУРГ на работа и да я връщаме обратно без хеликоптер...

— Това е смешно, нали? — отбеляза Райън.

— Една първа дама с истинска професия е нещо, което системата никога не е допускала.

— Наистина истинска професия, по дяволите! През последните десет години тя печелеше повече от мен, освен когато се върнах на Уолстрийт. Вестниците още не са научили това. Тя е страхотен лекар. — Мислите му се отклоняваха, забеляза Прайс. Бе прекалено уморен. Е, това също се случваше с президентите. Нали точно затова тя беше край тях.

— Пациентите ѝ я обичат, така казва Рой. Както и да е, ще проверя мерките за охрана на всичките ви деца — рутинна проверка, сър, аз отговарям за цялата охрана на семейството ви. С вас ще остане агент Раман. Повишаваме го. Справя се доста добре.

— Онзи, който донесе пожарникарския плащ, за да ме дегизира през нощта на катастрофата ли?

— Значи знаете? — попита Прайс. Президентът зави, за да влезе в Белия дом. В усмивката му се четеше изтощение, но въпреки всичко сините му очи проблеснаха.

— Не съм толкова тъп, Андреа.

Не, реши тя, нямаше да е по-добре да имат някой кучи син за президент.

---

[1] Луций Квинтий Цинцинат (519?-439? г. пр.Хр.) — римски военачалник и държавник. — Б.пр. ↑

[2] Робърт Едуард Лий (1807-1870) — генерал от Конфедерацията по време на Гражданската война. — Б.пр. ↑

[3] Американски държавници от миналия век. — Б.пр. ↑

21. ВРЪЗКИ

Патрик О'Дей беше вдовец, чийто живот се бе променил по особено жесток и неочакван начин след късния му брак. Жена му Дебора му беше колега от лабораторния отдел, специалист по съдебни разследвания, изискващи много пътувания, докато един следобед, на път за Колорадо Спрингс, самолетът ѝ се бе разбил поради все още неизяснени причини. Това беше първата и служебна задача след отпуската ѝ по майчинство. Дъщеричката им Меган остана сираче само на три месеца.

Сега Меган беше на две години и половина и инспектор О'Дей все още се бореше с проблема как да ѝ разкаже за майка ѝ. Имаше видеозаписи и снимки, но можеше ли да посочи към мъртвата хартия или към екрана и да каже на дъщеря си: «Това е мами»? Метър и деветдесет, с деветдесеткилограмово жилаво тяло, О'Дей беше пожертвал мустаците си а ла Сапата^[1] заради изискванията на службата си и бе мъжко момче сред мъжки момчета, макар че вниманието му към дъщеря му би накарало колегите му да го подиграват. Косата ѝ беше руса и дълга и той всяка сутрин я разресваше до копринена гладкост. За Меган татко бе огромен, закрилящ я мечок, който се извисяваше в синьото небе и я грабваше от земята като ракета, така че да може да обвие ръчички около шията му.

— Ух! — каза татко. — Стискаш ме много силно!

— Заболя ли те? — престорено разтревожена попита Меган. Това беше част от сутрешното им ежедневиe.

Усмивка.

— Не, този път не. — С тези думи той излезе от къщата и отвори вратата на калния си пикап, внимателно закопча предпазния колан на Меган и постави кутията с обяда ѝ и формулярите между двете предни седалки. Беше шест и половина.

Новата детска градина беше по-удобна, защото се намираще по пътя за службата му, пък и съседите му я бяха препоръчали. «Джайънт

степс»^[2], чудесно име.

Какъв начин да си изкарваш прехраната, помисли си Пат, докато паркираше пикапа. Марлен Дагет винаги пристигаше в шест, за да се грижи за децата на бюрократите, пътуващи за Вашингтон всяка сутрин. Дори излезе, за да ги посрещне.

— Господин О'Дей! А това е Меган! — със зашеметяващ за толкова ранен час ентузиазъм произнесе госпожа Дагет. Меган очевидно хранеше съмнения, защото погледна татко си. После изненадано се взря в ръцете на учителката. — И тя се казва Меган. Тя ще е твоето мече и те чака вече цял ден.

— О! — Момиченцето взе кафявото космато животинче и го прегърна. — Здравсти.

Госпожа Дагет се усмихна на агента от ФБР и попита:

— Носите ли формулярите?

— Заповядайте, госпожо — отвърна О'Дей и ѝ подаде документа, който бе попълнил предишната вечер. Меган нямаше медицински проблеми, нямаше алергия към лекарства, мляко или храни; в случай на действителен проблем можеха да я отведат в местната болница; служебният номер, този на пейджъра на инспектора, на родителите му и на родителите на Дебора, които бяха дяволски добри дядо и баба. «Джайънт степс» беше добре организирано заведение. О'Дей не знаеше колко добре организирано е, просто защото имаше нещо, за което госпожа Дагет не му бе казала. Самоличността му се проверяваше от Секретната служба.

— Е, госпожице Меган, струва ми се, че е време да си поиграем и да се запознаем с няколко нови приятелчета — каза учителката, после пак се усмихна на О'Дей. — Ще се грижим добре за нея.

О'Дей се качи в пикапа с обичайната лека болка, която изпитваше винаги при раздяла с дъщеричката си. Имаше съвещание, определено за девет часа, на което трябваше да обсъдят новите открития по разследването на катастрофата, а после го очакваше ден, изпълнен с административни глупости, които поне нямаше да му попречат да вземе дъщеричката си навреме. След четирийсет минути спря до сградата на ФБР на 10-а и «Пенсилвания» — длъжността му на инспектор за специални мисии му осигуряваше запазено място на паркинга — и се насочи към закритото стрелбище.

Отличен стрелец, Пат О'Дей някога бе изпълнявал длъжността «главен инструктор по стрелба» в няколко оперативни бюра на ФБР, което означаваше, че е бил избран да контролира огневата подготовка на другите агенти — винаги важен момент от живота на ченгетата.

По това време на деня — 7:25 — стрелбището беше сравнително пълно. Инспекторът взе две кутии .45-калиброви патрони за автоматичния си «Смит & Уесън», няколко стандартни мишени и чифт запушалки за уши. Мишената представляваше проста бяла картонена плоскост с очертание на жизненоважните части на човешкото тяло. Той я закачи на автоматичния носител, набра разстояние от десет метра и натисна бутона. Докато мишената се движеше към мястото си, Пат остави мислите си да се носят свободно. Техниката тук можеше да се програмира. Когато пристигаше на определеното място, мишената се завърташе настрани и ставаше почти невидима. Без да отклонява поглед, О'Дей набра таймера на случайна комбинация и продължи да гледа към мишената, отпуснал ръце от двете си страни. Мислите му се промениха. Там беше Лошия. Лошия имаше сериозни намерения. Убеден престъпник, притиснат в ъгъла. Лошия бе казал на информаторите, че никога няма да се върне в затвора, че никога няма да го хванат жив. През дългата си кариера инспектор О'Дей беше чувал това много пъти и когато бе възможно, даваше на жертвата възможност да удържи думата си — но те се свиваха, хвърляха пистолета, подмокряха гащите или дори избухваха в сълзи, когато пред тях се изправеше истинска опасност, а не нещо по-лесно, за което си бяха говорили на бира или марихуана. Но не и този път. Сега Лошия беше сериозен. Държеше заложник. Навярно дете. Може би дори собствената му мъничка Меган. Тази мисъл го накара да присвие очи. Във филмите Лошия ти казва да хвърлиш пистолета, но ако го сториш, можеш да си сигурен, че резултатът ще е мъртво ченге и мъртъв заложник, така че ти разговаряш с него. Насилваш се гласът ти да звучи спокойно, разумно и примирително, чакаш го да се отпусне — съвсем мъничко, колкото да отстрани пистолета от главата на заложника. Може да отнеме часове, но рано или късно...

... таймерът щракна и мишената се обърна с лице към агента. Дясната ръка на О'Дей светкавично измъкна пистолета от кобура, в същото време десният му крак отстъпи назад, тялото му се завъртя, той леко приклегна, а лявата ръка се присъедини към дясната върху

гумената дръжка още докато пистолетът се издигаше. С периферното си зрение той зърна мерника на пистолета и когато очите му се изравниха с главата на мишената, пръстът му натисна спусъка два пъти толкова бързо, че и двете гилзи полетяха във въздуха едновременно. Това се наричаше «двоен удар» и О'Дей го беше изпълнявал от толкова много години, че звуците на изстрелите почти се сляха и ехото тъкмо се връщаше от отсрещната стоманена стена, когато гилзите издрънчаха в бетонния под. Но в главата на мишената вече имаше две дупки, на по-малко от два сантиметра една от друга, между и точно над мястото, където би трябвало да са очите. По-малко от секунда след като се бе завъртяла, мишената падна настрани, с което доста точно имитира падането на жертвата на земята.

— Нямах равен, шерифе.

— Добро утро, директоре. — О'Дей се обърна.

— Как е, Пат? — Мъри се прозя. — Ама наистина си много бърз.

Сценарият със заложника ли беше?

— Опитвам се да се подготвя за възможно най-лошата ситуация.

— Нещо ново? — попита директорът.

— Няма. Предстоят още разпити по случая с японския самолет, но нищо сериозно.

— Ами Килти?

О'Дей сви рамене. Не му беше позволено да се замесва в разследването на СПО, но ежедневните обобщения правеше той. Случай от такава величина трябваше да се докладва на някого и макар че контролирането му беше изцяло поето от СПО, обработената информация се пращаше и в кабинета на директора, предварително филтрирана от главния му агент за специални операции.

— Дан, в кабинета на министър Хансън са влизали достатъчно хора, така че всеки е можел да вземе писмото, ако се предположи, че такова действително е имало. Нашите хора смятат, че навярно е имало. Хансън е разговарял с достатъчно хора за това — поне така ни казват те.

— Според мен случаят просто ще заглъхне — отбеляза Мъри.

— Добро утро, господин президент.

Още един ден като всички останали. Децата бяха заминали. Кати също. Райън излезе от апартамента си в костюм и вратовръзка — самото му беше закопчано — нещо доскоро необичайно за него, — а обувките му бяха лъснати от някой от персонала.

— Вие ли сте Раман? — попита президентът.

— Да, сър — отвърна специален агент Ареф Раман. Беше висок метър и осемдесет и два, набит, по-скоро тежкоатлет, отколкото спринтьор, макар че това впечатление можеше да се дължи на бронираната жилетка — мнозина от охраната носеха такива жилетки. Млад, красив от средиземноморска гледна точка, със срамежлива усмивка и сини очи като на ХИРУРГ.

— ФЕХТОВАЧ в движение — каза агентът в микрофона. — Към кабинета.

— Откъде сте, Раман? — на път за асансьора попита Джак.

— Майка ливанка, баща иранец, пристигнах през седемдесет и девета, когато започна истерията с шаха. Баща ми беше близък на режима.

— И какво мислите за положението в Ирак?

— Вече почти забравих и езика, сър — усмихна се агентът. — Но ако ви интересува кой ще спечели финалите на студентската спортна организация, аз съм човекът, който ви трябва.

— Кентъки — решително каза Райън.

Асансьорът в Белия дом беше стар, с изтъркани черни бутони. Не му позволяваха да ги натиска. Вместо него това направи Раман и после каза:

— Орегон. Никога не съм бъркал, сър. Питайте момчетата. Спечелих последните три залагания. Вече никой не иска да се обзалага с мен. На финалите ще са Орегон и «Дюк» — моят колеж — и Орегон ще спечелят с шест или осем. Е, може би по-малко, ако Масио Ролингс е във форма.

— Какво сте учили в «Дюк»?

— Готвех се за право, но реших, че не искам да ставам адвокат. Всъщност смятам, че престъпниците не трябва да имат никакви права, и затова предпочетох да стана ченге, а после постъпих в Службата.

— Женен ли сте? — Райън искаше да познава хората около себе си. На едно равнище това бе просто проява на добро възпитание. На

друго, тези хора се бяха заклели да пазят живота му и той не можеше да се отнася с тях като с наемни работници.

— Не успях да намеря подходящото момиче — поне засега.

— Мюсюлманин ли сте?

— Родителите ми бяха, но след като видях какви неприятности им причини религията... — той се ухили, — е, ако поразпитате, ще ви кажат, че моята религия е студентският баскетбол. Никога не съм пропускал среща на «Дюк» по телевизията. Адски жалко, че Орегон са толкова силни тази година. Но това е едно от нещата, които човек не може да промени.

Президентът се засмя.

— Казвахте се Ареф, нали?

— Всъщност ми викат Джеф. По-лесно се произнася — поясни Раман.

Вратата се отвори. Агентът застана по средата ѝ и блокира прякото зрително поле на президента. Отвън стоеше човек от специалния отдел заедно с още двама от охраната, които Раман познаваше по лице. Той кимна и излезе навън, последван от Райън. Тръгнаха.

— Добре, Джеф, днес ще е спокоен ден — каза Райън ненужно. Секретната служба научаваше ежедневния му график преди него.

— Спокоен за нас, може би.

В Овалния кабинет го очакваха. Двамата Фоли, Бърт Васко, Скот Адлер и още един човек. Вече бяха претърсени за оръжие.

— Здравей, Бен! — каза Джак.

— Добро утро, господин президент — с усмивка отвърна доктор Бен Гудли.

— Бен е готов за сутрешната сводка — поясни Ед Фоли.

Тъй като не всички сутрешни посетители бяха част от вътрешния кръг, Раман щеше да остане в стаята, за да не би някой да прескочи масичката за кафе и да се опита да удуши президента. Не трябва непременно да имаш пистолет, за да си опасен. Няколко седмици упражнения можеха да превърнат всеки сравнително здрав човек в достатъчно добър специалист по бойни изкуства, за да убие непредпазлива жертва. Поради тази причина хората от охраната носеха не само пистолети, но и полицейски палки, направени от разгъващи се стоманени сегменти. Раман гледаше докато този Гудли — легитимирал

се като офицер от националното разузнаване — подаваше отпечатаната сводка. Подобно на много други от Службата, той чуваше почти всичко. Надписът «САМО ЗА ПРЕЗИДЕНТА» на някоя особено секретна папка всъщност не означаваше това. В стаята почти винаги имаше някой друг и макар хората от охраната да се правеха, че не обръщат особено внимание на такива неща, те виждаха всичко. Същото се отнасяше за чуването и запомнянето. Ченгетата не се подготвяха, нито пък им се плащаше, за да забравят, още по-малко да не обръщат внимание.

В този смисъл, помисли си Раман, той беше съвършеният шпионин. Обучен от Съединените американски щати за юридически съветник, той блестящо се бе справял с оперативната работа, особено в случаите с фалшификатори. Беше добър стрелец и отличен аналитик — дарба, проявила се още в студентските му години; бе завършил «Дюк» с пълно отличие и освен това беше университетският шампион по борба. Добрата памет бе полезна за ченгетата и той я имаше. Всъщност паметта му беше фотографска — талант, който отрано привлече вниманието на Службата, защото агентите, охраняващи президента, трябваше да са в състояние мигновено да разпознаят конкретно лице от десетките снимки, които носеха със себе си, докато президентът се намираше сред много хора. Като младши агент, изтеглен от сейнтлуиското оперативно бюро за покриването на някаква благотворителна вечеря по времето на президента Фаулър, той бе идентифицирал и арестувал лице, заподозряно в опит да убие президента. Оказа се, че човекът носи в джоба си .22-калибров автоматичен пистолет. Раман го бе издърпал от тълпата толкова бързо и умело, че обработката на субекта в щатската психиатрия в Мисури изобщо не стигна до вестниците, а точно това се опитваха да постигнат те. По-късно тогавашният директор на Службата реши да прегледа случая и така прехвърлиха Раман във Вашингтон скоро след поемането на президентския пост от Роджър Дърлинг. Като младши член на охраната, той носеше досадните постове, охраняваше с поддържащия автомобил президентската лимузина и постепенно се изкачи нагоре, доста бързо за младеж като него. Раман работеше, без да се оплаква. Работата бе лесна, всъщност много по-лесна от задачата, която неотдавна неговият брат — етнически, а не биологичен — беше изпълнявал в Багдад. Каквото и да казваха на анкетьорите,

американците наистина обичаха емигрантите. Но все още им предстоеше да разберат, че човек никога не може да се вгледа в друго човешко сърце.

— Не разполагаме с ресурси, които да използваме по суша — каза Мери Пат.

— Засечените данни обаче са добри — продължи Гудли. — Цялото ръководство на «Баас» е в кюпа и мисля, че няма да успеят да се измъкнат, поне не живи.

— Значи Ирак е напълно обезглавен?

— Управлява военен съвет. По следобедните новини ги показаха с ирански молла. Не е съвпадение — категорично каза Бърт Васко. — И най-малката информация, която изтича, говори за сближаване с Иран. Най-много двете държави да се слоят. Ще разберем това след няколко дни — до две седмици.

— А саудитите? — попита Райън.

— Напразни усилия, Джак — отвърна Ед Фоли. — Преди по-малко от час разговарях с принц Али. Скърпили са помощ за страната, която още малко и би изплатила и нашия държавен дълг. Опитват се да купят новия иракски режим, но никой не им отговаря. Това е предизвикало шок в Рияд. Ирак винаги е бил готов да разговаря за сделки. Но не и сега.

И именно това щеше да уплаши всички държави на Арабския полуостров, Райън го знаеше. На Запад не оценяваха много факта, че арабите са търговци. Не идеолози, не фанатици, а търговци. Морската им търговска култура предшествахше исляма — нещо, което Америка си спомняше само когато правеха нови киноверсии на Синдбад Мореплавателя. В този смисъл те много приличаха на американци — въпреки разликите в езика, облеклото и религията, точно като американците, те трудно разбираха хора, които не желаеха да търгуват с тях, да стигат до взаимноизгодни условия, да правят някаква размяна. Иран беше точно такава страна, която аятолах Хомейни бе превърнал от предишното състояние на нещата при шаха в теокрация. «Те не са като нас» — това беше универсалният проблем на всяка култура. «Те ВЕЧЕ не са като нас» щеше да е много страшна формула за държавите в Залива, които винаги бяха разбирали, че въпреки политическите различия винаги има пътища за взаимно общуване.

— А Техеран? — попита Джак.

Бен Гудли възприе въпроса като отправен към него и каза:

— Официалните новини приветстват новата обстановка — обичайните предложения за мир и възобновена дружба, но нищо повече. Официално е така. Неофициално получаваме всякакви засечени съобщения. Различни хора в Багдад искат инструкции, а от Техеран им ги дават. За момента им казват да оставят събитията да се развиват бързо. Идва ред на революционните съдилища. По телевизията показват молли, които проповядват за обич, свобода и най-различни прекрасни неща. Когато открият процесите и започнат да избиват хора, ще стане страшно.

— Тогава Иран ги завладява или може би управлява Ирак като марионетка — каза Васко, като прехвърляше последната засечена информация. — Гудли може би е прав. Чета тази сводка за първи път. Извинете ме, господин президент, но аз се съсредоточих върху политическата страна на въпроса. Тези данни разкриват повече, отколкото очаквах.

— Искате да кажете повече, отколкото смятам аз ли? — попита офицерът от националното разузнаване.

Васко кимна и каза мрачно:

— Струва ми се възможно. Положението не е добро.

— По-късно днес саудитите ще поискат от нас да ги подкрепим — отбеляза министър Адлер. — Какво да им кажа?

Отговорът на Райън беше толкова автоматичен, че сам се стресна.

— Ангажиментът ни с кралството остава непроменен. Ако се наложи, ние сме там, сега и завинаги. — И с две изречения, секунда по-късно си помисли Джак, той бе ангажирал цялата сила и сигурност на Съединените американски щати с една недемократична държава на единайсет хиляди километра разстояние. За щастие Адлер облекчи положението му.

— Напълно съм съгласен, господин президент. Не можем да постъпим иначе. — Всички останали закимаха, дори Бен Гудли. — Можем да го направим без много шум. Принц Али разбира и е в състояние да накара краля да разбере, че не се шегуваме.

— След това — каза Ед Фоли — трябва да информираме за това Тони Бретано. Между другото, той е много добър. Възнамерявате ли да проведете среща на кабинета по този въпрос?

Райън поклати глава.

— Не. Смятам, че трябва да се държим спокойно. Америка следи регионалните развития с интерес, но няма защо да се вълнуваме. Скот, ти ще съобщиш на пресата чрез хората си.

— Добре — отвърна министърът на външните работи.

— Бен, какъв си в Ленгли сега?

— Назначиха ме за старши офицер в оперативния център.

— Чудесно — каза Райън, после се обърна към шефа на ЦРУ. — Ед, сега той ще работи за мен. Трябва ми разузнавач, с когото да се разбираме.

— Господи, кога най-после ще мога да запазя добрите си хора за себе си? — засмя се Фоли. — Това момче е много перспективно.

— Взимам го, Ед. Бен, работното ти време току-що се увеличи. Засега можеш да използваш стария ми кабинет зад ъгъла. Освен това храната тук е много по-добра — засмя се президентът.

През цялото време Ареф Раман стоеше неподвижно, облегнат на бялата стена, а очите му автоматично следяха посетителите. Беше обучен да не вярва на никого, евентуално с изключение на съпругата и децата на президента. На никого друго. Разбира се, всички вярваха в него, включително и онези, които го бяха обучили да не вярва на никого, защото всеки трябва да вярва на някого.

Всъщност всичко бе въпрос на избор на момент и едно от нещата, на които го бяха научили американското му образование и професионалната му школовка, бе търпението да чака възможност да направи съответния ход. Но други събития от другата страна на земното кълбо приближаваха този момент. Зад безизразните си очи Раман си мислеше, че може би има нужда от напътствие. Мисията му вече не бе случайното събитие, което бе обещал да изпълни преди двайсет години. Той можеше да го стори почти през цялото време, но сега Раман беше тук и макар че всеки можеше да убива и че жертвоготовният човек е в състояние да убие почти всекиго, единствено наистина опитният убиец може да убие съответната личност в подходящия момент, за да постигне по-голяма цел. Изборът на момент бе най-трудната част и така, след двайсет години, Раман реши, че най-после може да напусне прикритието си. Знаеше, че е опасно. Но не чак толкова.

— Вашата цел е смела — спокойно каза Бадрейн. Вътрешно той беше всичко друго, но не и спокоен. Всичко това бе смайващо.

— Кротките не наследяват земята — отвърна Даряеи. За първи път беше обяснил мисията си в живота на човек извън близкия си кръг.

И двамата се държаха като комарджии на маса за покер, докато обсъждаха план, който щеше да промени света. За Даряеи това беше концепция, която бе подготвял, обмислял и планирал повече от едно поколение, кулминация на всичко, което беше направил през живота си, осъществяване на една мечта и цел, която щеше да нареди името му до това на самия Пророк — ако я постигнеше. Обединението на исляма. Обикновено я изразяваше така пред вътрешния си кръг.

Бадрейн просто виждаше властта. Създаването на нова свръхдържава с център Персийският залив, държава с огромна икономическа мощ, безкрайно население, самоиздържащо се във всяко едно отношение и способно да се разпространява в Азия и Африка, навярно дори да изпълни желанията на пророка Мохамед — макар той да не претендираше, че знае какво би желал създателят на неговата религия. Оставяше това на хора като Даряеи. За Бадрейн играта се свеждаше просто до власт, а религията или идеологията само определяха състава на екипа. Неговият екип беше такъв заради рожденото му място и защото някога бе изучил марксизма и беше решил, че не е ефикасен за изпълнението на задачата му.

— Възможно е — след още няколко секунди размисъл каза Бадрейн.

— Историческият момент е уникален. Великият Сатана... — той всъщност не искаше да изпада в идеологическо лицемерие, когато обсъждаше държавническото изкуство, но понякога това беше неизбежно — ... е слаб. По-малкият сатана е унищожен и ислямските републики са готови да паднат в скута ни. Те се нуждаят от самоличност, а каква по-добра самоличност от Светата вяра?

И това бе напълно вярно, с мълчаливо кимване се съгласи Бадрейн. Разпадането на Съветския съюз и заместването му от така наречената ОНД просто беше създадо вакуум, който все още не бе запълнен. Южните «републики продължаваха икономически да зависят от Москва и много напомняха поредица от каруци, прикачени към умиращ кон. Те винаги бяха били размирни, неспокойни

минидържави, откъснати религиозно от атеистичната империя, и сега се бореха да установят икономическа независимост, така че да могат веднъж завинаги да се отделят от центъра на една мъртва страна, към която никога не бяха принадлежали истински. Но пък не можеха да се издържат икономически, не и в съвременната епоха, и имаха нужда от друг покровител, от друг водач в новия век. А това означаваше пари, и то много, плюс обединителното знаме на една религия и култура, отдавна отказвани им от марксизма-ленинизма. В замяна републиките щяха да осигурят земя и хора. И природни ресурси.

— Пречката е Америка, но не е нужно да ми го казвате — излишно отбеляза Бадрейн. — А Америка е прекалено голяма и могъща, за да бъде унищожена.

— Срещал съм се с този Райън. Но първо ми кажете какво мислите за него.

— Не е глупак, не е и страхливец — справедливо отбеляза Бадрейн. — Смел човек, опитен в разузнавателните операции. Добре образован. Саудитите му вярват, израелците също. — В този момент тези две страни бяха от значение. Същото се отнасяше и за третата: — Руснаците го познават и уважават.

— Какво друго?

— Не го подценявайте. Не подценявайте Америка. И двамата сме виждали какво става с онези, които я подценяват — каза Бадрейн.

— Ами сегашното им състояние?

— От онова, което видях, разбирам, че президентът Райън полага всички усилия, за да възстанови управлението на страната си. Това е огромна задача, но Америка като цяло е стабилна държава.

— Ами проблемът с оспорването на поста му?

— Този въпрос не ми е ясен — призна Бадрейн. — Не съм гледал достатъчно репортажи, за да вникна в нещата.

— Срещал съм се с Райън — каза Даряеи, най-после разкривайки собствените си мисли. — Той е помощник, нищо повече. Изглежда силен, но не е. Ако наистина беше такъв, щеше директно да се разправи с онзи Килти. Та той извършва държавна измяна, нали? Но това не е важно. Райън е сам. Америка е сама. И човекът, и страната могат да бъдат атакувани едновременно от няколко посоки.

— Лъвът и хиените — отбеляза Бадрейн и за миг се смути. Но пък тази идея толкова бе допаднала на Даряеи, че той не възразяваше

срещу собствената си роля в метафората.

— Без нито една по-голяма атака, а само с малки, така ли? — попита Даряеи.

— Винаги е имало резултат.

— Ами какво ще кажете за много атаки, но и големи? Срещу Америка и срещу Райън. Освен това, ами ако Райън падне? Какво ще стане тогава, млади ми приятелю?

— В тяхната система на управление ще настъпи хаос. Но бих ви посъветвал да внимавате. Колкото повече хиени и колкото повече посоки, толкова по-лесно ще нападат лъва. Що се отнася до личната атака срещу Райън — продължи Бадрейн, като се чудеше защо домакинът му беше казал това и дали не е просто грешка, — президентът на Съединените щати е трудна мишена, добре охранявана и информирана.

— Така знам и аз — отвърна Даряеи, скрил се зад тъмните си, лишени от изражение очи. — Кои други страни бихте препоръчали за наши съюзници?

— Обръщали ли сте сериозно внимание на конфликта между Япония и Америка? — попита Бадрейн. — Чудили ли сте се някога защо някои големи кучета изобщо не лаят? — Това за големите кучета беше забавно. Те винаги бяха гладни. Даряеи обаче бе говорил вече неведнъж за Райън и неговата охрана. Едно куче обаче беше най-гладно от всички.

— Може би просто нещо се е повредило.

Представителите на «Гълфстрийм» седяха в стаята заедно с хората от швейцарската гражданска авиация и с шефа на отдел «Полети» в корпорацията, която притежаваше самолетите. Неговият писмен доклад показваше, че самолетът е бил поддържан както трябва от някаква местна фирма. Всички резервни части и двама от одобрени доставчици. Швейцарската корпорация, която извършваше поддръжката, имаше десетгодишна история без инциденти и на свой ред се управляваше от същата държавна инстанция, която контролираше разследването.

— Няма да е за първи път — съгласи се човекът от Гълфстрийм». Черната кутия беше здраво устройство, но невинаги

оцеляваше от катастрофите, защото всяка катастрофа бе различна. По време на грижливото издирване от страна на американския кораб «Радфорд» не бяха успели да засекаат локаторните сигнали. Морското дъно беше прекалено дълбоко за безцелно претърсване, пък и стоеше въпросът с ливанците, които не искаха из водите им да се ровят чужди кораби. Ако изгубеният самолет бе авиолайнер, би могло да им се окаже натиск, но случай като този, с двучленен екипаж и трима пътници, не беше достатъчно важен. — Без данните няма какво да се каже. Било е съобщено за повреда в двигателя, а това би могло да означава некачествено гориво, лоша поддръжка...

— Моля! — възрази представителят на фирмата по поддръжката.

— Говоря теоретично — отбеляза човекът от «Гълфстрийм». — Или дори някаква грешка на пилота. Без тези данни ръцете ни са вързани.

— Пилотът е бил опитен. Четири хиляди летателни часа. Вторият пилот е с две хиляди — за пети път този следобед съобщи представителят на фирмата собственик.

Всички мислеха за едно и също. В своя защита производителят разполагаше с превъзходни документи за спазване на мерките за безопасност. Производителите на авиолайнери бяха сравнително малко и колкото и важна да беше за тях безопасността, тя бе от много по-голямо значение за строителите на по-малки самолети, при които конкуренцията беше по-жестоката.

Фирмата по поддръжката също не желаше да се свързва с фатален инцидент. В Швейцария имаше много летища и самолети. Биха могли да загубят бизнеса си, освен че щяха да имат проблеми с швейцарското правителство заради нарушаване на строгите норми в гражданската авиация.

Корпоративният собственик имаше да губи най-малко от гледна точка на репутация, но самоуважението не би му позволило да поеме вината без действителна причина.

Всъщност никой от тях нямаше реално основание да поеме вината, не и без черната кутия. Мъжете около масата се гледаха и си мислеха едно и също: че всички допускат грешки, но рядко имат желание да си ги признаят и не го правят, когато не им се налага. Представителят на правителството беше прегледал писмените доклади и остана доволен, че всичко е наред. Не можеха да направят нищо,

освен да разговарят с производителя на двигателите и да се опитат да вземат проби от горивото. Първото бе лесно. Второто — не. В крайна сметка нямаше да разберат нищо повече от онова, което вече знаеха. Продажбите на «Гълфстрийм» можеха да спаднат с един-два самолета. Фирмата по поддръжката щеше да бъде подложена на засилен контрол от страна на правителството. На корпорацията щеше да ѝ се наложи да купи нов самолет. За да се прояви лоялност, той щеше да е друг Гълфстрийм от клас «Г», същата щеше да е и фирмата по поддръжката. Това щеше да задоволи всички, дори швейцарското правителство.

Длъжността на инспектор за специални операции беше по-добре платена, отколкото тази на обикновен оперативен агент, и бе по-интересна от това през цялото време да стоиш зад бюро. Пат О'Дей обаче все още се дразнеше, че трябва да прекарва по-голямата част от деня си в четене на доклади, написани от агенти или техните секретарки. По-младшият състав преглеждаше данните за грешки, макар че и той правеше същото, като си водеше грижливи бележки в собствения си жълт тефтер. По-късно секретарката щеше да ги подреди за обобщаващия му доклад до директор Мъри. Истинските агенти според О'Дей не пишеха на машина. Е, навярно поне така биха казали неговите инструктори в Куонтико. Той свърши рано със срещите си в Бъзардс Пойнт и реши, че няма работа в кабинета си в сградата «Хувър». Всъщност разследването беше достигнало точката, в която потокът от сведения започваше да отслабва. «Новата» информация бе само от разпити, и те до един потвърждаваха данните, вече обработени и проверени от огромното количество документи.

— Винаги съм мразил тази част — каза Тони Карузо. Това бе моментът, в който прокурорът на Съединените щати вече разполагаше с всичко, от което се нуждаеше, за да иска присъда, но за един юрист това никога не беше достатъчно — като че ли най-добрият начин да осъдиш престъпника бе да отегчиш до смърт съдебните заседатели.

— Няма и намек за противоположни данни. Случаят е решен, Тони. — Двата бяха приятели отдавна. — Време е да си намеря нещо ново и вълнуващо.

— Щастливец. Как е Меган?

— В нова детска градина е, започна от днес. «Джайънт степс» на магистрала «Ричи».

— Същата — отбеляза Карузо.

— Какво?

— Хлапетата на Райън са там.

— Ама... учителката не ми каза нищо. Всъщност не е трябвало, нали?

— Хората от Службата сигурно надълго и нашироко са я инструктирали какво да казва.

— И агентите учат децата да рисуват? — О'Дей се замисли за миг. В кафенето от другата страна на улицата един тип му се бе сторил малко прекалено добре обръснат за толкова ранен час. Хм. Утре щеше да се позагледа в него за оръжие и от професионална любезност щеше да му покаже служебната си карта.

— Малко попреиграват — съгласи се Карузо. — Но по дяволите, не е зле да знаеш, че хлапето ти е на сигурно място.

— Знам, Тони. — О'Дей се изправи. — Във всеки случай мисля да отида да я прибера.

О'Дей закопча догоре ципа на якето си, слезе и прекоси паркинга. Точно пред вратата стоеше някакъв едър тип. Не трябваше ли да е прикрит? О'Дей мина покрай него — просто още един баща, дошъл да прибере хлапето си. Вътре веднага видя дрехите и слушалките. Да, две агентки, облечени в свободни дрехи, под които сигурно имаше автоматични пистолети.

— Тати! — извика Меган и скочи. До нея седеше друго дете приблизително на същата възраст. Инспекторът се наведе над дъщеря си, за да погледне рисунката ѝ.

— Извинете. — Той усети лек натиск през якето, върху служебния си пистолет.

— Знаете кой съм — без да помръдва, каза Пат.

— О, вече знам. — О'Дей позна гласа, обърна се и видя Андреа Прайс.

— Понижена? — Той се изправи и я погледна в лицето. Застанали сред децата, двете агентки също внимателно го наблюдаваха, сепнати от издутината под коженото му яке.

— Просто минавам. Проверявам охраната на децата — поясни тя.

— Това е Кейти — представи му новата си приятелка Меган. — А това е моят татко.

— Здравсти, Кейти. — Той се наведе, за да ѝ стисне ръка, и после се изправи. — Тя ли е...?

— ПЯСЪЧНИК, първото мъниче на Съединените щати — потвърди Прайс.

— Ами оттатък улицата? — Първо работата.

— Двама, резерви.

— Прилича на майка си — каза Пат. После просто от учтивост извади служебната си карта и я подхвърли на по-близката от агентките, Марсела Хилтън.

— Какво ще кажеш да ни проверяваш малко по-внимателно, а? — попита Прайс.

— Вашият човек на вратата знаеше кой влиза. Изглеждаше така, сякаш току-що е обиколил квартала.

— Дон Ръсел. Наистина го обиколи, но...

— Но няма такива неща като «прекалено предпазлив» — съгласи се инспектор О'Дей. — Да, добре, признавам — исках да видя колко внимавате. По дяволите, моето дете също е тук. Предполагам, че сега това място е истинска мишена.

— Е, издържахме ли изпита?

— Един оттатък улицата, трима тук. Обзалагам се, че имате още трима в диаметър от сто метра. Искаш ли да потърся бронираната кола и тежкото въоръжение?

— Търси внимателно. Скрили сме ги много добре. — Тя не спомена за агента в сградата, когото Пат не беше забелязал.

— Сигурен съм, агент Прайс — съгласи се О'Дей, като продължаваше да се оглежда. Забеляза две скрити камери — очевидно монтирани наскоро. Това също обясняваше слабата миризма на боя, която на свой ред обясняваше липсата на отпечатъци от малки ръчички по стените. Сградата навярно бе пълна с кабели. — Трябва да призная, че работите фино. Добре — заключи той.

— Нещо ново за катастрофата?

Пат поклати глава.

— Нищо. Продължаваме с разпитите. Между другото канадската полиция ни свърши адски много работа. Японците също. Според мен са разговаряли дори с другарчетата на Сато от детската градина. Откриха даже две стюардеси, с които е имал връзка. Случаят е приключен, Прайс.

— Андреа — отвърна тя.

— Пат. — И двамата се усмигнаха.

— Какво носиш?

— «Смит» 4506. По-добър е от вашите. — Последните думи бяха произнесени с малко надменен тон. О'Дей вярваше в пробиването на големи дупки, до този момент само в мишени, но щеше да го направи и срещу хора, ако се наложеше. Секретната служба имаше своя собствена стратегия по отношение на оръжията и той беше сигурен, че в тази област Бюрото има по-добри идеи. Тя не възрази.

— Ще ни направиш ли една услуга? Следващия път, когато идваш, покажи служебната си карта на агента отпред. Може невинаги да е един и същ. — По дяволите, тя дори не го помоли да остави пистолета си в пикапа. Професионална учтивост.

— Е, как се справя той?

— ФЕХТОВАЧ ли?

— Дан Мъри го смята за страхотен. Познават се отдавна. Както и ние с Дан.

— Тежка работа, но ти знаеш — Мъри е прав. Виждала съм и по-лоши. Освен това е по-умен, отколкото показва.

— Лично съм се убеждавал, че знае да слуша.

— А още по-добре умее да задава въпроси. — И двамата се обърнаха, когато едно от децата извика, едновременно и по един и същи начин огледаха стаята, после върнаха очи към двете момиченца, които си разменяха моливи за съответните си произведения на изкуството. — Като че ли твоето и нашето се сприятелиха.

«Нашето» — помисли си Пат. Това обясняваше всичко. Едрият възрастен мъж на вратата — Ръсел, както му беше казала — бе шеф на подразделението и нямаше никакво съмнение, че е опитен агент. Бяха избрали по-млади, и двете момичета, за работа вътре, за да се сливат по-добре с обстановката. Сигурно бяха добри, но не колкото мъжа. «Нашето» обаче беше ключовата дума. О'Дей се зачуди как ли би се справил самият той.

— Андреа, според мен хората ви си знаят работата. Но защо са толкова много?

— Знам. — Тя наведе глава. — Продължаваме да мислим по въпроса. Обаче понесохме тежък удар, нали? Това няма да се повтори, не и докато аз съм тук и докато ръководя охраната, а ако пресата вдигне шум — майната им. — Дори говореше като истинско ченге.

— Нямам никакви възражения. Е, трябва да си вървя вкъщи и да направя макарони със сирене. — Той погледна към Меган, която вече довършваше шедьовъра си. Двете момиченца трудно можеха да се различат, поне от случаен наблюдател. Това малко го разтревожи, но нали точно поради тази причина бяха тук хората от Службата.

— Къде се упражнявате? — Не се налагаше да обяснява в какво.

— В старата служебна сграда има стрелбище, доста близо до Белия дом. Всяка седмица — каза тя. — Тук няма нито един агент, който да не е отличен стрелец, а пък Дон бих изправила срещу всеки на света.

— Сериозно? — Очите на О'Дей проблеснаха. — Някой ден ще трябва да проверим.

— При теб или при мен? — със същия поглед попита Прайс.

— Господин президент, господин Головко чака на Трета. — Това беше директната линия. Сергей Николаевич пак имаше проблеми.

Джак натисна бутона.

— Да, Сергей?

— Иран.

— Зная — каза президентът.

— Колко? — попита руснакът. Багажът му вече бе приготвен за заминаване.

— Ще разберем след десетина дни.

— Съгласен. Предлагам сътрудничество.

Вече започваше да му става навик, помисли си Джак. Трябваше да помисли.

— Ще го обсъдя с Ед Фоли. Кога си заминавате?

— Утре.

— Обадете ми се тогава. — Наистина удивително, че можеше да говори толкова добре с един бивш враг. Трябваше да научи и Конгреса

на това. Райън се усмихна, изправи се и тръгна към секретарската стая. — Какво ще кажете да ми донесете нещо за хапване преди следващата среща...

— Здравейте, господин президент — каза Прайс. — Имате ли малко време?

Райън ѝ махна с ръка, докато втората му секретарка се обаждаше в кухнята.

— Да?

— Просто исках да ви кажа, че проверих всички мерки за охрана на децата. Всичко е наред.

Дори това да зарадва президента, той не го прояви. Но тя го разбираше. Две минути вече разговаряше с Раман, който се готвеше да приключва за днес — бе пристигнал на работа още в 5:00 сутринта. Както обикновено, нямаше за какво да ѝ докладва. Денят беше преминал спокойно.

Раман се качи в колата си и потегли. Мина през охраната на портала и изчака да се отвори укрепената врата, която можеше да спре дори самосвал. После пое по булевард «Пенсилвания» и зави на запад към Джорджтаун, където имаше апартамент. Но този път нямаше да измине целия път дотам. Вместо това зави по «Уискънсин», после отново вдясно, и паркира.

Смътно го забавляваше фактът, че човекът е търговец на килими. Толкова много американци смятаха, че иранците стават или терористи, или търговци на килими, или неучтивни лекари. В случая човекът беше напуснал Иран преди повече от петнайсет години. На стената в дома му висеше снимка на неговия син, който — разказваше мъжът на онези, които го питаха — бил убит по време на иранско-иракската война. Това беше самата истина. Освен това разказваше на онези, които проявяваха интерес, че мрази правителството на бившата си родина. Това не бе вярно. Той беше агент под прикритие. Никога не бе влизал в контакт с никой, свързан дори през трета ръка с Техеран. Може би го бяха следили. Най-вероятно не. Не принадлежеше към никоя асоциация, не участваше в митинги и не правеше нищо, освен да върти процъфтяващата си търговия — подобно на Раман, той дори не влизаше в джамия. Всъщност никога не се беше срещал с Раман и затова, когато излезе на предната врата, търговецът само го попита кой

от богатия избор ръчно изтъкани килими би желал. След като видя, че в момента магазинът е празен, Ареф влезе направо вътре.

— Снимката на стената. Прилича на вас. Синът ви ли е?

— Да — отвърна търговецът с тъга, която никога не го бе напускала, независимо от обещанията за Рая. — Убиха го във войната.

— Мнозина загубиха синовете си тогава. Религиозен ли беше?

— Има ли вече някакво значение? — като премигваше усилено, попита човекът.

— Винаги има значение — отвърна Раман.

Това бе паролата. Знаеха я само трима души.

— Имате ли нещо против да попълните данните си за моя списък с клиенти? — попита търговецът.

Раман го направи, като написа името и адреса на истинска личност. Беше я избрал от телефонния указател — всъщност специалния указател с препратки на Белия дом, където лесно откри номер, различаващ се от собствения му само с една цифра. Дебелият знак над шестата цифра показваше на търговеца да извади 1 от 5, за да получи 4 и така да може да му се обади. Това бе прекрасен метод, предаден на инструктора му в САВАК от някакъв израелец преди повече от две десетилетия, който не беше забравен, точно както никой от свещения град Кум не забравяше нищо.

---

[1] Емилио Сапата (1879-1919) — мексикански революционер.
— Б.пр. ↑

[2] Гигантски крачки. — Б.пр. ↑

Издание:

ИК „Бард“, 1996

Превод: Крум Бъчваров, 1996

Оформление на корица: Петър Христов, „Megachrom“, 1996

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.